DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

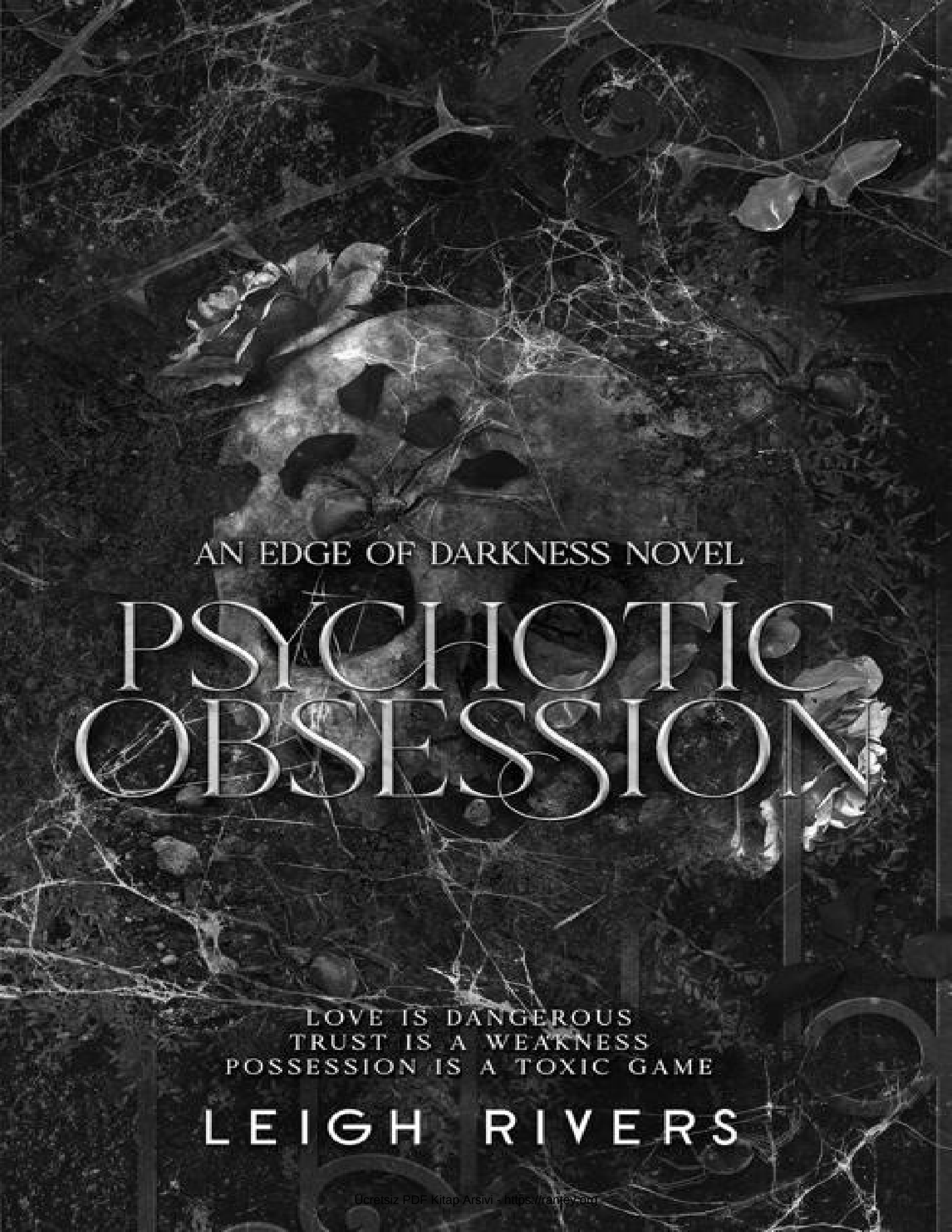

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantev.org

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Psişik Obscssion

Bir Edgc o¢ Daakncss Sťandalonc

Leigh Rivers

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Psikotik Saplantı: Bir Edge of Darkness Romanı Telif

Hakkı © 2O25 Leigh Rivers tarafından

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve izin verilen diğer bazı ticari olmayan kullanımlar hariç olmak üzere, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotoğraf, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz, iletilemez veya yeniden satılamaz veya herhangi bir veri tabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.
hukuk.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazar tarafından yaratılmış veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Ashlee O'Brien **tarafından** Ashes & Vellichor'da **kapak**

Alexa **tarafından** The Fiction Fix'te **düzenlendi**

Birinci Baskı 2025

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Playlist

Cray - Eat Your Heart Out
Amber Run - I Found
Daughter - Medicine
Artemas - Wet Dreams Sleep
Token - The Offering 2WEI
- Toxic
DPR IAN - Nerves Muse
- Madness
Skeler - Two to the Chest Cray
- Mr Brightside
3CHO3D 4W4Y - Sevgilin olmak istiyorum
Spotify'da çalma listesini BURADA bulabilirsiniz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Content Warning

Takip, aşırı sahiplenici davranış, cinayet, kaçırma, uyuşturucu, travma, akıl sağlığı, hamilelik, çocuk ölümü (ayrıntılı değil), istismar, güvenilmez anlatı, şüpheli rıza, rıza göstermeme ve zihinsel istismar.

Eğer *Karanlığın Kıyısı* Üçlemesi*'nden* gelmediyseniz, lütfen bu birbirine bağlı bağımsız kitabın bir romantizm değil, karanlık tehlikeli bir aşk hikayesi olduğunu unutmayın. Bu kitapta Aria ve Tobias için mutlu son yoktur.

Üçlemeden geldiyseniz, lütfen bunun yirmi yıl öncesinde geçtiğini ve Tobias'ın aynı versiyonu olmadığını unutmayın. O artık dengesiz, tehlikeli ve son derece zehirli.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Karanlığı arzulayan ama aydınlıkta saklananlar için.
Şimdi çıkabilirsin.
Tobias evde.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Contents

Önsöz
1. Aria
2. Aria
3. Tobias
4. Aria
5. Tobias
6. Tobias
7. Aria
8. Tobias
9. Aria
10. Tobias
11. Aria
12. Aria
13. Tobias
14. Aria
15. Aria
16. Aria
17. Tobias
18. Aria
19. Tobias
20. Aria
21. Aria
22. Aria
23. Aria
24. Tobias
25. Aria
26. Aria
27. Tobias
28. Aria
29. Aria
30. Aria
31. Aria

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

32. Aria
33. Tobias
34. Aria
35. Aria
36. Aria
37. Aria
38. Tobias
39. Aria
40. Tobias
41. Aria
42. Aria
43. Aria
44. Aria
45. Tobias
46. Aria
47. Tobias
48. Aria
49. Aria
50. Aria

Aria

Ayrıca Leigh Rivers Yazar Hakkında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Paologuc

Aria

T Hayatta her şeyi ve her şeyi kontrol eden bir şey var, o kadar güçlü bir duygu ki bizi tamamen güçten düşürebilir. Etrafımızı saran zehri görmezden gelirken tüm duyularımızı ele geçirir.

Sevgiler.

Aşkı her zaman takdir, sadakat, tutku, evlilik ve çocuklarla sonuçlanabilecek sağlıklı bir ilişkiyi tanımlayan romantik bir kelime olarak görmüşümdür. Filmler ve romanlar bunu her zaman mükemmel bir şekilde resmeder ve bazı insanlar bu tür bir aşkı bulacak kadar şanslıdır.

Gerçekte, her şey güllük gülistanlık değildir.

Birini bu kadar delirtebileceğini kesinlikle bilmiyordum - iki sevgili arasındaki ham duygunun tam ve mutlak bir katliamla sonuçlanabileceğini.

Kimliğinizi parçalayabileceğini.

Etrafımdaki dünya dönmeye devam ederken bir kap olarak yaşamanın nasıl bir his olduğunu bilmiyordum. Yine de bunu birçok kez gözlerinde görebiliyordum, o derin, nüfuz edici, masumca sarhoş edici maviler her yavaş, dikkatle kontrol edilen itişte ruhumu yakıyordu.

Baştan çıkarma ve o dört harfli kelimenin sahte vaatlerinin bir karışımıyla beni unutulana kadar becerecek, ben ona boyun eğerken vücudumun her santimini ele geçirecekti.

Bana sahip olmak istedi.

Ve ben de ona izin verdim - ona sahip olabildiğim sürece. O benimdi, ben de onun.

Zehirli bir ilişki içinde olmak oldukça kötüdür. Bir psikopata aşık olmak ise çok daha kötüdür. *Aşk tehlikelidir.*

Güven bir zayıflıktır. Sahip olmak zehirli bir oyundur.

Şeytanın kendisi zihnime girdi ve ihtiyacım olan, istediğim, arzuladığım her şey olduğunu fısıldadı ve ben de dinledim.

Beni seviyordu, sadece kendi berbat, dengesiz tarzında. Ben onun her şeyiydim, ama bu beni o piçin kendisiyle birlikte lanet olası sahneye çekmesine neden oldu. Herkes ilişkimizi onun istediği gibi değerlendirirken o bana eziyet etti.

Onlar kördü. Hepimiz öyleydik.

Aramızdaki her şey iyi gidiyordu ya da ben öyle sanıyordum. Maskesi düştüğünde, kontrolün işaretleri daha da güçlendi. Akıl oyunlarının yarattığı yıkım, açıklamakta zorlandığım şekillerde beni alt üst etti.

Fiziksel olarak bana elini bile sürmezdi ama zihinsel olarak ruhumu mahvetti.

Çarpık düşünceleri çok fazla yıkıma, affedilemez sonuçlara yol açtı.

Tobias Mitchell umursadı mı? Hayır.

Beni ilgilendirmediği sürece... onun için başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ckapt'ca ů

Aria

TAsansörler bozuk.

Ağırlığından dizlerimin titremesine neden olan bir kutuyla burada dururken, *hizmet dışı* işaretlerine kaşlarımı çatıyorum. Sarı ve kırmızı çizgili etiketler tüm asansörlere yapıştırılmış. Merdivenleri kullanmalıyım. Tanrım! Lanet olsun.

Ağlayabilirim.

Amerika'daki geçici ofisime ulaşana kadar kaç kat çıkmam gerektiğini biliyor musunuz?

Sekiz.

Zavallı bacaklarım.

Merdivenin kapısını açmak için mücadele ediyorum. Neyse ki meslektaşım ve en iyi arkadaşım Gabriella bana yetişiyor. "Ben bakarım," diye teklif ediyor ve önce benim girmem için elini uzatıyor. "Beni bekleyebilirdin." Uzun, kabarık sarı saçlarını omzunun üzerinden savuruyor.

"Kuyrukta sonsuza kadar bekliyordun."

"Sabah kahveme ihtiyacım vardı," diye omuz silkerek cevap veriyor, ben hâlâ kutuyla uğraşırken o önden yürüyor. "Ben her sabah giderim, Aria."

"Ofisinde kahve makinesi var." Yine omuz silkiyor. "Barista çok ateşli."

Gözlerimi deviriyorum. Dört gün önce geldiğimizden beri her sabah bu bahaneyi öne sürüyor.

Sekizinci kata ulaştığımızda, ellerim acı veren bir kısmını hafifletmek için omurgamın tabanına bastırırken, umutsuzca bir inhalere ihtiyaç duyarak hırıltıyla nefes alıyorum. Kutuyu bırakmak için kaç kez durdum bilmiyorum.

ama Gabs sekiz kat daha çıkabilirmiş gibi görünüyor. Sanırım benim aksime o her gün spor yapıyor.

İskoçyalı olmama rağmen burada, Amerika'da büyüdüm, genç bir delikanlıyken taşındım ve okumak için geri döndüm. Gabs üniversiteden beri oda arkadaşım ve o zamandan beri hiç ayrılamadık. Yıllarca onun çılgınlıklarına katlandım ve hala da katlanıyorum.

Onu ofisine kadar takip ediyorum, kutuyu masasına yerleştirip sandalyesine otururken neredeyse nefes nefese kalıyorum.

"Toplantıya kaç kişi geliyor?" Gabriella soruyor.

"Yedi, belki," diye cevap veriyorum. "Londra'dan bir uzmanı dava hakkında konuşmaya ikna etmeyi başardım. Delaware'den de iki kişi ilgi gösterdi ve katılmak istedi."

Islık çalıyor. "İyi iş çıkardın. Sen ekibe katılana kadar bir yıl boyunca kimse bu davayı almadı. Laboratuvarlar yerine bizimle büyük bir nimet. Burada daha çok gelişiyorsun."

Transfer benim için büyük bir adımdı, ancak dürüst olmak gerekirse tüm laboratuvarı havaya uçurmaktan bir genetik test uzaktaydım. Her gün aynıydı. Daha fazlasını istiyordum. Ön cephede bir fark yaratmak istiyordum. Gabriella bana genetik alanında deneyimli bir klinik bilimci için bir pozisyon açıldığını söyledi ve ben çok uzun süredir laboratuarlarda çalışıyordum. Başvurdum ve bir şekilde onları işi alacak kadar etkilemeyi başardım.

Zor oldu, beni yanlış anlamayın - manzara değişikliği ve iş yükü beni hazırlıksız yakaladı. Ama buradayım ve Gabriella'nın da dediği gibi gelişiyorum.

Ivy Dermot vakasını devraldığımda, bilinmeyen hastalığı için olası denemeleri tartışmak veya en azından bir teşhis bulmak için dünyanın dört bir yanını dolaşmıştık, ancak düzinelerce başarısızlıktan sonra, burada Amerika'da bir doktor bizi Ivy'nin kendileri için uygun olup olmadığını görmeye davet etti.

"Tamam, üç dakikamız var," diyor saatine bakarak. Bir kez alkışlıyor. "Hazır mısın?"

Uzun, derin bir nefes alarak kendimi silkeliyorum. Hayır, kesinlikle hazır değilim. "Hazırım," diye yalan söylüyorum.

En iyi arkadaşım içimi görebiliyor.

Bileklerimi kavrayıp göğsüne doğru tutuyor. "Bunu yapabilirsin. Sen akıllısın. Profesyonelsin. Önemsiyorsun. Hepsinin daha yaşlı olduğunu ya da daha tecrübeli olduğunu düşünme. İnandığınız şey için mücadele ediyorsunuz ve yaşınızdan dolayı kimsenin sizi aşağılamasına izin vermiyorsunuz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Anlıyor musunuz? Araştırmanız , her şeyi düzgün yaptınız ve reddedilirse şaşıracağım."

Bir kez başımı salladım.

Ama boğazımdaki yumru büyüyor. Yutkunuyorum ve kendime dünyanın en değerli kızının o güzel gülümsemesini hatırlatıyorum.

Bunu onun için yapmalıyım.

Tüm uzmanlar benden çok daha yaşlı ve özellikle odaya hakim olmaya çalıştıklarında ve benimle aşağıdan konuştuklarında göz korkutucu ve sinir bozucu olabiliyor.

Konferans odası kör edici derecede aydınlık, öyle ki gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tutuyorum. Köşedeki odanın iki duvarını tavandan tabana pencereler kaplıyor.

Büyük, koyu renkli, oval biçimli bir masaya oturuyoruz, ahşabın neredeyse her santimini kağıtlar kaplıyor.

Yerimize otururken kimse bize bakmıyor.

Kimse konuşmuyor, doktorlar ve öğrenciler içeri girip tanıdıklarını selamladığında bile. Karşımızda iki kişi daha koltuklarına çöktü. Genç erkekler, belki yirmili yaşlarının ortalarında, ben ve Gabriella gibi. İyi giyimli ve kendinden emin görünüyorlar. İçlerinden biri bir kâğıttan bir şeyler okurken gözlüğünü burnunun üst kısmına doğru itiyor ve kimse baktığımı düşünmeden gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

Bacaklarımı dizlerimin üzerinde birleştiriyorum, dosyamı önüme koyuyorum ve ön sayfayı açıyorum.

"Hepsini getirdin mi-" Gabriella kapı açılır açılmaz durur, sessizlik odayı doldurur.

Beklediğimiz uzman doktor, omurgamı karıncalandıran güçlü adımlarla içeri giriyor. Dehşete kapıldığımı söylemek hafif kalır ama bunu belli edemiyorum.

Herkesin dikkatini çekmek için boğazımı temizliyorum. Bu, böyle bir toplantıda üçüncü kez bulunuşum ve bu çocuğun hayatı için mücadele edişim. Belki de bu toplantı gerçekten olumlu geçecek ve onlarla aynı deneyime sahip olmadığım için dışlanmayacağım.

Yüzüme kendinden emin bir gülümseme yerleştirerek, "Bugün geldiğiniz için teşekkür ederim," diyorum.

Birkaç personelle hastanedeki diğer hastalar, tedavilerinin yaşam kalitelerini nasıl etkilediği ve benim buraya gelme nedenim hakkında konuşarak başlıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Masanın başındaki doktora, Doktor Blythe'a hitap ederken çenemi yukarıda, sırtımı Gabs'inki gibi dik tutmaya çalışıyorum. Araştırmamla ilgili birkaç şey söylemek istiyor ve oturduğu yerden kalkarken avuçlarım terliyor.

Herkesin dikkatini çekmek için boğazını temizler. "Bu bir süredir incelediğimiz oldukça tuhaf bir vaka. Burada yaptığınız iş dikkate değer." Pasif kalıyorum, beklediğim gibi darbenin inmesini bekliyorum. Odadakilere çalışmalarımdan, bu kadar kısa sürede elde ettiğim başarılardan bahsediyor ve tekrar yerine oturmadan önce bana başıyla selam veriyor. "Sanırım önümüzdeki birkaç gün içinde Bayan Dermot'un gelişinden önce her birinizin yapması gereken açıklamalar var."

Bekle, hayır.

"Ah, özür dilerim," diyorum o devam edemeden. Herkes bana bakıyor. "Hastaya buraya gelmesini söylemeden önce bilgileri araştırmıyor muyuz? İskoçya'dan buraya kadar gelip de denemelerin ihtiyacı olan şeyle uyumlu olmadığını söylemek gereksiz olmaz mı? Şu anda tekerlekli sandalyeye bağlı ve kalışıyla ilgili düzenlemelerin yapılması gerekiyor."

Dr. Blythe başını sallar. "Bunu biliyorum. Lütfen hastayı Cuma gününe kadar buraya getirin. Durumunu inceleyen bir uzmanım var ve güçlü bir eşleşme olduğuna inanıyor."

"Onun uyumlu olduğunu mu düşünüyorlar?"

"Evet," diyor cevap olarak, gözleri bana meydan okuyor.

Gabriella yanımda kayarken sandalyeme geri oturup masanın altında bacaklarımı çaprazlıyorum.

Her zamanki gibi en son ben öğreniyorum. Rahatladım ama kızgınım, dört gündür buradayım ve bir kez bile bana e-posta göndermedi ya da ofisime gelip uzmanların bir eşleşme üzerinde anlaştığını söylemedi.

Blythe devam ediyor: "İki asistandan ekibe katılmalarını istedim." Karşımızda duran ve ikisi de kafalarını notlarına gömmüş iki genç adamı işaret ediyor. "Bay Mitchell ve Bay Lapsley üç yıldır ekibimin bir parçası olarak genetik mutasyonları ve patojenik varyasyonları araştırıyorlar."

Soluk gözlü olan başını kaldırıp gergin bir şekilde el sallıyor. Diğeri ise sanki bir oda dolusu profesyonel küçük bir kızın hayatını tartışmıyormuş gibi elindeki evrakları okumaya devam ediyor. Sayfayı çevirmek için başparmağının ucunu yalıyor, kara kaşları gözlük çerçevelerinin arkasında derin bir şekilde çatılmış.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Önünüzde, eğer henüz bakmadıysanız, gereken tüm ayrıntılar var. Kaydın bir kopyası, davanın ayrıntıları, olası masraflar, yan notlar ve gerekirse kendiniz için bir bölüm. Ve Aria..." Gözleri gözlüklerinin üzerinden benimkileri buluyor. "Bu işi ayarlayan kişi ve onun davasındaki birincil çalışan siz olduğunuz için, yarın öğlen sizinle konuşmak istiyorum, sadece bazı ekstra detayların üzerinden geçmek için."

Kontrolü ele almak için demek istiyorsun. Ki bu iyi bir şey, o benden yirmi yıl daha tecrübeli. Ben sadece yirmili yaşlarının başında bir kızım, hala alanda ilerlemeye çalışıyorum, ama yaşım, insanlar benimle aşağılayıcı bir şekilde konuştuğunda kendimi işe yaramaz hissetmeme neden olmamalı.

"Teşekkür ederim," diye coşkulu bir gülümsemeyle cevap veriyorum ve odadaki herkesle göz teması kurmaya özen gösteriyorum - öndeki adam hariç, hala evrak işlerine odaklanmış durumda.

"Herkes, herhangi bir endişeniz ya da sorunuz varsa, bunları Aria'ya yöneltebilirsiniz, çünkü kendisi hasta hakkında muhtemelen herkesten daha fazla bilgi sahibidir."

Karşımdaki Great Ormond'dan gelen doktor boğazını temizliyor ve sayfalarını diziyor. "Ne zamandır bu vaka üzerinde çalışıyorsunuz? Duyduğuma göre, departmanda çok yeniymişsiniz, sadece iki yıl önce laboratuar çalışanı olmuşsunuz. Yanılıyor muyum? Birlikte çalıştığım en gençlerden biri olduğunuz kesin."

Sigh.

Yirmili yaşlarda olmak bazen berbat bir şey.

Gabriella benimle aynı yaşta ve asla yorumlar almıyor. Ama geri adım atmayı reddediyorum, özellikle de bu davada.

Kimseyi kızdırmamaya çalışarak en nazik tonda "Yaşım beni ilgilendirmez," diye cevap veriyorum. "I-"

"Başımızda daha nitelikli birinin olması gerekmez mi?"

Sözümü kesen doktora gülümsüyorum. "İlgi gösterdiğiniz için teşekkür ederim. İki yıldan biraz fazla bir süredir bu bölümde çalışıyorum ve evet, ondan önce laboratuvarlarda genetikçiydim. Görevimi çok ciddiye alıyorum. Hastam için kendi araştırmamı yaptım, evde ekipman bulma, seyahat kolaylığı, ona yardımcı olacak her şey hakkında ailesiyle defalarca konuştum. Ülkemizde sadece çok fazla şey var, bu yüzden bir transfer organize edemediğimiz sürece sınırlı kalıyoruz. Bu yüzden başkalarına ulaştım, bu yüzden altı ay önce Almanya'daydık ve daha sonra

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Roma'daki Bambino Gesù'de toplantılar. Ivy Dermot bir gizem, ama ben tüm gizemlerin çözülebileceğine inanıyorum."

Gabriella'nın yanımda gülümsediğini hissediyorum.

Hepsi başını salladığında rahatlıyorum ve iki avucumu Ivy'nin ana dosyasının üzerine koyuyorum.

"Hepinizle birlikte çalışmayı ve Ivy için bir teşhis ve kaliteli bir tedavi planı bulmayı dört gözle bekliyorum. Dr. Blythe'ın da dediği gibi, sorularınız olursa yanıtlamaktan memnuniyet duyarım."

Boğazımda bir yumru daha oluştuğunu hissediyorum, bu seferki beni boğmakla tehdit ediyor. Bir profesyonel olarak, hastalarla bağ kurmamanız şiddetle tavsiye edilir.

Ama kendimi ayırmak için mücadele ettim.

İki ay önce haddimi aştım ve Ivy'nin ailesinin kapısında elinde çiçekler ve sekizinci yaş günü için bir hediyeyle belirdim. Tüm o süre boyunca gülümsedi ve ben ayrılırken ağladı. Randevularımız olduğunda her zaman heyecanlanıyor, sırıtması bile onun için savaşmaya devam etmem için yeterli. Artık ona farklı ilaçlar verdiğim için nöbetleri o kadar şiddetli değil ve çoğu gün birkaç saatten daha uzun süre uyanık kalabiliyor. Ancak vücudu -kasları- yavaş yavaş kötüleşiyor, teşhis edilmemiş hastalığı onu yıpratıyor ve ben bunu durdurmak ya da en azından hayatını onun için kolaylaştırmak istiyorum.

Yukarı bakıyorum ve asistanlardan birinin ellerini görüyorum. Hâlâ Ivy'nin dosyasını karıştırıyor, derin bir konsantrasyon içinde ve kalbim istenmeyen adrenalin yüzünden yavaşlamaya başladığında, parmaklarına, kalınlıklarına, küt tırnaklarına, bileğindeki bantlara bakıyorum.

Toplantı bittiğinde saat geç olmuş, güneş kaybolmuş, yerini duvarı kaplayan tavandan tabana pencerelerden parlayan aya bırakmıştı. Personelin çoğu bana bakmadan ayrılıyor; diğerleri ise başlarıyla selam veriyor. Gabriella elini omzuma koyuyor ve iyi iş çıkardığımı, yakında kaldığımız otelde görüşeceğimizi söylüyor.

Yaklaşık on dakika uzaklıkta ve her ne kadar tek başıma dolaşmaktan nefret etsem de, geceyi sonlandırmadan önce yapmam gereken çok şey var. Artık Ivy'nin buraya nakledileceğini bildiğime göre, ihtiyaç duyulan tüm personelin gemide olduğundan ve ailesinin bundan sonra ne olacağından haberdar olduğundan emin olmam gerekiyor.

E-posta göndermeye başlamadan önce tüm belgeleri tekrar kontrol ettiğimde konferans odasından en son çıkan ben oluyorum. Çantamı omzuma atıyor, saçlarımın gevşek tellerini kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

Evraklarla dolu ağır karton kutuyu kaldırarak odadan çıkıyorum. Ayağım uzanmış bir bacağa çarpınca fazla uzaklaşamadım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elinde kağıtlarla sırtını duvara dayamış oturan bir adam.

Pek de zarif olmayan bir şekilde yuvarlanarak mermer zemine yüzüstü düşüyorum, evraklar ve çantam etrafa saçılıyor.

"Oh, lanet olsun! Çok özür dilerim," diyor adam panik içinde, hızla yerden kalkıyor ve tutmam için elini uzatıyor. Panik içindeki ses tonuyla, "Dur, sana yardım edeyim," diye ekliyor.

Avuç içi yumuşak ve sıcak olan elini tuttuğumda bileğimde yoğun, açıklanamaz şoklar hissediyorum. Dizlerimin üzerine çökerken başımı kaldırmadan, kendimi daha fazla utançtan kurtarmaya çalışarak, tüm evrakları kutuya geri istiflemeye çalışıyorum ve neredeyse bir kağıt kesiği oluşturuyorum.

Çevremde onu yere eğilmiş, kağıtları toplarken görüyorum. Çantamı kaldırdığımda telefonum, dudak kremim, cüzdanım ve tamponum yere düştüğü için utançtan yerin dibine giriyorum.

Bugün utanç verici ya da kötü bir şey daha olursa ağlayacağım.

Sinirli bir of çektim, alnımı sildim, hala dizlerimin üzerinde sessizce bir dakika boyunca her şeye baktım.

Gizemli adam kutunun içine bir yığın koyuyor ve tüm belgelerin karıştığını söyleyebilirim.

Gözlerim

seğiriyor. "Sen-"

Sözünü kestim. "Gerçekten koltuklarda ya da bir ofiste oturmalısın; ben bir hasta olabilirdim," diye çıkıştım.

Ona bakarken hava neredeyse ciğerlerimi terk ediyor, ilk fark ettiğim şey yumuşak gülümsemesi. Temiz traşlı, delici derecede canlı mavi gözleri ve koyu renk saçları ve kaşlarıyla uyumlu uzun kirpikleri var. Şimdi ben bakarken gülümsemesi düşüyor ve mükemmel beyaz dişleri alt dudağının dolgun kısmını ısırıyor.

"İyi misin?" diye soruyor bir parça mizahla.

Gözlerimi kaçırıyorum. "Özür dilerim. Sadece yorgunum ve bugün biraz fazla oldu."

Çömelmiş, dirseklerini kalçalarına dayamış, kollarını sıvayarak saat ve kordon taktığını belli ediyor ve eski sevgilim gibi ağır dövmeli değil. "Sana çelme taktığım için özür dilerim," diye özür diliyor, bana telefonumu ve rujumu uzatıyor, muhtemelen tamponumu kaldırmayı reddediyor. "Sen İskoç doktorsun, değil mi? Neden Amerikan aksanınız var?"

"Burada büyüdüm, sonra taşındım."

"Ah," diye yanıtlıyor. "Dağlık bölgelere hızlı bir kaçış."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Düştüğüm için ağrıyan dirseğimi ovuşturarak bir cevap mırıldanıyorum. Başını eğerek sormaya devam ediyor: "Yaralandınız mı doktor?" "Ben iyiyim. Ve kimse bana öyle seslenmiyor. Sadece Aria."

"Aria," diye tekrarlıyor, sanki adımın dilinde nasıl tınladığını test ediyor, her hecesinin tadına bakıyor.

Neden bilmiyorum ama ilgisini çekmişe benziyor. Sesini neden sevdiğimi ya da birlikte çalışmak zorunda kaldığım çoğu insan gibi kendini beğenmiş bir pislik olmamasını da bilmiyorum.

Sonra gülümsüyor. "Doktor kulağa daha iyi geliyor." Ona kaşlarımı çatıyorum.

Doğrulurken gömleği göğsüne doğru geriliyor ve bana bir kez daha elini uzatıyor. O anda dudaklarımı aralayarak ona aval aval baktığımı fark ediyorum, içimdeki sinirler karıncalanıyor.

Neden gerginim? Daha da kötüsü, iş yerinde neden gerginim?

"Sen asistanlardan birisin," diye açık açık söyledim. "Sen de Ivy Dermot davası üzerinde çalışıyorsun."

Tekrar sırıttığında gamzeleri derinlere iniyor ve neredeyse dizlerimin bağı çözülüyor. Çantasını alıp omzuna atarak geri çekilirken, veda sözleri kulaklarıma ulaşıyor.

"Öyleyim ama senin gibi güzel bir şey bana Tobias diyebilir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ckapt'ca 2

Aria

A *Senin gibi güzel küçük bir şey.*

? Flörtöz yaklaşımlara aldırmam ama iş yerinde olmaz. Bu profesyonelce değil ve...ve... Hayır. Sadece hayır. Dün yere çakılmama neden olan talihsiz olaydan dolayı yanaklarımın hâlâ kızardığına eminim. Tabii söyledikleri yüzünden kızarmamışlarsa? Bana bakışından mı? Hayır, Tobias gidip kırık bir lambayla flört edebilir. Umurumda.

"Neden göğüslerime hırlıyorsun?"

Gözlerimi Gabs'in yüzüne kaldırdım. Şaşkınlık içinde olmalıyım, bu kadar küçük bir olaydan neden bu kadar rahatsız olduğumu merak ediyorum. "Kusura bakma Gabs. Kafam biraz dağınık."

"Hâlâ Toby'ye mi takılıyorsun?"

"Tobias," diye düzelttim, gözlerimi devirerek, ona olanları anlattığım ve bütün sabah onun yorumlarıyla uğraştığım için nefret ediyordum. "Ve hayır. Akşam yemeğinde ne yiyeceğimizi düşünüyorum."

Dilini şaklatıyor. "Tabii. O zaman yarın iki asistanı da davet etmemin bir sakıncası olmaz değil mi?"

"Yapmazsın," diyorum.

Kesinlikle yaparım der gibi kaşlarını kaldırıyor.

Ve en korkutucu kısmı? Ona inanıyorum. İş hayatımı özel hayatımla karıştırmaktan ne kadar hoşlanmadığımı herkesten daha iyi biliyor, bu yüzden asistanlardan katılmalarını istemek çiğnemeyi reddettiğim bir kural. Bir kulübe gidiyoruz çünkü o grubun çalmasını istiyor ve ben de kendi isteklerime karşı gelerek ona katılmayı kabul ettim. İzin günümüz genellikle dizüstü bilgisayarımla otel yatağında oturmamdan ibaret, bu yüzden belki biraz nefes almak Ivy'nin gelişiyle ilgili hissettiğim gerginliğe yardımcı olur.

Ama onları davet etmek rahatlamama yardımcı olmayacak. Tam tersi aslında.

"Sakın buna cüret etme." Sesimi yükseltmeden ne kadar kızgın olduğumu göstermek için dişlerimi gıcırdatıyorum ama bu onu korkutmuyor. En ufak bir göz korkutuculuğum yok, onun kule gibi formuna kıyasla küçük boyumla değil. "Karıştırma işinden nefret ettiğimi biliyorsun."

Omuz silkiyor, gözleri bilgisayarına geri dönüyor. "On dakika içinde Blythe ile bir toplantın var. Belki Toby sana yine çelme takar."

"Başlama," dedim. "Bu bir kazaydı." İçimi çektim. "Ve Tanrı aşkına, onun adı Tobias."

Homurdanıyor. En iyi arkadaşım başkalarının yanında profesyonel olabilir ama sadece biz olduğumuzda eğlenceli, şakacı tarafı ortaya çıkıyor. Sanırım bu yüzden birbirimize bu kadar iyi uyuyoruz. Bana huysuz diyor, oysa o katıldığımız her partinin canı ve ruhu. Bir gün beni de kendisi gibi vahşi yapmaya yemin etti.

Sanırım tüm vahşiliği ona bırakmakla iyi yaptım.

Gabs, Tobias'ın üzerine şanssız bir şekilde devrilmemi komik buluyor gibi görünüyor. İlk hatam ona söylemekti, ikinci ve en önemli hatam ise en başta onunla arkadaş olmaktı.

Daha önce, toplantı odamızın önünden geçerken dirseğiyle beni dürtmüş ve ona doğru göz kırpmıştı ve sonra yine koğuşun mutfağında tabletini yoğun bir şekilde incelerken.

Hatta onun kendi sıcak içeceği için girişimde bulunduğunu gördüğünde benden bilerek kahve almamı istedi. Bu çok saçma. Kadın gülünç. O da saçma. Kim yeni tanıştığı ve takıldığı biriyle flört eder ki?

Beni yanlış anlamayın, seksi olmadığından değil. Sadece romantizme ya da dikkat dağıtıcı şeylere ayıracak vaktim yok, özellikle de eski sevgilim hala . Teknik olarak arkadaşız - ayrılığımız ani oldu ve hala bunu kabullenmeye çalışıyorum, ancak kendi hayatımı çözene kadar ondan uzak durmaya ihtiyacım var.

Doktorla görüşmemiz hızlı geçti. Ivy'nin sevdiği ve sevmediği şeyleri, duyusal sorunlarını ve burada kendini rahat hissetmesini sağlamanın yollarını konuşuyoruz. Tıbbi geçmişini son bir kez daha gözden geçirdikten sonra, üzerimdeki iş yüküne yardımcı olması için bana bir asistan atadığını söyledi.

Kapı açıldığında, uzun boylu bir figür içeri girerken ona doğru bakıyorum ve Tobias bize katıldığında bakışlarım başka yöne kayıyor.

O neden burada? Lütfen bana söyleme-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tobias önümüzdeki birkaç hafta boyunca asistanlık yapacak. Çok çalışkan ve hızlı öğrenen biri."

Tobias kapıyı kapatırken gülümsüyor, eritici bir gülümseme, yanıma otururken hain kızarıklığımı göstermemeye çalışarak dosdoğru önüme bakmamı sağlıyor.

"İyi günler Doktor," diyor Tobias alçak bir ses tonuyla, bacaklarını o kadar açmış ki dizlerimiz neredeyse birbirine değecek. Dirseğini kolçağa dayayarak bana bakıyor. "Sizinle çalışma fırsatı bulduğum için çok mutluyum."

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum ama çığlık atıyorum. O

başka bir Kaleb olamaz. *Olamaz*.

Üniversitedeyken ve Ewan'dan aylarca ayrı kaldığımda, ona tam anlamıyla takıntılıydım. İki yaş büyük, seksi, büyük bir beyni olan kötü çocuk. Zorlandığı bir ödev için benden yardım istedi, ben de onunla bir kafede buluştum, sonra tekrar evinde, tekrar ve tekrar, ta ki yatağa düşene kadar. Diyelim ki bir kız arkadaşı olduğunu öğrendiğimde, alanımdaki herkese küfretmeden önce haftalarca ona kıyameti kopardım. Ewan'la tekrar bir araya geldiğimde ve ona kaçamağımdan bahsetmek zorunda kaldığımda içimdeki korku beni hasta etti. Eski sevgilime karşı her zaman dürüst ve açık oldum.

Eğer tekrar bir araya gelirsek, ki bundan hâlâ emin değilim, vicdanım beni Ewan'a Tobias'tan bahsetmeye itecek ve bunu kimse istemez.

Bu da şu anda bacaklarımın tepesini saran sürünen sıcaklığa bir son vermem gerektiği anlamına geliyor. Sesi o kadar derin, o kadar tahrik edici ki doğru düzgün düşünemiyorum bile.

Toplantı bittikten ve bana hâlâ doktor demeye devam ettikten sonra Tobias'tan beni laboratuvara kadar takip etmesini istiyorum. Kıdemlilerden biriyle buluştuğumuzda, Ivy üzerinde yapılan en son testleri ve yeni bir tıbbi deney için kabul edildiğine göre bundan sonra ne yapmayı planladığımızı tartışmaya başladık.

Ben konuşurken, Tobias dikkatle beni izliyor.

Kollarını kavuşturmuş dinliyor, pazuları gömleğinin altında geriliyor, söylediğim her şeyi başıyla onaylıyor.

Kalın, siyah çerçeveli bir gözlük takıyor ve tüm doğru soruları sorarken notlar alıyor ve itiraf etmeliyim ki etkilendim. Birine belirli bir teknik hakkında soru sorduğunda sanırım bir, belki iki kez gülümsedim.

Üçüncü kattaki kafeteryada otururken tam adının Tobias Mitchell olduğunu öğreniyorum. Yirmi altı yaşında ve kedilere alerjisi var. Bir kedi yiyerek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sandviç, iş dışında Ivy'nin davası hakkında onunla iletişime geçmek için numarasına ihtiyacım olup olmadığını sordu.

Hayatımda bir kez olsun tereddüt etmedim. Aslında, muhtemelen çok çabuk *evet* diyorum.

"ara ki seninkini kurtarabileyim" dedi. Ben

de mutlulukla aradım.

O anda Gabriella kafeteryada belirip deli gibi el sallarken içimden iç çektiğimi hissediyorum. Ama neyse ki, İskoçya'dan bizimle birlikte gelen bir başka uzman Doktor Shique onun arkasında beliriyor ve elinde bir dosyayla onu başka bir masaya doğru yönlendiriyor.

Oturduğum yerden Tobias'ın ekranında numaramı "Doktor Miller" olarak kaydettiğini görebiliyorum.

Az önce 10 puan kaybetti.

O telefonuna bakarken gözlerimi ona dikiyorum.

"Burada belirli vardiyalarınız var mı, yoksa Blythe size istediğiniz zaman gelmeniz için izin mi verdi?"

"Tekrar söyle." Kafasını şaşkınlıkla eğiyor. "Çok hızlı konuşuyorsun."

"Programınız nedir?" Biraz daha yavaş konuşarak açıklıyorum.

"Ah, sekize sekiz var, ama sizin için uygun değilse daha erken ya da geç bir saate ayarlayabilirim?"

Başımı salladım. "Bu iyi olur. Hastaneye yakın bir yerde mi kalıyorsun?"

"Evim yaklaşık elli dakika uzaklıkta."

İçkimi yudumluyorum. "Araba kullanıyor musun?"

"Evet. Justin'i genellikle buraya gelirken alırım."

"Diğer asistan o mu?" Gabriella'ya atandığını bildiğim için soruyorum. Dürüst olmak gerekirse onun için üzülüyorum. Dışarıdan eğlenceli görünebilir ama iş söz konusu olduğunda otoriter bir sürtük ve son derece talepkâr. Bu ona uyuyor, iş yükünü istediği yere getiriyor, bu yüzden ne zaman huysuzlansa görmezden geliyorum.

"Aslında meslektaşınızın asistanı olmam gerekiyordu ama Justin onunla daha iyi çalışacağı konusunda ısrar etti."

Homurdanıyorum. Onu canlı canlı yiyecek.

İşimiz bittiğinde ve vardiyam sona erdiğinde, herkesle vedalaşıp otele doğru yola çıkıyorum.

Gabs birkaç saat içinde geri dönmeyecek - flört uygulamasında eşleştiği bir randevusu var, bu yüzden eve gelme ihtimali yok denecek kadar az.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Otelin küvetinde yıkanıyorum ve çalan müzik eşliğinde kitap okuyarak rahatlıyorum. İlk mesaj geldiğinde tamamen kurgusal dünyama dalmıştım.

TobiasWork: Geçen gün size çelme taktığım için tekrar özür dilemek istiyorum. Ivy Dermot'un birkaç ay önce yaptırdığı bir teste bakıyordum. Arayıp sizinle görüşmem mümkün mü?

? Yarın dosyalarına bakabiliriz.

Ben havluyla kurulanıp yatağa yerleşirken cevabı geliyor.

TobiasWork: Nisan ayında farmakogenetik testler yaptırdı. Bu ona verdiğiniz nöbet ilaçları için miydi?

Sadece benimle konuşmaya çalıştığını düşünmeye başlıyorum. Bu biraz bile gerekli değil, kesinlikle iş saatleri içinde tartışılabilecek bir şey. Evet diye cevap vererek onu eğlendiriyorum ve sonra telefonumu şarj istasyonuna yerleştiriyorum.

Saat neredeyse on ve normalde şimdiye kadar uyumuş olurdum ama telefonum her çaldığında ona atlıyorum. Sonraki iki saat boyunca, halihazırda incelenmiş olan testler ve denemeler hakkında ileri geri konuştuk. Sonunda ona bunun bir toplantıda ya da geçici ofisimde konuşmamız gereken bir konu olması gerektiğini söylediğimde, hemen özür diliyor ve ardından "iyi geceler doktor" diyor.

Ben: Bana bir kez daha doktor dersen, asistanlığımı sana zehir ederim.

TobiasWork: Oh, gerçekten mi? Bu bir tehdit mi?

Kelimeleri tekrar okurken alt dudağım dişlerimin arasında sıkışıyor. Bu hiç de profesyonelce değil, değil mi? Eğer biri bu mesajları okusaydı, bir çeşit flörtleşme olduğunu düşünürdü. Bu düşünce omurgamı bir heyecan dalgası gibi sarıyor ama başımı sallayıp cevap veriyorum.

Ben: Evet. Yerinde olsam kötü tarafıma geçmezdim, Tobias.

TobiasWork: Zor bir işe benziyor, Doktor.

Çok ciddi olmadığımı anlaması için bir gülen emoji gönderiyorum, bunun kesinlikle flört olduğunu anladığımda kendimi alnımdan tokatlıyorum. Göz kırparak yanıt verdiğinde, telefonumu bir iniltiyle yere fırlatıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ertesi sabah işe gider gitmez, Gabriella bu gece için plan yaptı.

Tobias bana yardım etmek yerine günün büyük bir bölümünde telefonuyla ilgileniyor ve ne zaman bir şeye bakmasını istesem özür dileyip aceleyle odadan çıkıyor.

Acil durumları anlıyorum ama biraz iletişim çok yardımcı olur.

Tüm evrak işlerini ve telefon görüşmelerini ben yapmak zorunda kalıyorum ve asistanım yeryüzünden kaybolmuş gibi görünüyor.

Mesajlardaki flörtöz kişi hiç değil. Stresli ve endişeli görünüyor. Kıpırdanıyor, ellerini saçlarında gezdiriyor ve masamın karşı tarafında neredeyse iki saat boyunca aynı sayfaya bakıyor. Her şeyin yolunda olup olmadığını sorduğumda sadece mırıldanıyor.

Gabs içeri girip gitme vaktinin geldiğini söylediğinde ayağa kalkıyor ve odadan çıkarken ikimize de bakmıyor.

Gabriella kaşlarını kaldırır. "Kıçında ne var?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ckapt'ca ű

Tobias

Telefonuma bakarken ellerim titriyor. Kelimeleri hala algılayamıyorum, çünkü bu bilgilerle ne yapacağım?

Gözlerim kapıya kayıyor, kilidin kesinlikle yerinde olduğundan emin olmak için mandalı tekrar çekiyorum. Kimsenin buraya girip baktığım şeyleri görmesini istemiyorum. Beni takip ettiğim için ihbar ederler ve muhtemelen işimi kaybederim. Şu anda, gözlerimi ona diktikten sonra, bu riske girmek istediğim bir şey değil.

Ayrıca, bu sapıklık değil. Bu benim basitçe bir kişi hakkında onun bilgisi olmadan daha fazla bilgi edinmek istemem. Pislik herif sadece adresini, doğum tarihini ve memleketinde ne tür bir araba kullandığını öğrenebileceğini söylediğinde taleplerim muhtemelen tehdit edici olsa bile, biraz araştırma yapmak suç değil.

Hayır. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Ve şimdi, biraz pişmanım.

E-posta birkaç saat önce geldi ve mesajı taradığımdan beri kalbim tehlikeli bir şekilde hızlı atıyor. Arkadaşıyla geçireceği geceyi bölmeyi düşündüm ya da hâlâ düşünüyorum. Bir müzik grubunu izlemek için kulübe gideceklerdi, Gabriella'nın konuşmasına kulak misafiri olmuştum.

Düşündükçe, belki de Justin ve benim biraz stres atmaya ihtiyacımız var.

Karar verildi o zaman. Gidiyoruz.

Kafamın içindeki ses düzensizleştiği için sinirli bir nefes alarak ekrana bir kez daha bakıyorum.

İsim: Aria Miller.

Yaş: Yirmi yedi

DOB: 8 Mayıs.

Sol gözüm seğiriyor. Şimdiye kadar sadece bir kişiyle yattım ve o da benden yaşlıydı. Ya sadece yirmi altı yaşında olmam onu benden soğutuyorsa? Ya benden büyük ya da aynı yaşta biriyle birlikte olmaktan hoşlanıyorsa? Daha önce ona yaşımı söylediğimde çok rahatsız olmuş gibi görünmemişti.

Doğum günü Mayıs ayında, yani en azından aynı yaşta olduğumuz bir ay var. Belki Nisan'da ona yaklaşabilirim ve bir sorun olmaz.

Başımı sallıyorum ve okumaya devam ediyorum.

Doğum yeri: Kaliforniya. Gençken İskoçya'ya taşınmış, aksanını hiç öğrenmemiş.

Mesleği: Klinik bilimci - görünüşe göre kendini oldukça işine adamış ve muhtemelen kendisinden üstte olanlara yetişmek ya da akranlarını geçmek için olması gerekenden daha fazla saat çalışıyor.

Ailesi: Bilinen kardeşi, teyzesi, amcası ya da kuzeni yok. Ebeveynler hayatta ve evli. Büyükbaba vefat etti. Büyükannesi hayatta. Sadece yakın zamanda yanına taşındığı bir arkadaşı var gibi görünüyor, Gabriella McGhee.

Romantik ilişkileri var: Ewan McElroy, 27 yaşında, Jason McElroy'un babası, 10 yaşında. 8 yıllık bir ilişkisi var mı?

Sonuncuyu tekrar okurken çenem sıkıştı. Ewan da kim? Bu adamdan bir çocuğu var mı? Onu önemsiyor mu?

Bu detayları istemiştim. Bu kız hakkında her şeyi bilmek istiyordum.

Göz ve saç renginden, sabah kahvesini nereden aldığına, hangi parfümü kullandığına ve doğumdaki kilosuna kadar her şey.

Alt satıra tekrar kaşlarımı çatıyorum. İlişkilerinin süresinin yanında bir soru işareti var. Bu belirsiz olduğu anlamına mı geliyor? Belki daha kısa süre birlikte olmuşlardır ve bu çok da önemli bir şey olmayabilir. O zaman bekâr mı? Alınmış mı? Umurumda mı?

Bu adam onun hakkında bu kadar bilgi edinebildi ama hâlâ Ewan'la yatıyorsa olmaz. Muhtemelen en önemli parça bu. Eğer bir çocuğu varsa, sorun değil. Çocuklarla başa çıkabilirim. Katlanılabilirler. Ama başka birine aitse, bu benim için işe yaramaz.

Bu beni ona bakmaktan alıkoyacak mı? Onu oteline kadar takip etmemi? Ne zaman mola verdiğini görmek için programını araştırmamı, böylece onunla aynı programa ? Hayır. Yine de yapacağım.

Yutkunarak nefesimi verdim ve düşündüm.

Ona bekar olup olmadığını ya da evde onu bekleyen biri olup olmadığını sorabilirim. Belki programını konuşurken araya ya da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İskoçya yüzüncü kez soğuk ve yağmurlu olacakken buranın ne kadar sıcak olduğunu gündeme getiriyor.

Ona romantik ilişkilerini daha derinlemesine araştırmasını ve bana Ewan hakkında bir şeyler göndermesini söyleyen bir e-posta yazıyorum. Bunu yapacağını teyit etmek için hemen cevap veriyor.

Bir iç çekiyorum ve gözlerimi kapatıp telefonumu arka cebime koyuyorum.

Bana neler oluyor böyle? Onunla günler önce tanıştım ve şimdi özel hayatını araştırmaları için birilerini tutuyorum, peki ne için?

Güzel olduğunu düşündüğüm için mi?

Evet. Çünkü o güzel. Muhtemelen ilgi duyduğum tek kız. Onun etrafındaki sinirlerim ilk uyarı işaretidir, ancak onu küçük masasının üzerinde iddia etme konusundaki derin, yoğun ihtiyaç, sakinleşmem ve bunu olabildiğince yavaş ve dikkatli bir şekilde almam gerektiğine dair en büyük kırmızı bayrağımdır, böylece onu korkutmam.

Nefesimi üfleyerek banyo aynasında kendimi kontrol ediyorum ve doktorumu bulmak için koğuşa geri dönmeden önce gözlüklerimi ayarlıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ckapt'ca 4

Aria

GAbriella her zaman bir parti hayvanı olmuştur. İçki üstüne içki içebilir ve asla sarhoş olmaz, sabahın erken saatlerine kadar ayakta kalabilir ve yine de mükemmel görünür.

Ancak bu gece dışarı çıkmaya karar verdiğimizde, iş için Amerika'da olduğumuzu düşünerek gerçekten rahat ve stres atıcı bir gece olacağına inanmıştım. Ne yazık ki beni yanıltmayı asla başaramıyor, çünkü şu anda bir direğin üzerinde zahmetsizce sallanan birini izliyorum, Gabriella'nın bizi hoparlörlere ne kadar yakın oturttuğundan müzik neredeyse kulak zarlarımı patlatıyor.

Buraya izlemeye geldiği grup son anda iptal etti ama o yine de gecesini değerlendirmeye karar verdi.

Bir bardak suyumu yanımda tutuyorum - burada kimseyi tanımıyorum ve ilaçla uyutulmayı reddediyorum. Sadece büyük olasılıkla öleceğim için değil, aynı zamanda yarın Dr. Blythe ile bir başka toplantı için erken kalkmam gerekiyor.

Gözlüklerimi kafama takıyorum, saçlarımın bir kısmını yüzümden çekiyorum ve kulübe bakıyorum. Stroboskop ışıkları muhtemelen yakında migrenimi azdıracak - müziğin tabanı kıçımın altındaki kabini resmen sallıyor ve ne kadar karamsar bir parti bozuntusu olduğumu fark etmeye başlıyorum.

"Kaşlarını çok çatıyorsun Aria," diyor Gabs kulağıma, müzikten duyabileceğim kadar yüksek bir sesle. "En azından ruh halini hafifletmek için bir içki iç. Lütfen."

Gözlerimi deviriyorum ama gülüyorum. "Alkolün kokusunu bile alırsam yarın sarhoş olup yere yığılacağım ve işe geç kalacağım."

"Hafif," diye mırıldanıyor.

Kadehini yüzüme doğru kaldırdığında geri çekiliyorum, burun deliklerim pembe cin kokusuyla doluyor. "Gördün mü?" diyor. "Kokladın ve hâlâ ayık ve huysuzsun."

"Cumartesi," dedim ona. "O zaman tamamen seninim."

"Ewan telefonunu mu patlatıyor?" diye soruyor ve gözleriyle odayı tarıyor.

Başımı salladım. "Ondan biraz zaman istedim ve o da bana veriyor." "Peki... seni aldatan birini unutmanın en iyi yolu nedir?"

Omuzlarım çöktü. "Başka biriyle yatmayacağımı biliyorsun. Daha yeni ayrıldık. Ayrıca beni altı yıl önce aldattı, yakın zamanda değil." İhaneti daha yeni öğrenmiş olmama rağmen, yine de uzaklaşmam için yeterince acı veriyordu. Onca yıllık yalanlar yüzüme bir tokat gibi çarptı.

"Seni iki yüz yıl önce aldatmış ve sen bunu yeni öğrenmiş olsan bile umurumda değil. O bir yılan ve seni hak etmiyor. Doğru kişi karşına çıktığında, daha doğrusu sana çelme taktığında ve tamponunla onun ayağına vurarak kendini utandırdığında, hayatının sonuna kadar sikilmeye hazır olacaksın ve o aldatan hovarda herifi unutacaksın."

"Peki ya Jason?"

"Bu konuyu hazır olduğunda Ewan'la konuşmalısın. Onu senin büyüttüğünü biliyorum ama artık babasıyla çıkmıyorsan bu iş nasıl yürüyecek?"

Tek yaptığım omuz silkmek ve dudağımı çiğnemek.

Arkamdan gözlerini kısıyor. "Şu tamponla vurduğun aşırı ateşli ve aşırı yasak asistan değil mi?"

"Ona tamponumla vurmadım," diye karşılık veriyorum ve sonra az önce söylediği şeye tıklıyorum.

Koltuğumda dönüyorum, gözlerim Tobias ve Gabriella'nın asistanı Justin'e takılıyor. Barda durmuşlar, Justin bir kızla konuşurken Tobias'ın gözleri telefon ekranına kaymış, bir eli cebinde. Sabırsız, tedirgin görünüyor ve lanet olsun, çok seksi. İnternetten randevu arıyor olsaydım kesinlikle tercih edeceğim bir tip.

Bildiğimden değil. Gençliğimden beri Ewan'la çıkıyordum ve bu verdiğimiz ikinci ara. Eski sevgilimi düşününce yutkunuyorum ve kendi kuralımı çiğnemek için onu arama isteğimi görmezden geliyorum.

Ewan tekrar bir araya gelmeye çalışıyordu, düşünebilmem için beni yalnız bırakmasını istemiştim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama yıllar sonra öğrenmeme ve çocuğunu büyütmeme rağmen beni aldatan birine geri dönemem.

Derin bir nefes alıyorum ve gözümü asistanlarımızdan kaçırıyorum. "Ben çağırmayın dediğim halde siz mi çağırdınız?"

Gözleri büyür. "Tanrım, hayır. Bunu sana yapmazdım!"

Yüzünü incelerken bakışlarım daralıyor. "Sana inanıyorum."

"Burada olduğumuzu nereden biliyorlardı?" Gabriella soruyor. "Ohhhh, ya gizliden gizliye bir parti çocuğuysa ve önüne geleni becerirken zil zurna sarhoş oluyorsa?"

Başımı sallıyorum ama onlara dönüp bakmıyorum. "En yakın kulüp burası. Muhtemelen hep buraya geliyorlardır." Sonra da gülüyorum. "Tobias'ın böyle biri olduğunu hayal bile edemiyorum. Çok ciddi görünüyor."

"Onu kesinlikle test edebilirsin."

Kaşlarımı çatarak en iyi arkadaşıma bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Göz kırpıyor ve bardağını bitiriyor, çifte gülümseyerek dikkatlerini çekiyor. Ona durmasını, onların arkadaşlığına ihtiyacımız olmadığını söylemek istiyorum ama çoktan onlara el sallıyor ve kulağıma bir içki daha içmeye gittiğini mırıldanıyor.

Yine de doğruca Justin'e gideceğini biliyorum ve telefonumu çıkarıp saate bakarken kendi kendime söyleniyorum.

Tam bir huysuzluk yapıyorum ve bunun farkındayım. Gabriella da biliyor. Asistanlar biliyor ve köşedeki kabinde el ele tutuşan çift de biliyor.

Eminim o fermuarını indirip elini tutarken adam da onu parmaklıyor-

Tobias kabinde yanıma oturmadan önce kulağıma "Bakmayı kes," diye fısıldıyor. Artık çok yakınımda olduğu için onu net bir şekilde görebiliyorum. Pantolon ve her bir kasını saran bir gömlek giymiş ve güzel kokuyor - sanırım deri ve biraz da naneli bir şey. Bantlarına daha yakından bakıyorum - bazıları hayır kurumları için, ikisi gençlerin ruh sağlığı için ve biri de Lucy adında bir kız için.

Hafızam beni yanıltmıyorsa, serviste bu isimde bir hastamız var ve şu anda agresif bir kanser türüyle savaşıyor. Tobias odasında çok zaman geçiriyor; ya ona kitap okuyor, ya bir çocuk programı izliyor ya da ailesinin parmak izi ve el alçısı almasına yardımcı oluyor. Geçen ay doğum günüydü ve duvarında birkaç tanesinde onunla birlikte çekilmiş polaroidler var.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bugün için özür dilerim," diyor Tobias, gürleyen bas sesinden onu duyabilmem için bana doğru eğilerek. "Annem şehirde ve benim evimde kalıyor, beni bütün gün yalnız bırakmadı." Sıcak nefesi boynumu gıdıklarken eli kabinin arkasına dayanıyor, parmakları hafifçe omzuma dokunuyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor; bu çok haince bir duygu ama dokunuşundan uzaklaşmaya çalışmıyorum. Bu hoş bir şey.

Müziğin sesinin daha da yükseldiğinden, basların daha da sertleştiğinden eminim ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki, kalp krizi geçirecekmişim gibi hissediyorum.

Kalçasını benimkine dayamış, bacaklarını ayırmış, bir elini masaya dayamış, parmağıyla tahtaya vuruyor.

Yana kaymalıyım. Onu uzaklaştırmalıyım. Ama yapmıyorum- asistanımın vücudu benimkine dokunuyor ve ben iğrenmiyorum.

Büyük ihtimalle bu işe çok fazla kafa yoruyorum. O sadece küçük bir kabindeki iri bir adam ve benim hayatımı kontrol altına almam gerekiyor.

"Bunu telafi edeceğim," diye devam ediyor, sesi derin ve...

Tanrım, ses tonu aslında biraz alaycı, neredeyse çapkın gibi görünüyor. Yoksa alkolden mi? Sarhoş mu? Neden ben de flört etmek istiyorum?

Siktir et.

"Öyle olsa iyi olur," diyorum ona gülümsemeden önce kısık gözlerle. "Çünkü aksi takdirde başka birini bulurum."

Göğsünü dürtüyorum ve bileğimi yakalıyor. Elektrik koluma hücum ediyor, gözlerindeki yoğun bakış ve teninin benimkine dokunuşu yanaklarımı ısıtıyor.

"Bu doğru mu?" diye soruyor, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki yakınlığı karşısında nefesim kesiliyor. "Doktor Miller, beni hafife almayın. Şimdiye kadar sahip olduğunuz en iyi asistan olacağım."

"Şimdiye kadar hiç etkilenmedim," diye şaka yapıyorum, biraz geri çekilirken kaşlarımı kaldırıyorum.

Parmakları bileğimi sıkıca kavrıyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Seni etkileyeceğim. Merak etme. Sen bana ne istediğini söyle, ben de sana vereyim."

Titreyerek cevap veriyorum, "Hâlâ işten mi bahsediyorsun?" Omuz silkerek omzunu kaldırıyor.

"Benimle flört edemezsin," diyorum sözlerimden nefret ederek. "Bu profesyonelce değil ve hastane politikasına aykırı."

"Hmm," diye mırıldanıyor, sırıtmasını durdurmaya çalışıyor ve bileğimi bırakırken başarısız oluyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonra sessizleşiyor ve ben de aramızda mümkün olduğunca az boşluk bırakmak için endişeyle yana kayıyorum.

Yarım saat sonra, Tobias ve ben hâlâ sessizlik içinde kalabalığı izliyoruz. Justin arkadaşımla konuşuyor ve onunla birlikte olmaya çalıştığını biliyorum. Dudaklarını yalayıp durması, kızın ağzını izlemesi, elinin masanın altından kayarak kızın kalçasını tutması yüzünden okunuyor. Bundan hoşlanıyor. Yanakları ısınıyor ve başını adamın omzuna bırakırken o sahte, flörtöz kahkahayı atmaya devam ediyor.

Justin'le ilgili bir şey kafamda alarm zillerinin çalmasına neden oluyor, ama nedenini tam olarak bilmiyorum.

Gabriella ayakkabısının sivri ucuyla kaval kemiğime vuruyor ve gözlerinin ne kadar kırmızı olduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum. "Benimle banyoya gel!"

Ayağa kalkarken tökezliyor, banyoya doğru giderken koluma yapışıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ckapt'ca 5

Tobias

FLanet Justin.

Pislik herif neredeyse planımı mahvediyor ve kimliğimi açığa çıkarıyordu. Ona nereye gitmek istediğimi söylediğim anda biliyordum - flaşlar, lazerler ve yarı çıplak insanlarla dolu bir kulüp - tam olarak nedenini biliyordu.

Ben bu tür yerlere gitmem, bu yüzden ikiyle ikiyi bir araya getirdi ve yeni takıntımı fark etti. İşteyken Aria'ya nasıl baktığımı, gün boyunca mesajlarımı kaç kez kontrol ettiğimi, kesinlikle

Sohbet kutusundan hiçbir şey çıkmadı.

Önce elimi uzatmak istedim ama internetten araştırdığıma göre ağırdan alırsanız rahatsız edici olabiliyormuşum ve sürüngenmişim gibi görünüyormuşum.

Sürüngen değilim. Sadece Dr. Aria Miller'ın görünüşünü sevdim.

Ona böyle seslenmemden nefret ediyor ama umurumda değil. Bu isim ağzımdan çıktığında burnunun kırışması ya da dudaklarının büzülmesi, gözlerinin öfke ve kızgınlıkla parlaması hoşuma gidiyor. Neredeyse bana tokat atmasını istiyorum.

Bu harika olurdu. Elinin yanağımda olduğunu hayal etsene. Rüya görürdüm.

"Siktir, ahbap. Kız kafayı bulmuş."

Telefonumdan başımı kaldırdığımda doktorumun arkadaşı Gabriella'nın tuvalete gitmeye çalışırken dans pistinin etrafına düştüğünü görüyorum.

Aria endişeli. Düzgün yürümesini sağlamaya çalışıyor. Neredeyse gidip sarhoş kıçına bir şişe su getirmek istiyorum ama bunun için yerimden kalkmam ve kabine geri dönerken bana doğru yürüdüğü manzarayı kaçırmam gerekiyor.

Arkadaşının iş için burada olması gerekiyordu ve o böyle içiyor muydu? O kadar çok eminim, ama sonra donup kaldım ve

Telefon o kadar sert ki, çatlamamasına şaşırdım.

Justin'e bakıyorum ve onu yakaladığımı fark edince bana göz kırpıyor. "Sakin bir gece, değil mi?"

Sözleri karşısında sol gözüm seğirdi. Pisliğin teki olduğunu biliyordum ama birlikte olmaya çalıştığı bir kızın kafasını uçurması bardağı taşıran son damla oldu. Aria daha fazla vurgulayınca dişlerimi sıkıyorum, kadınlar tuvaletinin kapısında kaybolmadan önce gözleri bir an için bana kayıyor.

Eğer arkadaşı şu anda bu kadar berbat durumda olmasaydı, dikkatini çekerdim. Umutlu bir düşünce, ama biliyorum ki burada olacaktı ve ben de ya kolumu onun arkasında kabinde tutacaktım ya da yarın işimiz varken alkol aldığım için bana bir tür tavır takınacaktı.

Ben . Bardağım suyla dolu. Ben içmiyorum.

İlaç tedavimi bozuyor ve ruhuma bir engelleyici koymadan tam kontrol sahibi olmayı seviyorum. Ölmeden önce babamın bana çok yüklendiği bir şeydi bu. Beni ve zihnimin çalışma şeklini anlayan tek kişi oydu, çünkü tıpkı onun gibiydim. Annem, gerçek benliğimi kucaklamam için beni cesaretlendirdiği için ondan nefret ederdi.

Gerçek benliğim, her seferinde tek bir şeye takıntılı olmak ve onu tüm hayatım haline getirmek anlamına geliyordu. Ben çocukken, bu arabalardı. Aslında, belirli bir araba. Bir gün bir mağazada dikkatimi çeken kırmızı bir oyuncak Ferrari'ydi ve tüm odam onun farklı boyutlarıyla kaplandı.

Görünüşe göre yaşlandıkça bu saplantılı kişilik özelliğim daha da yoğunlaşıyor, ancak ilk kez bir kişiye karşı saplantılı oluyorum.

Bir kız.

Geçici bir süreliğine burada olduğu için asistanlığını yaptığım biri.

Gabriella dönüş yolunda Aria'ya bir şeyler fısıldıyor, o da gözlerini devirip başını sallayarak arkadaşını kabine sürüklüyor. Justin bana gülümsüyor.

"Parlama zamanı" diyor. "Bana şans diliyor musun?"

"Onu uyuşturmuşken neden sana şans dileyeyim? Sen zayıf ve zavallısın."

Gülüyor. "İşte bu yüzden en iyi arkadaşız."

Öyle değil. Çoğu zaman ona tahammül ediyorum. Onunla on sekiz yaşındayken bir grup terapisi seansında tanıştım ve bana yapıştı. Yalnız biri olduğum için, konuştuğum tek o. Onu aynı işe sokmak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üvey babamın ondan nefret ettiği düşünüldüğünde benim için zordu, ancak bu işe tek başıma girmem gerekiyorsa bu bir anlaşma kırıcıydı.

Ama Justin şu anda kesinlikle benimle dalga geçmeye çalışıyor, çünkü arkadaşıyla bize yaklaştıkça Aria'nın adını söylerken sırıtışını gizlemeye çalışıyor.

Aria'nın gözlerinin ona kayışını izliyorum, adam ayağa kalkıp kabinin kendi tarafına oturmasını işaret ederken başını eğiyor. Ona bir şeyler söylerken dudakları kıpırdıyor ve masaya yaslanıp ona gülümserken gizlice Gabriella'yı becermeyi planlaması beni kaşındırıyor.

Neyse ki Gabriella doktorumu kenara çekip Justin'in yanına çöktü.

Yanımda bir varlık otururken tenim karıncalanıyor ve onun kokusuna, bana dokunmaktan hafif bir hareket uzakta olan çıplak bacağına, sırtından aşağı dökülen siyah saçlarına o kadar çekiliyorum ki...

Lanet olsun. Bu kızla daha yeni tanıştım ve onun için çok berbat durumdayım.

Dikkatimi dağıtmak için telefonumu çıkarıp elimi kalçasına götürüyorum ve bana açık olan her deliği yalamama izin vermesini istiyorum.

Justin'i arkadaşından uzak tut.

Onu izlemek için gözlerimi kaldırmadan, geri yazarken üç baloncuğun açıldığını görüyorum.

Doktor Miller: Kıskandın mı? Öyle bir tipe benzemiyorsun.

Ben: Değilim ve kıskanmıyorum. Sadece onu becermeye çalışacak ve ondan sonra onu hayaletlerken işte böyle bir garipliğe ihtiyacımız yok.

Doktor Miller: İyi bir noktaya değindin. Bir taksi çağırıp onu eve götüreceğim.

Ben: Zahmet etme. Seni oteline geri götüreceğim.

Cevap yazmasına fırsat vermiyorum; telefonum cebime giriyor ve bir bardak suyumdan son bir yudum alıyorum.

Çenesini kırmak isteyerek Justin'e, "Doktorları geri çek" dedim.

Gülüyor. "Ne sikim?" diye karşılık veriyor. "Ben seninkini talep etmiyorum."

Ona bakıyorum, sabrım tükeniyor. Tekrar gülüyor ve ellerini kaldırıyor.

Telefonum cebimde titriyor ve Aria'ya dönüyorum, ekranını kapattığını ve bana gergin bir gülümseme verdiğini görüyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kontrol ettiğimde bana bir mesaj daha gönderdiğini gördüm.

Doktor Miller: Artık gidebilir miyiz?

Onu uyurken izlemek yasadışı olmalı.

Onun kadar güzel olmaya hakkı yok, yanında olmak bağımlılık yapıyor. Otel odasından bile çıkamıyorum. Arkadaşı küvette uyuyor, Justin yerde uyuyor ve benim küçük doktorum yatağına uzanmış, taze ve sevimli görünüyor.

Rüya görürken hafifçe inliyor, başını benden çevirirken kaşları çatılıyor. Sadece bu ses bile sikimi sertleştirmeye yetiyor ki bu yanlış. Ondan tahrik olmamalıyım. O sınırların dışında, teknik olarak iş yerinde benden sorumlu ve benim insanlara karşı bir çekimim yok.

Bu hep bende yanlış olduğunu düşündüğüm bir şeydi. Evde eğitim görüyordum, bu yüzden nabzı atan her şeyi beceren Justin gibilerle aynı yetiştirilme tarzını deneyimlemedim. Mezuniyet balosuna gitmedim, mezuniyet balosuna gitmedim ya da sevişmek için birbirlerine yardım eden bir arkadaş grubum olmadı. Yirmi üç yaşında bekaretimi kaybetmem bile bir mucizeydi.

Başımı sallıyorum ve sarhoş olduğum o tek zamanı düşünmeyi reddediyorum. Sarhoş olduğum tek zamanı, çünkü ben ve alkol birbirine karışmaz. Sonunda yine benden on beş yaş büyük ve kocası onunla yattığı için oyuncak olarak kullanılan biriyle birlikte olurdum.

Seksle hiç ilgilenmedim, hiç çekim hissetmedim.

Öyleyse neden hem bu kıza bakıyor ve onu koruma ihtiyacı hissediyor hem de sikimi boğazına kadar sokup nefes almasını engellemek istiyorum?

Sikeyim.

Bastır.

Banyoda bir hareketlenme oluyor ve Justin'in kapı aralığına yaslanmış, gözlerini ovuşturduğunu görüyorum. "Lanet olası yerde uyumama izin mi verdin?"

"Diğer doktoru sikmeye çalışırken bayılmışsın, ben de meşguldüm." "Ona bir ucube gibi bakmakla mı meşguldün?"

Evet. Sanırım bir bakıma haklı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cevap vermiyorum, dönüp onu tekrar izliyorum. İş yerinde olduğu gibi makyajsızken bile çok güzel; gerinip sırtını dikleştirerek yorganı göğsüne kadar indirdiğinde kalbim daha hızlı çarpıyor.

Meme uçları sertleşmiş.

Justin görecek.

"Git," dedim ona. "Arabaya geri dön. Bir dakika içinde aşağıda olacağım."

"Sen otoriter bir orospu çocuğusun, bunu biliyor muydun?" diye karşılık verdi.

banyoya doğru eğilir, ceketini alır ve otel odasından kaybolur.

Vicdanım onu uyandırmamı söylüyor ama kafamın içindeki sesin başka fikirleri var. Genelde içimdeki benliğin dizginleri ele almasına asla izin vermediğimden, günaha boyun eğiyorum ve dikkatlice yatağa doğru ilerliyorum, yanına yerleşiyorum ve başparmağımın pedini ağzının üzerinde olabildiğince yavaşça kaydırıyorum.

Dudaklarını yalıyor ve ben duraklıyorum, tenime ıslak dokunuşla gözlerim açılıyor.

Az önce beni yaladı mı?

İşaret parmağımı ve *başparmağımı* birbirine geçirirken aletim sertleşiyor, doktoruma bakarken nefesim kesiliyor.

İç yanağımı çiğniyorum ve onu izliyorum, gidip gitmemeyi düşünüyorum. Uyandığında beni burada görürse çıldırır. Eminim suyuna onu bir süre daha baygın tutacak kadar uyku ilacı koymuşumdur, aynı şekilde arkadaşı ve Justin'e de. Şu anda uyanık olması bir mucize.

Gabriella'yı otele götürür götürmez planım üzerinde çalışmaya başladım. Ayrılmak istemiyordum ve doktorum da Gabriella'nın uyuyabilmesi için herkesin odadan gerektiği konusunda kararlıydı. Ben de ona kendi ilaçlarımla yardım ettim, genellikle beni on dakika içinde bayıltan güçlü bir reçeteydi bu.

Otelin otomatından aldığım su şişelerinin planımın bu kadar sorunsuz işlemesini sağlayacağını kim bilebilirdi?

Şu anda tek yapmak istediğim ona bakmak. Yüz hatlarını inceleyebilir, ağzına, göz kapaklarına ve burnuna dokunabilirim ve bana uzaklaşmam için bağırmasından ya da insanların bana haddimi aştığımı söylemesinden endişe etmem.

Hâlâ derin bir uykuda olduğunu ve arkadaşının hâlâ küvette sızdığını anladığımda, parmak uçlarımı boğazında gezdirirken gözlerimi yüzünden ayırmadan eğiliyor, nabzının kalbimin temposuna uyarak hızla attığını hissediyorum.

Dokunuş bir bakıma masum, ama lanet olsun, sikim pantolonumun içinde zıplıyor, okşamam yalvarıyor. Yüzü aynı kalsa da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başımı eğip burnunun ucunu öperken nabzının hızlandığını görüyorum.

Sonra ağzımı aşağı çekiyorum, nefesini dudaklarımda hissediyorum.

O uyurken onunla öpüşebilir miyim?

Bu yanlış mı?

Yasalara aykırı

mı?

İçten içe kendimi yumrukluyorum, çünkü tabii ki öyle.

Ancak, hareket etmiyorum. Ağzımı onunkinden bir santim uzakta tutuyorum ve parmaklarımı nabzına bastırarak boğazının genişliğini hafifçe kavrıyorum.

Nefes alış verişi hızlanıyor ve ben sadece bu yüzden boşalmamaya çalışırken o uykusunda dudaklarını ayırıyor. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ve bu kızın benimle evlenmesini istiyorsam bunun bir kural ihlali olduğuna eminim.

Neyse ki bunu asla öğrenemeyecek, ama uykusunda inlediğine, meme uçlarının gömleğinin kumaşına sıkıca yapıştığına bakılırsa, bu bir sapkınlık olabilir. Olmayabilir de. Muhtemelen yıllar sonra konuyu ona açıp somnofiliden hoşlanıp hoşlanmadığını sorabilirim.

Belki onu becermeme izin verir.

Cebimdeki telefonum çalıyor ama ya annem ya da Justin'in arayacağını bildiğim için duymazdan geliyorum. Bekleyebilirler. Şu anda doktoruma onun haberi olmadan dokunurken cennetteyim.

Kesinlikle yanlış, ama şeyden daha doğru hissettiriyor.

Kendimi buna bırakıp alt dudağını dişlerimin arasına aldığımda, ağzım sulanarak her şeyi tatma ihtiyacı duyduğumda sırtı biraz kamburlaşıyor, dudaklarından yumuşak bir inilti dökülüyor.

Etini serbest bırakıyorum ve tekrar yerine oturmasına izin veriyorum, gözlerim kalçalarının yükselişine takılıyor.

"Devam et," diye inliyor. "Devam et."

Sikeyim.

Aletim pantolonumun içinde zorlandığı için ağrıyor. Belki de onu uyandırıp seks yapmak isteyip istemediğini sormalıyım? Ona sadece bir kez seks yaptığımı söylesem umursar mı? Tecrübesizliğime güler mi?

Bu ana kadar hiç umurumda olmamıştı.

"Aria?"

Arkadaşının ona seslenme sesi beni kendimden geçirip kapıya doğru koşturuyor ve Gabriella'yı lanet anımı mahvettiği için boğmak istiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Küvetten çıktığını duyuyorum ve bunu planımdan maalesef vazgeçtiğimin işareti olarak kabul ediyorum. Doktoruma bir kez daha bakıyorum, hala uyuyor olmasına rağmen kaşlarını çatmış, sessizce oradan ayrılıyorum.

Kapıyı kapattığımda sırtımı kapıya dayıyorum, kalbim neredeyse göğüs kafesimden dışarı fırlayacak.

Neden bu kadar iyi hissettirdi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ckapt'ca W

Tobias

Skendi kendine çok konuşuyor. Farkında olduğunu sanmıyorum, ama ne zaman dizüstü bilgisayarında çalışsa, oteline geri dönse, hatta kafasının içinde derinlere dalıp boş bir ifadeyle duvara baksa

Dudakları hareket ediyor, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

Ne söylediğini bilmek için çaresizim, o mükemmel dudaklardan geçen sözcüklerden herhangi birinin benimle ilgili olup olmadığını bilmek için çaresizim.

Belki geçen gece uyanıktı ve parmaklarımın teninde bıraktığı his ya da parmağımı yaladığında dilinde bıraktığım tat hoşuna gitmişti.

Neredeyse ona hatırlayıp hatırlamadığını sormak istiyorum ve eğer hatırlıyorsa, uyanık ve bilinci yerindeyken bunu tekrar yapmamı ister miydi?

Gabriella telefonda Justin'le konuşurken Aria kasiyere gülümseyerek alışverişini kabul ediyor. Bunu biliyorum çünkü arabamda hemen yanımda, dairesindeymiş gibi davranıyor. Komik olması pek mümkün olmayan bir şeye gülüyor ve telefonu kapatmadan önce yarın gece görüşeceklerini söylüyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve ona dönüyorum. "Yarın gece mi?"

Beşlik çakmak için elini kaldırıyor. "Bil bakalım kim bir randevu ayarladı?"

El hareketine karşılık vermeyi reddederek kaşlarımı daha da çatıyorum ve arkamı dönüp benimle aynı ifadeyi takınan doktoruma bakıyorum. O da bu anlaşmadan memnun değil ve acaba Justin aptal olduğu için mi yoksa işyeri aşklarına tamamen karşı olduğu için mi böyle davranıyor?

Bekâr olmama ihtimali var ama hâlâ o detaylar üzerinde çalışıyorum. Yakında sonsuza dek eski sevgilisi olacak olan Ewan'ın, ben onun hayatına burnumu sokmaya çalışırken yolumdan çekilmesi gerekiyor. Ne yazık ki, başarılı bir hacklemeden sonra adamımı e-posta hesabından çoktan engelledi, yüzden şu ana kadar bildiğim şey, on altı yaşındayken birini hamile bıraktıktan sonra bir baba olduğu,

bir ev sahibi - Aria ile birlikte - ve İskoçya'da doğup büyümüş bir inşaat işçisi.

Aria sosyal medyada sadece yatak odasının penceresinden manzaralar ya da hayatla ilgili bazı alıntılar paylaşıyor, Ewan'ın sayfası ise çocuğuyla ilgili fotoğraf ve paylaşımlarla dolu.

Bazı fotoğraflarda o da var, dört ay önce İspanya'da tatildeyken bir fotoğraf da dahil. Fotoğraflara baktıkça, bu Ewan denen pisliğin canını daha çok yakabileceğimi hissediyorum.

Spiralin vurmaya başladığını hissettiğimde kendimi durduruyorum, direksiyonumu kavrıyorum ve onun köşede kayboluşunu izliyorum. Justin oflayıp pufluyor ve sonra bana tekrar sırıtıyor. "Gördün mü? Sana onları takip etmenin iyi bir fikir olduğunu söylemiştim."

Fikrini sevmiş olsam da bunu ona itiraf etmeyeceğim. "Ürkütücü."

Homurdanarak ağzına bir parça sakız atıyor ve paketini orta konsola bıraktığında gözlerim ona takılıyor. "Gabriella otellerine döneceklerini, sonra da sinemaya gideceklerini söyledi. Ya hangi filmi izleyeceklerini öğrenirsem ve biz de o filmi izlemek için orada olursak?"

Bu adam lanet olası bir aptal, ama ben bile bu plana hayır diyemem.

Siyah McLaren'imin motorunu çalıştırıyorum, bilerek yanlış yola sapıyorum, böylece otelinin önünden geçiyorum, otelin döner kapılarından onun koyu renk saçlarına ve diri kıçına bir göz atıyorum.

Bana ne oluyor böyle?

Hayatımda hiçbir *zaman* bir insana bu kadar odaklanmamıştım. Ancak toplantı odasının dışında bacaklarımın üzerine düştüğü ve gözlerimiz çarpıştığı anda hayatımdaki her şeyin hiçbir anlamı kalmamıştı.

İlk görüşte aşk mı? Muhtemelen. Farklı olduğumu, bazı şeyleri farklı zaten biliyorum, ancak yıllardır aldığım ilaçların ve terapinin kendimi kontrol etmem üzerinde büyük bir etkisi oldu. Telefonumda alarmlar var, böylece ilaçlarımı almayı asla unutmuyorum ve sadece seanslar için hatırlatıcılar çıkmıyor, annem de beni arıyor.

Keşke yapmasa. Sürekli beni kontrol etmesi ve üvey babamın iş hayatıma girmesini talep etmesi yorucu ve kendimi hala ergen gibi hissetmeme neden oluyor. Sanki dünya bana yeterince nazik davranmayacakmış gibi beni her zaman metaforik bir baloncuklu naylonun içinde tutuyordu.

Her nasılsa, yetişkinliğimde hala bu şekilde davranmaya çalışıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Justin'in yaşadığı dar sokağa girdiğimde yavaşlayarak duruyorum ve onu indiriyorum, bana bu gece için bir plan yapacağımızı söylediğinde direksiyondan tek parmağımla el sallıyorum.

Kafamda şimdiden üçüncü veya dördüncü bir katılımcıyı içermeyen bir tane şekilleniyor. Ancak, izin günlerimde işe gitmekten nefret etsem de, Lucy'ye uğrayacağımı söyledim, çünkü kemoterapinin son turuna başlamak üzere.

Önce oraya gideceğim ve sonra Aria'yı izleyeceğim geceye başlayacağım.

Zihnimin bana kötü davranmasına rağmen, ben iyi bir insanım. Öyle olduğumu biliyorum. İnsanlara yardım etmeyi seviyorum. Hastanede çalışmayı ve eğlendirdiğim çocukların iyileşmesini izlemeyi seviyorum. Genellikle, ölümcül olduklarını ve fazla zamanları kalmadığını bildiğimde, üvey babam beni başka bir koğuşta çalışmaya ya da içimde bir şeyleri tetikleme ihtimaline karşı hastalardan uzak durmaya zorluyor.

Bu yüzden henüz bağ kurduğum bir hastayı kaybetmedim.

Lucy'nin ölmek üzere olduğunu ve beni göndermeye çalışacağını biliyorum ama sadece onun yanında kalıp onu mutlu etmek istemiyorum, hastanenin başka bir bölümüne taşınmak doktorumdan ayrılmak anlamına da geliyor.

Orada kalacağım. Ve Lucy'ye veda etme zamanı geldiğinde, Aria Miller'a olan saplantım uğruna kendimi tutacağım.

Antrenman kıyafetlerimi değiştirip hastaneye gittiğimde güneş batmaya başlıyor ve gökyüzü yağmurla açılıyor.

Hastanenin ana girişine sığındıktan sonra saçlarımı silkeliyorum, otomatlardan bir şeyler alıyorum ve koğuşa gidiyorum.

Asansöre bindiğimde bir el asansörün kapanmasını engelliyor ve üvey babam içeri giriyor. Bana gülümsemiyor ya da beni selamlamıyor; sadece iç çekiyor ve yanımda duruyor.

"Annen son bir saattir seni arıyor," diyor. "Bugün terapiye gitmedin."

Ses tonu karşısında gözlerim seğiriyor ama ileriye bakıp onu görmezden geliyorum.

Justin, Gabriella ve Aria'yı izlemek istediği için gitmedim, bu yüzden ilk kez atladım.

"Neye karar verdiğimizi unutma. Burada sadece onun koyduğu kurallara uyarsan çalışabilirsin. İlaçlarını al, terapiye katıl, kavga etmek yok ve polislerle başını belaya sokma."

Karşılaştığı tek şey sessizlik. Çoğu gün yumruğumu boğazına sokmak istiyorum, ama beni bu pozisyona o getirdi ve annemle evlenip bizi çok zengin yapmaya karar verdi, bu yüzden tartışmamaya çalışıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama sabrım yavaş yavaş tükeniyor.

Asansörün kapıları açılır ve bir hemşire içeri girer. "İyi akşamlar, Doktor Blythe."

Ona sırıtıyor ve ben de onun neşeli, iyi bir adammış gibi görünmesine gözlerimi devirmemeye çalışıyorum. Hayatımı değiştirmesine rağmen, kompleksli ve derin bir kontrol arzusu olan lanet olası bir pislik.

Çok sayıda bilimsel araştırma merkezinin başkanı olmak bunu yapacaktır. Akıldan çok parası varken neden bu hastanedeki pozisyonunu konusunda hala bir fikrim yok ama annem işini sevdiğini söyledi.

Pislik.

Lucy'nin odasına girer girmez onu kitap okumaya çalışırken buluyorum. Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Gelmişsin!"

Yatağının yanına oturarak, "Tabii ki yaptım küçüğüm," diyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Hasta," diye yanıtlıyor, gülümsemesi düşüyor. "Annem tatile çıktıkları için birkaç gün dönmeyeceğini söyledi."

Çenem geriliyor ama yarım bir gülümsemeyi zorluyorum. "İyi ki beni yakaladın.

Ne izliyoruz?"

Heyecanlı genç kız yavaşça kumandayı alıyor, televizyonu açarken elleri titriyor ve bana izlettiği programı buluyor.

Ekrana odaklanmadan önce ilk on dakika konuşuyoruz ve Justin bana bu geceki plan hakkında mesaj attığında telefonumu kapatıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ckapt'ca 7

Aria

Bugün Ivy'nin geldiği gün.

Buradaki hemşireler ve doktorlar her şeyi ayarladılar, yani nakil aracı gelir gelmez, o mükemmel ellerde olacak. Bildiğim kadarıyla sadece annesi geliyor ve onu yakınlarda bir otele yerleştirdiler. Aynı zamanda Ivy'nin odasında uyuyacak bir yeri olduğundan emin olmak için.

Hâlâ bakımevine nakledilmeyi bekleyen bir hastanın odasının önünden geçerken, derinden gelen bir ses duyduğumda duraksıyorum.

"Kitabı hiç dinledin mi?"

İçeri bakmadan, kapının yanındaki notları okuyormuş gibi yapıyorum. "Başımı ağrıtıyordu. Kulaklarım hassas."

"Ah," diye yanıtlıyor Tobias. "Ya sana okursam, yoksa yine kelimelerin nasıl telaffuz edileceği konusunda benimle tartışacak mısın?"

Kız-Lucy-huffs. "On bölüm boyunca ejderhanın adını yanlış söyledin."

Tobias'ın derin derin kıkırdamasıyla yüzümde bir gülümseme beliriyor. Sonra, Gabriella'nın kaşlarını kaldırmış beni izlediğini görmek için gözlerimi kaldırıyorum.

"Beni duydun mu?"

Gözlerimi kırpıştırarak başımı sallıyorum. "Özür dilerim. Ne dedin?"

"Ivy'nin uçağı az önce indi. Hemşireler hazır. Ne yapmak istersiniz? Otele dönüp uyuyarak çantaları mı , yoksa bir şeyler yiyip sinemaya mı gidelim?"

"Dün sinemadaydık," diye cevap veriyorum. "Ayrıca, muhtemelen filmin on dakikasında bayılacağım."

Otel yatağında iyi bir uyku çekmekte zorlanıyorum. Bu ve internette Tobias'a dair herhangi bir iz bulmak için doom scrolling yapıyor olabileceğim gerçeği.

Görünüşe göre sevgili asistanımın sosyal medyaya karşı bir isteksizliği var, çünkü ortada yok.

Genelde iş arkadaşlarımı internetten araştırmam, ama kulüpteki potansiyel flörtten ve bakmadan bir odaya girdiğini nasıl anladığımdan sonra ilgimi çekmeye başladı.

Dilini şaklatıyor ve arkama bakıyor. Döndüğümde Tobias'ın kapıyı yavaşça kapattığını ve gözlüklerini burnunun üstüne doğru ittiğini görüyorum.

O da yorulmuş olmalı. Gabby'yle buluşmamızdan sonra evraklara bakmak ve daha fazla tavsiye almak için İskoçya'daki bazı meslektaşlarımı aramak üzere buraya geri döndüm. Lucy'nin odasındaydı, Lucy uyuyordu ve o da her zaman yaptığı gibi orada öylece oturuyordu.

Elimde kahveyle içeri girip bana bir konuda yardım etmesini istemeseydim, gideceğinden şüpheliyim. Annesi burada olmadığı için yalnız kalmaktan hoşlanmıyor ve görünüşe göre Tobias da onun koğuşta yatıp, yanında kimse olmadan hastalığı hakkında daha fazla cevap beklemesi fikrinden hoşlanmıyor.

Kalbini sevdim.

Doğruca çıkışa yönelmeden önce başını eğerek selam verir. Dr. Blythe elini göğsüne götürerek onu durdurur ve kulağına bir şeyler fısıldar; Tobias kaşlarını çatarak başını kaldırır.

Cevap verirken çenesi geriliyor ama dişlerini gıcırdatarak konuştuğu için ne söylediği ya da ikili arasında neden bir gerginlik olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"En azından bir şeyler yiyebilir miyiz?" Gabriella görüş alanıma girerek soruyor. "Sanırım hamburger ya da belki pizza."

"Pizza," diye kabul ediyorum. "Sonra otele dönüp uyuyacağız. Benim-"

"Pizza kulağa hoş geliyor!"

Justin sözümüzü kesiyor ve Gabriella'nın yüzünde beliren kızarıklık gözlerimi devirmek istiyorum. Ona kesinlikle olmaz demek yerine, onu da davet ediyor ve saat yedide kaldığımız yere çok da uzak olmayan bir lokantanın önünde buluşmamızı söylüyor.

Onu seviyorum ama şu anda asistanıyla birlikte onu boğabilirim. Ona "beni yatağa götür ve mümkün olan her pozisyonda becer" bakışları atmayı bırakması gerekiyor. Hiçbir uyarı olmadan arkamdan bir varlık geliyor ve Justin ağzını tekrar açmadan önce sırıtıyor.

"Yakında çıkıyorsun, değil mi? Patronlarla pizza mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gidiyor musun?" Tobias bana soruyor ve ben duraklıyorum; etrafımıza bakarken solgundan da solgun bir hale geldiğime eminim.

Göğsümü gösteriyorum. " mi?"

"Sana bakıyorum, değil mi?"

"Benim varlığım sizi gitmekten alıkoyacak mı?"

Sırıtıyor ve omuz silkerek gözlerini kaçırıyor. "Ya da başka bir şey."

"Yani..." Justin, Tobias'a işaret ediyor. "Öyle mi?"

Bir mırıltı ve o da benimle aynı şeyi yapıyor, onlar planları yaparken sessiz kalıyor. İki hemşireyi davet ediyorlar, onlar da kibarca reddediyor ve dördümüz yemeğe gidiyoruz.

Şüpheli görünecek, değil mi? İskoçya'dan iki bilim adamı asistanlarıyla yemeğe mi çıkıyor?

Ya Gabriella bir fotoğraf çekip internette yayınlamaya karar verirse? Ewan görecek mi?

Büyük bir parçam bir şeyden korkuyor, ama aynı zamanda onun göndermesini isteyen hasta bir parçam da var, çünkü o zaman devam ettiğimi ve kırık bir kalple oturmadığımı düşünecek. Eve döndüğümde çok zor olacak. Sonsuza dek Jason'ın hayatındaydım ve aradaki mesafe şimdiden beni öldürüyor ama Ewan da sıçtı batırdı. Böyle bir sırrı yıllarca saklayan ve gelmiş geçmiş en mükemmel insanmış gibi davranan biriyle kalamam.

Gabriella'nın bunu yüzüne
vurmasına izin ver. Umurumda
mı?

İptal edip otele kendim gidecek kadar değil.

Yirmi pizzacıdayız ve bu süre boyunca konuşan Justin oldu. Sesi uzadıkça uzuyor ve Gabriella her kelimeyi yutarken Tobias dikkatimi vermediğimi düşünerek bana bakıyor.

Masada çaprazımda oturuyor, kıpırdanıyor, orta parmağıyla vuruyor, dizini zıplatıyor ve acaba annem gibi sigara içiyor ve sigaraya mı ihtiyacı var diye düşünüyorum. Nikotin yoksunluğu her zaman beş saniyede bir babama bağırmasıyla, kilolarca yemek yemesiyle ya da tam olarak Tobias'ın şu anda yaptığı şeyi yapmasıyla sonuçlanıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Gabriella Justin'e soruyor ve bu benim de dikkatimi çekiyor, çünkü her yönden birbirlerine zıtlar. Arkadaşlıkları hiç mantıklı değil.

"Gençken bir terapi grubunda tanışmıştık," diye cevap veriyor ve dirseğini, sanki uçurumdan düşüp ölmesini istiyormuş gibi kaşlarını çatan Tobias'a doğru itiyor. "Babası ona hastanede bir iş buldu ve en iyi arkadaşı olarak beni de işe aldı."

"Üvey baba," diye düzeltiyor Tobias.

"Her neyse. Birbirimize yakın oturuyoruz, o yüzden sonsuza kadar benimle kalacak. Garajında üç motosikleti olduğunu biliyor muydun?"

Bu rastgele bilgi karşısında kaşlarımı çatıyorum.

"Onlardan biriyle çarpıştım ve beni fena benzetti. Hatırladın mı? Kolumu kırmıştın ve beni apartman merdivenlerinden aşağı tekmelemiştin."

Tobias oflaya puflaya sandalyesinden kalkıyor ve doğruca banyoya yönelirken ayrılacağını duyurmuyor.

"Oldukça huysuz biri," diyor Gabriella. "Sarhoş olduğunda gevşiyor mu?"

"Sarhoş olmaz. Sanırım iki kez içtiğine şahit oldum ve ikisinde de eve erken gitti ve haftalarca benimle konuşmadı."

Telefonum kucağımda çalıyor, mesajın kimden geldiğini gördüğümde kalbim küt küt atıyor.

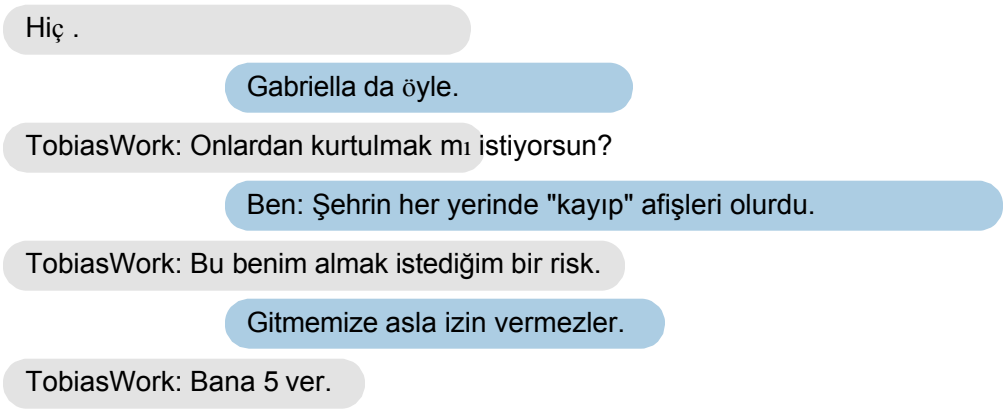

Justin çatık kaşlarla telefonuna gelen bir mesajı okuduktan sonra banyoya yöneliyor. Sanırım Tobias ona, arkadaşlarına vurma eğilimindeyse onu tekrar dövmek için arka tarafta buluşmasını söyledi.

Gittikleri süre boyunca Gabriella, iş arkadaşıyla yatmanın artılarını ve eksilerini ve yatarsa Justin'e bağlanmayacağına dair kendine güvenip güvenemeyeceğinin bir listesini yapar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O konuşurken, içimde kelebekler uçuşuyor -kendisini kaçamak yapmaya ikna ettiği için değil, Tobias benimle birlikte onlardan kaçmak istediği için.

Kafa karışıklığı hissi, aklım başımdan gidene kadar içmek istememe neden oluyor, ancak akşamdan kalmayla başa çıkamadığım ve fazla "profesyonel" olduğum için, tüm bu iş gezisi boyunca ayık kalacağım.

Telefonum elimde titriyor ve bu kadar çabuk çevirip Gabriella'nın sesini kesmem çok saçma.

TobiasWork: Tuvalete gitmen gerekiyormuş gibi davran.

Kaşlarımı çatıp başımı kaldırıyorum, Justin bir garsona göz kırpıp bize doğru dönerken onu hiçbir yerde göremiyorum.

Nereye gideceksin?

Cevap vermiyor. Çevrimdışı kalıyor ve ben dudağımı çiğniyorum, arkadaşıma bakıyorum ve Justin'e kirpiklerini kırpıştırarak, onu yutmak ister gibi bakıyor.

"Ben de tuvalete gideceğim," diyorum ve ikisi de bana cevap vermiyor, gözlerini bana hiç dikkat etmeyecek kadar derinlere daldırıyorlar.

Ve aynen böyle, ceketimi giyip çıkıştan dışarıdaki soğuğa doğru ilerliyorum.

"Gidelim," diye alçak bir ses geliyor arkamdan, gözlüklerini gözlük beziyle temizleyip takarken. "Birbirlerine yaltaklanmaları bitene kadar yokluğumuzu fark etmezler."

"Bunu sen de mi fark ettin?"

"Justin herkese karşı böyledir, eğer arkadaşınızın onun koca olacak biri olmadığını bilmesini istiyorsanız."

Kaldırımdan karşıya geçip kordonun kenarından uzanan patikaya kayarken kıkırdıyorum. "Gabriella da romantizm ve ilişkilerden pek hoşlanmaz."

"Peki ya sen?"

Ona bakarken gözlerim açılıyor. "Oh, um..."

Biz yürürken sırıtıyor ve suya bakıyor. "Bu uygunsuz muydu?"

"Hayır dersem, beni cevap vermeye zorlayacak mısın?"

"Duruma göre değişir," diye yanıtlıyor. "Birinin kız arkadaşıyla yürüdüğüm için yumruk yumruğa kavga edecek değilim, değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben çok bekârım, o yüzden bundan şüpheliyim. Ayrıca, bu sadece diğer iş arkadaşlarımızın neredeyse önümüzde sevişmesinden uzaklaşan iş arkadaşları."

Homurdanıyor. "Evet. Sanırım öyle."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ckapt'ca 8

Tobias

Bana çok yakın.

Sağa doğru bir adım atarsam, kolum onunkine değecek. Ya da omzuna, çünkü ben ondan çok daha uzunum.

Eski sevgilisinin uzun boylu olup olmadığını merak ediyorum. Araştırmalarıma göre, onun kahverengi saçlı olduğunu biliyorum. Benimki siyah. Onun gözleri yeşil, benimkiler mavi. O tamamen dövmelerle kaplı, benim vücudumda tek bir mürekkep lekesi bile yok. Sert görünümlü. Kaslı, kalın kirli sakallı. Sigara içiyor, iş yerinde ellerini kirletiyor ve internette boks seanslarında çekilmiş fotoğrafları var. Dürüst olmak gerekirse, birinin kafatasını ezebilecek gibi görünüyor. Spor yapmama ve iyi bir vücuda sahip olmama rağmen ben de sinekkaydı tıraş oluyorum, kıyafetlerimde kırışıklık olmamasını istiyorum ve gözlüklerimi saat başı silme bağımlılığım var.

Justin'in beni kızdırdığı zamanları saymazsam, on sekiz yaşımdan beri hiç kavga etmedim.

Birbirimize hiç benzemiyoruz. Eğer onun erkek zevki buysa, ben

demektir. Sanırım bu manzaranın tadını çıkaracağım.

Saçları sırtından aşağı dökülüyor ve ben saç tellerini parmaklarıma dolayıp burnuma götürerek şampuanını koklamak istiyorum. Ne zaman işle ilgili bir soruma cevap verse, benimle göz teması kuruyor ve ona çok güzel mavi gözleri olduğunu söylemenin tamamen haddimi aşmak olacağını hissediyorum.

"Hastanede çalışmaya ne zaman başladınız?"

Nasıl edeceğimi bilemediğim için başımın arkasını ovuşturuyorum. Bu kıza onun gibi çalışmadığımı ve pozisyonun bana verildiğini nasıl söylerim?

"Birkaç yıl," diyorum derin derin yutkunarak. "Yarı zamanlı başladım ve ilgim artınca tam zamanlıya geçtim." Omuz silkiyorum ve elimi bırakıyorum,

Kıpırdanmayı durdurmak için cebime soktum. "Peki ya sen? Bu alanda çalışmak istediğini ne zaman fark ettin?"

Ben zaten biliyorum. Araştırmalarım sayesinde Gabriella'nın annesini sosyal medyada buldum ve Aria ile kızının üniversiteye giderken çekilmiş bir fotoğrafını paylaştı. Altına *da küçük bilim insanları diye* bir başlık atmış.

Aria konuşuyor ama ben doğru düzgün düşünemiyorum çünkü otelinin önünden geçtik. Eğer fark ederse, bunu kısa kesebilir. Eğer dikkatini hedefimize çoktan ulaştığımız gerçeğinden uzaklaştırmaya çalışırsam, bu iş biter ve ben hazır değilim.

Onun tüm dikkati bende.

Onun ilgisine sahip olmak

hoşuma gidiyor.

Ellerini kollarında gezdiriyor ve ben içimden alnıma bir tokat atıyorum çünkü o üşüyor ve benim ceketim var.

Çıkarıp ona veriyorum ve yüzünde şaşkınlık belirirken omuzlarını örtüyorum ve vücudunu ıslatmasını izliyorum.

"Üşümüşsün."

"Demek asistan bir beyefendi."

Sizinle yeni tanışan ama hakkınızda sizden daha çok şey bilen ve yüzünüzü aklından çıkaramayan birine böyle demek istiyorsanız, tamam, evet, ben lanet bir beyefendiyim.

Ceketimin yakasını yüzüne doğru kaldırıp içine çekerken vücudumdaki tüm organlar işlevini durduruyor. "Bu ne parfümü?"

Hay sikeyim. "Tom Ford."

"Beğendim," diye gülümseyerek cevap veriyor ve tekrar kokluyor. "Ceketini sonsuza dek saklamam gerekebilir."

Ellerimi yumruk yapıp ikisini de ceplerime sokuyorum ve sessiz kalıyorum. Eğer onları tutmazsam aptalca bir şey yapacağım, mesela yüzünü tutup onu öpmek gibi - ki bu garip, çünkü öpüşmekten nefret ederim. Dağınık ve faydasız bir şey ve dillerin birbirine değerek tükürüğün geçmesi düşüncesi beni huzursuz ediyor.

Sanırım onu öperdim.

Bir yanım tükürüğünün tadını merak ediyor. Vücudunu yalar, dilini emer ve sonra yüzümü onun arasına gömerdim-

"Gabriella her zaman gevşemem gerektiğini söyler ama bence bu konuda tacı sen alabilirsin. Bu bir şakaydı, Tobias." Gülümseyip beni dürttüğünde yutkunuyorum. "Ve on dakika kadar önce otelimin önünden geçtik."

"Geri yürümek ister misin?" Durup soruyorum, o devam ederken gözlerim onu takip ediyor.

Başını iki yana sallar. "Hayır. Yakındaki atari salonuna bakmaya gidiyorum. Gelmek ister misin?"

İletişim becerileri hangi cehennemde? En son araştırmaların ön saflarında yer alan bir bilim insanı ama restorandan çıktığımızda atari salonuna gitmek istediğini söyleyemedi mi?

Aniden ortaya çıkan ve tenimi kaşındıran plana aldırmadan başımı sallıyorum ve yağmur yağmaya başlarken onu takip ediyorum.

Bana ceketimi geri vermeye çalışıyor ama reddediyorum. Beyaz gömleğim neredeyse transparan ve gözlüklerimin her yerinde damlacıklar var, ama ondan almayı reddediyorum.

"Orada!" diye sesleniyor, dışarıda ışıkları yanıp sönen bir atari salonunu işaret ediyor. Dürüst olmak gerekirse, oraya girme düşüncesi bende kusma isteği uyandırıyor, ancak gözlerinde parlayan ışık onu hayat dolu gösteriyor, bu da işe tamamen yatırım yapmaktan büyük bir değişiklik. Onun bu parlayan yanını seviyorum.

Bileğimden tutup beni girişe doğru çekti.

Dokunuşu başka biriyle olduğu gibi yakmıyor. Parmaklarını şaklatmak ya da cildim kızarana kadar kendimi çamaşır suyuyla ovmak için bir dürtü duymuyorum. Beni rahatsız eden ilk şey gürültü. Sanki bir konserdeymişiz gibi müzik çalıyor, ışıklar sönük, her şey neon ışıklarıyla parlıyor. Dönüyor ve bana gülümsüyor, dişleri floresan ışığından bembeyaz parlıyor. "Burası çok güzel." Bakışları yanıp sönen duvarlarda geziniyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, gitmek istiyorum ama bileğimi tekrar tutup bizi basketbol makinesine doğru götürmesi hoşuma gidiyor.

"Gabriella'ya buraya geldiğimizi söyleme, yoksa beni öldürür." Fırsat bulamadan onu boğardım.

Sonsuza kadar potaya basket topu atıyor, sonra benim de onunla yapmamı istiyor ama ben başımı sallıyorum ve çevremizi izliyorum. Erkekler ona bakıyor. Neden bakmasınlar ki? Topuklu küçük siyah elbisesiyle çok seksi.

Giydiği ve onu neredeyse boğan ceketi görmüyor gibiler. Eğer bu gözlerini uzak tutmak için bir iddia değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Pençe makinesine gider, başarısız olur, sonra mini kumarhaneye gider ve elli dolar harcar, sonra bozuk para makinesine gider ve para üstü alır.

"Bir şeyler çalmayacak mısın?"

Birinin yakınlarda bir şey kazanırken çıkardığı çınlama sesiyle sağ gözüm seğiriyor. "Hayır."

"Asistanım olarak eğlenmeni istiyorum."

Buradan nefret etmeme rağmen bir kahkaha attım. "Bunun benim iş tanımıma girdiğinden emin değilim, Doktor."

"Yazacağım. Şimdi benimle oyna."

"Senin bu eğlenceli yanını seviyorum," diyorum ve oyuncak tüfeği ondan alıp ekranda sıralanmış plastik kutulara nişan alıyorum. Hepsini vuruyorum ve sırıtarak silahı ona geri veriyorum. "Sıra sende."

Beni oynamaya zorladığı her oyunda burada olmaktan duyduğum tedirginlik azalıyor, sanki ilk randevudaki gençler ya da takılan en iyi arkadaşlarmışız gibi.

Bana kedilere olan alerjimden ve çocukken gözlüğe ihtiyaç duyduğunu ama mucizevi bir şekilde artık duymadığından bahsediyor. Bana çocukluğumu soruyor ve ben cevap vermeyi reddediyorum. Bana gözlerini deviriyor. Bunu çok yapar. Kaba ve çocukça ama nedense hoşuma gidiyor.

"Geç oldu. Otelime dönmek için bir Uber çağıracağım. Uzakta mı oturuyorsun?"

Cebimden Aston Martin anahtarlarımı çıkararak, "Seni ben bırakırım," diyorum. "Yakın bir yere park ettim."

Gittiğimize sevindim. Çok fazla sosyalleştim ve kendimi bitkin hissediyorum. Ayrıca, kendimi iyi hissetmiyorum ve kendimi kapattığımda onun gibi birinin yanında olmak istemiyorum.

Arabama ulaştığımızda, mat siyah arabanın kilidini açarken ağzı açık kalıyor.

"Bir asistanın böyle bir arabası nasıl olur?"

Başımı eğiyorum. "İşimde ayrımcılık mı yapıyorsun?" "Bu

çeyrek milyon dolarlık bir araba."

Omuz silkiyorum. "Belki ben ."

"Çaldın mı?" diye karşı çıkıyor.

"Hayır."

Kolu çekmeye çalışırken gözleri açılıyor ve kapı yukarı doğru kayıyor. "Olamaz."

"İskoçya'da zengin bir aileden geldiğini sanıyordum. Kelebekli bir kapı seni neden bu kadar şaşırtıyor?"

Eli kalçasına gider. "Benim ailem zengin, ben değil. Ve Rolls Royce kullanıyorlardı, yarış pistine aitmiş gibi görünen süper sportif arabalar değil."

Aria yolcu koltuğuna çöküyor ve emniyet kemerini arıyor. İki dakika geçmeden nefesimi bırakıp öne doğru eğiliyorum, arkasındaki emniyet kemerine uzanırken bir sürüngen gibi kokusunu içime çekmemeye çalışıyorum. O yapmıyor

Hareket ediyor, nefes almıyor ve ben kapıya sıkışan malzemeyi çekerken bakışlarım ona yöneliyor.

"Zengin bir aileden geldiğimi nereden biliyorsun?" Kahretsin.

Seni araştırdım. Bilgi almak için birine para ödedim. Eski sevgilin, en iyi arkadaşın ve onun ailesi de dahil olmak üzere internetteki tüm varlığını takip ettim ve ailen hakkında internette makaleler buldum. Adresini, işe yürüyerek gitmediğin zamanlarda hangi arabayı kullandığını ve üniversitede hangi dersleri aldığını bile biliyorum.

Yutkunuyorum. "Çılgınca bir tahmindi."

Kemerini takıp uzaklaşırken bana bakıyor, onu kaçırmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce aramıza mesafe koymam gerekiyor. Onu daireme geri götürüp odama kilitleme düşüncesi bir rüya gibi geliyor. Başlangıçta korkardı ama sonra Stockholm sendromuna yakalanabilir ve bana aşık olabilirdi.

Göz kırpıyorum ve motoru çalıştırıyorum, direksiyonu tutarken ellerim titriyor. Hayatına bu kadar burnumu soktuğumu bilse ne yapardı acaba?

Ben park yerinden çıkarken parmakları deri koltuğa gömülüyor. Radyo çalmıyor, konuşmuyor ve arabayı dolduran gergin enerjiyi hissediyorum.

Yutkunarak, ışıklarda dururken ona bakıyorum. "Hâlâ ıslak mısın?" Gözleri açılıyor. "Ne?"

"Yağmurdan," diye açıklıyorum, ben hızlandıkça onun kalçalarını sıktığını fark ediyorum. "Yağmur yağıyordu."

Dudakları kıpırdıyor ama ağzını kapatıp başını sallaması bir saniyesini alıyor.

İşi garipleştirdim. Islak olup olmadığını sordum, başka bir şey kastettiğimi sandı ve şimdi de benim tuhaf biri olduğumu düşünüyor. Mükemmel, Tobias. Aferin, seni aptal.

Aramızda yine sessizlik geçiyor ve sonunda konuşuyor.

"Annem para konusunda her zaman çok katıydı. Kendisi de varlıklı bir ailede doğmuş olmasına rağmen, ben hiçbir lükse sahip olmadan dünyaya gelmeliydim. Yeterince büyür büyümez okumak için uzaklara gittim. Bir işim ve trafiğe çıkmaya bile uygun olmayan bir arabam vardı ve o benim mücadelemi izledi."

Sürmeye devam ediyorum. Dinlemeye devam ediyorum.

"Sanırım bana öğretmek için iyi bir yoldu ama kira ödemekte zorlandığım ve üç yıl boyunca aynı spor ayakkabıları giydiğim zamanlarda bile bana hiç yardım etmedi. Yani hayır, zengin olduğumu söyleyemem. Şu anda bile en iyi arkadaşımla birlikte bir daire çünkü kendi başıma bir ev tutmaya param yetmiyor. Bu çok saçma, çünkü ipotekli bir evim var-"

Duruyor, başı yana kayarak pencereden dışarı bakıyor. "Boş ver."

"İpoteğiniz var ama kirada oturuyorsunuz?"

Başını sallıyor ama bana bakmıyor. Üzgün.

Eski öldürme isteği duyuyorum. Ona zarar verdi. Vermiş olmalı.

Ona vurdu mu? Ona bağırdı mı? Kalbini mi kırdı? Aldattı mı? Yalan mı söyledi? Manipüle etti mi?

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, bana her şeyi veren zengin bir aileden geliyorum ve bu sandığın kadar lüks bir yaşam tarzı değil. Her şeyi başıma kakıyorlar ve hâlâ on sekiz yaşındaymışım gibi çizginin dışına çıkarsam beni kesmekle tehdit ediyorlar." Alaycı bir kahkaha attım. "Artık kendi gelirim var ama bunu unutmama asla izin vermiyorlar."

"İnsanlar berbat."

Başımı sallıyorum ve sonra başımı otelin girişindeki kaldırıma doğru eğiyorum. "Gabriella mesaj attı ve Justin'in evine gideceğini söyledi," diyor bana,

telefonuna bakıyordu. "O iyi, değil mi? Onun için endişelenmeme gerek yok mu?" "Yapacağı en kötü şey onu becermek ve ilgisini başka bir yere kaydırmak olur."

Nedense kaşlarını çatmıyor. "Gabriella da muhtemelen aynısını yapacaktır."

Birdenbire, eski sevgilisinden ayrıldıktan sonra birileriyle yatıp yatmadığını merak ettim. Kaç kişiyle? Kiminle? Onları seviyor mu? Onlardan hoşlanıyor mu? Hala onlarla konuşuyor musun?

"Bu gece kendimi daha genç hissettim," diyor emniyet kemerini yavaşça çıkarırken. "Uzun zamandır işime o kadar odaklanmıştım ki eğlenmeyi unuttum. Teşekkür ederim."

Her saniyesinden nefret ettim. Atari salonuna katlanmamın tek nedeni onun içindi. Vinç makinesinde her kazanamadığında suratını astığında, makineyi paramparça etmek ve tüm ödülleri ona vermek istiyordum.

Aria arabamdan inerken ceketimi çıkarıp koltuğa bırakıyor. Kıçına bakmamaya çalışıyorum ama gözlerim beni yanıltıyor. Bir gün, o adımı haykırırken dilimi içine gömeceğim.

Aria döner kapının yanında duruyor ve bana dönüyor. "Çifte randevu için kandırıldık mı?"

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Justin o kadar iyi değil."

Bununla birlikte kızarıyor. Lanet olası *kızardı*. Benim yüzümden. Onu ben kızarttım.

"Yani bu bir randevu değildi." Bu bir soru değildi ama cevabımı beğeneceğinden emin değilim. Bunun bir randevu olması gerekmiyordu. Sadece Justin'den uzaklaşmak istemiştim - onun beni atari salonuna götürmesi ve benim onu buraya geri getirmem... oldu işte.

"Tabii ki hayır," diye yanıtlıyorum. "İşyeri kuralları falan, mu?"

Gözlerini şakacı bir şekilde kısıyor, sonra kıkırdıyor ve ses tam göğsüme bir tuğla gibi çarpıyor. Keşke bu sesi beni uyutması için kaydetseydim, çünkü her gece iki saatten fazla uyumakta zorlanıyorum.

Sessiz olması gereken zamanlarda zihnim bana pek nazik davranmıyor.

"İyi geceler, Tobias."

Başımı eğiyorum, parmaklarım direksiyonu kavrıyor. "Doktor."

Gözlerini deviriyor ve arkasını dönüp döner kapıdan geçerken gülüyor.

O ortadan kaybolur kaybolmaz bir nefes veriyorum ve başımın arkasını ovuyorum.

Sanırım az önce öldüm ve cennete gittim.

Eve , Aria'ya bir mesaj göndermek için sabırsızlanmaya başlamıştım bile. Ne diyeceğimi bilmiyorum ama her şey hiç yoktan iyidir.

Eminim bunun bir kuralı vardır. Birkaç saat beklemeli miyim? Bir gün mü? Yarın işte hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaksın?

Ama hiçbir şey olmadı, en azından ben sanmıyorum.

İlk randevuma çıktım. Öyle olmadığını söylemeye çalışsa da umurumda değil. Benim içindi.

Telefonumu çıkarıp bildirimlerimi kontrol ediyorum.

Annemin onu geri aramamı istemesi ve terapistimle bir sonraki seansım için bir hatırlatma dışında yeni bir şey yok. *Ondan* gelen bir şey yok.

Dişlerimi sıkarken çenem geriliyor, sosyal medyasını kontrol ediyor ve hayatından bir alıntının çıkmasını bekliyorum.

Hiçbir şey.

Son gönderisi bir hafta önceydi ve kanser için düzenlenen bir bağış kampanyasıyla ilgili bir hikâye paylaşıyordu.

Sayfasından çıkıyorum ve e-postalarımı açıp bağlantıma benim için yeni bir bilgisi olup olmadığını soruyorum. Son duyduğuma göre, yıllardır kendisine reçete edilen hapı kullandığını öğrenmiş.

Şimdi bekliyorum.

Anahtarlarımı mutfak tezgâhına fırlatıyorum ve gece rutinime başlıyorum. İlaç dolabım tamamen dolu ve beni ayakta tutan her bir hap soğuk bir bardak suyla birlikte boğazımdan aşağı kayıyor.

Telefonum çalıyor ve mesajın kimden geldiğini görünce ofluyorum.

Justin: Aria'dan hoşlandığını biliyorum, bu yüzden sana bir arkadaş olarak rahatsız etmemeni söylüyorum. Bir ilişkiden yeni çıktı ve yatıp kalkmıyor. Görünüşe göre, sürekli o pisliğe geri dönüyor.
Hızlı bir sikiş mi istiyorsun? Gabriella'ya fazladan bir sik isteyip istemediğini sorabilirim.

Ya da ikinizi de izleyebilirim. Hangisini tercih edersen.

Ben: Siktir git.

Sürekli ona geri dönüyor. Elimden gelse doktorum kimseye geri dönmeyecek.

Aria'dan nihayet bir mesaj gelirken boş bardağıma bakıp tezgâhı yumrukluyorum.

Selam. Koğuşumuzdaki resepsiyonistlerden biri beni arabanızdan inerken gördü ve bir şey olup olmadığını sordu. Bu gece eğlenceliydi ama kimsenin yanlış bir izlenime kapılmaması için işleri sadece işle ilgili tutmalıyız. Gabriella ile de konuşacağım.

Duvara fırlattığımda cam kırıldı.

Ckapt'ca 7

Aria

Do kadar iyi anlaşmamıza ve ufak tefek flörtlerimize rağmen, Tobias iki gündür işe gelmiyor, bu yüzden neredeyse hiç mola vermeden koşturmak zorunda kaldım. İyi olduğundan ve hasta olmadığından emin olmak için dün gece ona bir mesaj gönderdim, ancak aldığım tek cevap "iyiyim" oldu, bu yüzden iki yüz işi bir arada yürütürken asistanım yokmuş gibi davranmaya başvurdum. Zaman.

İş e-postalarım çok yoğun. Eve döndüğümde yaptığım araştırmaların çoğu güncellendi, bu yüzden her şeyi takip etmeye çalışıyorum.

Tobias'a resepsiyon görevlisinin bizi yakaladığını söylediğimde, bunun önemli bir şey olduğunu düşünmedim. Bu yüzden gitmiş olabilir mi? İnsanların aramızda bir şeyler olduğunu düşünmesinden utanıyor olabilir mi?

Atari salonunda iki iş arkadaşıydık. Hepsi bu kadar.

Şaşırtıcı bir şekilde, başlaması gerekenden iki saat önce, Tobias sessizce ofise girdi ve masasının önündeki sandalyeye çöktü.

Çenesinde büyük bir gerginlik var, dizüstü bilgisayarını yere koyup açarken gözleri yanıyor. Agresif bir şekilde yazıyor ve oflayıp puflayarak telefonunu kontrol edip cebine geri sokuyor.

"Her şey yolunda mı?"

Cevap olarak sadece mırıldanıyor ve ekrana odaklanmaya devam ediyor.

Tobias genelde sessizdir, ama başka bir şeyler oluyor. Sağ gözü sürekli seğiriyor ve kızgın görünüyor. Duygusal bir insan olduğum için otomatik tepkim onu teselli etmek oluyor ama bu haddimi aşmak olur. O benim asistanım ve onu bu şekilde görmeye başlamam gerekiyor. Geçen gece eğlenmiş olsam da, onunla vakit geçirmekten hoşlansam da, kendime iş için burada olduğumu hatırlatıyorum.

İstemeden de olsa, dizüstü bilgisayarımdan ona bakmaya devam ediyorum, gözlükleri ekranı yansıtıyor. Yeterince odaklanırsam, e-postalarına baktığını anlayabiliyorum. Sonra başımı sallıyorum ve kendi notlarıma geri dönerken mahremiyetimin ihlaline içimden bir tokat atıyorum.

Dr. Blythe'ın incelememi istediği iki hasta hakkında bana gönderdiği bilgilerle dolu not defterimi kontrol ediyorum. Araştırma söz konusu olduğunda Amerika ve İskoçya çok farklı olduğundan, bilgimin bu işe dahil olmak için yeterli olduğundan emin olmam gerekiyor.

Ivy'yi buraya getirmemin ana nedenlerinden biri, Amerika'da araştırma ve denemeler için daha fazla alana sahip olmamızdı. Maliyet daha yüksek olsa da, Ivy gibi çocuklar için çok daha fazla seçenek var.

Tobias'a bir şeyin doğru olup olmadığını sormak istiyorum ama bunu yapabileceğimi hissetmiyorum. Kaşları çatık ve dizini zıplattığı için bacağı masayı sallıyor.

İşleri garipleştiren şey, sadece bir saat boyunca sessizce oturması değil, aynı zamanda telefonunu da görmezden gelmesiydi. Telefonu kapatıp masaya fırlatmadan önce dört kez çaldı.

"Bunun hakkında konuşmak ister

misin?" "Hayır."

"Dün neden burada değildin?" diye sordum. "Planlamayla ilgili oldukça yoğun bir gün geçirdik."

Omzunu kaldırır. "Bugün izin almak zorundaydım."

Meraktan başımı eğiyorum. Hasta gibi görünmüyor. "Nasıl olur?"

Gözlerini kâğıtlardan kaldırdı. "Ne zamandan beri kişisel sorular soruyoruz?"

"Sanki biri en sevdiğin oyuncağını kırmış gibi sessizce oturduğundan beri."

"Yakın," diye yanıtlıyor. "Kahve?"

Ani ruh hali değişimine şaşırarak kaşlarımı çatıyorum ve başımı eğiyorum. "Ha?"

"Kahve ister misin?" diye soruyor ve gülüyor, gülümsemesi bir anlığına zihnimi bulandırıyor.

"Oh, evet. Teşekkürler."

Başını sallıyor ve odadan çıkıyor. Gözümün önünden kaybolmadan önce kapıyı kapatırken biriyle selamlaştığını duyuyorum.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, gözlerimin arkasındaki ağırlıkla tavana bakıyorum. Kahve gelebilir, ya da belki bir haftalık bir şekerleme-ya da belki bir asistan

beni kırbaçlamayan bir adam.

Arayanın kimliğine dikkat ettiğimde telefonumun sesi iç çekmeme neden oluyor.

Uzun süre baktıktan sonra cevap veriyorum. Bir süredir aramaya çalışmıyordu ve ciddi bir şey olabilirdi.

"Alo?"

"Telefonu kapatma," diyor Ewan, sesinde yalvaran bir tonla. "Sadece beş dakikaya ihtiyacım var, sonra seni yalnız bırakacağım."

"Sorun nedir?"

"Eve ne zaman dönüyorsun?" diye soruyor, arka planda makine sesleri. Bir yılı aşkın süredir çalışmak zorunda kaldığı şantiyededir. "Döndüğünde konuşabilir miyiz?"

Kapı açılıyor ve ben iç çekip, "Ewan, lütfen bunu şimdi yapma," dediğim sırada Tobias elinde iki kahve fincanıyla içeri giriyor.

"Sadece... sadece konuş benimle, Aria. Bu konuyu konuşmak yerine beni tamamen kestin."

Gözlerim kapanıyor. "ne kaldı bilmiyorum. Aldattın, sonra da yalan söyledin. Bana paranoyak bir psikopat dedin ama yanıldığım kanıtlandı."

"Yıllar önce aldattım. *Yıllar* önce. Ben artık o adam değilim. Yalan söyledim çünkü beni terk edeceğinden korktum."

Bir homurtu çıkardım. "Doğru. Artık pek önemi yok."

"En azından eve döndüğünde konuşabilir miyiz? Jason konusunda ne yapıyoruz?"

Birkaç aylıktan beri büyüttüğüm küçük oğlumu düşününce göğsüme bir bıçak saplanıyor. "Bilmiyorum."

Ewan'ı hayatımdan çıkarmak, Jason'ı da çıkarmak demek. İkisini de seviyorum. Onlar benim ailemdi. Ama babası bana yanlış yaptı ve şimdi nerede duracağımı şaşırdım.

Onunla hiçbir ilgisi olmayan bir kadının hayatında olması Jason'ın kafasını karıştıracak mı? Biyolojik annesi yok ve ben hep yanındaydım. Ama şimdi... şimdi, ne yapacağımı bilmiyorum. Onun için neyin doğru olduğunu bilmiyorum.

"Artık birlikte olmamamız ve benim hâlâ onun hayatında olmam kafasını karıştırabilir."

Ewan derin bir iç çeker. "Lütfen, Aria. O zamandan beri aldatmadım. Haddimi aşacak tek bir şey bile yapmadım."

"Üç kez yalan söyledin. İtiraf etmen için sana *üç* şans verdim."

Yutkunarak, elini saçlarında gezdirdiğini söyleyebilirim. "Peki ya ev? Araba? Karavan? Tüm hayatımız?"

"Eve döndüğümde hepsini hallederim." Bir e-postayı açıp kelimeleri tarıyorum. "Gitmem gerek. Bu konuşmayı yapmak için çok meşgulüm."

"Biz çok önce Gabriella ile yaşıyordun. Her şeyi mahvettiğimi biliyorum ama daha önce mutsuz muydun? Bu yüzden mi anlaşamıyorduk? Söyle ki bunu düzeltebileyim."

"Mutsuzum çünkü gençliğimden beri erkek arkadaşım beni aldattı, bu konuda yalan söyledi ve sonra beni gazlamaya çalıştı. Konuşacak başka bir şey yok. Bu süreçte Jason'ı incitmeden nasıl ilerleyeceğimizi bulacağız."

"On sekiz yaşındaydım,

Aria." "Şimdi gidiyorum."

"Aria," diye yalvarıyor. "Bunu

düzeltmeme izin ver." "Hoşça kal, Ewan."

Telefonu kapattıktan sonra derin bir nefes alıyorum. Kalpsiz olmamaya çalışıyorum. Bunun yıllar önce olduğunu ve artık tamamen farklı insanlar olduğumuzu anlıyorum ama sorduğumda yalan söyledi. Bu beni çok incitti.

Büyük bir parçam büyümem ve bunu aşmam için kendime bağırıyor ama nefes alıp düşünmem gerekiyor.

Dizüstü bilgisayarıma uzanıyorum ama bir ses beni duraklatıyor.

"Ewan kim?" Tobias kahveyi masama bırakıp karşımda durarak soruyor. "Kızgın görünüyorsun."

"Ne zamandan beri kişisel sorular soruyoruz?" Sözlerini ona karşı kullanıyorum, kendimle gurur duyuyorum ama bundan hoşlanmıyor gibi görünüyor.

Dişlerini sıkıyor ve dikkatini tekrar önündeki evraklara vermeden önce çenesini döndürüyor. Parmak uçları sayfalara bastırıyor ve kelimelerin hiçbirini anlamadığını biliyorum.

Neden patlamak üzereymiş gibi görünüyor?

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp onu izliyorum. "Kenara itildiğimiz kısmı gördün mü?"

Kaşlarını çatıyor ve yukarı bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum, yakınlığım karşısında nasıl doğrulduğunu fark ediyorum ve sayfalara eğilirken omzum göğsüne baskı yaptığında, teması kesecek kadar geri çekilmiyor. Aradığımı bulana kadar kâğıtlarını karıştırıyorum ve paragrafı işaret ediyorum.

"Tam şurada," diyorum, omzumun üzerinden bakmak için eğildiğinde nefes alışımı durduruyorum, elleri her iki yanımdaki masanın üzerinde.

Tamamen üzerimde yükseliyor, formuyla beni sarıyor. Ve güzel kokuyor. *Gerçekten* güzel. O kadar güzel ki, o hain kelebekler yüzlerini gösterip beni içten içe ürpertiyor.

Parmak eklemleri masaya dayandığında büyük elleri yumruk şeklinde kıvrılıyor ve paragrafı okuyor. "Yani temelde oturup notlarını mı değerlendireceğiz?"

Başımı sallıyorum, sesim titreyerek cevap veriyorum, "Evet."

"Hmm. Yani, nedenini anlıyorum. Biz bakım bölümünde değiliz ve kesinlikle hemşire ya da doktor değiliz." Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum - bir evcil hayvan adı olarak kullanmasına rağmen doktor olmadığımı söyleyeceği tek ve tek zaman?

Oh, Tanrım. Benim için bir evcil hayvan ismi mi var?

Yutkunuyorum ve gözlerimi bileğine indiriyorum. Kalın damarlar dışında görünürde hiçbir dövmesi yok ve yaklaşık on tane sadaka bandının üzerinden geçiyorum. Başımı eğerek parlak pembe olanı çimdikliyorum.

"Lucy kaç yaşında?"

"On beş yaşına yeni bastım," diye derin bir sesle cevap veriyor, ben başka bir bandın izini sürerken çenesini eğerek ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Bu bir köpek bakım merkezi için. Yakın zamanda daha büyük bir tesis açtılar ve ötenazi oranlarını düşürdüler."

"Bu çok iyi."

Mırıldanıyor. Ben her grubun üzerinden geçerken ve o hepsini açıklarken bu şekilde, bu şüpheli pozisyonda kalıyoruz. Hayvanlardan çocuklara ve çiftliklere kadar hepsine katkıda bulunuyor. Yapabildiğinde ya yardım ediyor ya da bağışta bulunuyor. Ayrıca gıda bankalarına da yardım ediyor ki bu nedense kalbimin soğuk bir yanını ısıtıyor. Şefkatli biri.

Tobias beni şaşırtıyor. O kadar nazik bir tipe benzemiyor; kendisine çok uzun süre baktığı için yaşlı bir kadını dövecekmiş gibi görünüyor.

"İşiniz bitti mi, Doktor?" diye kulağıma fısıldıyor.

Gülümsemem duraksıyor, parmaklarım onun tenine dokunduğumu fark edene kadar oyalanıyor, ön kolunun kıvrılmış kollarından görünen damarlarını izliyorum. Elimi çekiyorum. "Özür dilerim. Bu uygunsuzdu."

"Arkanı dön."

Parmaklarımı avucumun içine kıvırırken, onun bu talebiyle kalp atışlarım hızlanıyor. Dudaklarımı ıslatarak omzumun üzerinden onun kapüşonlu bakışlarına bakıyorum.

"Ne?"

"Arkanı dön," diye tekrarlıyor. "Şimdi."

Yüzüm ona dönük olana kadar bedenim onun komutunu takip ediyor, Tobias ve masa arasında sıkışıp kalıyorum, kolları her iki yanımda, beni barikat gibi tutuyor.

Gözlerim kısa bir süreliğine kapalı kapıya kayıyor, neyse ki panjurlar daha önceki önemli toplantıdan dolayı çoktan çekilmiş. Tekrar ona bakıyorum, göğsüm yükselip alçalarak onunkiyle eşleşiyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni şu anda öpsem, bunun uygunsuz olduğunu düşünür müsün?"

Duraklıyorum, ses tonunun ne kadar ciddi ve çiğ olduğunu görünce ağzım sulanıyor. Evdeki tüm sorunlarım yok oluyor ve asistanımla aramızdaki sınırı aşmak için ani bir dürtü hissediyorum.

"Yani dün bir randevuydu," diyorum, masaya doğru geri çekiliyorum ama hâlâ iki taşınmaz nesne arasında sıkışmış durumdayım.

Tobias omuz silkiyor. "Evet desem ne derdin?"

"Beni kandırdığını," diye cevap veriyorum, yutkunuyorum, beni öpmesini ne kadar çok istediğime dair içimde bir sıcaklık oluşuyor. "Bu işyeri kurallarına aykırı."

"Eğer yakalanırsak." Gözlüklerinin camından gözlerindeki parıltı ve ayrık dudaklarından görünen dişleri beni neredeyse eritiyor ama kendimi tutuyorum ve kolunu iterek yolundan çekiliyorum.

Etrafından dolaşmaya çalışıyorum ama bileğimi yakalıyor ve yüzümü ona çeviriyor. Parmak uçları çenemde gezinirken ve parmaklarını kulağımın arkasındaki saç çizgimde gezdirirken hiç etkilenmiyor.

"Bana hâlâ cevap vermedin. Eğer seni şimdi öpseydim..." Eğiliyor, burnu benimkini dürtüyor ve devam etmesine izin verdiğim için tüm kurallar pencereden dışarı çıkıyor. "Acaba..." Sesini dudaklarıma karşı yumuşak bir fısıltıya indiriyor. "Uygunsuz mu?"

Evet. Olabilirdi. Ama telefondaki eski sevgilimden, Ivy'nin davasında kenara itilmemden ve arkadaşımın Justin'le yatmak için ortadan kaybolmasından sonra, günaha teslim oluyorum.

O son hamlesini yapamadan gözlerimi kapatıp ağzımı onunkine bastırıyorum ve öpücüğün içine gömülürken hafifçe nefes alışını hissediyorum.

Tobias dudaklarımı kendi dudaklarıyla ayırıp beni sertçe öperken ve beni duvara geri götürürken binlerce ses durmam için bağırıyor.

Parmakları boğazımı sarıp sıkarken ve dilini benimkine doğru iterken hava bir iniltiyle ciğerlerimden dışarı çıkmaya zorluyor.

"Aria?" diye bir ses geliyor kapıdan.

Tobias'ı göğsünden itmeye çalışıyorum ama o beni yerinde tutuyor ve kol tıkırdadığında dudaklarıma gülümsüyor.

Kapıyı kilitledi.

Bunun biliyordu. Bunu planlamıştı.

Avucumu tekrar göğsüne bastırdığımda geri adım atıyor, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

Tobias dudaklarını yalıyor, sanki beni yutmak istiyormuş gibi bana bakıyor. Kapıdaki kişi ortadan kayboluyor ve ben bunu kaçmak için bir işaret olarak alıyorum.

Saniyeler içinde kapıdan çıkıp banyoya giriyorum, kabini çarparak kapatıyorum ve sonunda derin bir nefes alıyorum. Parmak uçlarımı dudaklarımın üzerinde gezdirirken dudaklarım karıncalanıyor, gülümsememeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Tobias'ı öpmek iyi hissettirdi, iyiden de öte. Yasak gibiydi, sanki yakalanırsak her şey patlayacakmış gibi. Biri bizi görürse başımız büyük belaya girerdi. Bu düşünce beni neden tahrik ediyor?

Banyo kapısı açıldığında ağzımı kapatıyorum, ağır ayak sesleri boşluğu dolduruyor. O olduğunu biliyorum. Onu her yerimde, her yanımda hissedebiliyorum.

Hırkamın cebindeki telefonum çalıyor ve kalbim hızla çarparak onu çıkarıyorum.

TobiasWork: Kapıyı açın, Doktor.

Titreyerek cevap yazıyorum.

Ben: Neden?

İşim bitmemişti.

İki saniye geçti. Beş. On. Kalbim durdu, beynim uğulduyor. En iyi kararıma rağmen kilide uzandım, titreyen parmaklarım mandalı geri kaydırdı.

O da benim peşimde.

Büyük eller. Bilekleri sadaka bantlarıyla kaplı kalın kollar. Tek bir kırışıklığı bile olmayan kar gibi beyaz bir gömlek. Ağzı benimkine konar konmaz dağılıyorum, dillerimiz birlikte hareket ederken ağzına doğru inliyorum, o kapıyı çarpıp bizi kabine kapatırken birbirimizi yutuyoruz.

Çok yanlış ama çok doğru. Saçlarını yumrukluyorum ve gözlüklerini çıkarıyorum, dişleri alt dudağımı sıyırırken gözlüklerin yerde takırdadığını duyuyorum.

Eli boğazımda, sıkmıyor ama hâkimiyetini gösterecek kadar baskı uyguluyor ve beni öpücüğü kesecek kadar geriye itiyor. "Kendini neye bulaştırdığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Aşağı uzanıp eteğimin ince kumaşından kalçalarımın arasını kavradığında nefesim kesiliyor, boynumdaki sıcak nefesi doğru düşünmemi neredeyse imkânsız hale getiriyor.

"Hoşuna gitti mi?"

Kalbim göğsümde çarpıyor ya da belki de onunki göğsüme çarpıyor. Artık bilemiyorum. O her yerde ama hiçbir yerde ve bu yeterli değil. Kulağımın altındaki hassas noktayı ağzına çekip emerken parmakları tenime bastırıyor.

"Cevap ver bana. Bunu yapmamdan hoşlanıyor musun?"

Kararsızca başımı sallıyorum ve dalgınca kalçalarımı öne doğru yuvarlıyorum, nefes nefese kalıyorum, hastane banyosunda olmama rağmen daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum.

Dişleri yine alt dudağıma batıyor ve kontrolünü kaybettiğini anlayabiliyorum. Neyin kontrolünü, emin değilim. Neden? Ben de emin değilim. Aleti sertleşti, alt dudağımı çekiştirip yerine oturtana kadar içime bastırıyor ve nefesimin kesilmesine neden oluyor. Tamamen *onun* şaşkınlığı içinde sıkışıp kaldım.

Mırıldanıyor. "Bu tat," diyor dudaklarını yalarken sessizce. "Hoşuma gidiyor."

Daha fazla baskı uyguluyor ve kalem eteğimin ne kadar dar olmasına rağmen özenli parmakları klitorisime daha sıkı bastırırken inliyorum.

Banyo kapısı açılıyor ve iki hemşirenin konuştuğunu duyuyorum. Tobias parmaklarıyla daireler çizerken ses çıkmaması için ağzımı ve burnumu kapatıyor, gözlerimin yavaşça kafatasımın arkasına kaymasını kapüşonlu bakışlarla izliyor. Ciğerlerim hava almak için yanıyor, kalçalarım hareket ediyor ve parmakları dairelerini hızlandırdığında avucuna ağlıyorum.

"Aferin kızıma," diye nefes alıyor. "İyi bir küçük doktor ol ve benim için sessiz kal."

Hemşireler işlerini yaparken Tobias ağzımı bırakıyor ve dudaklarımı tekrar dudaklarıma yapıştırmadan önce birkaç nefes almama izin veriyor.

Ağzını çekiyor, çenemi yakalıyor ve başımın arkasını banyo kabinine bastırıyor. "Hâlâ bitirmedim."

Beni bırakıp geri çekiliyor, ikimiz de nefes nefese kalmışız, dudaklarım vücudumu ateşlememesi gereken şiddetli öpücükten şişmiş.

Gözlüğünü yerden alıp, bir ara pantolonundan çekip çıkardığı gömleğinin kenarıyla temizlerken kabinden çıkışını izliyorum.

Tobias ortadan kayboluyor, banyonun kapısı kapanıyor ve ben nefes almak, kabinin duvarından yere doğru kaymak ve gözlerimi kapatmak için kendime izin veriyorum.

Bacaklarımın arası onun dokunuşunun, kaybının ve daha fazlasına duyduğum ihtiyacın hissiyle karıncalanıyor. Kafamda bir sürü düşünce uçuşuyor ama tek bir düşünceye odaklanabiliyorum.

Henüz bitirmediğini söyledi.

Ckapt’ca ů0

Tobias

Mellerim o kadar titriyor ki, zaten lekesiz olan camları durmadan silmeye çalışırken gözlüklerimi doğru düzgün tutamıyorum.

Anlatacak kimsem yok. Tavsiye almak için arayabileceğim biri yok. Başım dönüyor ve tek düşünebildiğim Aria ve ne yaptığı, nasıl hissettiği, pişmanlık duyup duymadığı.

Belki de çoktan İskoçya'ya dönüyordur.

Telefonumu çıkarıp bir sonraki uçuşların ne zaman olduğunu kontrol ediyorum ve her gün bir tane olduğunu görünce kendi kendime küfrediyorum.

O .

Keşfedecek çok şeyimiz var ve o sistemimin derinliklerinde, lanet derimin içine gömülmüş durumda. Henüz onu dışarı atmaya hazır değilim. Benim sorunum ne bilmiyorum, neden ona karşı garip bir saplantı geliştirdim. Daha önce hiç olmamıştı, neden o? Neden şimdi?

Teknik olarak yasak bölge. Sadece asistanı değilim, görünüşe göre sürekli eski sevgilisine geri dönüyor, o zaman neden bir şeylerin peşinden koşmaya çalışayım ki?

Çünkü o çok güzel. Ve

güzel bir gülüşü var.

Ayrıca, beni rahatsız etmeyen tek kişi o.

Ona o kadar çekiliyorum ki, sanki o bir uyuşturucu ve ben tamamen bağımlıyım. Bütün gün ona bakabilirim, lanet olası ağzının tadına bakabilirim ve onu kendime çekip dudaklarımız morarana kadar öperken elimin altında yumuşak tenini hissedebilirim.

Sikeyim. Aria'yı öptüm. O da beni öptü. Öpüştük ve hala tatmin olmuş hissetmiyorum. Gitmeden önce ondan daha fazlasına ihtiyacım var.

Eğer bir duygu yüzünden kafam karışır ve bununla başa çıkamazsam terapistimle konuşuyorum ama onun Aria'yı bilmesini istemiyorum. Onun varlığını ne kadar az kişi bilirse, aramıza bir şey girme tehlikesi de o kadar azalır.

Onu rahat bırakmamı söyleyebilirler.

"İyi misin?"

Lucy'ye bakıyorum ve filmi durdurduğunu, odanın makinenin bip sesleriyle dolduğunu fark ediyorum.

"Bunu izlememize gerek yok," diye ekliyor.

Telefonumu cebime koyuyorum ve dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru eğiliyorum. "Özür dilerim." Genç kız esnemeden önce "Yorgun görünüyorsun," diyor. "Ben de öyle.

gün dört saat önce sona erdi."

Ama eve gidemedim. Düzgün düşünemiyordum. Lucy'nin nasıl olduğunu kontrol ettiğimde onu hasta ve ateşi yükselmiş halde buldum ve ayrılmak istemedim. Vampirler ve kurtadamlar hakkında bir üçleme izliyorduk.

Birkaç kez uyuyakaldı. Her zamankinden daha halsiz ve bu beni endişelendiriyor.

"Sabah döneceğim. Eve kadar araba sürmenin bir anlamı yok."

Neredeyse bir saat uzakta yaşıyorum ve Aria'nın dokunuşu her sinir ucumu yakıp kavurduğu için kafam allak bullak olmuşken direksiyon başında kendime güvenemiyorum. Bayılıp kaza yapabilirim ve onu bir daha göremeyebilirim. Yaralarım yüzünden beni komadan çıkardıklarında o çoktan gitmiş olurdu.

Bağlantım bana yeni bir bilgi vermedi ve bu beni sinirlendiriyor. Sadece "üzerinde çalıştığını", bunun sınırlı olduğunu çünkü internette çok fazla varlığı olmadığını ve iş dışında pek bir şey yapmadığını söyleyip duruyor.

Benim gibi o da hayır kurumlarına bağış yapıyor. Köpekleri seviyor, düzenli olarak evinin yakınındaki bir pizzacıda yemek yiyor ve markete her gittiğinde aynı karpuz şampuanından alıyor.

Acınası bir bilgi. Araçlara sahip olsaydım, daha fazlasını bulabilirdim.

Lucy'ye baktığımda gözlerinin kapalı olduğunu görüyorum, doktorların çoğunlukla ağrı için verdiği ilaçlardan dolayı derin bir uykuya dalmış. Neden hâlâ bakımevine nakledilmediğinden emin değilim, çünkü burası onun için doğru koğuş değil.

Ona eşlik ettiğimde her zaman oturduğum koltuğumda arkama yaslanarak odanın içindeki kartlara, sönmüş balonlara, sahte çiçeklere ve oynadığımız sayısız X ve Os oyunlarına bakıyorum. Çok fazla titrediği için el yazısı neredeyse okunamaz hale geldi. Bir kalemi bile düşürmeden tutamıyor.

İyileşmiyor ve bu beni kahrediyor. Keşke ona yardım edebilsem, hastalığına bir çare bulabilsem, bir şekilde onu canlı canlı yemesini engelleyebilsem ama ben sadece üvey babasıyla birlikte araştırma yapan, hiçbir vasfı olmayan bir asistanım.

Dişlerim gıcırdıyor ve telefonumu tekrar kontrol ediyorum, Aria'dan bir şey göremiyorum.

Aklıma bir fikir geliyor ve onun kaldığı otelde kendime bir oda ayırtmam birkaç dakikamı alıyor. Bir şey yapacağımdan değil, ama belki yakınlık beni terlemekten alıkoyar, başka bir tat için onu avlamak için çaresiz kalırım.

Kapısını nazikçe kapatıp hemşirelerden biriyle sönmüş balonların çıkarılması ve muhtemelen başka bir doktorun gelip onu kontrol etmesi hakkında konuştuğumda Lucy hâlâ uyuyordu. Kabul ettiğinde ceketimi alıp arabama doğru yola çıkıyorum.

Justin'den cevapsız çağrılar ve mesajlar alıyorum, muhtemelen Gabriella ile gecesinin nasıl geçtiğini bana anlatmak için. Söyleyeceği her ne halt varsa duymaktansa kendi kulak zarımı patlatmayı ve kendimi göğsümden bıçaklamayı tercih ederim.

Otele vardığımda ellerim hâlâ titriyordu ve gözlerimi ovmak için gözlüklerimi çıkarmak zorunda kaldım. Oda anahtarımı alıyorum, resepsiyon görevlisine teşekkür ediyorum ve katıma çıkıyorum.

Can sıkıcı bir şekilde, onun bir kat üstündeyim, ama bu kadar yakın olma düşüncesi beni biraz rahatlattı. Ona bir mesaj gönderip konuşmak isteyeceğim ve eğer hayır derse, odasına girmenin bir yolunu bulacağım, böylece onu uyurken izleyebileceğim.

Kapı arkamdan kapanıyor, gözlüklerimi çıkarıp avuçlarımın topuklarını gözlerime bastırırken uykuya mı, tatile mi yoksa bir şeye vurmaya mı ihtiyacım olduğunu bilmeden sırtımı kapıya dayıyorum. Bu davranış kabul edilemez. Ne zamandan beri bir *insan* için böyle davranıyorum?

İlk mesajı göndermeden önce yatağa oturuyorum, yerde volta atıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum.

Ckapt'ca ůů

Aria

(Yatağa girdiğim anda titreşen telefonuma kaşlarımı çatıyorum.

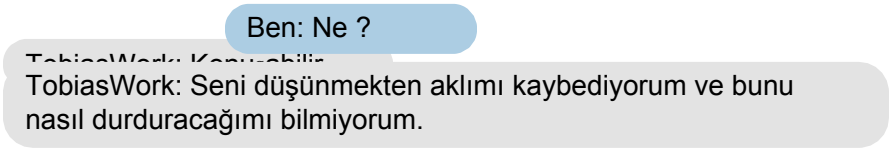

Sözleri karşısında dudaklarım aralanıyor - neden bahsettiğini çok iyi biliyorum çünkü banyodan çıkıp doğruca buraya geldiğimden beri onu ve daha fazlasını ne kadar çok istediğimi düşünüyorum.

Ben de dürüst olabilirim. Belki bu karşılıklı hayranlığı birlikte yok edebiliriz. Gabriella'dan tavsiye isteyecektim ama fırsatım varken onunla yatmamı söyleyeceğini biliyorum. Eve gittiğimde oturup Ewan'la olan ilişkimi ve artık bir çift değilsek Jason'la nasıl ilerleyeceğimizi konuşmam gerekecek.

Tobias'la eğlenebilirim, değil mi? Seks yapmamıza bile gerek yok. Randevulara çıkıp öpüşebiliriz, cinsel temas olmadan. Yutkunarak başımı sallıyorum, çünkü bir öpücükten sonra pantolonunu indirip onu ağzıma almaya hazırdım.

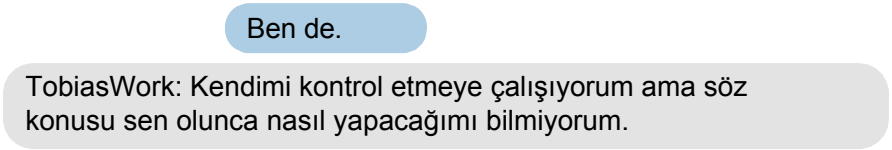

Kalçalarım heyecanla birbirine kenetleniyor. Muhtemelen ateşle oynuyorum ama umurumda değil. Tobias ilk başta bana geldi ve neredeyse kendini sundu, ben de aynısını yapacağım.

En kötü ne olabilir ki?

Ben: Belki de kendini kontrol etmeni istemiyorumdur.

Şu anda flört ediyorum ama elimde değil. Bağımlılık yapan dudaklarını dudaklarımda hissettim, bana bastırdığını hissettim ve şaka yapmıyorum, ondan daha fazlasına ihtiyacım var, onun tamamını hissetmeye.

Benimle alay etmemelisiniz Doktor. Daha önceki davranışlarım için özür dilerim ama beni zorlarsanız bundan sonra olacaklar için özür dilemeyeceğim.

Bunun seksten öte bir şey olmasına gerek yok ve eminim o da aynı fikirde olacaktır.

Kaleb'le tüm o arkadaş-sikişme olayını yaptım ve bunu bir daha asla yapmak istemediğimi söyleyebilirim.

Ama Tobias ile İskoçya'ya geri dönebilir ve hiçbir endişe duymadan her şeyi bitirebilirim. Ben ve Ewan birlikte değiliz ve onu affetsem bile yollarımız asla kesişmeyecek. Ayrıca daha farklı olamazlardı.

Ekranıma bakıyorum, ağzımın kenarını çiğniyorum ve bir sonraki sözlerimi düşünüyorum. Bu iş iki şekilde sonuçlanabilir: Flört ederim ve o beni reddeder ya da flört ederim ve o buraya gelir.

Bu cevabı yazarken ikincisini umuyorum.

Ben: yok mu?

Cevap vermemiş olsa da yataktan fırlayıp banyoya doğru ilerliyorum ve diş fırçasını ağzıma sokuyorum. Telefonumun lavaboda iki kez çaldığını duyarak duşu açıp tazeleniyorum. Genelde böyle bir konuda bu kadar gergin olmam ve sabun köpükleri bile gergin kaslarımı gevşetmiyor.

Ya hayır derse? Küçük düşerim ve kesinlikle onunla bir daha yüzleşemem. Ya koğuştaki insanlara *teknik olarak* patronunun onu baştan çıkarmaya çalıştığını ve ona karşılıksız seks teklif ettiğini söylerse?

Korkunç bir hata yapmış olabilirim. Ya beni İskoçya'ya geri gönderip Ivy'nin davasından alırlarsa?

Sonra yine *beni* öptü, belki de paranoyaklaşıyorumdur. Az önce bana karşı kendini kontrol edemediğini söyledi.

Havluyu vücuduma sararak telefonumu kaldırıyorum, bir gözümü kapatarak kendimi onun sarsıcı reddinden korumaya çalışıyorum. Nefesimi içime çekip aynadaki yansımama bakıyorum, göğsüm ve yanaklarım her geçen saniye daha da kızarıyor.

TobiasWork: Seks bir şey yok mu?

TobiasWork: Kimseye söyleme o zaman. Kapıyı aç.

Mesajına iri gözlerle bakarak havluyu çıplak bedenime sımsıkı sarıyorum. Şimdiden burada mı?

Kalp atışlarım göğsümde sekiyor ve kapıya doğru yürüyüp birkaç derin nefes alıp açmadan önce aynada kendimi bir kez daha kontrol ediyorum.

Tobias bir saniye içinde üzerimdeydi. İki eliyle yanaklarımı kavrıyor, dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, kapıyı arkasından tekmeleyip beni geri götürürken beni tamamen tüketiyor. "Bundan emin misin?" diye soruyor ağzıma karşı, bir sızı hissedene kadar alt dudağımı ısırıyor.

Heyecanla başımı sallıyorum ve ağzımı ona açıyorum, dillerimiz açlıkla hareket ediyor, tutkulu öpüşmeyi derinleştirmek için başlarımızı eğiyoruz.

Tobias dudaklarını dudaklarıma yapıştırarak beni kalçalarımın arkasından kaldırıyor ve havlum yere düşerek beni asistanıma tamamen gösteriyor. Bacaklarımı beline doluyor ve beni yan masaya oturtuyor, ellerinin tüm vücudumda dolaşmasına izin veriyor, sivrilen meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarlayarak içimde bir ateş yakıyor.

Aletinin şortunu zorladığını hissediyorum, bu yüzden parmaklarımı kemerine sokuyorum, aşağı çekiyorum ve etkileyici uzunluğunu serbest bırakıyorum.

Gözlerim açıldı. Çok kalın, uzun ve mükemmel. Gördüklerim karşısında ağzım sulandı.

"Neyin var?" Tobias burnuyla yanağımı dürterek soruyor. Başımı sallıyorum ve onu avucumun içinde kavrıyorum. Ellerimi yavaşça yukarı aşağı hareket ettirirken alnını benimkine yaslıyor ve şişmiş başına ulaştığımda bileğimi büküyorum.

Ellerinden biri kalçamdan çıkıp göğüslerimin arasına girdikten sonra boğazıma dolanıyor ve ben hareketlerime devam ederken beni yerimde tutuyor.

"Seni istiyorum." Sesi kulağımda titriyor, parmakları hafifçe gerilirken sıcak nefes patlamaları boynuma doğru yayılıyor. "Ve senin de beni istediğini biliyorum."

Onu hafifçe öperken dudaklarına karşı gülümsüyorum. "İstemek güçlü bir kelime."

Boynumu bırakıyor, iki eliyle iç bacaklarımdan tutup bacaklarımı aralıyor, ben inlerken parmak uçları sıcak tenime batıyor.

"Sana dokunmamı mı istiyorsun?"

Tanrım. "Evet." Başımı sallayarak dudağımı ısırdım. "Ama kimseye söyleyemezsin." Ben onu okşamaya devam ederken homurdanarak "Anlaştık," diyor.

Avuçlarını kalçalarımın tepesine kadar götürüyor ve her iki başparmağını da göbeğime bastırıyor. Sadece dokunuşu bile gözlerimin dönmesine, omurgamın gerilmesine neden oluyor. Beni bir kez daha öpmeden önce başparmaklarından birini dudaklarının arasına götürerek mırıldanıyor.

"Konuşmak mı istedin?" Başının omzuma düşmesini ve tenime sürtünmesini sevdiğimi söylüyorum.

Cevap vermediğinde, dudaklarımı kulağının kabuğunda gezdiriyorum, parmaklarımı sikinin etrafında sıkıp daha hızlı pompalarken onu yerinde tutmak için saçlarını yumrukluyorum.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Şakağına doğru soruyorum, başını salladığını hissediyorum, kendini kontrol etmeye çalışırken parmak eklemleri bembeyaz oluyor.

Tobias aniden beni durdurmak için bileğimi tutuyor ve geri çekiyor, gözbebekleri tamamen büyümüş, bakışları içimi yakarken nane kokulu nefes patlamaları yüzüme çarpıyor.

"Beni becerecek misin?"

İnliyor ve gözlerini kapatıyor, beni kalçalarımdan kaldırıp yatağa doğru götürürken hiçbir tepki vermiyor. Beni sırtüstü yatırıyor ve üzerime çıkmak için sabırsızlanıyor. Bacaklarının arasındaki et göbeğime doğru ağırlaşıyor, amıma tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorsun, değil mi?"

Bunu nereden bildiğine şaşırarak başımı ona doğru eğiyorum ve başımı sallıyorum. "Evet."

"Güzel," diye karşılık veriyor, dudaklarını boynuma bastırıyor, bacaklarımın arasındaki hissin etkisiyle ağzım açık kalıyor. Tenimi öperken, ısırırken, emerken inliyorum, sonra dilini boğazımdan yukarı, çenem boyunca ağzıma doğru sürüklüyor ve benimkine doğru itiyor.

"Çok sarhoş edicisin," diyor bana. "Sana asla doyamayacağım."

Diziyle bacaklarımı açmaya zorluyor ve kalçalarımın arasına yerleşiyor, ancak elini aramıza sokmadan ve hassas klitorisimin etrafında yavaşça dönmeye başlamadan önce değil. İnliyorum, biraz daha baskı uygulaması için can atıyorum. Dişleri kulağımın altından boynumu ısırırken, bir parmağını ıslatmak için içime soktuğunda inleyerek nefes alıyorum, sonra tekrar etrafımda daire çizmek için geri getiriyor. Bir parmağını içeri kaydırmak, pompalamak ve beni onun altında titreten bir ritimle ovmak arasında gidip gelirken, şişmiş horozu hala iç uyluğuma baskı yaparken aklımı kaybetmek üzere olduğumu düşünüyorum.

"Oh Tanrım," diye inliyorum, ağzı üzerimde, dilini içime sokuyor ve dudaklarımdan çıkan her iniltiyle beni daha sert öpüyor.

Bacaklarımın gerilmeye başladığını hissediyorum, omurgam yıldızları görene kadar yaklaşan coşkuyla karıncalanıyor. Sonra Tobias parmaklarını içimden çekip arkasına yaslanıyor ve tuzlu parmaklarını ağzıma sokuyor.

"Tadın güzel mi?" diye soruyor, parmak eklemleri dişlerime çarpıyor ve öğürmeme neden oluyor, gözlerim anında sulanıyor. Parmaklarını ağzımdan çekip kendisi de tadına bakıyor ve beni tekrar öperken onaylayarak inliyor.

Gözleri vücudumda gezinirken geri çekilip kalçalarının üzerinde dinleniyor.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

Başparmağını alt dudağımda , tekrar yerine oturana kadar aşağı doğru sürüklüyor. "Dediğim gibi... sarhoş edici." Eli boğazımı kavramak için aşağı kayıyor. "Güzel," diye ekliyor diğer eli tekrar bacaklarımın arasına girip iki parmağını içime sokarken ve sırtımı kamburlaştırırken. "Bağımlılık yapıcı." Parmaklarını kıvırıyor ve ağzı amıma birkaç santim kalana kadar kendini alçaltıyor, parmakları yavaşça girip çıkıyor ve beni delirtiyor. "Ve şimdi, tamamen benimsin."

Amımı sıyıran dudağının şiddetinden kalçalarımı çarparak kapattığımda gözlükleri düşüyor. Gözlükleri bir kenara fırlatıp, burnunun ucunu göbeğimde gezdirirken başparmaklarıyla am dudaklarımı ayırıyor.

"Tatman gereken o kadar çok parçan var ki, zaman çok az," diyor nefes nefese, parmakları etime gömülüyor ve amımı ona tamamen açıyor. "Korkunç bir hata yaptın Doktor, çünkü seni bodrumumda hapsetmem gerekebilir.

Sızlanıyorum. "Lütfen."

Tobias'ın iş telefonu aynanın yanındaki ünitede titremeye başladı ve homurdanarak telefonu aldı, yüzünü bacaklarımın arasında tutarak bana baktı ve "Tobias" *cevap verdi*. Dili klitorisime saldırdığında irkiliyorum. "Ne konuda yardıma ihtiyacın var?"

Sözlerinin arasında beni yalarken inlemelerin serbest kalmasını önlemek için ağzımı kapatıyorum ve bunu yaptığı için onu tokatlamak istemekle devam etmesini istemek arasında sıkışıp kalıyorum.

Dudakları klitorisimi kaplıyor, telefondaki kişiyle anlaşarak mırıldanırken nazikçe emiyor.

"Bekle, gerçekten mi?" diyor, yüzünü bacaklarımın arasından doğruluyor. "Evet, saatin kaç olduğunu fark etmedim. Hâlâ bekliyorlar mı? Tamam, yoldayım." Telefonu kapatıyor ve oflayarak başını arkaya atıyor. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Sorun nedir?" Doğrulup ellerimle çıplaklığımı örterek soruyorum.

"Ivy'nin annesine, tıp değişimleri arasında sahile gidecekleri gün onlara yardımcı olacağımı söyledim." Bir tutam saçı kulağımın arkasına itiyor. "Saçlarına bayılıyorum. Çok kahverengi ve parlak. Asla boyatmayacağına söz ver."

Gülüyorum ve telefonumu kontrol ediyorum, bacaklarımın arasındaki yoğun ıslaklığı hissediyorum ve Tobias'ın şortunu geri çekmesini izliyorum.

"Sorun olmazsa ben de seninle geleceğim. Doktor Blythe bana bunun dışında her şeyi yaptırdığı için Ivy'nin nasıl olduğunu görmek ve onunla vakit geçirmek istiyorum."

"Elbette. Ve yine haddimi aştığım için özür dilerim. Anlık bir şey olsa anlarım."

Omuz silktim. "Bağlanmak yok diyen bendim. Gerçekten, kimse bilmemeli. Kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin, Justin'e bile."

"Gabriella'ya söyleyecek misin?"

"Elbette," diye yanıtlıyorum. "O benim en iyi arkadaşım."

Sanki bunu bekliyormuş gibi başını sallıyor. "Ben bu otelde kalıyorum. Gidip giyineyim ve seninle ön tarafta buluşalım."

İşe bu kadar yakın bir yerde yaşarken neden burada kalıyor? Sormak bile istemiyorum, çünkü tüm vücudum hala titriyor ve yastığıma bağırabilmek için gitmesini istiyorum.

Başka bir şey söylemeden gitmesini bekliyorum ama öne doğru eğilip yanağımı öpüyor, avucunu sırtımda gezdiriyor ve içimi bayıltıyor.

"Seninle işim hâlâ bitmedi," diyor kulağıma karşı, çıkarken kıçıma bir tokat atıp kapıyı arkasından kapatırken dudaklarımdan bir çığlık dökülüyor.

Ckapt'ca ů2

Aria

Plajda geçirdiğim uzun bir günün ardından cildim o kadar kızarıyor ki canım acıyor.

Teknik olarak çalışmıyorum, bu yüzden Ivy kiraladıkları arabaya bindikten sonra doğruca otele gitmeyi planlıyorum. Tobias'ın tekerlekli sandalyesini arkaya katlamasını ve Ivy'yi koltuğuna oturtmasını izlerken annesiyle konuşuyorum Hastane izin verirse onu götürebileceğimiz diğer günler hakkında.

Gülümsemesi her zaman günümü aydınlatıyor ve ben de ona gülümsediğimde kıkırdıyor. "Bugün eğlendin mi?" Oyuncağını kucağına koyarak ona soruyorum. Heyecanla başını bir kez sallıyor. "Yakında tekrar gideceğiz, tamam mı?" Altın sarısı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve vedalaşıyorum.

"Onlarla mı gidiyorsun?" Tobias'a soruyorum, o da Ivy'ye başparmağıyla onay veriyor, onu güldürmek için komik bir yüz ifadesi takınıyor ve kapısını kapatıyor.

Başını sallıyor ve gülümsememin yüzeye çıkmak için savaştığını hissediyorum. "Arabam otelinizde," diyor. "Seninle birlikte yürüyeceğim."

Neden kaşlarımı çatmamaya çalıştığımı ya da nereye gittiğini neden önemsediğimi bilmiyorum ama içimde bir hayal kırıklığı hissediyorum. "Tamam," diye cevap veriyorum sessiz bir tonda, gözlerimi hareket eden ayaklarıma dikerek.

Günün geri kalanında boş olduğumuz için kolayca kaldığımız yerden devam edebiliriz, ancak önce o söylemedikçe bundan bahsetmek istemiyorum.

"Öncesi için özür dilerim," diyor, kordon boyunca yanımda yürürken, güneş solumuzdaki yüksek binaların arkasına düşmeye başlıyor, sağımızdaki denize sıcak bir parıltı yansıyor. "İş telefonumdan gelen bir aramayı kaçıramam." Son kelimedeki gülümsemesi gözlerindeki maviyi tamamen aydınlatıyor ve ben de uzun süre bakakaldım.

" değil." Omuz silkiyorum. "Yine de çoklu görev için sana puan veriyorum."

Gülüyor, parmaklarını çantamın deri kayışına dolayarak beni kendine çekiyor.

Erkeksi kokusunu içime çekerek neredeyse tökezliyorum, bir kolu ayaklarımı yerde sabit tutmak için etrafımı sararken diğeri yüzümü kavrıyor. Başparmağını elmacık kemiğimde gezdiriyor, başını eğiyor, dudakları usulca dudaklarıma değmeden önce burnu benimkini dürtüyor.

Açgözlü bir öpücük değil, dil yok, nefes nefese kalmak yok. Hayır, sadece ağzını ağzıma bastırıyor ve hala aklı başında olan her parçamı eziyor. Kafamın içindeki ses bana Tobias'ı herkesin içinde öpmeyi bırakmamı, geri çekilmemi ve ona bunun yanlış, tamamen yasak olduğunu söylememi haykırıyor. Ama güçlü bir rahatlık dalgasının etrafımı, bizi sardığını hissettiğimde, içimdeki Aria'yı görmezden geliyorum ve ona karşı eriyorum.

Beynim hareketlerime yetişir yetişmez geri çekiliyorum, etrafımızda yürüyen insanlara endişeyle bakıyorum.

"Birileri bizi görebilir. Bu tür hareketler, her ne ise bunun sadece karşılıksız olması çizgisini aşar."

Burnunu kıvırarak omzuyla duvarı itiyor ve başparmağını bir kez daha usulca yanağımda gezdiriyor. "Umurumda değil," diyor gülümseyerek ve yanımdan geçip arabasına doğru yürümeden önce burnumun ucunu öpüyor.

Spor arabasının motoru öyle bir gürlüyor ki kemiklerim titriyor, cam açılıyor ve güneş gözlüklü, kaslı bir kolu dışarıda görünüyor.

Olduğum yerde donup kalmış bir halde, dudaklarım hala karıncalanırken ve kalbim o kadar hızlı atarken, kaldırımda bayılabilirim.

Gabs yüzüme bir paket cips fırlatarak, "Belki de ona seks arkadaşının tam olarak ne olduğunu açıklayan bir mesaj göndermelisin," diyor. "Al, bir şeyler yemen lazım. Hasta görünüyorsun."

Onun yorumunu görmezden geliyorum. İyi hissediyorum, sadece biraz... sersemlemiş.

"Ya da bunun bir hata olduğunu ve meslektaş olarak kalmamız gerektiğini söyleyebilirim."

Gabriella'ya son yirmi dört saat içinde neler olduğunu anlattığımda yüzü aydınlandı ve en beni yalnız bıraktığı için özür diledi. Justin'le birlikte kalıyordu ve beni otel odasında

iki gün. Ona burada neler olduğunu tek tek anlattığımda da ciyaklamıştı.

Bana her zaman aklımı Ewan'dan uzaklaştıracak ve sıkıldığımda beni onun yatağından uzak tutacak başka birini bulmamı söylüyor ve ben yine de ona geri döndüğümde onu yüzüncü kez kızdırıyorum. İyi niyetli olduğunu biliyorum; yalnız hissettiğinde eski sevgilisine geri dönecek biri değil. Hayır, altına girecek başka birini buluyor ve bununla o şekilde başa çıkıyor.

Ama Justin'le olan bu şey, hoşuma gitmiyor. Tüylerimi ürpertiyor. Ama ondan hoşlanıyor olmalı, çünkü bana onun bovlinge gitmek için kendisini almaya geldiğini söylerken yüzü kızarıyor. Mutlu olduğunu biliyorum ve birkaç hafta içinde ayrılacağımızı ve ona bağlanmamam gerektiğini söyleyerek bu mutluluğu bozmak istemiyorum.

"Neden Toby'ye buraya gelmesini söylemiyorsun?"

Başımı küçümseyerek ona doğru eğiyorum ve burnumu kıvırıyorum. "Hayır. Ve onun adı Tobias."

"Sen kendinin horoz engelisin, Aria. Bunu biliyorsun, değil mi? Biraz yaşa ve o adamdan geçici masumiyetini sikip atmasını iste." Aynada kırmızı rujunu sürüp dudaklarını büzüyor ve kıvırcık saçlarını karıştırıyor. "Seni yine parmaklarında boğarken ona bağsızlığın ne demek olduğunu açıkla."

Kıkırdayarak ona başımı salladım. Bu kadar detaya girmemeliydim ve bu kısımla onu şok etmemeliydim. "Sana bir daha hiçbir şey anlatmayacağım. Peki ya *geçici masumiyet*? Kapa çeneni."

"Keyfin bilir. Beni bekleme," diyor ve kapıdan çıkmadan önce iki yanağımı da öpüyor. "İyi günler."

Ona gözlerimi deviriyorum ama dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Duş alıp kollarımdaki ve omuzlarımdaki ham deriye güneş sonrası krem sürdükten ve yanmış yüzüme bir tutam losyon sürdükten sonra yatağıma uzandım ve telefonumu karıştırdım, Ewan ve Tobias'ın rehberine bakıp kendimle savaştım. Ewan'ın daha önce onu aramak için gönderdiği mesajı yanıtlamalı mıydım yoksa Tobias'tan başladığı işi bitirmek için gelmesini mi istemeliydim?

Telefonumu bir kenara atıp üçüncü seçeneği seçiyorum: dünyayı görmezden gelmek. Televizyonu açıyorum, bir aksiyon filmi izlemeye karar veriyorum. On dakika sonra telefonum yanımda titriyor.

Seni özledim. Lütfen eve gel. Sen buraya aitsin.

Aşk abartılıyor ve deneyimlerime göre sizi zayıflatıyor. kalırsa, sizi hayatın kendisinden daha fazla tüketen o destansı aşka sahip değilseniz,

buna değmez. Belki bir gün başka türlü düşünürüm ama şimdilik Ewan'ı görmezden gelip Tobias'a bu gece ne yapacağını soracağım.

Ckapt'ca ůű

Tobias

I Boku yedim.

Onun tadına bir kez daha bakmanın en azından doktora olan bu garip takıntımı azaltacağını düşünmüştüm ama bunun yerine fazlasına ihtiyacım var.

Çok daha fazlası. Ellerini saçlarımda, bacaklarını hissedebiliyorum, Dilimde onun tadı.

Başı belada olabilir, çünkü durabileceğimi sanmıyorum. Yine oteldeyim, daha önce olduğu gibi aynı odadayım ve bana bu gece planlarımın ne olduğunu soran bir mesaj gönderdi bile. Şu anda odasına dalmamaya ve onu duvara yaslayıp sikmemeye çalışıyorum.

Benim neyim var böyle? Ne zamandan beri böyle davranıyorum?

Yaşlı kadını becerirken asla bağlanmadım - bu biraz eğlenceliydi ve en ufak bir ciddiyeti yoktu. Onu hiç düşünmedim, etrafta olmadığında onu üzerimde hissetmedim ve oda tamamen sessizken kulağımda onun kesinlikle duymadım.

Zihnim bana oyun oynuyor. Zaman zaman böyle oluyor, kafamda bir senaryo canlandırıyorum ve bunun gerçek olduğunu düşünüyorum. Bu sabah duş aldım, giyindim ve bir şeyler planladığımızı düşündüğüm için Aria'yı almaya saniyeler kalmıştı ki telefonumu kontrol ettiğimde son mesajların bir randevu planladığımıza dair olmadığını gördüm.

Hayal gücüm tehlikeli olabilir.

Telefonumu yatağa fırlatıp uzanmış, Aria'yla ilgili her şeyi halüsinasyon görüp görmediğimi anlamaya çalışarak kendimle savaşıyordum. Ama sonra mesajı geldi, iş arkadaşları için biraz fazla gündelikti ve en azından öpüşmeyi ve tatmayı hayal etmediğimi biliyordum.

Henüz cevaplamadığım mesaja bakıyorum. Gaza basarken aynı anda frene basmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Yakında gidiyor. Sonsuza kadar burada kalmayacak, peki İskoçya'ya dönmek için uçağa bindiğinde ben ne yapacağım?

Onu takip

et. Hayır.

Gözlerimi kapatıp gözlüklerimi çıkarıyorum ve görüşümde siyah noktalar görene kadar ovuşturuyorum.

Başım dönüyor ve kalkıp bu sertleşmeyle uğraşmak ya da doktoruma cevap vermek yerine aptal anksiyetem beni ele geçiriyor ve bayılıyorum.

Ckapt'ca ů4

Aria

Ivy çok uyur.

Ne zaman onu görmeye gitsem uyuyor. Doktor Blythe, ona verilen ilacın daha önce aldığı her şeyden daha güçlü olduğunu söyledi.

daha önce vardı. Yani artık dışarıda gün yok.

Bu yüzden birkaç dakika orada durup uyumasını izliyorum, annesiyle seyahatinin nasıl geçtiğini ve yardımcı olabileceğim bir şey olup olmadığını konuşuyorum. Rahatlatıcı bir tavırla omzunu sıktım ve bazı e-postalarıma yetişmek için ofisime döndüm.

Bilgisayarın başında oturmuş bir şeyler yazarken telefonum çalıyor ve Ewan'ın adını son iki günde yüzüncü kez görüyorum. Oflayıp puflayarak telefonu açıyorum ve hoparlörü açıp telefonu masanın üzerine fırlatıyorum. "Lütfen beni yalnız bırakır mısın?"

"Merhaba, Aria! Neden seni yalnız bırakmamı istiyorsun?"

Oh, Jason. Tanrım, tam bir pisliğim.

"Hey, küçük adam. ?"

Telefonu almaya çalışan Ewan'a gülüyor.

"Babam seni aradığımı bilmiyor," diyor ve Ewan ona telefonu vermesi için bağırırken koştuğunu anlayabiliyorum. Arka planda köpeklerin havlamasını duyabiliyorum, ayrıldığımızda Ewan'ın bende kalmasına izin vermediği iki köpeğimiz.

Bir kapı kapanıyor ve mandalın kenara çekildiğini duyuyorum. "Ben iyiyim. Sadece seni özledim. Eve döndüğünde gelip sende kalabilir miyim?"

"Kendini banyoya mı kilitledin?"

"Evet. Babam meşgul olduğun için konuşmama izin vermedi ama seni özledim.

Eve Amerikan şekeri getirebilir misin?"

Bir kahkaha attım. "Tabii ki. Şu anda işteyim, İskoçya'ya döndüğümde sana haber veririm ve gelip seni alırım."

"Tamam. Seni özledik," diyor. "Babam yaptığın makarnayı bozup duruyor ama ona tadının iğrenç olduğunu söylemek istemiyorum."

Tekrar gülerek bilgisayarımın koltuğuna yaslanıyorum. "Döndüğümde senin için yaparım, ama şimdi gerçekten gidip biraz çalışmam gerekiyor. Babana indiğimde onu arayacağımı söyle, böylece bir yatıya kalma ayarlayabiliriz."

"Tamam." Sesi üzgün çıkıyor ve bu göğsüme saplanan bir bıçak gibi. "Seni gerçekten özlüyorum."

Tobias odaya giriyor, beyaz gömleği dirseklerine kadar kıvrılmış, saatini ve yardım kordonlarını gösteriyor. Parmağını dudaklarına götürüp önüme otururken ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor.

"Evet, ben de seni özledim," diye cevap veriyorum, gözlerimi beni dikkatle izleyen Tobias'tan ayırmadan, sözlerim üzerine kaşlarım kalkıyor. "Gitmem gerekiyor."

Telefonu kapatamadan Jason'ın kapıyı açtığını ve Ewan'ın telefon için ona yalvardığını duyuyorum. Gözlerim kapanıyor ve elimi alnıma götürüyorum.

"Babam seninle konuşmak istiyor."

Jason'ın sesinin uzaklarda yankılandığını ve Ewan'ın derin bir nefes aldığını duyuyorum. "Hey."

Tobias başını bana doğru eğiyor ve öne doğru eğiliyor, iki elini kalçalarıma koyup sıkıyor, sessizce sızlanmama ve bacak bacak üstüne atmama neden oluyor.

"Orada

mısın?"

"Evet."

Ağzımla "kes şunu" diyorum, o da başını sallıyor. Elleri kalçalarımın tepesine doğru ilerliyor, eteğimi kaydırıyor ve tangamın ipini parmaklıyor.

"Bunları çıkarıyorum," diyor sessizce, parmaklarını kalçalarımdaki kumaşın altından geçirirken. "Sakın ses çıkarma, Doktor."

"Aria, lütfen konuş benimle." Ewan sesini fısıltıya indiriyor, yorgunluğu belli oluyor ve Jason'ın onu duymadığından emin olmaya çalışıyor. "Bunun kafamı ne kadar karıştırdığını biliyor musun? Oradayken bana sessiz davranacak ve eve gelip geçen seferki gibi her şey yolundaymış gibi mi yapacaksın? Gerçekten bitti mi? Söyle bana. Lütfen."

Son seferinde. Sözleriyle alay etmek istiyorum çünkü son seferinde aylarca ayrı kalmıştık ve artık dayanamadığım için geri dönmüştüm. Neden bunun tekrar olacağını düşündüğünü ya da neden onun kafasını karıştırdığımı düşündüğünü bilmiyorum.

"Cevap ver ona," diyor Tobias, sandalyesinden kayarak bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çökerken başparmağı klitorisime bastırıyor.

Tobias Mitchell'ın benim için diz çökmüş halini görünce ayak parmaklarım kıvrılıyor - keşke bu anın fotoğrafını çekip çerçeveletebilseydim. Aramızdaki her neyse bittikten sonra kendimi boşaltmak istediğimde ona bakardım.

Bacaklarımı ayırıp beni kendisine doğru açıyor, aradaki mesafeyi kapatırken gözlerini benden ayırmıyor ve iç çamaşırımla kaplı amıma yumuşak, ıslak bir öpücük konduruyor.

"Lütfen," diye sızlandıktan sonra avucumu ağzıma kapatıp gözlerimi kocaman açıyorum. Eğer durmazsa, o kadar çok kuralı çiğneyeceğim ki... Birincisi, başka biriyle orgazm olurken eski sevgilimle telefonda konuşmak, ikincisi de iş yerindeki ofisimde herkesin girebileceği bir yerde olmak.

"İyi misin?" Ewan soruyor. "Seni üzdüm mü?" Cevap vermeyince iç geçiriyor. "Bebeğim, çok özür dilerim. Her şey için."

Tobias tangamın kayışlarını koparmadan önce kaşlarını çatıyor, ben de bileklerinden birine uzanarak ona sakın buna *cüret* etme diyen bakışlar fırlatıyorum. O da bana ters ters bakıyor, elimden kurtuluyor ve iç çamaşırımı cebine atıyor.

"Gitmem gerek Ewan," diye nefes alıyorum yanlışlıkla, Tobias'ın parmaklarını biraz sağa kaydırmasını istiyorum ki etrafımda tutuşan bu ateşi dindirebileyim. Telefon elimden kayarak Tobias'ın dizinin yanına düşüyor. Kaldırıyor, ekrana bakıyor, sonra hoparlöre veriyor.

Gözlerim açılıyor ve onu tutmaya çalıştığımda elini çekip masanın üzerine, ulaşamayacağım bir yere koyuyor.

Tobias dizlerinin üzerine çöküyor, ağzı kulağıma ulaşırken yüzünü yüzüme yaklaştırıyor. "Ewan kim?" diye fısıldıyor ve kulak mememi dişlerinin arasına alarak oturduğum yerde yığılmama neden oluyor. "Eski sevgilin mi?"

Bir kez başımı sallıyorum. "Lütfen kapatın," diye nefes alıyorum.

Tobias yine de beni dinlemiyor, tekrar aşağı iniyor ve iç uyluğuma yumuşak öpücükler konduruyor, etimi kavrıyor ve ne kadar sırılsıklam olduğumu görünce inliyor.

"Aria?" Tobias bir parmağını içime sokarken Ewan sesleniyor, parmağını içeride döndürüp boğum boğum derine sokarken omurgam karıncalanıyor.

Şişmiş klitorisimi emerken inliyorum ve odadaki sıcaklık yükseliyor. "Oh Tanrım."

"Ne?" Ewan soruyor. " oluyor?"

Ona cevap vermek için kelimeleri bir araya getirmekte zorlanıyorum, dilini dolaştırıp tekrar emerken sandalyemde kıvranıyorum, bir yandan da gözlerini benden ayırmaya cesaret edemiyorum. Bir parmak daha ekleyerek itiyor, aynı anda ağzıyla klitorisimi çalıştırıyor ve başımın geriye düşmesini sağlıyor.

Elim kayıyor ve tam bir inilti çıkarken telefonu kapatıyor. Kapının çalınmasıyla benden uzaklaşıyor ve parmaklarını emiyor,

Sandalyesine geri oturdu, beni nefes nefese bıraktı, ter göğsümden aşağı yuvarlandı. Kendimi hızla toparladım ve eteğimi indirdim, bacaklarımın arası sırılsıklamdı ve açlıkla daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum.

"İçeri gel."

Saçımı düzeltirken Tobias kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

Gabriella kafasını içeri uzatıyor ve öğle yemeğine gideceğini söyleyip gelmek isteyip istemediğimi soruyor. Kabul ediyorum ve Tobias'a yan gözle bakarak, kapıyı bilmiş bir sırıtışla kapatmadan önce resepsiyonda görüşeceğimizi söylüyorum.

"Buna bir son vermelisin, Tobias," diyorum, sözlerim tehditkâr değil. Nefesim kesiliyor, yanaklarım yanıyor ve dudaklarını yalarken kalp atışlarım hızlanıyor. "İşteyiz."

Omuz silkiyor ve sandalyemi kendine doğru çekerek bacaklarımı elleriyle açıyor. Kalçalarımdan tutup beni üzerine oturttuğunda çığlık atıyorum, eteğim ellerinin beni kavradığı yerde kıçımın üzerine çıkıyor. "Bu daha heyecanlı hale getiriyor. Yakalanmanın heyecanı. Tıpkı senin erkek arkadaşınla olduğun gibi."

"Erkek arkadaşın mı?" Arkama yaslanıp kaşlarımı kaldırıyorum, yakışıklı ve rahatsız olmayan yüzü bana bakıyor. "Eski sevgilim olduğunu söyledim."

Sırıtarak, gözleri beni boydan boya takip ediyor. "Yani bunu yaparsam herhangi bir kuralı çiğnemiş olmuyor muyum?" Gömleğimin önünü aşağı çekiyor, düğmeler açılıyor ve elini sütyenime daldırıyor. "Ya da bunu?" diye mırıldanıyor göğsümü ortaya çıkarırken, ıslak dilini hassas meme ucunun etrafında yuvarlayabilmek için eğiliyor.

Daha iyi bir yargıya karşı, inliyorum.

Bana bakarken gözlerini benden ayırmıyor, koyu kirpiklerinin beni izliyor ve boğazımda düğümlenen sesleri durdurmak için alt dudağımı ısırmama neden oluyor.

"Bunu yapmamalıyız," demeyi başarıyorum sonunda, ellerim saçlarında, nefes nefese kalırken saç tellerini parmaklarıma doluyorum. "Bu-"

Sıcak ağzı kırmızı izler bırakacak kadar sert bir şekilde derimi emerken kelimelerim titriyor, sonra dilini tekrar meme ucumun etrafında döndürüyor. Onun üzerinde iç çekiyorum, başım sallanıyor. İş pantolonunun içinden sert sikinin sırılsıklam olmuş amıma baskı yaptığını hissediyorum.

"Bazen en yasak ve tabu anlar en iyileridir," diye mırıldanıyor hassas tenime karşı. "Sence de öyle değil mi?"

Haklı - bu pozisyonda bulunmanın heyecanı eylemi daha yoğun hale getiriyor. Kapıdan içeri giren herkes beni asistanımın üzerinde, ağzı göğüs uçlarımda, boştaki elini sırtımdan aşağı doğru iterken, daha sıkı kavrayabilmek için eteğimi yukarı çekerken görebilir.

Göğsümden çekiliyor ve ağzını benimkine bastırıyor, parmakları içimde hafiflerken ikimiz de derin nefes veriyoruz, kalçalarımı eline karşı hareket ettirmem için beni zorluyor.

"Söyle bana Doktor: Bunu yaptığımda sana nasıl hissettiriyorum?" diye dudaklarıma doğru konuşuyor, beni başka bir parmağıyla gererken ısırıyor, hızını artırırken ağzına doğru haykırmamı sağlıyor, beni iten parmaklarının üzerine taşımak için kalçamı agresif bir şekilde kavrıyor. "Yaşadığını hissediyor musun?"

"Evet," diye inliyorum, bir elimi arkamdaki kucağına dayayıp daha sert öğütmemi sağlıyorum, diğer elim saçlarında, köklerini çekiştiriyorum. Ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde acıyla kıvrılırken, omurgam bir zevk patlamasıyla karıncalanıyor, bacaklarım içime çarpmakla tehdit eden her nabızla geriliyor.

Sanırım Gabriella şu anda içeri girse, devam ederdim. Tobias ve benim aramda hiçbir şey girmiyor ve orgazmım ne kadar sertleşiyor.

"Çok yaklaştın, Aria. Çok yakınsın. Parmaklarımın etrafına geldiğini hissetmek istiyorum. Sana ne yaptığımı göster bana."

Dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor, parmakları kalçalarımla senkronize olurken, başparmağı klitorisimi ovarken öfkeyle diliyle ağzıma sahip çıkıyor. Başımı boynunun kıvrımına bırakıyorum ve adını inliyorum, tam biri kapıyı tekrar çaldığında zirveye ulaşan bir yüksekliğe biniyorum.

"Acele et, Aria," diye homurdandığını duyuyorum Gabs'in ve geriye yaslanıyorum, zevkten ağzım açık, orgazmımın her titreyişinde bedenim kasılıyor.

Tobias boşta kalan eliyle ağzımı kapatıyor, gözlerim yuvarlanırken avuç içi yasadışı seslerimi susturuyor, vücudum her spazmda geriliyor.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" Gabs devam ediyor.

"Merak etme, o orada," diyor Tobias, iç duvarlarım parmaklarının etrafında tekrar tekrar gerilirken, elektrik dalgaları beni bir anlığına unutkanlığa sürüklüyor.

Ckapt'ca ů5

Aria

"Y Onlara gerçekten vurmanız gerekiyor Doktor Miller."

Yemin ederim, bir saattir buradayım ve şimdiden onu öldürmek istiyorum.

"Aria. Bana Aria de, yoksa canını yakarım," diye uyarıyorum onu, kıçıma doğru savrulan avucundan kaçarken. "İyi denemeydi." Gülümsüyorum, bowling topunu fırlatıyorum ve yine ıskalıyorum.

Gabriella ve Justin buraya geldiğimizden beri atari salonunda kaldılar ve beni Tobias'la ve onun en azından bir tanesine vurabilmem için korumaları kaldırmam konusundaki alaycı yorumlarıyla baş başa bıraktılar.

"Gel, sana göstereyim." Derin kahkahası havayı titretirken arkamdan yaklaşıyor, sırtım sert göğsüne gelecek şekilde beni çekiyor ve kulağıma fısıldamak için eğiliyor. "Umarım yol tarif etme konusunda iyisindir, Doktor."

"Aria," diye homurdanıyorum, etrafımdaki sıcaklığı yanaklarımı şimdiden ısıtıyor. "Adımı söyle, belki seni gerçekten dinlerim."

"Bana bunu söyletebileceğin bir sürü yol düşünebilirim," diye dalga geçiyor, elleri yanlarımdan omuzlarıma doğru kayarken sıcak nefesi boynuma çarpıyor, ellerini kollarımdan aşağı indirip ellerimi kendi elleriyle kapatırken tüylerimi diken diken eden dokunuşu beni ürpertiyor. Bundan nefret ettiğimi söylersem yalan söylemiş olurum. "Şimdilik en azından oluklardan uzak durmaya çalış."

Kolumu geri çekip bana daha fazla yaslanıyor, bowling topunu fırlatıyor ve tahmin edin ne oluyor? Yine ıskaladım.

"Berbat bir öğretmensin," diyorum kollarında dönüp göğsünü işaret ederek. Gülüyor, beni bırakıyor ve ben bardaklarımıza doğru yürüyüp votkamdan bir yudum alıyorum. Suyunu yudumlarken onu izliyorum, mavi gözleri içimi yakıyor. "Neden içmiyorsun?"

dokunmuş olmalıyım, çünkü tüm ruh hali değişti, kaşlarını çatarak ayakkabılarına bakıyor.

"Özür dilerim. Bunun hassas bir konu olduğunu bilmiyordum."

Gülümsemeye zorlayarak başını sallıyor. "Benim evime gitmek ister misin? Sanırım çoktan gittiler. Bu bir randevuya benziyor ve seni korkutmak istemiyorum."

"Korkmuyorum," diye cevap veriyorum kaşlarımı kaldırarak. "Bunun bir randevu olmadığını biliyorum." " halde nedir? Aramızdaki anlaşmanın, birlikte bir şeyler yapmamızı gerektirmediğinin farkındayım.
geceler birlikte. Seni şimdiden becerebilmem için gitmeyi mi tercih edersin?"

Ciddi ifadesi ve sözleri nefesimi kesiyor ve kaşlarını kaldırıp cevabımı beklemesini izliyorum.

Gözlerim çevremizde onu duyabilecek birilerini arıyor. "Yakınlarda mı oturuyorsun?"

"Nispeten."

Omuz silkerek bardağımı bitiriyorum ve ayakkabılarımı değiştirip deri montumu kaldırıyorum. "Ofiste olanlar bir daha tekrarlanamaz, tamam mı? Uygunsuz ve profesyonellik dışı davranıştı. Herhangi bir şekilde cinsel ilişkiye girmek istediğimizde bunu iş dışında yaparız. Ciddiyim."

Burnunu çekerek üzerimde yükseliyor. "Göreceğiz."

TOBIAS arabasını alıyor, çok hızlı kullandığı gösterişli, pahalı arabasını. Deri koltuğu kavrarken parmak eklemlerim neredeyse bembeyaz oluyor ve trafikte makas atmasını izliyorum.

"Bu şekilde sürmek zorunda mısın?"

Mükemmel düzlükteki beyaz dişlerini gösteren derin bir kahkaha atıyor, gamzesi çukurlaşıyor. "Sanki güçlü bir araba olduğu için hızlı sürüyormuşum gibi geliyor."

"Elbette," diyorum alaycı bir tavırla, onun hızıyla gizlenen mağaza ve barların geçişini izlerken başımı sallıyorum.

"Aria?"

Parmaklarını direksiyona vuran Tobias'a bakmak için dönüyorum. Eli uzanıp iç baldırımı kavradığında tüylerim diken diken oluyor. İniltime sırıtıyor, parmakları tehlikeli bir şekilde cinsel organıma yaklaşıyor.

"Bana iç çamaşırını ver."

Şu anda içimi saran heyecan, biraz da gerginlikle karışarak beni alt dudağımı ısırmaya ve kıvrılmış saçlarımı bir tarafa doğru düzeltmeye itiyor. "İç çamaşırımı mı istiyorsun?"

"Evet," diye kesin bir dille yanıtlıyor. "Ver onları bana."

Yüzümde bir eğlence titreşimi . "Hiç giymedim."

Çenesi geriliyor, bir inilti çıkarırken eli direksiyonu sertçe kavrıyor. "Bunu bana söylememeliydin."

Başımı yana eğip başparmağımın kırmızı tırnağını çiğnedikten sonra elimi yavaşça onunkinin üzerine koyuyorum. "Ne yapacaksın?"

Üçe kadar sayıyormuş gibi gözlerini kapatıyor, ışık yeşile döndüğünde hızlanıyor, gülünç hızı yüzünden sırtım sandalyeye çarpıyor.

Gergin bir gülümsemeyi engellemeye çalışarak gözlerimi kısıyorum. "Tobias."

"Seni istiyorum..." Elini benimkinin altından çekip parmaklarını bileğime doluyor ve bacaklarımın arasından geçirerek ısınmış göbeğimi kavrıyor, dudaklarımdan bir nefes dökülüyor. "Kendini parmaklamanı istiyorum."

"Şaka yapıyorsun," diyorum gülerek, başını sallayıp yüz ifadesini ciddileştirirken gözlerim açılıyor. "Bunu burada yapmayacağım."

Mırıldanarak kalabalık caddeye bakıyor. "Bunu düzeltebilirim Doktor Miller." Tobias bir otoparkın yanında yavaşlıyor ama yanağını çiğneyerek devam ediyor. "Aria," diyorum gözlerimi devirerek ve başparmağımın tırnağını ısırarak. Araba sürerken etrafımızı araştırıyor. "Ne arıyorsun?"

Arabayı aniden dar bir sokağa doğru çeviriyor ve nispeten karanlık bir yere park etmeden önce kapı kolunu tutmamı sağlıyor. "Tobias!" Ona bağırıyorum ve nedense yüzümü kocaman bir gülümseme kaplıyor.

"Sanırım bu sana adımı haykırmanın bir yolu," diyor, kendi emniyet kemerini çözdükten sonra eğilip benimkine de aynısını yapıyor. "Bakalım sana başka kaç şekilde çığlık attırabilirim."

Arabanın ortasındaki bir düğmeye basıp iki kapının da açılmasını sağlıyor ve müzik çalan radyoyu açık tutuyor. Benim yanıma gelene kadar arabanın önünden etrafımızdaki binalara bakarak yürümesini izliyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Eğilip parmaklarını bileğimde dolaştırıyor ve beni arabadan çıkarıp kollarına alıyor. Yeniden çalışması gereken bir kalp ve omurgamdan yükselen bir sıcaklıkla, Tobias vücudunu benimkine bastırırken nefes alıyorum, dudakları dudaklarıma çarparken beni arabaya sabitliyor.

Ellerimden birini saçlarına sokuyorum, bir tutamını kavrıyorum ve başını yana eğmesi için çekiştiriyorum, onu daha sert öpüyorum. Kalçalarımı kavrıyor, yavaşça

Parmaklarını elbisemin ön tarafına geçiriyor, böylece avucunu bacaklarımın arasına bastırabiliyor.

Bir zevk dalgası bana çarptığında ağzına karşı inliyorum, ona dilini ayrılmış dudaklarımdan geçirme ve beni daha derinden öpme fırsatı veriyor. Ağızlarımız birbirine yaklaşırken, onun elinin bana baskı yaptığı ve benim kalçalarımın onun eline doğru yuvarlandığı sabit bir ritim buluyoruz.

"Plan *bu* değildi," diyor ağzıma karşı, ikimiz de nefessiz kalmışız, dudaklarım karıncalanıyor. Elini çekip benden uzaklaştığında teması anında özlüyorum. Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum, asistanımın kollarını kavuşturmasını izliyorum, tahrik olduğunun kanıtı pantolonuna sıkıca yapışmış.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne? Tam burada kendimi parmaklamamı mı istiyorsun?"

Onun sessizliği benim cevabım. Hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için bir o yana bir bu yana bakarken gözlerim açılıyor. Gözleri tekrar benim endişeli yüzüme takılıyor, kendini beğenmiş ifadesi düşüyor. "Sorun nedir?"

"Sadece..." Duruyorum, yere bakıyorum. Bunu yapmak *istiyorum*, gerçekten *istiyorum* ama gerginim. "I..."

Çok korkuyorum.

Tekrar önümde duran ona bakıyorum. Parmağıyla çenemi eğiyor, dudaklarını çene çizgimde gezdirmeden önce ağzımın köşesine yumuşak bir öpücük konduruyor ve sıcak nefesi kulağıma değdiğinde duruyor.

"Rahat olmadığın hiçbir şeyi istemem, Aria." Isınmış tenime bir öpücük konduruyor, gözlerim dalgın dalgın kapanıyor. "Rahatlamana yardımcı olmama izin ver. Ben de bu işte yeniyim."

Halka açık herhangi bir cinsel faaliyette bulunmadığını bilmek beni biraz rahatlatıyor. Arabanın farları ve birkaç metre ötedeki titrek bir sokak lambası dışında mekanın neredeyse hiç aydınlatılmamış olması da canımı acıtmıyor değil.

Kulağımın altındaki deriyi ısırıyor, ona daha fazla erişim sağlamak için başım geriye düşüyor ve ıslak öpücükleri boğazımdan aşağı sürüklemeden önce kırmızı bir iz bırakacak kadar sert emiyor. Temasla ağlıyorum, midemdeki kelebeklerin girdapları yanaklarıma bir sıcaklık getiriyor.

Bacaklarımın arasında korkunç bir dokunma ihtiyacıyla kendimi çoktan rahatsız hissetmeye başladım. Kollarında neredeyse dağılıyorum, ağzının köprücük kemiğimde gezinmesi, gergin aletinin bana baskı yapması karşısında yalvarıyorum.

"Tobias," diye yalvarıyorum, ona duyduğum ihtiyaç artıyor.

Geri çekiliyor ve kollarını kalçalarımın altından geçirip beni kaldırıyor, böylece ona sarılıyorum, bizi arabasının önüne götürürken dudakları yine benim dudaklarımda. Sırtıma değen soğuk metal irkilmeme neden oluyor ama Tobias'ın

Bana karşı bastırılan vücut beni asistanımla sarhoş etti, beni bir tür serbest bırakması için hevesle ona ihtiyacım var.

Sanki içimden geçen düşüncelerin beni tatmin etmesi için ona bağırdığını duyabiliyormuş gibi, bir elinin üzerine eğilip diğerini bacaklarımın arasına daldırıyor, parmakları yarığımdan aşağı kayarken ağzım açık kalıyor, ıslaklığım iki parmağını içime sokmasını kolaylaştırıyor ve başparmağını klitorisime bastırıyor. "İstediğiniz bu mu Doktor Miller?"

Gözbebekleri gözlerindeki okyanusu ele geçiriyor, çiğ dudakları

ayrılıyor. Ona bakmadan duramıyorum.

Parmaklarının boğazıma dolandığını hissediyorum, yumuşak ama sert.

"Aria?" "Evet," diye tıslıyorum, parmaklarını daha hızlı pompalarken

gözlerim kapanıyor,

Onları kıvırıyor, itişlerinin gücüyle göğüslerimi hareket ettiriyor. Topuklarım arabanın ızgarasına çarpıyor ve bacaklarımı onun için açıyorum, tırnaklarımı derisine geçirerek kendimi kontrol etmeye çalışmak için kolunu kavrıyorum, vücudumdaki her sinir ateşe verilirken içime elektrik yayılıyor.

Boğazımı bırakıyor ve geri çekiliyor, parmakları hâlâ içimdeyken ayakta duruyor. "Sıra sende," diye pantolonunu indirdi, tahrik olmuştu. "Sadece beni takip et."

Elimi tuttuğunda geri çekilmiyorum ve parmaklarını çıkarıp benimkilerle değiştirdiğinde kesinlikle reddetmiyorum.

"Ya biri bizi görürse?"

Etrafına bakınıyor. "Sadece sen ve ben varız." Sesi alçalıyor. "Eğer biri seni görürse, onu öldürürüm."

Bu boş bir tehdit ama alçak ses tonu ve bakışlarındaki karanlık onu dinlememi ve ona inanmamı sağlıyor.

Bunu kendime birçok kez yaptım ama birkaç haftadır tanıdığım biriyle dışarıda, bir arabanın üstünde uzanırken yapmak benim için tamamen yeni bir şey.

İçsel bir savaş verdiğimi, parmaklarımı zorlukla ittiğimi fark ediyor, bu yüzden üzerime eğiliyor, eli benimkini kapatırken onları benim için hareket ettiriyor. "Durmak istersen bana söyle, tamam mı?"

Dudaklarını çeneme bastırırken başımı sallayarak onaylıyorum.

İki parmağımı giriş yerimden uzaklaştırıyor ve klitorisimin üzerinde gezdiriyor, gözlerim dalıyor. Elime uyguladığı baskı, göğsüme kondurduğu özenli öpücüklerle birleşince beni kendi başıma hareket etmeye teşvik ediyor.

Kendi dokunuşumdan ve onun ıslak ağzından yavaşça çözülmemi izlerken dişlerini alt dudağına gömüyor ve bakışlarını bacaklarımın arasına indiriyor.

"Seni becermek istiyorum."

İnliyorum, sıcak bir his omurgamı sarıyor ve sımsıkı sarıyor.

Sırtım dikleşiyor. "Tobias," diye inliyorum.

"Ne kadar iyi bir doktor," diye inliyor. "Benim için kendine dokunan pis bir doktor." Saçımı yumruklayıp çekiştiriyor. "Gel."

Parmaklarım hızlandıkça ve sertleştikçe adı dudaklarımdan daha yüksek sesle dökülüyor, çevremizi ya da Tobias'ın kendi elimle onun altında kıvranmamı izlediği gerçeğini görmezden geliyorum. Ateş etrafımı sarıyor ve Tobias'ın elinin boğazımı sıktığını, diğerinin saçlarımı daha sıkı tuttuğunu hissederek daha fazla dayanamayacağımı biliyorum.

Boğuk bir inilti, kıvrılan ayak parmakları, gerilen bacaklar ve boğazımı kavrayan parmaklarıyla oksijenimi keserken zirveye ulaşıyorum. Orgazmım boyunca çığlık atmaya çalışıyorum, ama boğuluyorum, görüşüm bulanıklaşıyor, arabasından çalan müzik sessiz bir vızıltıya dönüşüyor.

"Gördün mü?" Bana bakıyor, burnumu kendi burnuyla dürtüyor, dudaklarının köşesi yukarı doğru çekiliyor. "Kendini parmaklarken adımı haykıracağını biliyordum," diyor, içimden geçen zevk dalgaları daha da yoğunlaşırken dudaklarını dudaklarıma çarpıyor, kalbim göğsümde güm güm atıyor. Kendi elimle boşalırken vücudumdaki her kas spazm geçiriyor.

Orgazmım beni bayılmanın eşiğine getiriyor, nefes nefese kalıyorum, ter alnımı ve göğsümü kaplıyor. parmaklarımı çekiyorum ve onları silecek bir şey bulamadan Tobias onları yakalıyor ve dudaklarını parmaklarımın üzerine kapatıp diliyle temizliyor, mavi gözlerini üzerimden ayırmıyor ve onaylayarak inliyor.

Ckapt’ca ůW

Aria

"Doktor Blythe'ın üç gündür işe gitmediğini biliyor muydun?" Gabriella ağzına bir cips daha atıyor. "Sözde, hiç hasta falan olmamış."

"Evet, duydum. Ivy'nin transferini de onaylamadı, bu yüzden önümüzdeki haftaya kadar beklememiz gerekiyor."

Dün Ivy'nin denemelerinin planlandığı gibi gitmediğine dair yıkıcı bir haber aldık. Blythe, daha fazla para harcamamak ve onu daha fazla rahatsız etmemek için onu eve göndermenin zamanının geldiğini düşünüyor. Toplantıya oturduğumda, alternatifler ya da daha fazla zaman istediğimde benimle konuşuldu ve Tobias bir hafta daha isteyerek araya girdi, ancak Blythe ona ofisi terk etmesini söyledi.

Yardım etmesi için daha fazla dava geldiğinden ve tek yapmam gereken birkaç dosyayı toparlamak ve Ivy için ayarlamalar yapmak olduğundan asistanlığımdan alındı. Ardından, ne yazık ki, İskoçya'ya geri dönmem ve gerçek hayattaki sorunlarımla ilgilenmem gerekiyor.

Şimdi, Blythe ve Tobias çalışmıyorlar, ancak ikincisi bana durmadan mesaj atıyor ve birkaç şeyi halletmek için annesinin evine geri dönmesi gerektiğini bildiriyor.

Gabriella Justin'le dışarı çıkacaktı ve eve gelmeyeceğine söz verdi, ben de Tobias'ı davet ettim. O kabul eder etmez duşa koştum, yıkandım, tıraş oldum ve toparlandım.

Pijamamın altına dantel giymiş olabilirim ya da olmayabilirim ve ikimize de içmemiz için bir şişe şarap almış olabilirim ya da olmayabilirim. İçki içemediğini iddia ettiğini biliyorum ama otel odasında film izlerken birkaç kadeh içmenin ne zararı olabilir ki?

Gabriella ayrılmadan önce her iki yanağımı da öpüyor, beni sevdiğini ve bol bol kirli seks yapmamı umduğunu söylüyor.

Bir süre televizyon izledikten sonra kapının çalındığını duyunca ayağa fırlıyorum. Tobias açık gri bir spor şortu ve dar siyah bir spor üst giymişti, Dağınık saçlarıyla her zamankinden daha seksi görünüyordu, temiz bir tıraştan sonra yontulmuş çenesi çok daha belirginleşmişti.

"Hey." Sırıtarak çıplak bacaklarıma ve tekrar gözlerime bakıyor. "Beni içeri alacak mısın?"

"Belki," diye takılıyorum, kapı çerçevesine yaslanarak. "Şifre ne?"

Gözlerini bana dikiyor, sesini fısıltıya indirirken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "İçeri girmeme izin ver..." yaklaşıyor, ağzı nazikçe benimkini sıyırıyor, "böylece seni yiyebilirim."

Bir saniye bile tereddüt etmedim. Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve o da anında tepki veriyor, kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve kollarını belime dolayarak beni yukarı kaldırıyor, böylece ayak bileklerim onun arkasından geçebiliyor.

Tobias bizi yatağa götürüyor, ağızlarımız birbirini yiyor, midemdeki kelebekler çıldırıyor. Parmaklarım saçlarında dolanıyor ve dilini ayrık dudaklarımdan geçiriyor, öpüşmeyi derinleştirmek için başlarımızı eğiyor.

Beni dikkatlice yere bırakmıyor. Hayır, beni fırlatıyor ve neredeyse yatağın diğer tarafına düşüyordum.

"Sen bir aptalsın," diye gülüyorum ama ağzını boynuma dayayarak ve elleriyle kollarımı başımın üzerinde sabitleyerek sözümü kesiyor.

Alt dudağımı ısırarak, "Bakalım seninle işim bittiğinde hâlâ böyle düşünecek misin?" diye soruyor. Bacaklarımı dizleriyle iterek açıyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor, gergin aleti ağrıyan merkezime baskı yapıyor.

Boynumu ısırıp emerken irkiliyorum, saçlarımı kavrıyor, ona daha fazla erişim sağlamak için başımı yana eğiyor, diğer eli kalçamda, yavaşça bel kemerimin altına giriyor.

Topuklarım uyluklarının arkasına gömülüyor ve onu bana daha sert bastırmaya teşvik ediyor.

"Seni unutulana kadar becereceğim, Doktor."

Heyecanım azalıyor ve kalçalarımı yuvarlıyorum, saçlarımı çekerken ağzına doğru inliyorum.

Parmakları bel kemerimin altına girdiğinde inliyorum, sert aleti iç uyluğuma bastırıyor, nefes alışlarımı ağzıyla tekrar sustururken

iki parmağını içime sokuyor.

Gözlerim doldu.

Dikkat dağıtıcı veya kesinti yok.

Tobias siyah dantelleri ortaya çıkarmak için gömleğimi yırtıp açtığında zihinsel olarak sırtımı sıvazlıyorum ve şortumu indirip bir kenara attığında dudağımı çiğneyerek gözlerinin vücudumda dolaşmasını izliyorum.

Ayrılmış dudakları ve kapüşonlu bakışlarıyla Tobias öne doğru eğiliyor, üzerimde geziniyor, dili alt dudağında geziniyor. Ağzını izliyorum, beni tekrar öpmesi için yanıp tutuşuyorum. "Seni ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin, Doktor." Nefesim kesiliyor ve onun yoğun göz teması yüzünden kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu, ısındığımı hissediyorum. Yutkunuyorum, biraz temas yaratmak için kalçalarımı yukarı hareket ettiriyorum, sert horozu tam istediğim yere sürtünüyor. "O zaman al beni," diyorum çaresizce, ellerimi yüzünün kenarlarında gezdirerek Parmakları saçlarını itiyor ve gözleri bir anlığına kapanıyor.

Tobias hararetle dudaklarını dudaklarıma çarpıyor ve ağırlığını bırakarak bir eliyle saçlarımı kavrıyor, dili dudaklarımın arasından geçip benimkine doğru ilerlerken nefesimi kesiyor.

"Sen benimsin, Doktor," diye homurdanıyor, alt dudağımı dişleriyle ısırıyor, eli sırılsıklam olmuş göbeğimi kavradığında nefesim kesiliyor. "Bu." Biraz baskı uyguluyor ve gözlerim bu hissin etkisiyle irkilerek kapanıyor. "Bu benim. Başka kimse sana dokunamaz." Başımı sallıyorum, malzemeyi kenara itip bir parmağını içime soktuğunda gözlerim doluyor ve sıkılıyorum. "Kelimeler, Aria."

"Senin," diye fısıldıyorum, bir parmağını daha içime sokarken ağzım açık kalıyor, parmaklarını kıvırıyor ve tekrar şiddetle içime itmeden önce yavaşça geri çekiyor. Ellerim saçlarından ayrılıyor ve kendi ellerimi tutuyorum, boğazıma düğümlenen iniltiler. "Tanrım."

"Tobias," diye düzeltiyor.

Yer değiştiriyor, koyu renk kirpiklerinin arasından bana bakmadan önce iç baldırıma bir öpücük konduruyor. Omurgamda hayal kırıklığı girdaplarının oluşmaya başladığını hissediyorum.

Bacaklarım titriyor ve onları dizlerimden tutup açıyor. Sıcak bir öpücük daha kondururken ağzımdan bir inilti çıkıyor, hâlâ benimle göz temasını sürdürüyor. İnliyorum, başım geriye düşüyor.

İç uyluğumun tepe noktasına yakın etimi ısırıyor ve saçlarını sıkı bir yumrukla kavrıyorum, dudağım artan zevkle dişlerimin arasında sıkıca duruyor. Elleri bacaklarımın altından geçip kalçalarımı kavrıyor. "Ben istiyorum

Vücudunuzun her bir parçasını benimle paylaşmanızı istiyorum, Doktor. Ona sahip olmak istiyorum."

"Al şunu," diye inliyorum, sıcak nefesi ağrıyan göbeğime üflüyor, altında kıvranıyorum. Benimle alay etmeyi bırakmasını, yüzünü tutup zorla yüzünü becermeden önce bunu yapmasını istiyorum. "Lütfen, Tobias."

"Lütfen ne?" diye soruyor, parmaklarını kalçalarımdaki kumaşın altına daldırıyor, bacaklarımın arasındaki pozisyonuna geri dönmeden önce siyah danteli yavaşça aşağı çekiyor. "Amını yalamamı , değil mi?" Dili yarığımın biraz yanından geçiyor, seksim onun sola doğru bir dokunuşla hareket etmesi için zonkluyor. "Parmaklarımın üzerinde çok tatlıydın, Doktor. Bana ne yapmamı istediğinizi söyleyin."

"Tadıma bak," diyorum, sesim kısık, kalçalarımı ağzına doğru hareket ettiriyorum. "Lütfen, Tobias."

Dili üzerimde düzleşiyor, ıslak göbeğimde yavaşça kayıyor ve nefesim kesiliyor. Tekrarlanan vuruşlarının patlayıcı hissinden ayak parmaklarım kıvrılıyor, ağzım açık kalıyor. Yoğun his aniden duruyor ve Tobias mırıldanırken bana bakıyor, gözleri kısa süreliğine kapanıyor. "Çok güzel. Seni ağzımla boşaltacağım, sonra da bayılana kadar sikime bineceksin. İstediğin bu mu, Doktor?"

Parmaklarım saçlarını sıkarak onu yaptığı işe geri dönmeye zorluyor. İniltili bir evetle başımı sallıyorum, beklentiyle alt dudağımı emiyorum. Aradaki mesafeyi kapatıp klitorisimi sertçe emmeye başladığında, dilini girişime sokmakla sinir yumağımın üzerinde gezdirmek arasında gidip gelirken, beni yutarken başparmağı hassas noktamın etrafında dolanıyor. "Tobias," diye haykırıyorum, yıldızlar görürken içimden ateş fışkırıyor.

"Bana çok iyi tepki veriyorsun. Çok ıslaksın."

Ağzımdan bir dizi küfür ve inleme çıkıyor, dilinin her sıcak yalamasında sırtım kamburlaşıyor, iki parmağını içime sokarken her kasım kasılıyor, ağzını klitorisimde tutuyor, emiyor, yalıyor, ben onun adını söylerken parmaklarını içime sokuyor.

Omurgamdaki gerilim artıyor ve saçlarını çekiştiriyorum, sırtım daha fazla eğiliyor, kalçalarım parmaklarıyla buluşmak için yükseliyor.

"Çok yaklaştın, Doktor. Benim için gel," diye emrediyor, parmakları içime daha hızlı, daha sert giriyor, dudakları klitorisimi sertçe emiyor. Bacaklarım geriliyor, gözlerim kapanıyor, kör edici bir orgazm zirveye ulaşıyor. Duvarlarım

Her spazmda nabzım atarken parmaklarının etrafında kenetleniyorum, içime şiddetle giriyor, beni kenara itiyor.

"Devam et," diye emrediyor, boğuk inlemelerim daha da yükseliyor, kalbim göğsümden tamamen fırlıyor. "Bu duyguya tutun." Oturuyor ve göbeğimin altına bastırıyor, parmaklarını daha agresif bir şekilde içime pompalıyor, bir tane daha ekliyor, beni geriyor.

Ağzı uyarılmamdan dolayı parlıyor ve beni izlerken dudaklarını yalıyor, sertleşmiş siki bacağıma bastırıyor. "Hepsi benim," diye homurdanıyor, alnından aşağı ter damlarken dişlerini sıkıyor.

Güçsüzüm, uyarılma içimi parçalıyor, vücudum yanıyor. İçimde patlayan zevk dalgaları beni inletiyor ve tüm vücudum kasılırken, coşkuyla tüketilirken elinin üzerinde kıvranıyorum.

Başımı yataktan kaldırıyorum, ağzım açık kalıyor ve hiç ses çıkmıyor, Tobias orgazmımı sonuna kadar sürdürürken gözlerim açılıyor.

Tobias parmaklarını geri çekiyor ve bana sırıtıyor. Yatakta kemiksiz yatıyorum. Yanımda yan yatıyor ve dantelli sütyenimin kabını kenara iterek ıslak parmaklarını sertleşmiş meme ucumda gezdiriyor. Bu his dizlerimi birbirine çarpmama ve hâlâ nefesimi tutmaya çalışırken inlememe neden oluyor. Parmaklarını göğsümden, boğazımdan, çenemden geçirerek orta parmağını dudaklarımda gezdiriyor. "Aç kapıyı," diyor. "Kendini tatmayı sevdiğini biliyorum."

Yavaşça dudaklarımı aralıyorum, Tobias parmağını içeri sokup dilime bastırırken inliyorum. "Em," diye emrediyor ve ben de itaat ediyorum. Emmeye başladığımda burnundan derin bir nefes verdiğini duyuyorum, kendimi tadıyorum.

Alt dudağı dişlerinin arasında, ağzıma bakıyor. Elini çekip oturuyor ve şortunu indiriyor, bacaklarının arasındaki sert ve etkileyici kaslar serbest kalıyor. "Şimdi ağzını sikeceğim, tamam mı?"

Tobias hareket etmeme fırsat vermiyor; dizlerini göğsümün her iki yanına koyuyor, sikini sıkıca kavrıyor, diğer eli saçlarımın arasından geçerek ucu dudaklarıma değene kadar başımı yönlendiriyor. "Aç şu ağzını benim için."

Onunla alay ederek gülümsüyorum, şişmiş tepeyi yalamadan önce başımı sallıyorum.

İnliyor, saçımı tutuşu sıkılaşıyor.

Hırıldayarak, dilim sikinin alt tarafında ilerlerken yutkunuyor, ucuna ulaştığımda çenesinin gerilmesini izliyor, prekumunun tadını çıkarıyor.

"Çok güzel," diyor dudağını ısırıp içine çekerek. Ağzımı üzerine kapatana kadar kalın damarları izleyerek dilimi tekrar boyuna doğru gezdirdiğimde başı geriye düşüyor. "Siktir, Aria."

Islak dilimi şişmiş ucun etrafında yuvarlayarak hafifçe emiyorum, bir kez daha ağzımdan geri çıkarıyorum ve hayal kırıklığıyla oflamasına neden oluyorum. Onu tutmak için uzanmaya çalışıyorum ama bileğimi tutuyor, diğer eli hâlâ saçımda. "Hayır. Kendine dokunmanı istiyorum."

Bacaklarımın arasında beni sırılsıklam eden kelebeklerin geri döndüğünü hissediyorum. "Yine mi?" Diye soruyorum, o da başını sallıyor, dudaklarım ayrılmış, ucu dişlerime değerken öne doğru gevşiyor. "Seni memnun etmek imkânsız," diyorum ılık ete karşı, ağzımı bir kez daha açıyorum onun için.

"İmkânsız mı?" Başını eğiyor ve kalçalarını santim santim ileri itiyor ve boğazımın arkasına çarpana kadar onu yutuyorum, öğürürken gözlerimin sulanmasına neden oluyor. "Konuşmayı kestiğinde tatmin olacağım Doktor," diye homurdanıyor ve bana sırıttığında gözlerimi kısıyorum.

Hareketlerimi kontrol etmek için saçlarımdaki tutuşu kullanarak, kalın sikini dilimden aşağı kaydırıyor ve her itişte boğazımın arkasına vuruyor.

Sürekli öğürüyorum, içim ona tekrar ihtiyaç duyuyor. Bileğimi bırakıyor ve ben de bana söyleneni yapıyorum, başını emerken bacaklarımın arasına uzanıyorum. Dilimdeki tuzluluk beni onaylarcasına mırıldanıyor, ağzımın titreşimleri gözlerini devirmesine neden oluyor.

İki parmağımı ıslaklığıma daldırıyorum, tacını daha sert emmemi sağlıyor, onu tekrar yutmadan önce dilimi başının etrafında döndürüyorum. Parmaklarımı klitorisimin üzerinde dolaştırırken uyarılmışlığım parmaklarımı kaplıyor. Tobias ağzımın derinliklerine doğru iterken, homurdanırken, küfrederken, bacak kasları gerilirken gözlerini kapatırken kendimi tatmin etmek erotik açıdan yabancı bir duygu.

Bacaklarımı daha da açtım, iki elimi de kendime dokunmak için kullanıyordum, Tobias hâlâ üstümde diz çökmüş, kalçalarını düzensiz bir şekilde sallıyordu. "Lanet... Sen..." Kelimelerle boğuşuyor, ona bakarken gözlerim sulanıyor, kontrolünü kaybediyor, hareketleri daha özensiz hale geldikçe yanaklarını üflüyor, ağzım tükürükle kayganlaşıyor.

Kendimi geliştirdiğimi hissetmeye başladığımda gözlerim kapanıyor, omurgamdaki gerilim tüm gücüyle geri dönüyor. Kalçalarım birbirine çarparken, o hâlâ ağzımın derinliklerindeyken inliyorum. Tobias arkasına yaslanıyor ve bacaklarımı açmaya zorluyor, son bir hamleyle başımı çekiyor, siki kabzasına kadar gömülü kalırken adımı tekrar tekrar inletiyor, tuzlu dölünün boğazımdan aşağı aktığını hissederken gargara yapıyorum.

O zaman kendimi kaybediyorum, Tobias parçalanışımı izlerken duvarlarım parmaklarımın etrafında kasılıyor.

"ÇOK DEĞİLDİ, değil mi?"

İkimiz de yan yatmış, birbirimize bakarken, Tobias'ın parmak uçları vücudumu keşfediyor, kaburgalarımda aşağı yukarı geziniyor. Başımı sallıyorum, yüzüne bakarken dudaklarımı yalıyorum. Gamzeleri derin, gözleri mavinin açık bir tonu, *neredeyse* gri. Saçları şu anda dağınık olsa da, hala sikilebilir, hatta yakışıklı.

"Saçını çok sert çekmedim değil mi?"

Başımı tekrar sallayarak uzanıp parmaklarımı kahverengi saçlarında gezdiriyorum. "Hoşuma gitti."

Derin derin mırıldanıyor, bir avucunu kolumda aşağı yukarı gezdiriyor ve beni kendine doğru çekmek için belime sarıyor. Dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve alnını alnıma bastırıyor. "Ne zaman gidiyorsun?"

Bu tartışmayı Tobias ile yapmak istemiyorum. Elimden geldiğince kaçtım. Sadece birkaç hafta geçmiş olmasına rağmen onu özleyeceğimi düşünüyorum. Neden ayrılma düşüncesi beni duygulandırıyor?

"Gelecek hafta," diyorum, bacağımı kalçasına geçirerek. "Uçağım Perşembe akşamı."

"Yardım etmeye çalıştım," diyor, bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra avucunu uyluğumda gezdiriyor ve kendi tarafındaki dizimde duruyor. "Doktor Blythe yerinden kıpırdamadı."

"Biliyorum. Özür dilerim."

Dudağının kenarı yukarı doğru çekiliyor ve başını yastığın üzerinde bana doğru yaklaştırıyor. "Özür dilemene gerek yok, Aria. Yine de gittiğin zaman çok kötü olacak."

Alaycı bir şekilde öne eğilip boğazının yan tarafını öpüyorum, kulak memesine ulaşana kadar derisini yalıyorum ve şakacı bir şekilde ısırıyorum. "Beni özleyecek misin?" Fısıldıyorum, yarı sertleşmiş aletini sıkıca kavramak için uzandığımda vücudu geriliyor ve yavaşça avucumun içinde pompalıyorum. "Çünkü seni özleyebilirim."

Başını boynumun kıvrımına gömüyor, avucunu omurgamda gezdiriyor ve kavrıyor. Islak öpücükleri

Kızarmış tenimde inliyorum, dudaklarının dudaklarıma ulaşana kadar çene çizgimi takip ettiğini hissediyorum, anında derin, tutkulu bir öpücüğe dalıyor.

Serbest eli bacaklarımın arasına inip bir parmağını kolayca içime soktuğunda nefesim kesiliyor. Alt dudağını ısırıp yerine oturana kadar çekiştirirken elimde zonkladığını hissediyorum. "Benim için yine çok ıslaksın," diye inliyor dilini ağzıma sokmadan önce, öpüşmeyi derinleştirmek için ikimiz de başımızı eğiyoruz. Nefes nefese bir an için geri çekiliyor. "Sana ihtiyacım var, Aria," diye itiraf ediyor, tekrar kabaca öpüşmeden önce birbirimizin gözlerine bakarken derin nefesler alıyoruz.

Bu pozisyonda kalıyoruz, birbirimizi mümkün olan her şekilde tüketiyoruz. Asla kurtulmak istemediğim baştan çıkarıcı bir transa girmiş durumdayım.

Tobias sonunda yerimizi değiştiriyor, böylece üstümde duruyor, parmaklarını kıvırırken hala parmaklarını derinlemesine sokuyor, başparmağı klitorisimin üzerinde bir o yana bir bu yana hareket ediyor ve onun ayrık dudaklarına karşı tutarsız kelimeler söylememe neden oluyor.

Sikini elimde pompalıyorum, ucuna ulaştığımda bileğimi büküyorum, başparmağımla prekumunu bulaştırırken başının şiştiğini hissediyorum.

Tobias geri çekiliyor ve onu elimden bırakıyorum, bacaklarımın arasında diz çökmüş, parmakları hâlâ göbeğime saldırırken ona bakıyorum. Mavi gözleri içimi yakıyor ve yutkunuyorum, parmaklarının seksimden çekildiğini hissediyorum, bu da beni inletiyor. "İskoçya'ya geri dönememen için seni kilitleyebilirim."

Kıkırdıyorum ama ağzıyla sözümü kesiyor, dili dudaklarımın arasından geçip benimkinde geziniyor. "Bu benim de hoşuma gidebilir," diye takılıyorum, parmaklarım saçlarına dolanıyor. Dudaklarıma karşı inliyor, beni şakacı bir şekilde ısırıyor ve tacının girişime doğru bastırdığını hissediyorum.

"Beni kışkırtma."

Dudaklarını boğazıma kadar takip ederken sıcaklık boynuma doğru ilerliyor ve ardından karıncalanmalar bırakıyor. Tobias çenemdeki deriyi şakacı bir şekilde ısırıyor, kulağıma fısıldarken kendini göbeğime bastırıyor.

Tobias ağzıma ulaştığında sırıtıyor ve sonunda başını sırılsıklam olmuş giriş deliğimden geçirdiğinde nefesim kesiliyor, ancak anında tekrar geri çekiliyor. Hoşnutsuzlukla , ayak bileklerimi baldırlarına doluyorum, kalçalarımı kaldırarak başının klitorisime bastırdığını hissediyorum, o öğütürken içimde bir zevk dalgası yükseliyor, alt tarafı yarığımın üzerinde gezdiriyor.

"Vücudun konusunda bana güvenmeni istiyorum," diyor dirseklerinin üzerinde doğrulup bana bakarak. Dudağımı çiğniyorum, başımı sallıyorum, parmaklarımı saçlarında daha sıkı düğümlüyorum, gözlerinin temasla kapanışını izliyorum.

Bana tekrar baktığında, gözleri ağzıma düşüyor, dili benimkine çarpmadan önce kendi dilini yalamak için dışarı fırlıyor ve beni her zamankinden fazla tüketiyor.

Tobias'ın dudakları dudaklarıma yapışmışken, kalçalarımı yukarı yuvarlıyorum ve uzunluğunun ucunun bir kez daha damlayan seksime doğru itildiğini hissediyorum. Karıncalanma hissi omurgamda ilerliyor ve daha fazlasını, çok daha fazlasını istiyorum.

"Bekle," diye nefes alıyor Tobias, benden uzaklaşıyor, elleri başımın iki yanında, hâlâ hafifçe içeride. "Kaç kadeh şarap içtin?"

Dürüst olmak gerekirse, kaç kez gerçekten seks yapmaya yaklaştığımızın sayısını unuttum, sadece yarıda kesildi. Tobias şimdiye kadar karşılaştığım herkesten daha çok kafamı karıştırıyor olabilir ama Tanrım, onu öldürmek üzereyim. "İki," diye cevap veriyorum göz kırparak. "Seninle aynı."

Topuklarının üzerinde geri oturup beni bir kez daha boş bırakırken kaşlarımı çatıyorum. "Ayıksın, değil mi?"

Sesimdeki sinirli tona engel olamıyorum. "Tobias..."

"Sadece sarhoşken seni becermek istemiyorum," diye itiraf ediyor bir omzunu kaldırarak. "Eminim bunu anlıyorsundur?"

"Ve bir saat önce sikini ağzıma sokman normal miydi?" Cevap veriyorum ve o da başını bana doğru eğiyor.

Uzanıp parmaklarımı boynunda dolaştırıyorum, gözleri kapanırken burnum onunkini dürtüyor. Kulağının altındaki deriye gitmeden önce dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Rahatla," diye iç geçiriyorum, onu kendime çekiyorum ve bacaklarımı beline doluyorum. "Sarhoş değilim, Tobias. Bunu istiyorum."

Dokunduğumda titriyor. "Tekrar söyle."

"Bunu istiyorum. Seni istiyorum."

Tobias'ın tüm kontrolü kayboluyor, başparmağını elmacık kemiğimde gezdirirken yüz hatları artık sakin ve nazik, dudaklarının köşesi kıvrılıyor, gamzeleri derinlere iniyor. Bir zamanlar sert görünen adam şimdi hayranlıkla ruhuma bakıyor ve içimde kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor.

"Çok güzelsin, Aria. Neden yanına yaklaşmama izin verdiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Şu anda kalbimin yerinden fırlamaması gerekiyor ama fırlıyor ve ben de kızararak iç yanağımı çiğniyorum. "Ben de sana aynısını söyleyebilirim. Kalbini kırdığım için endişelenmelisin."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Evet. Özellikle de şu anda bana bakış şekline bakılırsa."

Şaka yapıyorum tabii ki ama gözleri karanlığın içinden parlıyor. "Hmm."

Mırıldanarak başını sallıyor ve beni bir kez daha öpüyor. Yumuşak bir öpücük ve ağzımı ezmek, açlıkla beni yutmak yerine tutkuyla bedenimi sahipleniyor, sikinin alt tarafı bana doğru sallanırken başımın yastığa gömülmesine neden oluyor.

Başını girişime bastırarak kollarını düzeltiyor ve bana bakıyor. "Emin misin?"

Sesinde ukalalık yok. Sırıtmıyor. Beynimi sikmek üzere olduğuna dair bir cesaret yok. Aksine, endişeli görünüyor.

"Titriyorsun."

Kolları titrerken ellerimi yanlarına doğru kaydırıyorum, nefesleri gerginmiş gibi hızlı hızlı . "Özür dilerim," diye fısıldıyor, gözlerini kapatıyor ve alnını benimkine yaklaştırıyor. "Seni incitmek istemiyorum. Ve ben..." Durur, kendine kızar. "Bunu sadece bir kişiyle yaptım."

"Eğer rahat değilsen, bunu yapmak zorunda değiliz."

Başını sallıyor. "" yanıtlıyor ve yavaşça içime girerken sırtım kavisleniyor. Beni doldurana kadar santim santim içeri giriyor. Bir hava patlamasıyla boğazıma öpücükler konduruyor ve uca doğru kayarak tekrar içime giriyor, bu da inlememe ve parmaklarımı sırtına geçirmeme neden oluyor. Yavaş ve derin, Tobias dudakları dudaklarıma çarparken içime giriyor. Dolgunluk, kalçalarının beni yatağın içine daha da itmesi, vücudunun benimkini sarması... Nefesim kesiliyor ve bir soluk benimkinden onun ağzına dökülüyor.

Omurgam yükselirken inliyorum, onu daha derine çekiyor ve kulağıma karşı inlemesini sağlıyorum.

Tobias yavaşça kalçalarını benimkilere doğru sallıyor ve onun her santiminin içimi doldurduğunu hissedebiliyorum. Her itişte sıcak bir his geliyor, ısı göğsümde ve boynumda sürünüyor. Birbirimizi izlerken gözlerim onunkilerde kalıyor, vücutlarımız nihayet birleşirken hissettiğimiz duygunun tadını çıkarıyoruz, öpücükten her uzaklaştığımızda gözlerimiz yanıyor.

"Benden korkmanı istemiyorum," diye itiraf ediyor, ağzıma karşı nefes nefese, başımın her iki yanındaki yastığı kavrayarak. Kontrollü hareketleri yavaş ama derin, kendini tamamen içime gömüyor ve kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyor.

İnleyerek cevap vermeye çalışıyorum, ama bir kez daha ağzıyla sözümü kesiyor, dili dudaklarımın arasından geçiyor, vücutlarımız birlikte hareket ederken başlarımızı eğiyor.

Sert olmasını bekliyordum ama sinirleri hissediliyor ve her itişinde, öpüşünde ve kulağıma inleyişinde kemiklerinin titrediğini hissedebiliyorum. Tobias gibi birinin seks konusunda gergin olması beynimi kurcalıyor.

Ama bunun özel bir yanı da var. Belli ki boş işlerle uğraşmıyor, yoksa bu onun için büyük bir olay olmazdı. Kendini buna bırakıyor ve bunu benimle yapıyor.

İçimde bir sıcaklık oluşuyor ve bunun Tobias'ın beni önemsiyor olabileceğinin ortaya çıkmasından mı yoksa kalçalarımızın her sallanışında şişen sikinin içimde ne kadar iyi hissettirdiğiyle mi karıştığından emin değilim.

Duvarlarımın onun etrafında kenetlendiğini, içime her daldığında sikini boğduğunu, aramızdaki görünmez gücün güçlendiğini, hareketlerinin daha sert, daha hızlı, daha yoğun hale geldiğini hissediyorum. "Lanet olsun, Aria," diye inliyor, başını boynumun kıvrımına gömüyor, kızarmış tenime karşı nefes nefese kalıyor. "Çok... çok ıslak."

Konuşamıyorum, sesim boğuluyor, ciğerlerim nefes nefese kalıyor, hızı artıyor, düzensiz bir şekilde içime giriyor, gözlerimi başımın arkasına yuvarlanmaya zorluyor. Ayak parmaklarım acıyla kıvrılıyor, vücudumdaki her sinir yanıyor.

İskoçya'ya geri dönüp bu adamın varlığını nasıl unutacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Sanki beni çıldırtacak her bir hareketi, vücudumun ilgi isteyen her bir parçasını biliyor, zahmetsizce beni altında kıvrandırıyor, saf bir coşku içinde adını inletiyor.

Beni sırılsıklam yapmak için ağzını nereye koyacağını, inletmek için beni nereden tutacağını, boğazımın onun kavrayışı altında ne kadar baskıya dayanabileceğini, beni başka bir kör edici orgazma sürüklemeye yetecek kadarını biliyor.

Duvarlarımın onun etrafında kapandığını hissediyorum, horozu derine gömüldü, dizlerinin üzerine tünerken elleri kalçalarımı kavrıyor. Kalçalarımı kaldırmak için bir kolunu sırtımın küçük kısmına doluyor, diğer eli hassas klitorisimin etrafında daireler çiziyor. "Benim için gel, Doktor," diye homurdanıyor, horozunu derinlere gömülü tutarken hareketleri hızlanıyor, omurgamda şok dalgaları gönderen bir noktaya bastırıyor.

Ağzım açık kalıyor, gözlerimiz hâlâ birbirimize dikilmiş, onun bulanık formu . "Tobias," diye haykırıyorum, bu hissin üstesinden gelmek çok zor. "Daha sert," diye yalvarıyorum, bedenim onun altında spazm geçiriyor, sikinin etrafında titreşiyor.

Söyleneni yaparken kendi vücudunun gerildiğini hissedebiliyorum, parmakları göğüslerimden birini tutmadan önce aniden duruyor, diğer eli hala beni tutuyor ve kendini daha sert bir şekilde içeri sokmaya başlamadan önce adını çığlık atmamı sağlıyor.

İçimden çıktığında gözlerimi kapatıyorum, karnıma ve göğsüme döl püskürtüyor, başım yastığa çarpıyor, nefes nefese konuşmaya çalışıyorum.

Tobias'ı izliyorum, ciğerlerim yavaşça yeniden doluyor. Dudaklarını yalayarak ellerini tembelce göğsümde gezdiriyor, başparmağını alt dudağımda gezdirmeden önce döllerini tenime bulaştırıyor. Dilimi dışarı çıkarıp tadına bakıyorum ve gözlerim kapanırken onayımı mırıldanıyorum.

"Tadım güzel mi, Doktor?"

Başımı sallayarak ona gülümsüyorum, başparmağını kaldırdığında dudaklarımı ıslatıyorum.

Tobias bir havlu kapıp yanımdaki yatağa uzanıyor ve vücudumdaki döllerini silerken yan tarafına tünüyor. "Seni tekrar görebilir miyim?"

"Ne demek istiyorsun? Aynı koğuşta çalışıyoruz."

Başını sallayarak yatağın kenarına oturuyor, kollarını bacaklarıma doluyor ve beni kendine çekiyor. Bana bakıyor, gözleri mavinin koyu bir tonuna bürünmüş, neredeyse büyümüş göz bebekleri tarafından ele geçirilmiş. "Hayır, böyle demek istedim" diyor ve kalçamı öperek o sinir bozucu kelebeklerin yeniden ortaya çıkmasına neden oluyor.

"Önümüzdeki Perşembe ayrılıyorum, Tobias. Bunu yapmak akıllıca olur mu?" Başımı ona doğru eğerek ve yüzünü avuçlarımın arasına alarak soruyorum. "Ben gidince bu ilişki bitecek. Ya duygularımızı yakalarsak?"

Nedense sözlerim onu rahatsız ediyor. Alaycı bir kahkaha atıyor.

"Gerçekten kalbimi kıracağını mı ? Önce benim bir kalbim olmalı."

Ckapt'ca ů7

Tobias

To e-posta yüzüme bakıyor.

Üvey babam, arayamadığı ya da mesaj gönderemediği için, Lucy'nin zayıfladığını ve bunun

transfer etmek iyi bir fikir olabilir.

Aria yakında ayrılacağı için, ona mümkün olduğunca yakın kalmaya çalışarak reddediyorum. Hâlâ onu burada tutmanın bir yolunu bulmam ya da en azından cinselliğin ötesinde benimle bir şeyler yapmasını sağlamam gerekiyor.

Benden hoşlanıyor olmalı. Bağlantılarıma bakılırsa, Ewan denen şerefsizden başka bir cinsel partneri daha olmuş, bir gün ziyaret edip sırf hıyar gibi göründüğü için canına okumayı planladığım biri.

Ewan'a benziyor. Zeki, onunla aynı hastanede çalışıyor ve parası var. Aynada kendime bakıyorum, acaba kendimi boyasam, gözlüklerimden ve tüm ilaçlarımdan kurtulsam beni kendi tipi olarak kabul eder mi diye düşünüyorum.

Onu becerdiğimde, odadan çıkmak istemedim. Gabriella kıyafetlerini değiştirmek için içeri girip tekrar ortadan kaybolurken iki gün boyunca orada kaldık. Bu kırk sekiz saat boyunca belki iki kez giyindik.

Sayılamayacak kadar çok kez onun içindeydim.

Uyuyakalmıştı ve ben de yüzünün fotoğrafını çekmiştim. Bunun yanlış olduğunu, mahremiyeti ihlal ettiğini biliyordum ama gittiği zaman için bir şeye ihtiyacım vardı.

Gözlüklerimi çıkarıyorum, kendimi izlerken görüşüm bulanıklaşıyor, yüz hatlarımı inceliyorum. Babam gibi güçlü bir çene hattım, ince bir burnum, düz dişlerim, uzun kirpiklerim var. Onun sevgisini kazanmak için başka ne yapmam gerekiyor? Beni asla terk etmeyecek kadar bana aşık olması için?

Dünkü terapi seansımı kaçırdım ve bugüne ertelendi ama o zaman da gitmeyi planlamıyorum. Ölümlü zihnimin tek tedavisinin Aria ile vakit geçirmek olduğunu keşfettim.

Doktorum beni daha iyi hissettirecek.

Sadece benim farklı olduğumu anlaması gerekiyor. Zor, tuhaf ve başa çıkılması zor biri olabilirim ama deneyeceğim. Onun ortağı sayılabilecek kadar normal olmaya çalışacağım.

Beni kıyaslayabileceği kimse kalmasın diye önceki partnerlerini ortadan kaldırmam gerekse bile.

Telefonumu kontrol ettiğimde ondan bir mesaj görüyorum, yarın süper kahramanlar günü için iş yerinde giyinme planımın ne olduğunu soruyor.

Ben: Lucy bir İntikamcı olmamı istiyor.

Tam olarak, gezegendeki herkesten daha güçlü, süper sonik hıza sahip, kalkan kullanan bir adam olmamı istiyor. Tüm filmleri izledikten sonra en çok onu seviyor.

Doktor Miller: Çok hoş. Yarın son günüm, gitmeden önce birlikte son bir şey yapmak istersen. Belki Justin ve Gabriella ile sinemaya gideriz?

Çenem acıyana kadar geriliyor. O eve döndükten sonra hiçbir şey yapmayacağımızı, bu işin bittiğini ima ediyor.

Cesedimi çiğnemen lazım.

Ckapt'ca ů8

Aria

M Gün umduğumdan daha hızlı geldi ve Süper Kahraman günü olmasına ve hepimizin giyinip kuşanmasına rağmen, hastanedeki son vardiyam. Aynı zamanda Tobias ile son kez çalışıyorum ve bir parçam harap oldu.

Hâlâ aynı serviste çalışıyor ama artık benim asistanım değil. de ofisime geliyor, yanağıma gizlice bir öpücük konduruyor, bana kahve getiriyor ve gün boyunca mesainin bitmesini iple çektiğini, böylece takılabileceğimizi anlatan mesajlar atıyor.

Dürüst olmak gerekirse, kendimi yeniden aşık olmuş bir ergen gibi hissediyorum ve bu hoşuma gidiyor. Aklımı evde beni bekleyen şeyden uzak tutuyor: yaklaşan kalp acısı.

Gerçi artık Tobias bana eşlik ettiği için bu düşünce o kadar da kötü değil. Ewan'ı o kadar özlemiyorum, ama her zaman o uzun süreli, kalıcı sevgi ve onu özlediğim gerçeği var.

Bencilim ve Tobias'la olan bu ilişkime bir son vermem gerekiyor çünkü ondan hoşlanmaya başladım, gerçekten hoşlanıyorum ve onun da benden hoşlandığını biliyorum.

Şimdilik işlerin bu şekilde devam etmesi konusunda anlaştık, ancak İskoçya'ya geri döndüğümde yollarımızı ayıracağız. Florida'ya dönersem buluşuruz, belki kaldığımız yerden devam ederiz.

Son bir randevuyu kabul ettim, ikimiz için de bir çeşit veda hediyesi; bir restoranda bir gece, ardından sinema, muhtemelen bir barda sona erecek. Gabriella ve Justin de geliyor.

Telefonumu çıkarıp bu sabahki mesajını tekrar okudum. Uyuyakalmışım ve henüz cevap verecek vaktim olmamış.

TobiasWork: Seni kilitlesem de olur mu?

Ben: Ne kadar ciddi olduğundan emin değilim, bu yüzden hayır diyeceğim. Ayrıca, bu konuda herhangi bir yeteneğiniz olduğundan şüpheliyim.

Kırıldım doktor. Sana tekrar bir ders vermem gerekiyor mu?

Kalçalarım birbirine kenetlendi, dün gece gitmeden önce duşta verdiği dersi hatırladım. Ne zaman ses dilini amımdan çıkarıyordu. Her iniltiyi ve her sızlanmayı tutmaya çalıştığımda orgazmımın ne kadar yoğun olabileceğini bana göstermek istiyordu.

Coşkudan gözlerim kör olmuş bir halde kollarında adeta parçalandım ve beni yatağa taşıdı ve gitmeden önce yanağımdan öptü.

Ben: Belki.

"Neye gülüyorsun?" Gabriella parmak eklemlerini aramızdaki masaya vuruyor. "Aman Tanrım, Aria. Yüzün kızarıyor."

Hızla telefonumu çantama geri atıyorum ve en iyi arkadaşıma bakıyorum. "Yok bir şey," diyorum, bakışlarımı kafenin penceresinden dışarı çevirip koşuşturan insanları izliyorum.

"Doktor Shique Demir Adam," diye homurdanıyor Gabs ve bana tüm sabah çalışanlarının birlikte çektirdikleri, seçtikleri kostümleri giyerek resepsiyon masasının etrafında toplandıkları bir fotoğrafı gösteriyor. "Zavallı çocuklar. Muhtemelen Stark'ı onlar için mahvetmiştir, kendisi gibi sefil bir piç olduğu için."

Ona sırıtarak gözlerimi deviriyorum. "O kadar da kötü değil."

"Kostümünü aldın mı?" diye soruyor, ben de başımı sallayıp peçeteyle ağzımı siliyorum.

"Kırmızı ve mavi saç spreyini aldın mı?"

"Evet," diye yanıtlıyorum. "Ve sen onun bir süper kahraman olmadığını söylemeden önce, o Ivy'nin favorisi." Omuz silkiyorum, tabaklarımızı tezgâha geri götürmek üzere topluyorum ve garsona teşekkür ediyorum. Gabs'e dönüp kaşlarımı kaldırıyorum. "Son günümüz için hazır mısın?"

"Hayır," cevap veriyor, ceketini alıp beni kapıya kadar takip ediyor.

Çalışma günümüzün başlangıcındaki toplantı sırasında tüm personel dinlenme odasında toplanır, hastaları ve yapılması gerekenleri tartışır. Onlara katıldığımız için teşekkür ederek vedalaşıyorlar ve servisteki son günümüzün tadını çıkarmamızı umuyorlar.

Onlar alkışlarken ben kızarıyorum.

Gabriella laboratuvarda, geçici asistanım molada ve ben de resepsiyonda oturmuş Ivy'nin son raporunu okuyor, tırnağımı çiğniyor ve eğitimli personelimizden biriyle Glasgow havaalanından alınmasını ayarlayacağıma dair noktalı yeri imzalıyorum.

"Saçına kırmızı ve mavi sprey bile sıkmışsın. Bu kendini adamaktır." Tanıdık bir ses duyuyorum ve keyfim anında yerine geliyor. "Öğle yemeğini yedin mi?" Tobias dirseklerini resepsiyon masasına dayamış, Kaptan Amerika gibi giyinmiş bir halde soruyor. "Bu arada çok güzel görünüyorsun."

Saatime bakmak için bileğimi çeviriyorum. "Ve sen," diye duruyorum, gözlerimi tayt elbisesinin içinden şişmiş kaslarında gezdiriyorum, "seksi görünüyorsun." Kirli düşüncelerden kurtulmak için başımı sallıyorum, işte olduğumuzu hatırlamaya çalışıyorum. "Öğle tatiline çıkmak üzereyim."

"Güzel. Sana göstermem gereken bir şey var." Başımı eğiyorum ve o da bana yukarıdan aşağıya bakıp gülümseyerek resepsiyon masasına bir kez vuruyor. "Bana on dakika ver."

O giderken, ben Ivy'nin dosyasının geri kalanını okurken bile sırıtışım yüzümde kalıyor. Raporu kapatıyorum, ayağa kalkıp köpük çekicimi alıyorum ve Ivy'nin odasına doğru yürürken omzumda tutuyorum.

Kostümle birlikte fileli taytları da denedim ama bir çocuk hastanesi koğuşunda dolaşmak için fazla açıktaydım, onun yerine kalın siyah taytları tercih ettim. "İyi günler Bayan Dermot," diyerek kapıyı çaldığımda Ivy'nin annesini toplanırken gördüm. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Bu harika olur, Aria. Ivy hâlâ uyuyor."

Küçük kıza bakıyorum, yüzü tamamen rahatlamış ve huzurlu. Göğsümün sıkıştığını hissediyor, oluşan yumruyu yutkunarak uzaklaştırıyorum. "Özür dilerim. Gerçekten burada bir şeyler yapabileceğimizi düşünmüştüm." Pembe bir battaniyeyi katlayıp çantaya yerleştiriyorum.

Elini benimkinin üzerine koyarak uzanıyor ve bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Özür dileme. Yapabileceğin her şeyi yaptın."

Yine de daha fazlasını yapabilirmişim gibi hissediyorum.

Ivy'nin eşyalarının çoğunu toplamasına yardım ediyorum, çantaları odanın kenarına diziyorum. Hamallar onları havaalanının yanındaki bir otele götürmek için gelene kadar birlikte oturuyoruz.

Artık boş olan odasından çıkıyorum ve iç çekiyorum.

"Hazır mısın?" Arkamda Tobias'ın duyuyorum. "Hoşuna gidebilecek bir şey buldum."

Beni bodrum merdivenlerine götürürken dudağımı ısırıyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Beni takip et," diyor, eli sırtımın küçük kısmında. Merdivenlerin en altına, temizlikçilerin ve şoförlerin geldiği yeraltı bölgesine ulaşıyoruz. Soğuk koridorda yürürken etrafına bakıyor, taş duvarlar ve zemin ürkütücü bir şekilde perili hissettiriyor.

"Beni , değil mi?"

Gülüyor, bir kapıyı açıp beni içeri itmeden önce bir kez daha etrafına bakınıyor. Nefesim kesiliyor, kapıyı kapatıp arkasından kilitlerken kolunun belime dolandığını hissediyorum.

Saniyeler içinde ağzı benimkinin üzerinde, eli boynumun yan tarafına doğru iler derin derin nefes alıyor. Öpücüğün içinde eriyip ellerimi takım elbisemde gezdiriyorum.

Karanlıkta nefes alabilmemiz için geri çekiliyor. Tobias ışığı açana kadar elini belimde tutarak etrafımızda dolaşıyor ve ben etrafımıza bakarak gülüyorum. "Süpürge dolabı mı?"

"Evet." Gülümsüyor, başımı tekrar ona yaklaştırıyor ve beni bir kez daha öpüyor. Aynı hızla, nefesi kesilmiş bir halde öpücüğü bırakıyor, beni masaya yaslayıp kaldırıyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor. "Benim iyi doktorumun bir patlama ile gitmesi gerekiyor, değil mi?"

Bacaklarımın arasının ıslandığını hissediyorum. Bu çok...*yasak* gibi hissettiriyor. Öyle ve bu beni daha da tahrik ediyor.

Kalbimin düzensiz atışını durdurmanın bir yolunu bulması gerekiyor, göğsümden fırlamakla tehdit ediyor - Tobias boynumu öperken, şortumun düğmelerini yavaşça açarken içimden geçen yoğunluk beni onun dokunuşuna aç bırakıyor.

"Bunu gerçekten burada yapabilir miyiz?" Nefes nefese takım elbisesinin arka fermuarını açmaya çalışarak soruyorum, yere düşmesini izliyorum, tonda vücudunu, güçlü omuzlarını ve sırtını ortaya çıkarıyor. Metal masaya hızla bakıyorum ve gözlerim saatin kaç olduğunu görünce açılıyor. "Sadece on beş dakikamız var." Sözlerimi duymazdan geliyor, bedenimi kendine çekiyor ve beni daha sert öpüyor.

Ellerinden biri boynuma ulaşana kadar omurgamda ilerliyor ve avucunu ensemde kenetliyor. Dilini benimkinin üzerinde her kaydırışında, dudağımdaki her ısırıkta, kendimi havuzda hissediyorum, külotum kesinlikle sırılsıklam.

Bu odanın serinliği yerini bir fırına, kavurucu bir cehenneme bırakıyor, Tobias beni tahrip etmeye devam ederken sıcaklık beni sarıyor, beni kavrıyor, tutkulu öpücüğü derinleştirmek için başını yana yatırıyor.

"Doktorum," diye mırıldanıyor, ikimiz de derin nefesler alırken alnını benimkine yaslıyor. "Buralarda senin kıçına bakmayı özleyeceğim."

Sırıtışımı saklamaya çalışıyorum ama nafile. "O zaman belki de ilk etapta bakmamalısın."

Sırıtarak dudağını ısırıyor, iki elini yanlarımda aşağı yukarı gezdiriyor, dokunuşundan içime elektrik akıyor. "Elimde değil; çok güzelsin. Beni neden istediğini hâlâ anlayabilmiş değilim."

"Bu da ne demek şimdi?" Kollarımı boynuna daha sıkı sararak soruyorum. "Seni istememeli miyim?"

"Ben senin tipin değilim."

"Peki benim tipimin ne olduğunu nereden biliyorsun?" diye karşı çıkıyor.

Omuz silkiyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Akıllı olsaydın beni yanına yaklaştırmazdın."

Başımı eğerek ona dik dik bakıyorum, gözlerim yarıklara kadar kısılmış.

"Ben zekiyim." "Tartışılır. Bu işin nasıl biteceğine bağlı olarak, kaçman gerekebilir."

Yüzümdeki gülümseme büyüyor. "Senden kaçarsam ne olur?"

"Seni avlayacağım Doktor," diyor saçlarımı kulağımın arkasına iterek. "Çünkü sen benimsin."

Bir kahkaha atıyorum ve göğsünü itiyorum. "Sadece on beş dakikamız var, Tobias," diye tekrarlıyorum, onu kendime çekmek için ayak bileklerimi arkasından geçiriyorum, altımdaki soğuk çelik masa içimdeki yangını hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor. "Bir şeyler yap."

Benden uzaklaşıyor, bir sonraki hamlesini düşünürken deniz mavisi gözleri yüzümü tarıyor. "Hmm," diye mırıldanıyor, burnuyla yanağımı dürtüyor, ben de başımı yana çevirerek ıslak öpücüklerini boğazımdan aşağıya indirmesine izin veriyorum. "Bir şey yap," diye tekrarlıyor. "Peki tam olarak ne yapmamı istiyorsun?"

Onun için acı çektiğimi hissediyorum, vücudumdaki her sinir onun ağzını hassas tenimde patlıyor. "Ben... Bilmiyorum," diye kekeliyorum. "Herhangi bir şey."

Elini aramıza sokuyor, elini indirdiğinde omurgamda sıcaklık yükseliyor. "Sana dokunmamı istiyor musun?" Kulak mememi ısırıyor ve ben boğuk bir iniltiyi daha fazla tutamayarak hızla başımı sallıyorum. Sonunda elini bacaklarımın arasına daldırıp parmağını yarığımda gezdirirken boynuma doğru gülümsediğini hissedebiliyorum, bu da bacaklarımın vücudunun etrafında gerilmesine neden oluyor.

"Benim için her zaman çok ıslaksın Doktor," diye mırıldanıyor kulağıma, parmağını giriş yerimde nazikçe gezdiriyor. Uyarılmamı yaymaya devam ediyor, zar zor

klitorisime dokunuyor.

Yüzünü benimkine yaklaştırarak alt dudağımı ısırıyor ve her vuruşta ağzının içinde hafifçe inlememi sağlıyor. İki parmağını içime sokarken dişlerimi sıkıyorum ve saniyeler içinde beni neredeyse uçurumun kenarına iten bir ritim buluyorum.

"Bana ne yaptığını hissedebiliyor musun?" Sertliğini iç uyluğuma bastırıyor, siyah boxer'ının üzerinden onu avuçladığımda dudaklarıma doğru inliyor. Elimi içine daldırıp pompalamaya başladığımda başını omzuma düşürüyor, ucuna ulaştığımda bileğimi büküyor.

Hızla benden uzaklaşıyor, kalçalarımdan tutup beni çelik masanın üzerine çeviriyor ve şaşkınlıkla çığlık atmama neden oluyor. Masanın kenarını kavramak için ellerimi önüme uzatıyor, vücudu üzerime eğilirken boynumu öpüyor.

Ben belimden eğilmişken, şortumu ve taytımı ayak bileklerime kadar çekiştiriyor, dokunuşunu beklerken nefes nefese kalıyorum.

Ben hevesle beklerken, nefesimi kontrol etmeye çalışırken, gözlerim beklentiyle yuvarlanırken bacaklarımı daha geniş açıyor ve kendini konumlandırıyor.

Kıçıma ıslak bir şeyin çarptığını hissedince irkiliyorum, başparmağını deliğime doğru iterken her tarafım geriliyor. Ağzım açık kalıyor ve başparmağının ucunu kıçıma sokarken masayı kavrıyorum.

"Nazik olmayacağım," diyor bana, başparmağını çekip sikini girişime hizalıyor ve ucunu uyarılmışlığıma sürtüyor.

Tam başını içime doğru ittiğini hissettiğim anda yere yığılmış kostümünden bir ses geliyor. "Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye yemin ediyor, telefonunu almak için eğilirken kalçalarımdan birini tutuyor, kulağına bastırıyor, arkamda doğrulurken omzunu kullanarak yerinde tutuyor.

Bir eliyle kalçamı kavrayıp içime doğru iterken gözlerimi açıp ona bakıyorum. "Tobias," diyor, çünkü sadece "merhaba" demekten aciz.

Derine doğru itiyor, onaylarcasına mırıldanırken yerinde kalıyor ve birine onu transfer söylüyor. Beni sikmeye başladığında nefesim kesiliyor ve dudağımı ısırıyorum, hızlı temposu yüzünden masaya yapışıyorum.

"Sakın ses çıkarma," diye uyarıyor beni masayı sarsan cezalandırıcı bir hamleyle ve sanırım amım öyle bir kasılıyor ki, bacağımdan aşağı biraz döl sızdırmış olabilirim.

Aniden çekilince kaşlarım birbirine çarpıyor ve dönüp ona bakıyorum. Geri adım atıp boxer'ını yukarı çekmeye başlıyor, yüzü bembeyaz oluyor.

"Siktir," diye tükürüyor, telefonu kapatıyor ve giyinmek için acele ediyor. "Lucy kodladı."

Ckapt'ca ů7

Tobias

Lucy öldü.

Bu kadar kolay kaybedilebilecekken hayatın ne anlamı var ki?

Onunla vakit geçirmem gerekiyordu ama ben iptal ettim, Aria'yı bir süpürge dolabında becerebilmek için bir hemşire gönderdim ve şimdi vicdanım beni o kadar acıtıyor ki bir şeyleri yumruklamak istiyorum.

Acıtması lazım.

Aria bana birkaç kez mesaj attı, otelinde takılmak ve gitmeden önce toplanmasına yardım etmek isteyip istemediğimi sordu, ama yapamam. Henüz yapamam. Kayıp araştırmama devam etmem gerekiyor. Bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim. Duygularla aram hiç iyi olmadı. Her zaman anlamsız duygulara bağlanıyorum.

Örneğin doktorumu ele alalım. Onun hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum ama güçlü bir şeyler hissettiğimi biliyorum.

Beni nasıl düzelteceğini bilir, değil mi?

Belki de beynimde bir şeyler yolunda gitmiyor ve zihnimdeki duvarı yıkmak için daha fazla şey hissetmeye ihtiyacım var.

Terapistim beni öldürecek. Yine iptal ettim.

Annem birkaç kez aradı. Violetta Mitchell -şimdi Blythe- beni ne zaman yalnız bırakacağını bilmiyor.

Üvey babam Blythe, işten izin alıp eve gelmemi talep eden bir e-posta gönderdi ama göndereni engelledim.

Justin'den başka kimsem yok. Aria beni iyi

hissettiriyor.

Onu tutmam gerek.

Onu tutacağım.

Çünkü henüz bilmiyor olabilir ama o benim.

Lanet olası arkadaşı tam bir pislik - Lucy'nin gittiğini öğrendikten sonra evi dağıtırken beni yakaladığında, Aria'dan uzak durmamı söyledi. Justin'den akıl sağlığım için ağır uyuşturucu kullandığımı öğrenmiş ve görünüşe göre Aria daha iyisini hak ediyor. Arkadaşına söylemeyecek ama Aria'nın hayatını mahvetmemek için bu işi bitirmek zorundayım.

Bu yüzden onun lanet tehdidine boyun eğmek yerine, ilaçlarımı almadım ve almayacağım. Hepsi çoktan tuvalete atıldı.

O sürtüğe kendimi gayet iyi idare edebileceğimi, Aria için fazlasıyla yeterli olabileceğimi kanıtlayacağım. Ve Aria benimle evlenmeyi kabul ettiğinde, düğüne davet edilmeyecek. Eğer onu bir şekilde hamile bırakırsam, ki bu benim nasıl biri olduğumu düşünürsek korkunç olur, çocuklarımızın yanına bile yaklaşamayacak.

Sahip olduğumuz şeyi mahvetmeye çalışıyor ve onu öldürebilirim.

Yakalanmadan nasıl yapacağımı bilseydim, vücudu çoktan yok olurdu.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp mutfağımda volta atıyorum. Gitmesine on altı saat var. Uçuşu iptal edilmedi ve onu Amerika'da tutacak hiçbir şey yok. Bavullarını toplamasına yardım etmemi istiyor, ben de yakında orada olacağımı ve duş alıp giyineceğimi bildiren bir mesaj gönderiyorum.

Tek düşünebildiğim onu tutmak. Neden onun lanet bavullarını toplamak isteyeyim ki?

Onları yakabilirim, belki pasaportunu çalabilirim, onu kafese koyabilirim, yatak odamda hapsedebilirim. Aklımdan bir sürü fikir geçiyor ama çoğu benden nefret etmesiyle sonuçlanacak.

Stockholm sendromu hakkında biraz daha araştırma yaptım ve kulağa mümkün gelse de, onun gerçek sevgisini istiyorum.

Düşün, Tobias. Düşün. Düşün. Düşün.

Onu nasıl tutacağız?

Bu güzel, akıllı kadını alıp bizi sevmesini nasıl sağlayacağız?

İhtiyacımız olan tek şey bu. Sadakat, sevgi, evlilik ve çocuklar eninde sonunda gelecek; ancak, çoğu gün bir tren enkazı olduğumdan, özellikle de onu kaçırma düşünceleri zihnimde gittikçe daha da netleştiğinden, kendimin genç versiyonlarını onun üzerine atmamayı tercih ederim.

. Yapar mıydım?

Olabilir

.

Evet.

Aria beni otelin girişinde karşılıyor, herkesin içinde olduğumuzu umursamadan yanıma gelip yanağımdan öpüyor. "Lucy için üzgünüm."

Göğsüm öfkeyle yanıyor, ama bunu görmezden geliyorum ve ona asansörlere doğru ilerlemesini işaret ediyorum.

Otel odasına çıkana kadar eli benim elimdeydi ve onu içine koyabileceğim büyüklükte bir kafes için arkadan ölçüyor, arkasını döndüğünde ona zorla gülümsüyordum. "Kıçıma bakmayı kes."

Yaptığım şeyin bu olmasını dilerdi.

Hayır, canım, sevgilim, güzel doktorum. Seni ortadan kaldırmanın, sonsuza kadar saklamanın, aynı zamanda bana aşık olmanı, beni becermeye devam etmeni ve bana şu anda olduğun gibi gülümsemeni sağlamanın ne kadar kolay olacağını hesaplıyorum.

Tasmam koptu. Ne olduğunu bilmiyorum ama kendimi çok hızlı kayıyor gibi hissediyorum ve beni ayakta tutan tek şey kalp atışı olan bu .

Ckapt'ca 20

Aria

Pevinin karşısındaki kaldırımda dururken Tobias kalçamı tuttuğu yerden kurtarıyor ve motoru kapatıyor. Üç katlı binaya bakmak için ona doğru eğildim.

"Hepsi senin mi?"

"Evet," diyor sessizce, yutkunarak.

Daha iyi görebilmek için dışarı çıktım ve onunla arabasının tamponunda buluştum. "Bir tür uyuşturucu satıcısı ya da insanların parasını çalan bir seri katil olup olmadığınızı sormak istiyorum."

"Hayır." Tobias burnuna hafifçe vurduktan sonra kollarını belime dolayarak beni kendine doğru çekti. "Ben sadece gerçekten iyi bir asistanım."

Mırıldanıyorum, kollarımı boynunda dolaştırıyorum ve dudaklarını usulca öpüyorum. "Dürüst olmak gerekirse sen boktan bir asistansın. Tek yaptığın dikkatimi dağıtmaktı."

Başını sallayarak homurdanıyor. "Dikkatimi dağıttın."

"Her neyse." Gözlerimi deviriyorum, Tobias beni kaldırıp bacaklarımı beline doladığında yüksek bir çığlık etrafımızda yankılanıyor. Beni yolun karşısına taşırken ayak bileklerimi arkasına bağladı, anahtarı omzunun üzerinden geçirdi, arabadan gelen bip sesi kilitli olduğunu gösteriyordu. "Yürüyebilirim, biliyor musun?"

"Doktor, bu geceden sonra burada geçireceğiniz süre boyunca yürüyemeyeceksiniz. Uçağa yetişmek için bile yatağımdan ayrılmanıza izin vermeyi düşünmüyorum."

"Ama Gabriella beni daha sonra alacak."

"Bu beni senin beynini sikmekten ," diye cevap veriyor.

Sırıtışımı gizlemek için dudağımı ısırıyorum, güvenlik kapısını açmak için şifresini girerken başımı omzuna gömüyorum. Ben hala ona sarılmışken, sırtımı taş duvarın yanına yaslayarak bizi yukarı yürütüyor.

Çift kapılı giriş, beni sıcak, rahat ve biraz da tahrik olmuş hissettirdi.

"Arabadan çantalarını sonra alırım," diyor dudaklarını dudaklarıma bastırarak. "Ama kapının kilidini açar açmaz seni kapının diğer tarafındaki masanın üzerine yatıracağım."

"Gerçekten mi?" Bacaklarımı beline doluyorum, şortunun içinden sertleşen sikinin gerginliği doğrudan istediğim yere sürtünüyor. Başını sallıyor, benimkine bakarken dudaklarını yalıyor. Başını eğiyor, ağızlarımız birbirini öyle bir güçle buluyor ki, yumuşak bir inilti çıkarıyorum, dili ayrılan dudaklarımdan içeri giriyor, açlıkla beni sahipleniyor. Anahtarlarını kapıda karıştırmak için kalçalarımdan birini serbest bırakıyor, kilidi açıyor ve bizi evin içine sürüklüyor.

Işıklar söndüğünde karanlık etrafımızı sarıyor ve Tobias beni serbest bırakıyor, bedenim onun önünden aşağı kayıyor. Sikini bana doğru iterken elleriyle arkamı kavrıyor. Geriye doğru yürürken giysilerimiz yere düşüyor, Tobias saçlarımı at kuyruğumdan kurtarıyor ve ellerini sarı saç tellerime doluyor, parmaklarım saçlarını sıkıca sararken ağzıma bir kez daha sahip oluyor.

Tobias beni masanın üzerine kaldırıyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor. Saçlarımı çekerek boynumu ağzıyla yok etmek için yeterli erişime sahip oluyor, öpüyor, emiyor, köprücük kemiğim boyunca ısırıyor, tacının sırılsıklam ıslak girişime bastırdığını hissediyorum, içime girmesi için zonkluyor.

Beni neyin ele geçirdiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama pantolonumun ortasında bir kahkaha attım. "Bu tam olarak beni eğmek değil."

Tobias inliyor ve beni ters çevirip kıçıma öyle sert vuruyor ki inliyorum.

Altımda cilalı ahşap, yanağım masaya dayalı, Tobias bana öyle bir güçle çarpıyor ki, lamba sallanıp yere düşmeden önce parçalanıyor.

İnliyorum, sırılsıklam göbeğime doğru her itişte boğazımdan tekrar tekrar düşen boğuk bir ses, omurgamın karıncalanmasına ve gözlerimin başımın arkasına yuvarlanmasına neden oluyor.

"İstediğiniz bu mu, Doktor? Seni bu şekilde becermemi mi istiyorsun?"

Bir parmağını kıçıma bastırıp arka delikten iterken, amımı o kadar sert sikiyor ki, her an patlayabileceğimi düşünüyorum.

Sadece başımı sallayarak cevap verdiğimde eli yine kıçıma iniyor.

"Kelimeler." "Evet," diye alıyorum. İçime doğru iten sikinin pozisyonu

Daha sert, daha hızlı, daha derine gitmesi için ona yalvarmamak neredeyse imkansız. Bu şekilde

dar deliğimi parmaklıyor, kendini daha da derine gömerken ağzından küfürler dökülüyor...

Omurgamın dibinde bir his oluştuğunu hissediyorum, duvarlarım onun etrafında kapanmaya başlıyor. "Tobias," diye inliyorum, bacaklarım geriliyor.

Parmağını çekiyor ve siki amımı boş bırakmadan önce son bir hamle yapıyor.

"Hayır, ne yapıyorsun?" Nefes nefese ona dönüyorum. Sırıtıyor, başımın arkasını tutuyor ve dudaklarını dudaklarıma çarpıyor, beni kaldırırken nefesimi kesiyor, girişime bir kez daha rahatça girerken sırtımı duvara çarpıyor.

"Tanrım," diye inliyorum içime girmesiyle gelen yoğun zevkle, ağzı benimkiyle kaynaşıyor, elleri kıçımı kavrıyor.

"Sizi o bile kurtaramaz, Doktor."

Dudağını ısırıyorum, tıslamasına neden olacak kadar sert ısırıyorum ve Tobias'ın kanının metalik tadı ağzıma sızıyor. "Kurtarılmaya ihtiyacım yok; beni daha sert becermene ihtiyacım var." Dudaklarımı yalıyorum, muhtemelen o içime girerken deli gibi görünüyorum. "Öyleyse yap."

Tobias'ın gözleri kararıyor, ağzıma bakarken kapüşonlu bir hal alıyor ve başparmağını alt dudağımda gezdirebilmek için bacaklarımdan birini serbest bırakıyor. O büyülenmiş bakışlarla kırmızı lekeyi izlerken, ben de onun ne yaptığına odaklanmış bir şekilde onu inceliyorum.

Tam bir trans halinde, sanki gördüğü manzara karşısında sarhoş olmuş gibi. "Kanımın dudaklarındaki görüntüsü hoşuma gidiyor."

"O zaman bana daha fazlasını ver," diye cevap veriyorum, nefes nefese, dudaklarımdaki kanı yalayarak.

Eli geri dönüyor ve kalçalarımın altında sıkılaşıyor, saçlarından bir avuç tutup ağzımın içinde inleyene kadar sertçe çekerken acının dokunuşu vücuduma şoklar gönderiyor. "Siktir," diye mırıldanıyor, dudağını emip daha fazla tadına baktığımda hareketlerini durduruyor. "Aria, ihtiyacım var-"

Sözlerini bitirmiyor; sadece bana daha hızlı vuruyor, başımın arkasını duvara çarpıyor, vücudum titremeye başlarken tırnaklarım derisine batıyor, ateş bir kez daha kıpırdanıyor.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, ben hemen önce duruyor, bizi duvardan uzaklaştırıyor, merdivenlerin yarısına geldiğimizde çıplak bedenlerimizden ter akıyor. Bacaklarım hala onun beline sarılı, merdivenin tırabzanını tutarken siki içime kayıyor.

Bu sefer o hareket etmiyor, ben ediyorum. Ellerim boynuna dolanmışken, onu kaldıraç olarak kullanıyorum, ona karşı güçlü bir şekilde hareket etmenin bir yolu. Uzunluğu beni geriyor, şişmiş tepesi içime giriyor, vücudumu titreten o tatlı noktaya çarpıyor, başka bir zevk dalgası yüzümü tokatlıyor, boğazımdan bir inilti kopuyor, ardından adı geliyor.

Eliyle sırtıma bastırıyor, beni durduruyor, merdivenlerin tepesine ulaştığında kendini gömülü tutuyor, yatak odasının kapısını iterek açtığında ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

Neredeyse hiç enerjisi olmayan ve ikimizden de ter damlayan Tobias, yatak sırtımla buluşana kadar beni tembelce öpüyor. Eğilerek ağzını benimkinin üzerinde tutuyor, serin yatak ve hafifçe açık balkon kapısından gelen esinti ısınan tenimi yatıştırıyor.

Çenemi yalayıp boynuma inmeden, köprücük kemiğimi sertçe emmeden ve ben İskoçya'ya dönmeden önce beni kendine ait olduğunu iddia etmeden önce birbirimizi yerken dili benimkinin üzerinde geziniyor.

Tüm duyularım harekete geçti; dudaklarının tenimdeki hissi bile bacak bacak üstüne atmama neden oluyor, sırılsıklam olan göbeğim onun sikini, parmaklarını, herhangi bir şeyi arzuluyor.

"Dokun bana," diye yalvarıyorum, onu üstüme çekiyorum, böylece bacaklarımın arasına yerleşiyor, siki iç uyluğumda ağırlaşıyor.

"Nerene?" diye soruyor, burnu çenemde geziniyor, dili boğazımda geziniyor, sonra boğazımı kavrıyor, hafif bir baskı uyguluyor ve tüm sinirlerimi altüst ediyor. "Sana burada dokunmamı ister misin?" Avuçları amımı kavrıyor, klitorisim zonkluyor. Parmakları yarığımdan yukarı doğru kayarken, ıslaklığımı toplamak için içime doğru iterken, his doğrudan bacaklarımdan aşağı iniyor ve omurgamdan yukarı çıkıyor, patlamaya hazır.

Parmaklarını kaldırıyor, klitorisimin etrafında yavaşça dönüyor, izi karnıma doğru devam ettiriyor, meme ucumun etrafında dönüyor, ağzımda bitmeden önce sıkıştırdığında beni sarsıyor, dudaklarımın yanından hafifçe geçiriyor.

"Em," diye emrediyor, parmak eklemleri dişlerime çarptığında ağzımı tıkıyor, gözlerim sulanıyor, beni tüketmesi için sabırsızlanıyorum.

Bu sefer o kadar şaşırtıcı bulmadım. Bunun yerine, çekici buluyorum. Belki gözlerindeki bakıştan, belki de parmakları boğazımdan aşağı inerken kendini girişime hizalamasından, ama her iki durumda da buna bayılıyorum.

Ayrıca beklememesini, vücudu benimkine çarpana kadar içeri itmesini, tek bir hareketiyle kendini tamamen içime gömmesini seviyorum.

Kalçalar.

"Parmaklarım boğazındayken boşalmanı istiyorum," diye emrediyor, başparmağı yanağıma gömülürken siki tamamen içimden çıkıyor, tamamen içeri girdiğinde nefessiz kalıyorum, ucu tatlı noktama çarpıyor.

Parmakları ağzımdan kayıyor, yerini beni tüketen umutsuz bir öpücüğe bırakıyor. Zevkimin kör edici beyaz ışıkları beni bir çılgınlığa sürüklüyor, Tobias hızını artırıp saçlarımı kavrayıp boğazımı tamamen ortaya çıkaracak şekilde çekerken orgazmım zirveye ulaşıyor.

Dudaklarını boynuma götürüp narin derimi emerken, diğer eli iki parmağını tekrar dudaklarımdan geçiriyor ve dişleri omzuma batarak coşku dalgamı yoğunlaştırırken ağzımı tıkıyor. Kalbim hızlanıp nefes alışım hızlanırken derin bir iniltiyle beni dolduruyor ve sonunda parmaklarını geri çektiğinde nefes nefese kalıyorum.

Tobias üzerimden yuvarlanıp sırt üstü uzanıyor, ikimiz de nefes almak için çırpınırken bana bakıyor, gülümsemesi parıldıyor, gamzeleri balkondan gelen ay ışığında netleşiyor.

Sırıtıyorum, yanıma geçiyorum, parmaklarımı karın kaslarında gezdiriyorum, yüzüne ulaşana kadar her bir etkileyici kası, her bir çıkıntıyı takip ediyorum. Beni yakından izliyor.

"Senden hoşlanıyorum ve seni özleyeceğim," diye itiraf ediyorum.

"Bu kötü bir şey mi?" Başını sallıyor. "Çok kötü. Bunu bana söylememelisin."

"Neden?"

"Bana bir şeyler hissettiğini itiraf etmen benim senin olduğum anlamına geliyor," diyor ve eğilip dudaklarıma yumuşak, iffetli bir öpücük konduruyor. "Ve sen de benimsin."

"Ayrıldığımda bunun sona ereceğini söyledim ve sen buna itiraz etmedin." Omzunu kaldırdı. "Bu benden hoşlandığını söylemeden önceydi." "Tobias..." Adını iç çekiyorum.

Beni göğsüne doğru çekerek yuvarlıyor. "Tamam, ama seni son bir kez kucaklayıp uyutacağım."

Kimin önce kendinden geçtiğinden emin değilim ama seks sonrası mutluluğumdan gözlerim ağırlaşıyor, kolları beni sıkıca sarıyor ve göğsünde uyuyakalıyorum.

Ckapt'ca 2ů

Aria

Tavalimanı çok yoğun; saatlerdir check-in sırasında bekliyoruz. Ben uyanık kalmaya çalışırken Gabriella bavulunu koltuk olarak kullanmaya başladı.

"Jason'a ne aldın?" Gabs beni bir kez daha dürtüyor, cevap vermeyince kaşlarını çatıyor. "Alo? Dünya'dan Aria'ya mı?"

"Özür dilerim. Sadece yorgunum," diye cevap veriyorum, avucumu alnımda gezdirerek. Bu havaalanındaki klima sıcağı durdurmak için hiçbir şey yapmıyor. "Güvenlikten geçtikten sonra DutyFree'ye girip onun için ne bulabileceğime bakacağım."

"Hatıra eşyasına ne dersin? Ya da belki-"

Telefonumun vızıltısı tüm dikkatimi alıyor ve onun sözlerini engelliyor. Tobias'tan gelen mesajları görmek için hızlıca ekran kilidini açıyorum.

TobiasWork: Ne oluyor Aria? Gittin mi?

TobiasWork: Ben ne yaptım ki?

TobiasWork: Üç cevapsız arama.

Suçluluk duygusu beni ele geçirdi. Evinden birkaç saat önce ayrıldım. Gabriella beni aldı ve doğruca buraya geldik. Nasıl veda edeceğimi bilmiyordum, bu yüzden ona bir not yazdım ve bir daha ziyaret edersem onu arayacağımı söyledim.

"Aman Tanrım." Gabs'in görmesi için ekranı kaldırıyorum ve o da kaşlarını kaldırıyor. "Ne cevap vereyim?" Alt dudağımı çiğneyerek soruyorum. "Veda etmek için bile uyandırmadım onu."

Omuz silkiyor ve gözlüklerini yeniden yerleştirerek uzamış perçemlerini uzak tutuyor. "Hala onunla konuşmak istiyor musun? Justin'e her şeyin bittiğini söyledim.

Bu sabah işe gitmeden önce, o da anladı. Gittiğinizde her şeyin bittiğini ona açıklamadınız mı?"

"Zaten sadece seks olması gerekiyordu."

"Ne zaman?" diye soruyor ve yemek katına ulaşana kadar yürümeye devam ediyoruz, mağazalardan birinin yanına oturup Doktor Shique'i bekliyoruz. O her zaman geç kalır. "Dürüst olmak daha iyi, Aria."

Ekranıma baktığımda beş cevapsız arama ve sayısız mesaj görüyorum. En sonuncusunu okuyorum, kalbim sıkışıyor.

> Etrafında bulunulması en kolay insan olmadığımı biliyorum, Aria. Hıyarın teki olabilirim ve özür dilerim. Lütfen telefona cevap ver ki seninle konuşabileyim, aklımı kaçırmak üzereyim. Lütfen bana ne yaptığımı söyle.

Ona ne diyeceğimi bilmiyorum çünkü aslında hiçbir şey yapmadı. Hala kafamda iletişimde kalıp işlerin nasıl gittiğine bakmalı mıyım yoksa onu engelleyip olanları unutmalı mıyım diye tartışıyorum.

Tobias'ı seviyorum, ondan gerçekten hoşlanıyorum. Ama birlikte olmamızla ilgili çok fazla sorun var. Ayrıca, ona karşı bir şeyler hissetmeme rağmen hala Ewan'a karşı bir şeyler hissettiğimi ona nasıl söylerim?

Mesajlarını kapatıp Ewan'ınkileri açıyorum ve aramak için müsait olup olmadığını soruyorum. Jason konusunda ne yapacağımıza karar vermeliyim. Onu görmek istiyorum, belki Gabriella'yla birlikte yatıya kalır, böylece masa oyunları oynar ve film izleriz.

Elimde değil; yıllardır Jason'ın hayatındayım. Ewan'la temelli ayrıldıktan sonra bile yıllar içinde son derece yakınlaştık. O benim biyolojik çocuğum değil ama benim için çok önemli ve onsuz bir hayat düşünemiyorum.

"Alo?" Ewan üçüncü zil sesinde cevap veriyor ve Gabs ekranına tıklarken yan gözle ona bakmama neden oluyor. Omzuna dokunup mağazayı işaret ediyorum ve beş dakika içinde döneceğimi söylüyorum.

"Merhaba... Jason için bir hediye alacaktım. Özellikle istediği bir şey var mı?"

Sesini fısıltıya kadar alçaltıyor. "O benim yanımda. İki saniye." Kulağımda Tobias'tan gelen başka bir mesaja işaret eden bip sesi duyuyorum, bildirim çubuğunu aşağı kaydırıyorum ve bir sürü soru işareti görüyorum. "Ona bir şey getirmene gerek yok."

Hediyelik eşya dükkanlarından birinde yürürken bir kar küresini elime alıyorum, içinde palmiye ağaçlarını, küçük sahte kar tanelerini görünce gülümsememi tutmaya çalışıyorum

içinde yüzüyordu. "Sorun değil. Ona seveceği bir şey buldum. Yine de senden bir iyilik isteyecektim."

"Herhangi bir şey," diye yanıtlıyor, boğazını temizliyor ve kelimeyi daha az çaresizlikle tekrarlıyor.

"Eğer sorarlarsa anneme ya da babama henüz döndüğümü söylemeyin. Pazartesi günü işe başlamadan önce biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var." Annemle babamın kalabalık görüntüleri... Bu şu anda kaldırabileceğim bir şey değil. İkisi de yüksek profilli bilim insanları ve kariyerimle ilgili yaptığım hiçbir şey onların gözünde asla yeterince iyi görünmüyor.

"İyi misin?" diye soruyor, sesimdeki titremeyi gizleyemediğimde, dudağım istemsizce titriyor.

"Tabii ki."

"Sesin biraz kötü geliyor. Eminim hâlâ uçmaktan korkmuyorsundur?" Gülüyor, bir gülümseme ve bir hıçkırıkla mücadele etmeme neden oluyor.

Kasiyere teşekkür ederek fişimi alıyorum ve sırtımı serin havaalanı duvarına yaslayarak mağazanın girişinde duruyorum. Gabriella'nın telefonla konuştuğunu ve yemek alanının karşısındaki Doktor Shique'e el salladığını görüyorum.

"Onu kurtaramadım," diyorum, boğazımda bir yumru oluşuyor ve devam etmeye çalışırken neredeyse beni boğuyor. "Deneme başarısız oldu. Ivy'yi eve gönderdiler, böylece sadece..." Başımı kaldırıyorum, yanağımdan tek bir damla gözyaşı süzülüyor ve elimle siliyorum. "Sadece semptomlarını tedavi etmeye devam etmek istiyorlar."

Derin bir nefes alır. "Çok üzgünüm, Aria. Onun senin için önemli olduğunu biliyorum. Lütfen kendinden nefret etme. Sen diğer tüm uzmanlardan daha fazlasını yapıyorsun ve Ivy sana sahip olduğu için çok şanslı."

Ağzımın kenarı yukarı doğru çekiliyor ama kalbim paramparça oluyor. "Buraya Ivy için geldim ve sadece ona odaklanmak yerine, kendimi
-" Kendimi durduruyorum. Ewan'ın yaptığım her şeyi bilmesine gerek yok. "Sadece daha fazlasını yapmalıymışım gibi hissediyorum."

Tipik Aria, eski sevgilimden teselli arıyorum. Ama şu anda beni gerçekten sakinleştirebilecek, sözümü kesmeden beni dinleyebilecek, boğazım kuruyana kadar içimi dökmeme izin verebilecek tek kişi o gibi görünüyor. Ona tutkulu, sevgi dolu bir şekilde değil; bir arkadaş olarak ihtiyacım var.

"Bak, Aria-"

"Uçak kalkıyor. Hadi gidelim!" Gabriella yanımda beliriyor ve Ewan'ın söyleyeceklerini kesiyor. "Toby mi o?"

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz telefonu kapatıyorum ve hayır anlamında başımı sallıyorum, terminalde yolumuza devam ederken aceleyle yanına gidiyorum. "Bu

Ewan. Jason'ı soruyordum."

"Lanet olsun. Umarım beni duymuştur. Böylece seni geri kazanmaya çalışmaktan vazgeçer."

Bana bilmiş bir bakış atıyor ve ben onu görmezden gelip uçuş görevlisine kartımı gösterdikten sonra uçağa cam kenarındaki yerime oturuyorum. Dışarıya bakarken içimi güçlü bir başarısızlık hissi kaplıyor, dudağımı ısırmama ve başımı koltuğuma yaslamama neden oluyor.

Telefonum bir kez daha titriyor. Bir mesaj daha geliyor, yine Tobias.

> Kendimi düzelteceğim. Gabriella haklıydı. Senin için yeterince iyi değilim. Ama daha iyi olacağım. Sadece bana hala bir şansım olduğunu söyle. Seni özledim.

Gözlerim Gabriella'ya kayıyor. "Bunu sen mi söyledin?"

Ona ekranı gösteriyorum ve o da elini sallıyor. "Dalga geçiyordum."

Onu tanıyorum, acımasızdı. İskoçya'da gerçekten ortaya çıkmadan önce Tobias'ı sakinleştirmeliyim.

> Ben: Ne dediği hakkında hiçbir fikrim yok ama bu doğru değil. Bunun bitmesinin tek nedeni ciddi bir şeye hazır olmamam. Özür dilerim.

Sonra, içimdeki her şeye rağmen, numarasını engelledim ve onu hayatımdan tamamen çıkardım. En iyisi bu. Hiç şansımız yoktu.

Onu kullandım ama bu süreçte ona aşık olmaya başladım, bu yüzden kendimi korumaya alıyorum. Ayrıca, eve gidip Ewan ve Jason'la yüzleşmeli ve geleceğimin ne getireceğine karar vermeliyim.

Bir yanım Ewan'a Amerika'dayken benim zamanımı başkasının aldığını söylemekten korkuyor, ama sonra yine, biz hala birlikteyken o da zamanını başkasına verdi.

Yanağımdan süzülen bir damla yaşı siliyorum ve başımı cama yaslıyorum.

Ckapt'ca 22

Aria

Ewan bana Jason'ın okul çantasını uzatıyor ve dirseklerini beyaz Mercedes'imin açılmış camına dayıyor.

Yeşil gözleri güneş ışığında parlıyor, yüzündeki kirli sakal mükemmel bir çene hattı olduğunu bildiğim şeyi gizliyor. Jason arka koltuğa tırmanıp babasına hoşça kal derken ben ileriye bakıyorum, son birkaç haftadır Tobias'la yaptığım şey beni endişelendiriyor.

Suçlu hissediyorum. Her ne kadar birlikte olmasak da, başka birini severken başka bir erkeğin bana dokunmasına izin vermek yine de yanlış geliyor. Ewan'ın benim için dünyayı ateşe vereceğini biliyorum, bu yüzden korkunç bir insan gibi görünüyorum.

Bilmesi gerekiyor.

"Saçlarını beğendim," diyor bana, etli kahverengi boyalı buklelerini göstererek. "Yirmi yaşından beri hiç kahverengi olmamıştın."

Gergin bir gülümsemeyi zorladım. "Bir değişikliğe ihtiyacım vardı."

Düzeltiyorum, Tobias'ın sistemimden çıkmasına ihtiyacım vardı ve o sarı saçlarımı seviyordu.

"Jason'ı da okuldan almam gerekiyor mu?"

Başını sallıyor, ben de başımı sallayarak motorumu çalıştırıyorum ve onun geri çekilmesini sağlıyorum. "Tekrar teşekkürler," diyor başının arkasını ovuşturarak. "Seninle sonra konuşuruz?"

"Elbette," diye yanıtlıyorum ve uzun zamandır ilk kez onunla konuşmak istiyorum. Onu görmek istiyorum. Suçluluk duygusu beni boğuyor olabilir ya da belki de ondan daha fazla hata yapmış olabileceğimin farkına varıyorum.

"Ewan?" Şantiyenin yanındaki küçük metal konteyner olan çalışma binasına döndüğünde sesleniyorum. Üzerinde eski giysiler, demirci çizmeleri ve yüzünün yan tarafında yağ izleri var.

"Öyle mi?"

Arabama ulaştığında güneş gözlerinde parlıyor, bir kez daha pencereme doğru eğiliyor. Yeşilin daha koyu bir tonuyla çevrelenmiş ela benekli orman yeşili gözleri beni uzun bir saniyeliğine büyülüyor, sonra silkinip kendime geliyorum. "Gabriella yok ve genelde o tamir eder ama çamaşır makinesi yine sıkışmış. Sen yapabilir misin?"

"Tabii ki. Daha sonra uğrarım."

Ona gülümsüyorum, birlikte büyüdüğüm genç, pervasız çocuk artık ortalıkta yok, yerini bir erkeğe bırakmış, yeni ve gelişmiş bir Ewan. Ama bu onu affettiğim ya da onunla bir şeyler istediğim anlamına gelmiyor. Arkadaş olmak isterdim. Yanlış nedenlerle de olsa onun yanında olmaktan hoşlanıyorum, özellikle de birisinin neden olduğu boşluğu hissettiğimde. "Yemek sipariş edeceğim."

"Haddimi aşmak istemiyorum, Aria."

İki elimi koyarak ofluyorum. "Değilsin." "Ama... Tobias?

Gabriella söyledi."

Onu öldüreceğim.

Gözlerim bir an için onunkilerden ayrılıyor ve alt dudağımı çiğneyerek kucağıma bakıyorum. "Onunla ilişkimi bitirdim." Yüzündeki ifade bir gülümsemeye karşı koymama neden oluyor, rahatlama gibi bir şey onu yıkıyor, ama hızla başka yöne çeviriyor.

"Gelip tamir edeceğim ve gideceğim," diyor bana, arabadan geri adım atarak. "İşim bitince görüşürüz."

"Teşekkür ederim."

"Sunumunda iyi şanslar. Her zamanki gibi çok başarılı olacaksın," diye devam ediyor ve gözlerim bir anlığına tekrar onunkilerle buluşuyor.

Arabamı geri vitese takıp uzaklaşıyorum, Ewan'a son bir kez bakmaya cesaret edemiyorum.

Jason arkada, kulaklıklarını takmış, babasının eski telefonuna indirdiği müzikleri dinliyor. Aynada bana gülümsüyor, ben de ona karşılık veriyorum, onu okulun girişine kadar götürüyorum, vedalaşıyorum ve sunumuma doğru yol alıyorum.

Ckapt'ca 2ű

Aria

Devasa sahnenin kenarına dizilmiş perdelerin arasından geçerken, her sandalyenin dolu olduğunu, söyleyeceğim her şeyi not almaya hazır, ellerinde not defterleri ve kalemlerle bekleyen profesyonel kalabalığı görünce soluğum kesiliyor. "Tamam, beş dakika sonra sende Aria," diye anons ediyor sahne direktörü,

Beyaz gömleğimin önüne bir mikrofon sabitliyor, küçük kutuyu siyah kalem eteğimin arkasına sıkıştırıyorum. "Su içmek ya da nefes almak için ara vermeniz gerekiyorsa verin."

"Doğru," diye cevap veriyorum, derin nefesler alarak. Böyle şeylere alışık değilim ama bu yaptığım en büyüğü. Kendine güvenen bir kadınımdır ama şu anda bayılacak ve kahvaltımı bu adamın parlak ayakkabılarının üzerine getirecekmişim gibi hissediyorum.

Ağzımın etrafında su döndürerek boğazımın yağlandığından ve bir saat boyunca konuşmaya hazır olduğundan emin oluyorum. Bazı notaları hatırlamaya çalışıyorum ve her şeyi berbat edeceğimi kabul ediyorum ama avuçlarım ter içinde, kalbim kulaklarımda ağır ağır atarken düzgün düşünemiyorum.

Işıklar kararmaya başlıyor ve sunucu sahneye çıkıyor, buraya geldikleri için herkese teşekkür ediyor, hakkımda bilgi veriyor -niteliklerimi nasıl kazandığımı, dünyanın dört bir yanındaki sayısız hastaneye nasıl seyahat ettiğimi, ortaklıklar kurduğumu ve bunu mahvetmemek için beni daha da geren birçok gerçeği anlatıyor.

Sahneye yürürken topuklarıma takılmamaya dikkat ediyorum, kalabalığın alkışları beni biraz rahatlatıyor, onlara el sallıyorum ve büyük bir projektörün yanında durmadan önce sunucuyla tokalaşıyorum.

"Bugün geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Bildiğiniz gibi benim adım Aria Miller ve nadir hastalıkların araştırılmasına yardımcı olmak için birçok kuruluşla yakın işbirliği içinde çalışan bir klinik bilimciyim."

Kalbim hızla çarpmaya başlarken göz teması kurarak hepsini izliyorum. Slaytı değiştirmek için tıklayıcıyı kullanarak ekrana dönüyorum.

"Bugün sizlerle Riboz-beş-fosfat izomeraz eksikliği ya da kısaca RPI eksikliği olarak adlandırılan nadir bir hastalık hakkında konuşmak için buradayım." sonraki ekrana tıklayarak hastalığı, yirmi yedi yıl içinde sadece dört kişiye nasıl teşhis konulduğunu, vücudu nasıl etkilediğini ve nasıl teşhis edildiğini anlatmaya devam ediyorum.

Onlara son gösteriyorum; bu şu anda dünyadaki en nadir genetik hastalık.

"Otozomal resesif geçişli bu hastalığın tedavisi olmadığı gibi, çok nadir görüldüğü için prognozu da belli değildir."

Hepsi not alırken kalabalığı tarıyorum, bazıları başını sallıyor, bazıları kalemlerini çiğniyor, bazıları telefonlarıyla ilgilenmiyor. Tıklayıcıyı fırlatmak istediğim ve onların yerine burada bir başkası gerçekten bir şeyler öğrenebilecekken zamanımı boşa harcadıkları için onlara ters ters bakmak istediğim kişiler .

Yirmi dakika daha devam ediyor, boğazım kuruyor.

"Şu anda sorusu olan var mı?" Soruyorum, birkaç el kalkıyor. Kendimden emin bir şekilde birkaç soruyu kabul edip yoluma devam ediyorum.

Devam etmek için dönmeden önce bir el daha kalkıyor ve arkayı görebilmek için gözlerimi odaklamam gerekiyor.

Tıkırtı yere düşerken yüzümdeki kan çekiliyor.

Hayır, dudaklarım her geçen saniye daha da aralanıyor ve yaşadığım şoktan kurtuluyorum.

"Evet?" Tobias oturduğu yerden kalkıp kravatını düzeltirken, koyu gri takım elbisesi ve beyaz gömleğiyle büyük, acı verici bir yumruyu yutarak konuşmasını rica ediyorum.

Bu sahneden kaçmak ve ona gitmesini söylemek istiyorum, ama aynı zamanda hormonlarıma karşı da savaşıyorum, onu görmek bile içimde bir şeyleri ateşliyor, sanki seks delisi bir aptalmışım gibi.

"Bu bozukluğun sadece çocuklara teşhis edildiğini söylemekte haklı mıyım, Doktor?"

Tırnaklarım avucuma batarken, kelimelerle boğuşarak başımı sallıyorum. "Bu...bu doğru. Sadece çocuklara ve gençlere

bu... şimdiye kadar."

Gözlerimi ondan ayırmaya çalıştığımda yüzünde bir sırıtışla yerine oturuyor, içimde bir ateş oluşuyor ve bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin değilim.

Tıklayıcıyı yerden kaldırıp bir sonraki ekrana geçiyorum, ter artık alnımı kaplıyor. "Um," diye mırıldanıyorum, pozisyonumu ve kelimelerimi kaybediyorum, kafam karışıyor.

Kalabalığa dönerek bir tür soğukkanlılık kazanmaya çalışıyorum, kalabalık devam etmemi bekliyor. Gözlüklerimi burnuma doğru itiyorum, sakin görünmek için kısa nefesler alıyorum ama içim içimi yiyor.

"Şimdi ara veriyoruz, sonra devam edeceğiz..." Saatime bakıyorum, başımı tekrar kaldırdığımda en sahte gülümsememi takınıyorum. "Yirmi dakika."

Sahneden aceleyle iniyorum, merdivenlerin dibinde iri bir el kolumu çekip beni boş bir odaya sürüklerken zihnim dönüyor. "Neyin var? Çok iyi gidiyordun."

Tobias'ın buz mavisi gözleri içimi yakıyor, kaşları çatılıyor ve şimdiye kadar yaptığım en önemli sunumlardan birini neredeyse berbat ettiği için onu tokatlama dürtüsüne karşı koyuyorum.

Hâlâ karşımda duran Tobias'ı algılamaya çalışıyorum. Kolumdaki eline bakıyorum, başparmağı gömleğimin beyaz kumaşının üzerinde aşağı yukarı geziniyor.

"Neden buradasın?" Elini üzerimden çekip kollarımı kavuşturarak ona çıkıştım. "Ve sunumumun nerede olduğunu nasıl bildin?"

Omuz silkiyor, ben ona kaşlarımı çatarken başını bana doğru eğiyor. Gözlerini kısıyor, kaybolmuş gibi görünüyor. "Gittin ve beni engelledin. Ne yapmam gerekiyordu?"

"Eve gitmen gerek, Tobias."

Kafası karışmış görünüyor.

"Neden?"

"Bu," diye aramızda işaret ediyorum, "bir şey değil, hatırladın mı? Ben gittiğimde bitmişti."

"Sen delisin," diye homurdanıyor, geri çekiliyor ve ellerini ceplerine sokuyor. "Senden... Hayır, beni anlamana *ihtiyacım var*. Sen beni dışladığında bunu yapamam."

Şu anda öfkeyle kaynıyor olmasaydım, ona sarılır, sinir bozucu yüzünü özlediğimi söyler, dudaklarım acıyana kadar öperdim. Ama yapmadım. Bunun yerine, bana makul bir açıklama yapana kadar ona kaşlarımı çatıyorum. Karşımda sönmüş, kafası karışmış ve hatta verdiğim tepki yüzünden incinmiş bir halde duruyor.

"Seni özledim, Aria."

Bir kez daha bana yaklaşmak için öne doğru adım atıyor, kolonyası burnuma doluyor ve öfkem azalmaya başlıyor, özellikle de dudaklarının köşeleri kıvrıldığında, gamzeleri derinleştiğinde, elleri katlanmış kollarıma hafifçe dokunduğunda.

"Bir şans istiyorum."

Parmak eklemleri nazikçe çenemi yukarı kaldırıyor, böylece ona bakıyorum, sıcak nefes patlamaları yüzüme çarpıyor. Yanaklarımı üfleyerek dokunuşuna gömülüyorum. "Bunu seninle nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bir ilişkiye hazır değilim."

"Birinin içinde olmamıza gerek yok. Birbirimizi ziyaret ederek, sevişerek ve sonra döngüyü tekrarlayarak anlaşmamızı sürdürebiliriz," diye cevap veriyor, alnı benimkine değecek şekilde eğiliyor, kalbim sağlıksız bir hızla çarpıyor. Nefes alış verişimi düzenlemeye çalışıyorum, böylece beni etkilemesini istemediğim şekillerde etkilediğini ona göstermemeye çalışıyorum, ama başarısız olduğumu biliyorum. "Evet de."

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Bu arada çok güzel görünüyorsun." Koyu renk saçlarıma bakıyor, bir tutamı parmağının etrafında kıvırırken sağ gözü seğiriyor. "Sana yakışmış."

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirerek ıslatıyorum ve onun yoğun bakışlarından uzaklaşıyorum. "Teşekkürler." Daha fazla eğilmeye çalıştığında hareket ediyorum ve öpücüğünden kaçıyorum. Öfkeyle ellerini iki yanına bırakıp geri çekiliyor. "Geri dönmem gerek. Bu benim için önemli."

Tobias arkamdan geliyor, ön sahneye çıkan merdivenlere ulaştığımda yanımdan ayrılıyor ve omzunun üzerinden bana bakarak bunu başarabileceğimi söylüyor.

Ben bir kez daha sahneye çıktığımda sandalyesine geri dönüyor, düşüncelerimi kaybettiğimde gözlerim ara sıra ona takılıyor - başını sallaması ve gururlu yüz ifadeleri bana geri kalanını yapmam için güven veriyor, ben yürürken kalabalığın ayağa kalkıp alkışlamasıyla sunumu bitiriyorum.

Artık kablolara bağlı , banyoda yüzüme soğuk su döküyorum, aynaya bakıyorum ve bana bakan yorgun görünümlü yansımamı dikkatle izliyorum.

Tobias'a ne söyleyeceğimden bile emin değilim. İçimdeki benlik onu eve götürüp beni becermesi için avazı çıktığı kadar bağırsa da, yüzümü ve ellerimi kurulayıp saçımı düzeltiyorum ve merakımın beni yenmesine izin veriyorum. Tobias'la buluşmak için dışarı çıkıyorum.

Ön girişte benim için şemsiyeyle duruyor.

Kendimden ve duygularımdan nefret ediyorum çünkü onu gördüğüm için gerçekten mutluyum.

Tobias yol boyunca bana bakıyor, başımı ona çevirdiğimde gözlerini kaçırıyor. Sessiz kalıyor, belki de beni daha fazla kızdırmak için yüzlerce yol düşünüyor, her iki saniyede bir radyo istasyonlarını değiştiriyor, sesimin kadranını çift sayıya çeviriyor.

Elini kapının kenarına vurup şarkı mırıldanmaya başladığında kaşlarımı çatıyorum.

Kapımın kilidini açtığımda sessizce arkamda duruyor ve içeri girebilmesi için kenara çekiliyorum, takım elbise ceketini çıkarıp ağaç şeklindeki süslü askılığıma asıyorum. Önümde yürüyerek daireme bakıyor ve ben de parmaklarını neredeyse her şeyin üzerinde gezdirerek onu izliyorum.

"Kahverengi saçla iyi görünüyorsun. Sarıyı sevdiğimi söylediğim için mi boyattın?"

Aşağı bakıyorum. Saç boyası nedeni saçlarımı çok beğenmesiydi ve bunun içimdeki boşluğa iyi geleceğini düşünmüştüm. Belki yeniden ortaya çıkarsa benden hoşlanmayacaktı ve uzaklaşmak daha kolay olacaktı.

Mutfağıma girip ellerini bana doğru uzatarak bacaklarının arasında durmamı istiyor ve tezgâha oturmak için kendini yukarı çekiyor. Başımı sallıyorum, karşısındaki tezgâha oturuyorum.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde inliyor ve avucunu yüzünde gezdiriyor. ",

Aria.

Deniyorum."

"Neden buraya geldin? Bir saatlik yoldan gelmedin ki. Binlerce kilometre uzakta yaşıyorsun." Ne kadar sinirlendiğimi göstermeye çalışarak yüzümü ona çeviriyorum. "Sonra sunumuma geliyorsun ve kendini göstermek için ayakta durmanın sorun olmayacağını mı düşünüyorsun? Sana ne söylememi bekliyorsun bilmiyorum. Gerçekten biz-"

"Beni özlediğini," diye araya girince gözlerimi ona dikip dizlerimin üzerinde bacak bacak üstüne atıyorum. Tezgâhın kenarını kavrayarak bakışlarımı görmezden geliyor. "Ya da sadece bana kızgın olmadığını söyle."

Tezgâhtan kayıyor ve nefesim kesiliyor, bana doğru attığı her adımda kalbim hızlanıyor, yüzü rahatlamış, gözleri kapüşonlu.

"Seni özlediğimi söylemiştim." Başını yana eğdi, benden sadece iki adım uzaktaydı. "Numaramı engellemişsin."

"Bir sebebi vardı. İki elini iki yanıma koyup hafifçe eğilerek gözlerinde dans eden hüzün karışımını, kusursuz tenini, içimde arzular uyandıran dolgun dudaklarını net bir şekilde görebilmem için nefesimi tutarak geri atıyorum.

"Bitmedi, benim için değil."

"Ciddi olamazsın?"

"O zaman neden benden hoşlandığını söyledin? Madem beni bu kadar kolay bir kenara atacaktın?"

"Senin için sadece seks değil miydi?" Dalgın bir şekilde ellerimi onunkilerin üzerinde gezdirerek soruyorum, dokunuşlarımız elektrikleniyor. "Senden hoşlanıyorum ama koyduğum bir sınırı zorluyorsun."

Sözlerime rağmen ayrılmış bacaklarımın arasına yerleşiyor ve sinir bozucu heyecan iç uyluklarımda gezinmeye başlıyor ve bir kez daha bana bu kadar yakın olmasının keyfini çıkarıyorum. "Değişiyorum. Senin için, gerçekten değişiyorum."

İç çekerek ellerimi kaslı kollarında gezdiriyorum ve parmaklarımı ensesinde birleştiriyorum.

"Bana bir şans ver," diye yalvarıyor, alnını benimkine yaklaştırıyor ve bedenimi kendine çekiyor. "Senin için iyi olacağım."

Gözlerini bana dikip burnumu kendi burnuyla dürttüğünde, dudaklarımız birbirinden birkaç santim ayrıldığında onu yine görmezden geliyorum. Ufak bir hareket ve atmosfer değişecek. Odanın sıcaklığı artacak ve büyük olasılıkla giysilerimizin yırtılıp yere saçılmasıyla son bulacak.

"Beni bir daha görmezden gelirsen sözümü tutmamı istiyorsun, değil mi?" diye merakla ağzıma doğru soruyor ve ben yavaşça başımı sallıyorum. Dişleri çenemde geziniyor ve kulağımın dibinde duruyor, sonraki sözlerini öyle baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldıyor ki bir iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum. "Yüzünü becermemi ister misin, Doktor?"

"Belki biraz daha..." Tobias'ın parmakları kalçalarıma gömülüp beni daha sert kendine çekerken, siki pantolonunun içinde zorlanırken nefes nefese kalıyorum. "...biraz daha karşılıklı," diye nefes alıyorum, bir inilti çıkarıyorum ve boğazımın kenarına ıslak öpücükler bıraktığında sertçe yutkunuyorum, parmaklarım yukarı çıktığında ısınmış tenime karşı inliyor, diğer elim onu avuçlarken kahverengi saç tellerinden bir avuç tutup çekiştiriyor, horoz zaten beni tam buraya götürecek kadar sert.

Tamamen inkâr içindeyim, bir yanım beni deliler gibi becermesini istiyor. Diğer yarımın ise neler olup bittiğine dair en ufak bir fikri yok.

Ona bir türlü doyamıyorum. Varlığımın her bir zerresi ona ihtiyaç duyuyor ve onu istiyor... samimi ve duygusal olarak. Böyle anlar yaşadığımızda, birbirimizin gözlerine yoğun bir şekilde baktığımızda zamanın durması gerektiğini hissediyorum, ama çok hızlı geçiyor ve sonsuza dek onunla arafta kalmayı dilememe neden oluyor.

Kapının çalınmasıyla panik içinde Tobias'tan uzaklaşıyorum, saati ve kimin geldiğini tamamen unutuyorum. Başını Ewan'ın sesine doğru çeviriyor, sadece onun geldiğini haykırıyor, kolu aşağıya doğru çekiyor. Onu kendimden uzaklaştırıp mutfaktan çıkıyorum ve Ewan'ın rahatlamış gözleri benim dehşete düşmüş gözlerimle birleşince yüzüm soluyor.

"Yarım saat içinde Jason'almaya gitmem gerekiyor, o yüzden çabuk olacağım."

Tobias iki elini gergin omuzlarıma koyarak arkamdan çıkarken Ewan sözlerini kesiyor ve hareketsiz duruyor. Bir savaş çıkmasını ya da ikisinin arasında bırakılıp seçim yapmamın istenmesini bekliyordum ama Tobias kendini erkek arkadaşım olarak tanıttığında Ewan'ın gözleri bana kayıyor.

"Erkek arkadaş mı?"

"Kimsin sen?" Tobias soruyor ve eski sevgilimin bakışlarını karartarak gözlerini tekrar ona çevirmesine neden oluyor.

"Eski sevgilisi, Ewan."

"Kız arkadaşımın evinde olmanızın bir nedeni var mı?"

Ewan'ın elleri yumruk şeklinde kıvrılıyor, dişleri gıcırdıyor ve bana bakıyor.

"Evet.
Neden senin evindeyim, Aria?"

Yutkunuyorum. "Ben... Çamaşır makinesi bozulmuştu ve ben..."

Tobias kolunu belime dolamaya karar veriyor ve yanağımı öperken bana gülümsüyor. Ewan'ı dikkatle izliyorum, şu anda hissediyor olması gereken kalp kırıklığı ruhumu öldürüyor ve Tobias'a geri çekilmesini ve özür dilemesini söylememe neden oluyor.

"Seni zorlamadan önce gitmeni öneririm," diye uyarıyor Tobias. "Ve bir daha asla kız arkadaşımın evine gelme."

"Az önce beni tehdit mi ettin?" Ewan bir adım öne çıkarak alay ediyor ve Tobias'ın beni bırakmasını sağlıyor.

Anında aralarına girip ikisini de göğsünden itiyorum. "Durun! Durun!"

"Burada olmak için hiçbir nedenin yok," diye tükürüyor Tobias.

"Siktir git." "Sadece git, Ewan," diyorum sessizce, gözlerimle ona yalvarıyorum.

Odadaki atmosferin daha da gerginleştiğini hissediyorum ve Ewan aramıza bakıp boğazını temizleyene kadar ikisi sessizce bakışıyorlar.

Yıkıcı duygularla dolu gözlerinin yeşili, başını sallamadan önce uzun bir saniye beni izliyor. Dönüp evden çıkarken derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum ve Tobias'a dönüp gergin bir gülümsemeyle ona bakıyorum.

"Onu sık sık görüyor musun?"

Omuz silkiyorum, kapıdan Tobias'a bakıyorum, yanağımın içini çiğnerken dudaklarımı büzüyorum. "Tam da Jason'la görüşürken." Tobias sessiz kalınca ekliyorum: "Onun oğlu. Onu yıllarca birlikte büyüttük."

"Buralarda hiç çocuk görmüyorum," diyor abartılı bir ifadeyle etrafına bakınarak. "Sen görüyor musun?"

Gözlerimi devirip başımı sallayarak yatak odama giriyorum, Tobias da arkamdan geliyor. "Benim için çamaşır makinesini tamir etmeye geliyordu, hepsi bu."

Birdenbire beni döndürüp yüzünü ona çevirdi, ifadesi ciddiydi. "Paylaşmıyorum."

"Zaten paylaşacak kimse değilim. Bir uçak bileti ayırt ve evimi terk et."

Eli bileğimi yakalıyor ve ona dönmek yerine gözlerimi kapatıp uzun, ağır bir iç çekiyorum, ondan kurtulmaya ve yatak odama girmeye hazırım.

Yine de onun sessizliği beni durdurdu. Ona dönüyorum ve bana boş boş bakıyor. "Ari-" Sesi kesildi, yumuşak ifadesini vahşi göz kırpmaları ele geçirdi.

Hareketlerimi donduruyorum ve yüzü tamamen donuklaşırken onu izliyorum. " var?" Yanaklarını avuçlayıp yüzünü inceliyorum. Önümde dizlerinin üzerine çökerken tek kelime etmiyor. "Tobias?"

"Ben... Ben... gitmeliyim," diye kekeliyor, ayağa kalkmaya çalışırken konuşması bulanıklaşıyor ve destek için kolumu tutuyor.

Dağınık bir şekilde üzerimden atlıyor, yüzü soluyor, çenesi sıkılıyor. "Tobias, sorun ne?" Aceleyle peşinden gittim. "Tobias?" Yatak odasının kapısına varamadan duvara çarpıp yere yığılıyor.

"Tobias!" Gözlerimi kocaman açarak çığlık atıyorum ve vücudu sarsılmaya başladığında kalbim paramparça olarak yanına düşüyorum.

Ckapt'ca 24

Tobias

Kafam beyzbol sopasıyla ezilmiş gibi hissediyorum.

Aria'nın lambasının ışığı gözlerimi yakıyor ve bulanık, acılı görüşümü korumak için yüzüstü dönüyorum.

Bana doğru koştu. "Uyanmışsın. Nasıl hissediyorsun? Nöbet geçirdin ve saatlerce baygın kaldın."

İnliyorum ve başımı yastığa gömüyorum.

Plan bu değildi. Buraya kendimi kanıtlamaya geldim, onun katına çıkmaya değil. Geldiğini hissedebiliyordum ve kendimi lanet olası kalbimden bıçaklamak istedim. Beni bu kadar zayıf görmesini istemedim.

Ve şimdi, o .

"Birini görmek ister misin?" diye soruyor ve ne kadar yakın olduğu için kulaklarım çınlıyor.

"Işık," diye . "Işığı kapat."

Aceleyle başucu ünitesine gidip bizi karanlıkta yıkıyor ve sonunda başımı kaldırıyorum, vücudum sert ve ağrılı. Yıllardır böyle bir şey yaşamamıştım.

Aria'ya, güzel doktoruma göz kırpıyorum. "Seni korkuttum mu?"

"Tabii ki yaptın! Bu normal mi? Ambulans çağırmalı mıydım?
Şu anda bir şey yapmamı ister misiniz?"

Başımı sallıyorum ve onu kendime çekmek için çaresizce doğruluyorum. "Ben iyiyim. Zaman zaman oluyor ama kontrolüm altında."

Gözlerim onun yatak odasında geziniyor, bakışlarım beni kendi yatağımda vedasız bıraktıktan bir hafta sonra kurduğum gizli kameralardan birine takılıyor.

Burada olduğumdan haberi yok. Her zaman buradayım. Her zaman izliyorum. Bağlantım İskoçya'ya fark edilmeden gitmeme yardım etti, bana kiralık bir daire buldu.

Yakınlarda. Eğer o işteyken burada değilsem, dışarıda onu izliyor ya da Ewan'ın gerçekte kim olduğunu ve onu karanlık işlerde yakalayıp yakalayamayacağımı kontrol ediyordum.

Sinirimi bozacak kadar normal görünüyor.

Aria yüzüme dokunuyor ve tüm bedenim aniden geriliyor.

"Endişelendim."

Dokunuşuna ve bu kadar yakın olup da ona dokunamamaya ya da onunla konuşamamaya hasret kaldığım için yanağımı avucunun içine gömüp gözlerimi kapatıyorum. "Kahretsin, seni özledim."

Ona baktığımda gözleri sulanıyor, çenesi çukurlaşıyor. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Cevap vermiyorum, çünkü ne diyeceğimi bilmiyorum. Ona sahip olmak için tüm seçeneklerimi henüz tüketmedim ve daha fazlasını denemeye hazırım.

"Bunu duymak istemediğinizi biliyorum ama Ewan benim için çok özel. Oğlu Jason benim için dünyalara bedel. Kafamın nerede olduğunu bile bilmezken seni bu konuya dahil edemem."

Anlaştık o zaman. Ewan'ı sileceğim. "Ama

denemeye hazırım," diye ekliyor.

Belki onu öldürmem.

Onun yerine Aria'yı yatağın üzerinde üstüme çekiyorum, arkama yaslanırken kalçalarını kalçalarıma yaslıyorum. "Kanıtla," diyorum. "Öp beni."

Eğiliyor ve ağzımı yakalıyor, öpücüğün kontrolünü ele geçirirken elleri göğsümde beni yerinde tutuyor. Alt , dilimi emiyor, sonra sertleşen sikime sürtünürken göğsümden kopan derin iniltiyi yutuyor.

Eğer yapmazsam ölecekmişim gibi onun içine girmek istiyorum.

Taytının ve külotunun malzemesini yırttıktan sonra onu sikimin üzerine oturtup kendimi tamamen kılıfına soktuğumda inliyor. Kahretsin, ıslanmış, hatta sırılsıklam ve amcığı sikimi boğuyor, onu sonsuza dek bu pozisyonda hapsetmek zorunda kalabilirim.

Elimi saçlarına doluyorum ve başını yukarı çekiyorum, böylece ben hızlı hareketlerle içine girerken o da beni izliyor. Dudakları soluk soluğa ayrılıyor, gözleri kapanıyor ve donuklaşıyor ve bunu daha sonra ülkeyi terk ettiğimi sandığında izleyebileceğimi düşünüyorum.

Bu bir mahremiyet ihlalidir. Gömleğini yırtıp sütyeniyle birlikte bir kenara fırlatırken ve amcığı orgazm olurken beni kavrarken bir meme ucunu ağzıma alırken onu becerirken kaydettiğimi bilmiyor.

Sıkılaşmasını, aletimin etrafındaki titreşimini hissetmeliyim. Hepsine ihtiyacım var. İnlemelerinin sesine. Yüzündeki ifadeye. Sonsuza kadar, eğer mümkünse.

"İçime gel," diye talep ediyor, o kadar yüksek sesle inliyor ve zirveye ulaştığında üstümde titriyor.

Onunla birlikte boşalırken derin bir hamleyle inliyorum, tamamen tükenene kadar onu her damlayla dolduruyorum.

Göğsüme yığılıyor, ikimiz de bitkin düşüyoruz. "Nöbetten yeni uyanmış biriyle uyumak hiç doğru değil," diyor nefes nefese, ince bir ter tabakası tenini kaplamış halde.

Bir kahkaha attım ve alnından öptüm. "Muhtemelen hayır."

Son zamanlarda kendimi kafamın içinde yokmuş gibi hissediyordum ama şu anda, çıplak doktorum kollarımda uykuya dalarken kendimi huzurlu hissediyorum. Zihnim bana acımasız davranmıyor, her şey karanlık değil ve kendimi seviyorum.

Bunu yapabilirim.

Ckapt'ca 25

Aria

I Havaalanına gitmek üzere olduğumuz için mi emin değilim, ama Tobias'ın itişleri işkence gibi yavaş, sikini yavaş yavaş içimden çıkarıyor, beni doldurmak için geri sokuyor, tekrarlıyor, bacaklarım titriyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor
her hareketle birlikte.

"Daha hızlı," diye inliyorum, saçlarını çekiştiriyorum, hızını arttırmak için topuklarımı kalçalarına bastırmaya çalışıyorum. Beni dinlemiyor, hızını kontrollü ama sert tutuyor, elleri kalçalarımı kavrıyor ve yüzü boynumun kıvrımına gömülüyor.

"Beni özleyeceğini söylemeni istiyorum," diye mırıldanıyor kulağıma, dudakları çenemde gezinip ağzımda durmadan önce. "Söyleyecek misin?"

Elleri vücudumun uzunluğunu takip ediyor, hareketleri durduğunda siki derinlere gömülüyor. Nefesim kesiliyor, meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlamasının hissi doğrudan merkezime zevk dalgaları gönderiyor.

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyorum, ellerim sırtındaki kasları kavrayarak öğütmeye çalışıyorum.

Kalçalarını bana doğru daha fazla itiyor, her zamankinden daha derine gömülüyor, dili ağzıma girerken beni inletiyor. Tobias başını eğiyor, dudaklarıyla beni tutkuyla sahipleniyor, bir eli aramıza girerken her iniltiyi yutuyor. Parmaklarını sikinin içime sokulduğu yere daldırarak baskı uyguluyor, uyarılmamı klitorisime sürüklüyor ve daire çiziyor.

"Bana aşık mı oluyorsun?"

Parmaklarını klitorisimin üzerinde tutarak bana çarpmadan önce horozunu hafifçe çıkarmaya başladığında sırtım kemerli, başım yastığıma doğru itiyor. Parmaklarını

Etrafımızdaki sıcaklık beni terletiyor ve vücutlarımız birbirine çarpıyor, sesler boş evde yankılanıyor.

Üç saatten sonra, bütün bir hafta boyunca bunu yaptıktan sonra, devam edemeyecek kadar yorgun olacağını düşünürsünüz, ama beni her doldurduğunda, tekrar gitmek istiyor. O içimdeyken kaç kez dağıldığımın sayısını unuttum. Omurgamdaki gerilim her arttığında Tobias'ın adını haykırıyor ve tırnaklarımı sırtına geçirip iz bırakmaya çalışıyorum.

Şimdi olduğu gibi. Karıncalanmayı, sıcaklığı, her bir sinir ucunun patlamaya ve beni unutulmaya göndermeye hazırlandığını hissediyorum.

Ama bu olmuyor, çünkü Tobias hareketlerini durduruyor ve içimden çıkıyor. Ona homurdanıyorum ve nefes nefese dirseklerimin üzerine tünüyorum. "Ne yapıyorsun sen?"

"Bana cevap vermedin."

Baldırlarının üzerine otururken gözlerimi deviriyorum. Aletini sıkıca kavramış, gözlerinde bir parıltıyla beni izlerken pompalıyor ve alt dudağını ısırıyor. Gözleri göğsümden aşağı inip ayrık bacaklarımın arasında durduğunda, onları daha geniş açıyorum.

"Siktir. Sen ."

Oflayarak elini itiyorum ve omuzlarını iterek yanıma düşmesini sağlıyorum. Vücudunun iki yanına diz çöküyorum ve sikini bacaklarımın arasına alıp alt tarafını parmaklarımla yavaşça okşuyorum.

"Sanırım bana aşık oluyorsun," diyorum elimden geldiğince baştan çıkarıcı bir ifadeyle, boyunu hassas göbeğime bastırarak çenesinin sıkılmasını izliyorum.

"Yüzünüzü sikmeme saniyeler kaldı, Doktor. Bunu yapmam gerekiyor mu?" diye nefes nefese cevap veriyor, şişmiş başı sırılsıklam yarığımdan geçerken kalçalarını sallıyor. "Çünkü yapacağım."

Kıkırdıyorum, kafası girişimi kızdıracak şekilde kaldırıyorum, kendimi yavaşça indiriyorum, kalın horozu her inçle beni geriyor. Dolgunluktan ağzım açık kalıyor, beni geriyor.

"Sana aşık olmamı mı istiyorsun?" "Konuşmayı

kes," diye inleyerek sikine sürtünüyorum.

Başka bir şey söylüyor ama yaklaşan orgazmım yüzünden dikkatimi veremeyecek kadar felç olmuş durumdayım, bu yüzden onu duymazdan geliyorum, kalçalarımı kavrayıp hareketlerimi karşılamak için iterken başım geriye düşüyor. Dakikalar geçiyor, inlemelerimiz ve nefes alışlarımız odayı dolduruyor, yatak odamın camları buğulanıyor, saçlarım dağılıyor.

Boğazımı sıkıyor ve avuçlarımın altındaki göğsünün gerilmeye başladığını hissedebiliyorum, kalbi hızla atıyor, benimkiyle eşleşiyor. Orgazmı boyunca inleyip beni dölleriyle doldururken hareket etmemi engellemek için kalçalarımı kavrıyor.

Kendimizi birbirimizin içinde kaybediyoruz, vücutlarımız birbirine sarılmış, ikimiz de nefes nefese, ter içinde, dudaklarımız çiğ.

"Sanırım yapabilirim," diyor Tobias yaklaşık on dakika kollarında yattıktan sonra, saçlarımı parmaklarının arasında döndürürken. "Bu çok zor."

"Neymiş o?" Çenemi göğsüne dayayıp keskin hatlarına bakarak soruyorum.

"Hiçbir şey." Başını sallıyor ve telefonuna uzanıyor. "Yakında gitmemiz gerek. Benimle duş alır mısın?"

Ckapt’ca 2W

Aria

"Tanrı'ya şükürler olsun. O buradayken sen yoktun," diyor Gabs ön kapıdan girer girmez, Justin de arkasından. "Bugün işe gittin mi?"

Utanarak başımı sallıyorum, bana çirkin bir bakış atarken parmaklarımı büküyorum.

Bu doğru. Tobias'ın burada olduğu her gün hasta olduğumu söyledim, her randevuyu kaçırdım, önemli olabilecek aramaları görmezden geldim. Eve dönmeden önce onunla vakit geçirmek istedim ve o da stres atmak için iş telefonumu kapatmamın iyi bir fikir olduğunu söyledi.

Ben de onu dinledim.

"Anneni geri aradın mı?" diye devam ediyor ve benim tek yapabildiğim yine başımı sallamak oluyor. Evimize bakıyor, fincanlar ve tabaklar lavaboyu dolduruyor, paket servis tabakları tezgahları kirletiyor. Bira ve şarap şişeleri çöp kutusundan taşıyor ve o işaret edene kadar kötü kokuyu fark etmiyorum. "Tamam." Çantalarını koridorda yere bırakıyor, elleri kalçalarında. "Justin, git odamda otur da temizlenelim."

"Özür dilerim, sadece meşguldüm ve buranın ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim." Tobias birkaç gün önce gitti ve ben kendimi kaybolmuş hissettim. Temizlik düşüncesi aklımdaki son şeydi.

"Ewan da sana ulaşmaya çalışıyordu. Bugün Jason'ı okuldan senin alman gerekiyordu."

Gözlerim açılıyor ve elim ağzıma doğru uçarak bedenimi kanepenin kolçağına bırakıyor. "Kahretsin."

Jason'ı bir kez bile unutmadım ve unuttuğum için kalbim acıyor. Gözlerimin bir kez daha yaşardığını, boğazımda rahatsız edici bir yumru oluştuğunu hissediyorum.

"Ewan'a meşgul olduğunu söyledim. Gidip onu senin için getirdim. O çocuk neredeyse bir saat ofiste oturdu." Bir çöp torbası açıyor, kollarını tezgahın üzerinde gezdirerek tüm çöplerin içine düşmesini sağlıyor. "Son zamanlarda sana neler oluyor?"

Ben bir canavarım. Önce işimi bıraktım. Sonra erkek arkadaşımla vakit geçirmek için dünyaya kapandım ve şimdi de Jason. Yavaş yavaş herkesi hayal kırıklığına uğratıyorum.

"Bu sen değilsin, Aria. Sorumluluk sahibisin, profesyonelsin ve her zaman başkalarını ilk sıraya koyarsın. Neler oluyor? Aklın nerede senin?"

En iyi arkadaşıma bakıyorum, dudağım titriyor. "Bilmiyorum," diye iç geçiriyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. "Sanırım sadece yorgunum."

Günler süren mesajlaşmalar haftalar süren sesli ve görüntülü aramalara dönüşüyor. Tobias'ın işleri ziyarete gelemeyecek kadar yoğun ve ben de çok fazla izin aldığım ve randevularımı kaçırdığım için deneme süresinden yeni çıktım. Ama bugün geri döndüğüm ilk gün ve yarına kadar randevum yok.

Sanmıyorum.

Dosyalarım birikiyor, e-postalar gecikiyor ve eve gidip Tobias'la konuşmadan önce yapmam gereken onca şeyi düşündükçe iç geçiriyorum.

Oh, ve telefon seksinin gerçekten eğlenceli olduğunu kim bilebilirdi? Tobias benden tam olarak ne yapmamı istediğini anlatıyor, ona videolar, resimler göndermem için yalvarıyor ve ben de yapıyorum... muhtemelen çok fazla. Onsuz uzun bir iki ay geçirdim ve ondan uzakta geçirdiğim zaman arttıkça onu daha çok istiyorum, her şeyini.

Keşke benim hakkımda hissettiklerini daha açık bir şekilde ifade edebilseydi. Tamamen açılmasını sağlamak büyük bir mücadele.

Biri konuşurken şarabımı yudumluyorum, dördüncü bardağımı boşaltıyorum ama ne söylediklerine odaklanamayacak kadar kendimden geçmişim.

Bunun dışında kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Tobias benimle tüm sosyal medya hesaplarımı silmem ve kendimi o zehirli ortamdan uzaklaştırmam konusunda konuştu. Benimle çok fazla dışarı çıkmamam konusunda konuştu, öyle ki artık evde kalıp iş yapmayı ya da onunla görüntülü konuşmayı tercih ediyorum, genellikle de sarhoşken.

Sarhoş olmak onsuz olmayı kolaylaştırıyor. Babası şehir dışındayken annesinin sarhoş olduğunu, çünkü bunun acısını hafiflettiğini söyledi.

kişiyi özlüyorum ve o haklıydı. Hâlâ onu görmek istiyorum ama zihnim yeterince odaklanamıyor.

Jason'ı görmek bir savaş oldu, son sekiz haftada sadece birkaç kez bizde kaldı. Ewan'ı tamamen engelledim. Eski sevgilimin numarasına sahip olmam ve iletişim halinde olmam için hiçbir sebep yok. Jason'ı görmek için Ewan'ın annesini kullanıyorum ama son zamanlarda pek zamanım olmadı.

Jason'ın iyiliği için Ewan'la oturup bu durumu düzeltmek istiyorum. Ama bunu Tobias'a önerdiğimde kafam koptu. O eski sevgilim ve birlikte ne kadar geçmişimiz olursa olsun ya da onunla konuşmayı bile ne kadar özlersem özleyeyim, ilişkim için bir tehdit oluşturuyor.

"Yine sustun Aria," diye tekrarlıyor telefonun diğer ucundaki uzman üçüncü kez ve koltuğumda doğrulduğumda gözlerim irileşiyor.

"Ah, pardon! Sonuç ne oldu?"

Ofladığını duyuyorum, kâğıtlar çatırdıyor. "Ivy Dermot seçilmedi, ama bence fikirlerini değiştirecek kadar tartıştınız, belki onları arayıp son listelerin ne zaman olduğunu öğrenebilirsiniz."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, kullandığım korkunç dil karşısında gözlerim açılıyor. Elimi ağzıma kapatıp gözlerimi kapatıyorum. "Özür dilerim. Onları şimdi arayacağım."

"Belki de önce biraz uyumalısın. Harika bir açıklama yaptınız."

Telefonu kapatıyoruz ve alnım tekrar çelik masaya değiyor, kendi kendime inliyorum. "Lanet olsun."

Çoğu gece uyumakta zorlanıyorum, muhtemelen saatlerce Tobias ile konuştuğum için. Saat farkı tam bir eziyet ve ona buraya transfer olmasını ya da tam tersini söylemeye çok yaklaştım.

İşten hiç bu kadar kopmamıştım. Şu anda en kötü kabusumun koridorda yürüdüğünü duyabiliyorum ve ofisime girip onu kaybetmek üzere olduğunu biliyorum-

"Ne oluyor Aria?" Gabriella tersliyor. "Neden toplantıya gitmedin?"

Yağlı yüzümdeki saçları silerek ona kaşlarımı çatıyorum. "Ne toplantısı?"

"İnanılmazsın." Ofisimin kapısını kapattı ve masamın karşısındaki sandalyeye çöktü. Bana hiç şimdiki gibi bakmamıştı - iğrenerek. Kendimi bir tartışmaya hazırlıyorum. "Bence işten biraz izin almalısın, belki gidip biriyle görüşürsün."

"Birini görmeme yok."

"Aria! Çok dağınıksın." Boş şarap bardağını kaldırıyor ve masamın altındaki şişeyi görünce ağzı açık kalıyor. "İş yerinde mi içiyorsun? Ne oluyor lan? Ne zaman Ivy'nin ya da herhangi bir hastanın toplantısını kaçırdın ki?"

Tek yaptığım ona ters ters bakmak. O da ilişkimde bir sorun olmaya başladı.

"En iyi arkadaşım böyle şeyleri asla unutmaz, asla."

Derin bir nefes alıyorum, onun kontrolcü tavırlarından bıkmıştım. "O zaman belki de en iyi arkadaşının geri çekilmene ihtiyacı vardır."

Beni tamamen hayal kırıklığına uğratarak sustu. "Evraklarını çoktan dosyaladım. topla ve kendini daha iyi hissettiğinde geri gel," diyor bana, dik durarak. "Haftalardır seni yola getirmek için uğraşıyorum, Aria. Bir arkadaş olarak sana yardım etmek için gelen her şeyi yaptım ama hiçbir şey işe yaramıyor. Evde benimle konuşmuyorsun, telefonlarıma hiç çıkmıyorsun ve sanki ben bir düşmanmışım gibi davranıyorsun. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Bana bunu nasıl düzeltebileceğimi söyle?"

"Bozuk olmayan bir şeyi düzeltmeye çalışmayı bırak, Gabriella."

Gözlerinin dolmasını izliyorum, yavaşça başını sallarken yanağının iç kısmını çiğniyorum. "Zor bir dönemden geçtiğini biliyorum. Jason'ı eskisi kadar görememek ve ailenin onları görmeni istemesi seni yiyip bitiriyor olmalı ama ben senin için buradayım. Ve bunun Tobias olduğunu söylemiyorum." Adını söylediğinde ona ters ters bakıyorum, savaşa girmeye hazırlanıyorum. "Ama o hayatına girdiğinden beri eskisi gibi değilsin Aria. Senin iyiliğini düşünmüyor ve bence seni manipüle edip kontrol ediyor olabilir."

"Tobias benim için orada olan tek kişi!" Avucumu masama vurup ayağa kalkıyorum. "Sebepsiz yere paniklediğimde beni sakinleştiren o. Gerçek hislerimi önemseyen ve beni nasıl daha iyi hissettireceğini bilen tek kişi o. Ne sen, ne Ewan, ne de Jason. O."

Bana kaşlarını çatarak bakıyor, sanki bir şey aklına gelmiş gibi mırıldanıyor. Derin bir nefes alıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Tamam, o zaman gidip başka bir yerde kalacağım."

"Bunu sen yap," diye çıkışıyorum o ofisimden çıkarken ve dört haftalığına izne ayrıldığımı bildiren bir e-posta geliyor.

GABRIELLA, sözüne sadık kalarak çekmecelerinin yarısını boşaltır ve mutfak tezgahının üzerine bir not bırakır.

Aria,

En iyi arkadaşımı bu dünyadaki herkesten daha iyi tanıyorum, o salak Ewan'dan bile. Biraz uyu, spor salonuna geri dön ve her zaman yaptığın gibi sağlıklı beslen. Sana söz veriyorum, her şey daha da kolaylaşacak ve ben her adımında yanında olacağım. Ama lütfen, Tanrı aşkına, o adam hayatını mahvetmeden önce onu hayatından çıkar.

Seni rahat bırakıyorum. Kafanı topla ve bir banyo yap... tercihen uzun bir tane.

Seni

seviyorum.

G.

Tekrar okudum, samimi mi yoksa beni küçümsüyor mu emin olamadım. Kağıdı buruşturup çöpe atıyorum, buzdolabını açıp şarap şişelerinden birini alıyorum. Yatağıma oturup penceremden kalabalık caddelere bakarken, öğleden sonram gülünç bir hal alırken, bir kadehi atlayıp doğrudan şişeden içiyorum.

Mutluyum, gerçekten mutluyum. Gabriella'nın geri çekilip kendi hayatına konsantre olması gerekiyor. Belki Justin'in ayrıldığından beri onunla konuşmamasını kıskanıyor, belki de benimle baş kalmayı özlüyor ama Tobias benim bir numaram.

Şişeyi bitirir bitirmez telefonum çalıyor ve diğer herkes sessizde olduğu için arayanın Tobias olduğunu biliyorum. Sarhoş bir şekilde ekran kilidimi açmaya çalışırken dudağımı ısırıyorum, parmak izi tarayıcısı çalışmıyor.

Bunun yerine şifremi giriyorum ve mesajı açmadan önce altı kez başarısız oluyorum.

TobiasWork: İşler nasıl?

Tam "Boktan bir gündü" cevap vermeye başlamıştım ki biri kapımı çaldı. Anında yataktan fırlıyorum, gözlerimi yukarı dikerken biraz tökezliyorum, tamamen sarhoşum.

"Kim o?" Duvarı kullanarak beni koridorda ilerletmek için bağırıyorum.

Kimse cevap vermiyor ve Tobias'ın burada olma, kapının diğer tarafında bekleme, yanaklarımı okşama ve bana her şeyin yoluna gireceğini söyleme ihtimaliyle içimde kelebekler uçuşuyor.

Acele ediyorum, ayak parmağımı kanepeye vuruyorum, ön kapıya doğru sallanırken küfrediyorum ve geniş bir gülümsemeyle kapıyı açıyorum. Kim olduğunu görür görmez yüzümdeki gülümseme kayboluyor ve hemen kapıyı onun endişeli yüzüne çarpıyorum.

"Aria, hayır. Hadi," diyor Ewan iç çekerek. "Sadece iyi olduğundan emin olmam gerek."

"Benim bir erkek arkadaşım var," diyorum, dengemi kaybederken avuç içim kapıya çarpıyor, kalbim ya ondan korktuğum için çarpıyor ya da belki de sadece ona yakın olmaya verdiğim olağan tepki. Her iki durumda da gitmesi gerekiyor. "Gitmen gerek, Ewan. Kapımda olduğunu öğrenirse sana ne yapacağını biliyor musun?"

"Ne yaptığı gerçekten umurumda değil. Sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum. Gabriella evime geldi. Senin için endişeleniyoruz."

"Öyle mi? Ben iyiyim. Artık gidebilirsin." Nefesinin altında bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. Sırtımı kapıya dönüyorum ve kıçım ahşap zemine çarpana kadar aşağı kayıyorum. "Hiçbirinize ihtiyacım yok," diye fısıldıyorum, avuçlarım uyluklarıma dayanıyor. "Dünyanın beni yalnız bırakmasına ihtiyacım var."

"Bugün Jason'ı da almadın. Ama sen bu haldeyken onun yanında olmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Yardıma ihtiyacın var, Aria. Bırak sana yardım edeyim."

Gözlerim sulanmaya başlıyor, göğsümde oluşan boğucu yumru beni suskunlaştırıyor. Oda dönmeye başlıyor ve şu anda, içimden fırlayan her bir duyguya rağmen, sadece uyumak istiyorum... Kafamdan geçen tüm bu incitici şeylerin durmasını istiyorum.

"Jason'ı seviyorum," diyorum, çenem , kendimi tutmaya çalışıyorum.

"Sevdiğini biliyorum, Aria."

Kapıya bir şeyin çarptığını hissediyorum, deri ceketinin sesi karşı tarafa doğru kayıyor. "Sorun bu mu?"

"Neden bana zarar vermen gerekiyordu?" Hıçkırmaya başlıyorum, gözlerimden yaşlar dökülürken kelimelerim zar zor duyuluyor, kontrolümü kaybederken bedenim titriyor. "Bunu bana neden yaptın? Mutluyduk ve sen bunu mahvettin."

"Üzgünüm, Aria. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Lütfen ağlama."

"Sen bir yalancı ve hilekârsın," diye tükürüyorum, ağzımdan salyalar akıyor, burnum akıyor, oda tamamen bulanıklaşıyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama uzun lambanın telini tuttuğumda lamba düşüyor ve gölgesi yere çarparak camları kırıyor.

"O da neydi öyle? Aria, beni içeri al!" Bağırdığını duyuyorum, yumruğunu tahtaya vuruyor, ben tamamen dağılırken, alnım yerde hıçkırarak ağlıyorum, cam avucuma saplanıyor. "Aria!"

"İyiyim," diyorum titrek bir sesle, kendimi yavaşça yerden kaldırıyorum, kaldıraç olarak yan masayı tutuyorum, bacaklarım . Bacaklarımın titrediğini görebiliyorum.

ama herhangi bir acı hissetmiyorum. Dürüst olmak gerekirse hiçbir şey hissetmiyorum. "Eğer buraya..." Duvara yaslanıyorum, kanlı bir elim beyaz boyayı sürüklüyor. "Benim bir erkek arkadaşım var."

Görüşüm bulanıklaşıyor ve bedenim boş midemdekileri yukarı çıkarmaya çalışırken öğürmeye başlıyor, safra yere dökülüyor.

"Siktir," diye küfrettiğini duydum.

Ewan kapıyı tekmeleyerek açtığında dizlerimin çöküyorum ve karanlık bir boşluğa girmeden önce yüzüstü kollarına düşüyorum.

GÖZLERİMİ AÇMAYA ÇALIŞIRKEN, her zamanki sabah mahmurluğum, yatağımın yanında yarısı su dolu bir kova ve kusmukla karşılaştım. Yatağımın başucunda bir bardak buz ve bir kahvaltı poğaçası duruyor, ilk yardım çantası açık duruyor.

Bardağa uzanırken irkildim, elim sargılıydı. "Bu da ne böyle?" Kendi kendime homurdanıyorum, odaya bakıyorum ve biri sandalyeden kalkınca duraklıyorum.

"Hey," Ewan'ın sesini duyuyorum ve çığlık atarak tamamen giyinik bedenimi battaniyemle örtüyorum. Ellerini kaldırıyor, boğazının düğümlendiğini görebileceğim kadar derin bir şekilde yutkunuyor. "Woah, woah, woah, Aria. Bir şeyin yok. Başka ne yapacağımı bilemedim."

Dağınık saçları ve torbalanmış gözleriyle yatağımın ayak ucunda durduğunu görünce dün geceyi hatırlıyorum. Nefesim kesildi, gözlerim büyüdü. "Bana ne yaptın?" Korku hissediyorum, etrafımda *büyük* bir korku oluşuyor. Ona verdiğim tepkiye şaşırarak bir adım daha yaklaştığında tüylerim diken diken oluyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Beni güvende tutabilecek tek kişi Tobias. O değil. O sadece kalbimi kırıyor ve beni bu hale getiriyor.

"Aria, bebeğim. Beni dinlemen gerek. Sen-"

"Hayır! Bana öyle deme!" Devam edemeden sözünü kesiyorum, o yaklaşırken yatağın diğer tarafına koşuyorum, nefesim düzensiz. "Sen tehlikelisin. Tehdit sensin."

Yenilmiş bir şekilde ellerini indiriyor ve cumbaya doğru geri çekilerek tekrar sandalyeye oturuyor. Dövmeli elini siyah saçlarında gezdirerek iç geçiriyor. "Neden böyle düşündüğünü bilmiyorum. Ben senin için hiçbir zaman bir tehdit olmadım."

"Beni yapıyorsun," diye ekliyorum. "Beni incitmek istiyorsun."

"Tek yapmaya çalıştığım sana yardım etmek," diye cevap veriyor, öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayıyor. "İyi olduğundan emin olmak için yatağının yanındaki sandalyede uyudum."

"Bana yardım etme zahmetine girmemeliydin. Sana burada ihtiyacım yok."

Öfkeyle ayağa kalkıyor. "O zaman kendi kusmuğunda boğulacaktın. İstediğin bu mu?" Omuz silkiyorum ve o da gözlerini kısıyor. "Sana neler oluyor böyle?"

Başımı sallayarak kendime bakıyorum. Avuç içim bir bandajla kaplıydı. "Bunu sen mi yaptın?"

Başını salladı. "İçinde cam vardı"

Acı hoşuna gidiyor ve parmağımı avucuma bastırırken beni izliyor, biraz yüzünü buruşturuyor. Acı yardımcı oluyor. Tam olarak ne ile olduğunu bilmiyorum ama yardımcı oluyor.

"Gitmeni istiyorum," diyorum sessizce, bedenim titriyor. Büyük bir parçam onun kalmasını istiyor ve mantıklı parçamla savaşıyor. "Çünkü o bir tehdit," diyorum yüksek sesle.

"Aria, gerçekten senin için bir tehdit olduğumu mu düşünüyorsun? On sekiz yaşımızdan beri sana aşığım. Sorun Tobias, değil mi? O senin lanet kafanın içinde." Ewan elini tekrar saçlarında gezdiriyor, sinirli bir şekilde. Hayır demeye çalışıyorum ama ben diyemeden sözümü kesiyor. "Seni hiç böyle görmemiştim."

"Git," diyorum sertçe, telefonumu almak için uzanıyorum. "Ben onu aramadan önce git."

Adam inanamayarak gülüyor ama o bunu hiç komik bulmuyor ve karyolanın alt kısmını kavrıyor. "Ondan korkmuyorum. Belki de korkmalısın," diyor ve ceketini ve ayakkabılarını giyerek uzaklaşıyor.

"En azından güvenime ihanet etmiyor," diye inatla cevap veriyorum ve onun yatak odasının kapısında durmasına neden oluyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, çenesi sıkılıyor. "Ukala bir gençtim, Aria. Defalarca özür diledim. Ve ilişkimizin seni bu hale getiren bir adam için hayatını bir kenara atmanla hiçbir ilgisi yok. Fena halde kötüye gidiyorsun ve yardıma ihtiyacın var."

Sessizce evden çıkışını izliyorum, kalbim neredeyse göğsümden çıkacak gibi atıyor. Kapı çarparak kapanıyor ve ben dışarı çıkıyorum, Ewan'ın kırık camı fırçaladığını, duvardaki kan lekesini temizlemeye çalıştığını ve mutfağımı topladığını fark ediyorum.

Oda spreyi kokusu alıyorum ve derin bir nefes alıp gözlerimi kapatarak ne yaptığımı anlamaya çalışıyorum. "Kahretsin," diye bağırıyorum, telefonuma koşarken paniğe kapılıyorum, şifremle kilidini açıyorum ve Tobias'tan gelen elliden fazla mesajı görüyorum.

Onu arıyorum, göğsüm hızla inip kalkıyor, tırnaklarımı kemiriyorum. İlk çalmada cevap veriyor ve ses tonundan sinirli olduğu anlaşılıyor. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Özür dilerim, sarhoş oldum ve uyuyakaldım," diye yalan söylüyorum, son on iki saati nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. O beni tersledikçe kafamın içinde gerilim artıyor, telefondan çıkan her kelime gözlerimi kapatıyor. Tobias sonunda duruyor ve gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor, burnumu çekiyorum. "Özür dilerim."

Telefonda iç geçiriyor. "Endişelendim, neredeyse İskoçya'ya bir uçak bileti ayırtıyordum."

Kaşlarımı çatıyorum, saate bakmak için telefonu bir saniyeliğine çekiyorum. Onun için saat sabahın dördü olmalı. "Bu biraz dramatik, Tobias. Uyuyakalmışım."

"Evet. Ewan gibi biri endişelenmeye hakkım var."

Ona sessizce katılıyorum, başımı sallıyorum, gözlerim buzlu bardağa ve sandviçe kayıyor. "Ben iyiyim."

"Elbette iyisin. Ondan uzak duracağına söz ver. O senin için iyi değil."

"Söz veriyorum."

Ckapt'ca 27

Tobias

Hanna Bizi çalışıyor.

Onunla ilgilenmeliyim.

Şu anda oğlunu okula götürüyor ve ben onu izliyorum, onu denklemden nasıl çıkaracağımı hesaplıyorum. Aria'nın tamamen benim olmamasının sebebi o pislik. Kalbinin bana ait olması gereken küçük bir parçası onda.

Eğer o resimde yoksa, o zaman sorun yok demektir.

Jason'ın annesinin kim olduğunu biraz araştırdım ama sinir bozucu bir şekilde, Ewan'ı bizden uzaklaştırmak için kullanabileceğim biri değil. Başlangıçta onu baştan çıkarmasını istemiştim ama psikiyatri ünitesinde o kadar çok ilaç alıyor ki, muhtemelen bir oğlu olduğunu bile unutuyor.

Aria'yı aldattığı kız mutlu bir evliliği ve çocukları var, bu yüzden o artık yok.

Bütün gece onu neden izlediğimi bilmiyorum. Sanırım Aria'nın ona dokunmasına izin verip vermeyeceğini bilmek istiyordum ve eğer izin verirse onunla ilgilenmem gerekecekti. Ancak, kızım bütün gece şarap şişelerine koyduğum özel karışım yüzünden kusarken, o da boğulup ölmediğinden emin oldu.

Ben de izledim. Ve izledim. Ve bekledim.

Şu anda olduğum gibi.

Zaten benim olan şeyi geri almak için o kadar uğraşıyor ki, onu tamamen kendine istiyor. Belki de artık onun olmadığını anlayana kadar onu önünde sikmeliyim.

Onunla bir geçmişi olması, yeni hayatına girmesini sağlamaz. O kontrol altında, gelişiyor ve neredeyse tüm ilgisini ben çekiyorum, o zaman neden içeri girmeye çalışıyor?

Cinayetten paçayı sıyırabilseydim, onu öldürür, cesedini bir nehre atar ve hiç var olmamış gibi davranırdım. Hayatıma Aria ile devam ederdim ve tutuklanmaktan ya da doktorumu onu sevmeyen bir pislik yüzünden kaybetmekten korkmazdım.

Benim yaptığım gibi değil.

Eğer hissettiğim buysa. Çok garip. Ne zaman onu düşünsem göğsüm sıkışıyor, ısınıyor ve onu görmek için yanıp tutuşuyorum. Genellikle canlı görüntüleri açıyorum ve onun şarap kadehlerini yudumlamasını ve bensiz sitcom izlemesini izliyorum.

Şu anda ailesinin evinde.

Motosikletimle yakınlardayım, konağın girişinde durmuş elleri havada konuşurken onu izliyorum, babası annesine bağırıyor, o içeri koşup ceketini almadan önce.

Harika. Şimdi onlar da karışacak. Potansiyel olarak uğraşacak daha fazla insan. Aria'yı en iyi arkadaşından ve eski sevgilisinden uzaklaştırmak bir şeydi, ama ailesi? Bu zor bir görev olacak.

İlk planım yakalanmadan birini nasıl öldüreceğimi bulmak.

Sonra Aria'yı buradan alıp güvenli bir yere götüreceğim ve onu sonsuza dek kendime saklayacağım.

Ckapt'ca 28

Aria

"Aria!" Ağır bir yumruk ön kapımı yumrukluyor ve neredeyse şarap kadehimi düşürüyorum. Annemin sesi beni hazırlıksız yakaladı. Onu haftalarca görmezden geldikten sonra, bunun geleceğini bilmeliydim.

"Bu kapıyı aç, genç bayan!"

Gözlerimi devirip dağınık evime, kirli çamaşırlarla dolu sepete, tabaklarla dolu lavaboya bakıyorum. İzinli olmama rağmen işe yetişmeye çalışmaktan evraklar oturma odasının zeminine saçılmış.

"Aria!" Adımı bir kez daha haykırdığını duyuyorum. "Orada olduğunu biliyorum." "Ne istiyorsun?" Bağırarak karşılık veriyorum, alnımı kapının kilidini açmadan önce. Kapı açılır açılmaz annemin masmavi gözleri bana dikiliyor ve bana vurmasından korkuyorum.

Her zamanki gibi takım elbise giymiş, saçları kırışıklıklarını düzleştirecek kadar sıkı bağlanmış ya da belki de ağır makyajı yüzünden. Artık emin değilim.

"Arama yok, mesaj yok. İşte kaytarıyorsun. Ewan gelip bizden yardım istemeseydi, kötüleştiğine dair hiçbir fikrim olmayacaktı. Bu iş için biçilmiş kaftan olmadığını bilmeliydim."

Gözlerim açılıyor ve yumruklarımı sıkıyorum, pahalı çantasını bileğinden çekip ona vurmaya hazırım. "Bu ne cüret? Ben iyiyim."

"Şu haline bak," diyor, elini uzatıp düğümlenmiş, yağlı saçlarımı savurarak. Gözleri ince bedenimde geziniyor, kıyafetlerim sarkıyor. "Sarhoş gibi görünüyorsun. Ve Tanrı aşkına bu koku da ne?" Avucuyla burnunu kapatıyor, koridorda yürürken evin etrafına bakıyor ve mutfakta duruyor. "Sana ne oldu böyle?"

Gitmesi gerekiyor-Tobias'ın beni görüntülü aramasına dakikalar var ve ben daha dizüstü bilgisayarımı bile kurmadım.

Sessizce yere bakıyorum ve onun yakıcı bakışlarını üzerimde hissediyorum. Annemi, ben derin bir duygu çukuruna dalıp kendimi ona gösterene kadar burada durup bekleyeceğini bilecek kadar iyi tanıyorum.

İç geçiriyor, gözlüğünü çıkarıp kapatıyor ve yüzünü buruşturarak paket servis tabağının üzerine koyuyor. "Sana bir banyo hazırlayacağım. Seni bu şekilde yalnız bırakmayacağım."

"Hayır! Anne, hemen gitmelisin, yoksa..." Sözümü kesiyorum ve kendimi susturmak için dudağımı çiğniyorum.

Kaşlarını birbirine çatarak şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Daha önce...?"

"Ben sadece... Yorgunum ve uyumam gerek."

"Önce yıkanman gerek." Sıkı bir gülümsemeyle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Sen duşa girerken ben de yatak takımını değiştireyim."

İçgüdüsel olarak bileğini sıkıca kavradım ve dişlerimi göstererek onu döndürdüm. "Hayır dedim! Evimden defolup gitmen ve yılın annesi gibi davranmayı bırakman gerekiyor. Babam zorladığı için burada olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Kaşlarını çatarak, onu tutan hâlâ bandajlı elimden bükülmüş yüzüme bakıyor. "Bırak beni Aria," diyor sakince. "Ben senin için bir tehdit değilim."

Beynim patlıyor ve onu bırakıyorum, sırtım tezgahımla masam arasındaki duvara çarpana kadar adım atıyorum, gözlerim korkudan kocaman oluyor. "Tehdit Ewan. Anne, Jason'ı korumam gerek!"

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

Onu iterek geçiyorum, kirli çamaşırları hızla karıştırıp kapüşonlu bir tişört bulurken hızla çarpıyor, üzerime atıyorum ve annem arkamdan bağırırken ön kapıdan koşarak çıkıyorum.

Durmaya cesaret edemiyorum, çıplak ayaklarım kaldırıma çarparak olabildiğince hızlı koşuyorum, alkolün etkisiyle biraz tökezliyorum. Kasım ayının ortasında yağan yağmurun beni ürpertmesi gerekirken, Jason'ın büyük bir tehlike altında olmasından duyduğum dehşetten başka bir şey hissetmiyorum.

Onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yap.

Defalarca dizlerimin üzerine çöktüğümde, sokak lambaları karanlıkta bana yardım ederken bu düşünce aklımdan geçmeye devam ediyor. Acı verici bir şey hissediyorum.

Göğsüm daralıyor ve nefes almak için koşumu yavaşlatıp avuçlarımı dizlerime yaslıyorum.

Tobias telefonuna cevap vermediğim için çılgına dönecek ve cebimde sürekli titreyen telefonum suçluluk duygumla usulca ağlamama neden oluyor. Telefonu çıkarıp kapatmadan önce burnumun altını siliyorum. Herkes ben görevimi bitirene kadar bekleyebilir; ben onun hayatını kurtarırken herkesin geri çekilmesi gerekiyor.

Sonunda Ewan'ın ön kapısına ulaştığımda birkaç derin nefes alıyorum, kıyafetlerim tamamen sırılsıklam. Saçlarım yüzüme yapışmış durumda ve ayaklarımın tabanında cam parçaları olduğundan eminim.

Korkuyorum. Jason'ı kurtarmaya çalışmanın sonuçları benim için daha kötü olabilir ama o benim önceliğim. Tobias, Ewan'ın yanımda olmaması gerektiğini, her şeyi yapabileceğini açıkça belirtti, o zaman neden Jason'ı onunla bırakayım ki?

Oturma odasının penceresinin altına çömeliyorum, televizyonun açık olduğunu, Ewan'ın kanepede oturduğunu, üzerinde sadece koyu renk bir boxer olduğunu ve telefonunu kulağına dayadığını görmek için içeri bakıyorum. Ön kapıyı yeterince sessizce açarsam, fark edilmeden içeri girip çıkabilirim.

Dilimdeki votka tadı öğürmeme neden olurken bir parça yutkunuyorum. İnleyerek, dizlerime batan taşlarla ön kapıya doğru sürünüyorum, çamur şimdi çıplak bacaklarımı ve ellerimi kaplıyor.

Ayağa kalkıp kapı koluna uzanıyorum, kilit dönüp kapı açılınca olduğum yerde duruyorum. Ewan tam bir şok içinde bana bakıyor, bakışları kanlı ayaklarıma ve tekrar yüzüme düşüyor.

"Polisleri aramayın. O burada," diyor birine ve telefonu kapatıyor. Kapıyı tamamen açıyor ve elini bana doğru uzatıyor, sanki çok kırılganmışım, basit bir dokunuş beni kırabilirmiş gibi.

"İyisin."

İyi değilim. İyi değilim.

"İçeri gel. Burada güvendesin."

Dilim tutuldu, Tobias'ın sözleri zihnimde çınlarken tüylerim diken diken oldu, her bir zerrem dönüp kaçmamı söylüyor. Ama yapamıyorum. Ayaklarım yere yapışmış, gözlerim sulanırken çenem takırdıyor, dizlerimin titremeye başladığını hissediyorum.

Onu görünce, sanki aklım bana karşıymış gibi perişan hissediyorum.
Tobias haklı, ama öyle olmasını istemiyorum, çünkü o Ewan.

Bana uzanmaya çalıştığında irkiliyorum, elini geri çekip ikisini de kaldırıyor. "Aria, benim için nefes al."

Nefesimi tuttuğumun, ciğerlerimin hava almak için yandığının farkında değildim.

"Aria burada mı?" Jason'ın koridordan bağırdığını duyuyorum ve Ewan hemen kapıyı tutup yarıya kadar kapatıyor, böylece görüş alanımdan çıkıyorum. "Eve geliyor mu?"

"Odana git, dostum."

"Hayır, Aria'yı görmek istiyorum!" Küçük elinin kapıyı açmaya çalıştığını görüyorum. Kalbim küçük parçalara ayrılıyor ve kafasını çevirip bana baktığı anda soluk yeşil gözleri bir anlığına benimkilerle birleşiyor.

Dağıldım. Dizlerimin üzerine çöküyorum, ağzım bir karış açık, hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, tam o sırada Ewan onu uzaklaştırıyor ve sert bir şekilde odasına dönmesini söylüyor.

Jason'ın iyi olup olmadığımı, beni görmek istediğini sorduğunu duyuyorum.

Yumuşak birinin beni sardığını hissetmeden önce eller omzuma dokunuyor, adım Ewan'ın dudaklarında. Aynı Ewan gibi kokuyorlar.

Bedenim biraz gevşiyor ve daha çok hıçkırıyorum.

"Ne yapıyorum ben?" su birikintisine bakarak ağlıyorum. Soluk yansımam midemi bulandırıyor, görüntüm iğrenç. "Ne yapıyorum ben?" Tam Ewan beni kaldırıp kollarını bacaklarımın ve omuzlarımın altından geçirirken tekrarlıyorum.

"Donuyorsun," diyor beni eskiden evim dediğim sıcak evine doğru taşırken. Vücudum titremeye başlıyor, soğuk acı veriyor, vücudumdaki her kemik Ewan'ın kollarında sallanıyor. "Buraya yürüyerek mi geldin? Sarhoş musun? Gözbebeklerin kocaman olmuş," diye konuşuyor ateşin önüne oturtup bir havlu daha sararken. "Aria, bir şey söyle. Konuş benimle ki iyi olduğunu bileyim."

Bulanık bakışlarım odayı tarıyor ve gri kanepenin üzerindeki kocaman Jason resmine takılıyor. "Ona yardım etmem gerek," diye mırıldanıyorum, Ewan'ın beni ısıtmak için kollarımda gezinen ellerine bakarken yüzüm buruşuyor. Ondan uzaklaşırken ellerimi savurup aceleyle ayağa kalkıyorum. "Ona ne yapıyorsun?"

"Ne?" diye sorar, kafası karışmış bir halde, ellerini kaldırarak yavaşça ayağa kalkar. "Aria-" "Yaralandı mı?" Paniğe kapıldım, aklımdan geçen düşünceler beni çılgına çevirirken gözlerim

Zihin.

"Yaralandı mı? Hayır, odasında. Ne oluyor-"

Yalan söylüyor.

"Onu buradan çıkarmalıyım, Ewan. Bana yardım et. Burası güvenli değil." Ona doğru yürüyorum, yalvaran bir bakışla kollarını kavrıyorum. *Acele et.* "Lütfen onu buradan çıkarmama yardım et."

"Durman gerek. Ben onun babasıyım. O güvende."

"Hayır, insanları incitiyorsun ve kafalarını karıştırıyorsun." Sesimi yükseltmeye başlıyorum, ağzımı kapatırken dudağım titriyor. "Her şeyimi kaybetmemi istiyorsun."

Ben halının üzerine düşerken o önümde diz çöküyor, iki elini yüzüne sürüyor, yorgun gözleri kazınmış dizlerimde. "Sana asla zarar vermem, Aria. gereken ben değilim," diyor, ıslak saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor, temas neredeyse nefesimi kesiyor. "Bu adam, pençelerini sana iyice geçirmiş ve sen de derin bir çukura düşüyorsun. Aria Miller ne zaman birinin hayatını yönetmesine izin verdi ki?"

"Yok."

Elini benimkinin üzerine koyarak başparmağını tenimde gezdiriyor. Bu hareket küçük ama beni olmaması gerektiği kadar etkiliyor.

"Senin için endişeleniyorum, Aria. Bana göre sen güçlü, bağımsız, zeki ve kimsenin saçmalıklarına kulak asmayan bir kadınsın. Kaybolmuş gibi hissettiğinde bunu hatırlamanı istiyorum." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken onu izliyorum; dudaklarım kıpırdıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. "Ve tüm bunları benim için çok şey ifade ettiğin için söylemiyorum. Doğru olduğu için söylüyorum. Birçok insan seni örnek alıyor, ben de dahil."

"Ama..." Boğazım düğümleniyor, boştaki elim kolunu kavrıyor. "Ben kayboldu."

"Öyle misin? Sadece saklanmadığına emin misin? Eğer kaybolmuş olsaydın, bulunana kadar bunu bilemezdin. Bunu bana yıllar önce söylemiştin, hatırladın mı?" Yanağımın içini çiğneyerek ona bakıyorum. Dudağının köşesi yukarı kıvrılıyor ve göğsümdeki acının bir kısmının kalktığını hissediyorum. "Burada hâlâ kıyafetlerin var. Onları banyoya koyacağım, böylece üstünü değiştirebilirsin."

Ayağa kalkışını izliyorum ve kanepenin etrafında dolaşıp köşedeki dolabı açarak yeni bir havlu çıkarırken derin bir nefes alıyorum. Havluyu bana uzatarak yerden kalkmama yardım ediyor ve ben biraz sendeliyorum, avucum duvara çarpıyor. "Hissettiklerimden hoşlanmıyorum," diye itiraf ediyorum, bakışlarına karşılık vererek. "Hoşuma gitmiyor. Her zaman hasta hissediyorum. İçimde kelebekler uçuşuyor."

"Biliyorum. Gerçekten biriyle konuşmaya ihtiyacın var," diyor ve düşmeden yürümeme yardımcı olmak için bir kolunu belime doluyor.

Karanlık duygu ve düşüncelerin yerine sakin, derin ve ihtiyaç duyulan bir nefes almamı sağlayan bir şey koyuyorum.

"Seninle konuşuyorum," diye cevap veriyorum, başımı kaldırıp ona bakarak. "Jason ve seninle oturabilir miyim? Film izleyebiliriz?" Soruyorum, Ewan beni banyoya götürüyor, beni bir anlığına kör eden ışığı açıyor ve beni yuvarlak küvetin kenarına oturtuyor. Bacağımı kaldırıp ayağımdaki kesiğe soğuk bir bez bastırırken biraz irkiliyorum. "Sadece onu bir süreliğine görmek istiyorum. Onu özlüyorum."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Seni giydirip ailenin evine götüreceğim. Tobias yanlış bir fikre kapılır-"

"Buraya hızlı bir sikiş için gelmedim. Jason için buradayım." Sözünü keserek ona bakıyorum ve soluk yeşil gözlerinin yenilgiyle kapanışını izliyorum.

"Sen böyleyken olmaz, Aria. Eğer ailene gitmek istemiyorsan yatak odasında uyu, yarın seni doktora götürürüz."

Bana bir bardak su dolduruyor, ben de yudum yudum içtikten sonra ona geri veriyorum. O da benim kadar titriyor ve bileklerini tutup ona hissettiklerimi, gerçekten hissettiklerimi söylemek istiyorum ama kelimeler, düşünceler ve duygular kafese kapatılmış durumda.

Ewan merdivenlerden çıkmama yardım ediyor, duvarlar yıllar boyunca üçümüzün aile fotoğraflarıyla kaplı. Köpekler ayaklarımın dibinde, heyecanlı ve havlıyorlar ama onları göremiyorum. Eğilmeyi düşündüğümde bayılacakmışım ya da kusacakmışım ya da her ikisi birden olacakmış gibi hissediyorum.

Yıllarca paylaştığımız yatak odası hâlâ aynı görünüyor, ben ayrılalı sadece birkaç ay oldu. En sevdiğim nevresimlerim üzerinde, pencere sevdiğim şekilde hafif aralık. Yorganı çekiştirip yastığımı kabartıyor ve yatağın yanına bir bardak su daha koyuyor.

"Tekrar hasta olursan diye sana bir kova getireceğim. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başımı salladım. "Uykuya ihtiyacım var."

Başını sallar. "Jason'ı sakinleştireceğim. Kulak misafiri olmuş olabilir ve endişelenmesini istemiyorum."

Yatağa doğru yürüyüp yan tarafa otururken parmaklarım birbirine dolanıyor. Telefonumu bardağın yanına yerleştiriyor ve gitmeden önce bana sıcak bir gülümseme veriyor.

Masaya uzanıyorum ve telefonumu elimde çeviriyorum, acaba açsam mı diye düşünüyorum. Tüm resimlere bakıyorum ve gözlerim bir fotoğrafa takılıyor.

Çok küçük bir fotoğraf, yıllar önce Jason üç yaşındayken bir kulübede çekmiştik. Hepimiz gülümsüyoruz, Jason parmaklarını her ikimizin de burnuna sokuyor. Hepimiz mutlu görünüyoruz.

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve başka tarafa bakıyorum.

Güç düğmesini basılı tutarken göğsümün sıkıştığını hissediyor, Tobias'ı arayabilmek için titreşimin durmasını bekliyorum.

Telefonu kulağıma dayayıp sessizce koridordan banyoya doğru yürüyorum, Tobias cevap verirken her seferinde bir adım atıyorum. "Neredesin lan sen?"

"Şey... Jason'ı görmeye gittim," diye cevap veriyorum sessizce, Jason'ın odasına ulaşıp kapı çerçevesinin arasındaki boşluktan bakıyorum.

Sinirle ofladığını duyuyorum. "Nereye?"

Fısıldayarak, Ewan yatağının yanında diz çöküp elini siyah saçlarının arasında gezdirirken gözlerimi Jason'dan ayırmıyorum. "Ewan'ın."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Agresif ses tonuyla gözlerimi bir an için kapatıyorum ve Ewan'a bakmak için açıyorum, oğlunu kucağına alıp alnından öperken yumuşak yüz hatlarını izliyorum. "O adam bir yılan, Aria. Hemen kaçmalısın."

"O sadece bana göz kulak oluyor. Kendimi iyi hissetmiyorum."

Ardından sessizlik geliyor ve hâlâ orada olup olmadığını görmek için telefonu çekiyorum. "Tobias?" Adını söylüyorum, parmak uçlarımda koridordan aşağı iniyorum ve

Merdivenlerde, köpekler ayaklarımın

dibinde. "Nasıl hissediyorsun?"

diye soruyor.

"Başım dönüyor," diye cevap veriyorum, dizlerim titriyor. "Şimdi gidiyorum."

"Evet, öylesin. Sana başka ne yaptı? Sana dokundu mu?" "Tabii ki hayır,"

diye cevap veriyorum ve yumruğunu bir şeye vuruyor. "Lanet olsun, Aria,

bize ne yaptığını görmüyor musun? Sana bir şey verdi mi?

Bir şey mi? Bir şey mi içtin?" Kuru

dudaklarımı yaladım. "Su."

"Siktir," diye tükürür. "Sana ilaç vermiş, Aria. Evden siktir olup git."

"Dur," diye sızlanıyorum. "O bana bunu yapmaz."

"Yapmaz ? ayrıldın ve seni lanet olası evinde tutuyor. Biraz su içtin ve şimdi kendini iyi hissetmiyorsun."

"Dur," diye fısıldıyorum, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor çünkü doğruyu söylüyor olma ihtimali çok yüksek. Tobias neden bana yalan söylesin ki?

Devam ediyor, her kelimesi o karanlık duyguları beynimin ön saflarına sürüklüyor. "O bir tehdit, Aria. Bunu unutma. Sana sahip olmak istiyor ve seni oraya götürmek için her şeyi yapacak. Hemen o evden siktir olup git. Kaç."

"Tehdit o," diyorum ve bunu defalarca tekrarlıyorum, Ewan'ı duyduğumda ön kapıda donup kalıyorum.

"Aria?"

Tüm vücudum ürperiyor ve adımı tekrar söylediğini duyduğumda neredeyse telefonu düşürüyordum.

Telefonu Tobias'a kapattığımda kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve arkamı döndüğümde gözlerim açılıyor. Başını benim duruşuma doğru eğiyor, kaşlarını çatıyor. "Sorun nedir?"

Bunu o planladı; Jason'ı görmek için ona gelmem gerektiğini biliyordu ve bana o suyu içirdi. Tobias haklı. Kaçmam gerek.

"Konuş benimle. Neyin ?"

Ewan bana doğru bir adım atıyor ve ben de hemen topuklarımın üzerinde dönerek kapıyı açıp olabildiğince hızlı bir şekilde koşmaya başlıyorum.

Jason yataktayken beni takip edemeyeceğini biliyorum. O kadar sorumsuz değil.

Koşarken çoraplı ayaklarım yere vuruyor, uzaktan Ewan'ın bağırışlarını duyuyorum. Kaldırımdan sola dönüp caddenin karşısına geçiyorum, bir araba neredeyse bana çarpıyor ve son anda direksiyonu kırıyor.

Dizlerimin üzerine düşüyorum ve ayağa kalkıyorum, tekrar düşüyorum, Ewan'ın bana verdiği şeyin sistemimde hızla ilerlediğini fark ediyorum ve güçsüzüm. Daha önce böyle hissettiğimi sanmıyorum. Hissettim mi? Beni bu hale getiren Ewan.

Ewan bana ilaç verdi.

İhanetin yakıcı hissi, tam biri bana ulaştığında yolun ortasında yere kusmama neden oluyor. Midemi boşaltmaya devam ederken iri eller saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor.

Her şey bulanıklaşıyor ve kendimi bir kez daha karanlığa doğru kayarken hissedene kadar ağlıyor, hıçkırıyor ve betona karşı çığlık atıyorum.

Ckapt'ca 27

Aria

"W "Kalk, Aria."

sıcak bir çift dudak hissediyorum, vücudumu ürpertiyor ve yorganı üzerime çekmeme neden oluyor

Daha fazla. Gözlerimi açamıyorum; denediğimde güneş beni kör

ediyor. "Seni sikip uyandırmadan önce uyan."

Gözlerim pır pır açılıyor ve çarşafın içinde dönerek, dağınık saçlı, son derece yakışıklı, gömleksiz bir Tobias'la karşılaşıyorum. "Tobias... Nesin sen-"

"Haftalardır içine girmedim. Bu konuşmayı şimdi mi yapmamız gerekiyor? Dün gece seni bulduğumda baygındın." Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor, gözleri yüzümü arıyor. "Sana sadece bir sorum var." Yer değiştirerek beni altına sıkıştırıyor, iri gövdesi oldukça ince olan bedenimi eziyor. "Onu becerdin mi?"

"Tabii ki hayır," diye cevap veriyorum kaşlarımı çatarak. "Neden böyle düşündün ki? Sadece Jason'ı görmeye gittim, pis olduğum için duş aldım ve çıktım.

"Duş mu aldın?" diye soruyor, gözlerini kısarak. "Onunla

mı?" "Ne? Hayır. Bunu sana asla yapmam."

"Benim yerimde olsaydınız ne düşünürdünüz? Telefonum kapalıyken eski sevgilimin evine gitseydim?"

Zehirli sözleri içimi parçalıyor olmalı ama onun yerine, ağzı boynuma doğru inerken *damladığımı* hissediyorum. Dili boğazımda gezinirken cevap vermekte ya da mantıklı bir açıklama düşünmekte bile zorlanıyorum.

"Sen ne yapardın Aria?" diye fısıldıyor kulağıma, etrafımız , aramızdaki beklenti tıpkı boxer'ının içinde zorlanan siki gibi kalınlaşıyor. "Onun görüntüsünü senden söküp almam mı gerekiyor?"

"I..." Tobias bacaklarımı birbirinden ayırıyor, öpücüklerini göğsümden aşağıya doğru sürüklüyor, dudaklarıyla karnımda ıslaklık izleri bırakıyor ve iç çamaşırımın bel bandında duruyor. Avuç içleri dizlerimin iç kısmına bastırıp bacaklarımı birbirinden daha da ayırırken her bir tüyüm diken diken oluyor, omuriliğimde sıcak zevk girdapları oluşuyor.

"Tadının ne kadar güzel olduğunu özledim, Doktor. Sana çok kızgınım, bu yüzden amını yiyeceğim ve sen boşalmadan hemen önce duracağım, sonra da kıçını sikeceğim."

Avuçlarını daha yukarı iterken, başparmakları amıma bastırırken usulca inliyorum.

Klitorisimin etrafına masaj yaparken vücudum ona tepki veriyor, düşüncelerim bulanıklaşıyor, sinirlerim patlıyor, kalbim hızla çarpıyor. Bedenim, parmaklarımın yapamayacağı şekilde beni memnun etmesi için ona yalvarıyor. Haftalardır onun sesiyle, onun komutlarıyla kendimi tatmin etmek, onun burada olmasıyla, sıcak dilini klitorisimin üzerinde gezdirmesiyle kıyaslandığında çok küçük kalıyor.

Saçlarını çekiştirmeye çalışıyorum ama memnuniyetsizlikle inliyor ve beni ön tarafıma çeviriyor. Yanaklarımı ayırıyor ve ben yastığıma doğru inleyene kadar kıçımı yalıyor. Kıçımı yüzüne doğru itmek için sırtımı eğiyorum, dili dar deliğe girip döndüğünde her yerim geriliyor.

Yanağıma inen bir tokatla irkildim ve geri çekildi, arka deliğime hizalanmadan önce birkaç kez kendini okşadı. "Derin bir nefes al."

Yarağını o kadar sert ve hızlı bir şekilde kıçıma sokmadan önce bunu zamanında yapmıyorum, dudağımı kanayana kadar ısırıyorum, yüzümü yastığa iterken çığlık atıyorum.

"Ne kadar sıkı bir kıç," diye homurdanıyor, ucuna kadar gevşiyor ve tekrar içeri sokuyor. "Çok sıkı ve çok *benim*."

Onunla doluyum, çok doluyum ve bunalmışım, ama omurgamın dibindeki sıkılaşan sarmal, kıçımı becerme hissinden hoşlanıyor, yüzümü yastığın içine daha da itmesini ve yatak başlığı duvardan tekrar tekrar çarpana kadar daha derin ve daha hızlı itmesini seviyor.

Orgazmım başlamadan hemen önce kıçımdan çekiliyor, o kadar yüksek sesle nefes alıyor ki göğsünün hızla inip kalktığını ya da kalbinin hızla çarptığını anlamak için arkamı dönmeme gerek yok.

"Henüz gelemezsin," diye uyarıyor. " dön."

Yatağın üzerinde önünde diz çöküyorum, gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Tobias yanağımdaki bir tanesini siliyor ve parmağını ağzıma sokuyor. "Tadını alabiliyor musun?

Ağlama şekliniz? Ne tür gözyaşları bunlar, Doktor? Mutlu, üzgün ya da dehşet gözyaşları mı?

Uzaklardan, her yönden gelen belli belirsiz yankılar duyabiliyorum. Başımı sağa sola çevirip sesleri arıyorum. Sesler yükseliyor ve Tobias da önce etrafına, sonra bana bakıyor.

"Onları duyabiliyor musun?" Soruyorum ve kaşları çatılıyor, gözlerimi odanın içinde takip ederken alt dudağını emiyor.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Ne duyabiliyorsun?"

Yankılanan çan sesleri kulak tırmalamaya başladığında başımı eğerek odaklanmaya çalışıyorum. Kalbimin hızlanmaya başladığını hissediyorum, ama hararetli bir an gibi değil. Onun yerine nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. "Acıyor," diyorum ellerimle kulaklarımı kapatarak. Sesler o kadar tiz ki beynimin patlayacağını düşünüyorum.

"Aria, bana bak." Reddediyorum, ellerime sıvı döküldüğünü hissederken başımı sallıyorum ve çığlık atmaya başlıyorum. "Aria!" Tobias gözlerimi açana kadar kollarımı sallayarak bana doğru bağırıyor. "Ben de duyabiliyorum," diyor derin nefesler alarak ve eliyle onu taklit etmemi işaret ediyor.

Burnumdan girip ağzımdan çıkıyor, kalp atışlarım durulmaya ve acı veren sesler yumuşamaya başlayana kadar bu hareketleri tekrarlıyorum. Ellerimi indiriyorum, avuç içlerimin kıpkırmızı olmasını bekliyorum ama hiçbir şey yok.

"Duyabiliyor musun?" Çanlar derinleşiyor, tıpkı ağır bir avuçla defalarca vurulan bir davul gibi. "Nereden geliyor bu?"

Davul sesleri melodik bir şarkıya dönüşüyor ve ellerimi havaya kaldırmak için yoğun bir ihtiyaç hissediyorum, Amber Run'ın *I Found* şarkısının ritmi beni uzaklara götürürken gözlerimi kapatıyorum. Yataktan kalkıyorum ve ev karanlığa gömülüyor, renkli ışıklar zemini kaplıyor ve ben de onları banyoya kadar takip ediyorum. Yüzüyorum, yerçekimi beni aşağıda tutmak için savaşırken zemin benden uzaklaşıyor, boydan boya aynalı duvara doğru ilerliyorum.

"Sana neler oluyor?" Tobias başını eğerek soruyor. "İyi hissediyor musun?"

"Çok... mutlu hissediyorum."

Tobias arkamdan geliyor ve yansımadan beni izlediğini, çıplak dans ederken kalçalarımın hareketinden zevk aldığını görebiliyorum. "Onu kucaklaman hoşuma gidiyor," diyor, bana doğru yürüyor ve kalçalarımı tutuyor. "Eğer onu kucaklarsan, paylaşabiliriz."

Dudakları dudaklarıma yapışıyor ve öpücüğün içinde eriyorum, beni lavabonun üzerine kaldırırken parmaklarım saçlarına gömülüyor.

"Paylaşmak mı?" Ona soruyorum, ağzına karşı nefes nefese kalıyorum, şişmiş başının girişime bastırdığını hissediyorum. "Seninle her şeyi paylaşırım."

"Bir şey var mı?" diye tekrarlıyor, müzik sessizliğe gömülüyor ama nefes alış verişlerimiz kesiliyor. "O zaman kendini benimle paylaşmanı istiyorum, Aria."

Başımı sallıyorum ve o da bana sırıtarak ucunu yarığımdan geçiriyor; haftalardır onu amımın içinde hissetmemenin verdiği hisle sırt kaslarına tutunuyorum. İçime soktuğu her santim nefesimi kesiyor ve tırnaklarımı derisine geçirmeme neden oluyor.

Duruyor ve içimden çekiliyor, irkilmeme neden oluyor. "Bekle," diyor Tobias, sesi titreyerek. "İyi olduğuna emin misin?"

Tamamen kaybolmuş görünerek kaşlarını çatıyor. "Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum, topuklarımı kalçalarına gömüyorum, böylece tekrar içime giriyor.

"Sen..." Kalçalarımı ona doğru çevirip sikini kabzasına kadar soktuğumda sözleri boğazında düğümleniyor.

Bir anlık kısıtlaması kırılıyor ve dişlerini omzuma geçirerek hızla içime dalıyor, dudaklarını dudaklarıma çarpmadan önce ham deriyi emiyor ve öpüyor.

"Daha hızlı," diye mırıldanıyorum, itişleri daha da yoğunlaşıyor, içime gömülüyor, ağzına doğru inlememe neden olan o tatlı noktaya çarpıyor. Kıçımdaki tutuşu biraz acı verici, ama daha çok dikkatimi içime giren horozuna veriyorum, bizi lavabodan uzaklaştırıp beni fayanslı duvara karşı becerirken acımasızca serbest bırakıyor.

Elim boğazına dolanmak için havalanıyor ve coşkulu halime ulaşmaya yaklaştıkça daha fazla baskı uyguluyorum, kalçalarını benimkilere doğru hareket ettirirken sert şaftına sürtünüyorum. "Daha sert," diye inliyorum, Tobias dediğimi yaparken sırtım duvara çarpıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor, dudakları bir kez daha benimkilere bastırırken ter vücutlarımızı kaplıyor, dili ağzımın içine giriyor ve benimkiler boyunca ilerliyor.

Mutluluk, zevk ve sıcaklık karışımı bir his içimi dolduruyor. "Tobias..." Ona önemli bir şey söylemeye çalışıyorum, haftalardır söylemek istediğim bir şey. "Sanırım ben..."

"Hâlâ haplarını alıyor musun?" diye sözümü kesiyor, elleri dizlerimin arkasına gidiyor ve beni banyodan dışarı taşıyor.

Koridorun duvarlarına çarparak birkaç kez durdu. "Öyle mi?"

"Evet," diye nefes alıyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve bir elimi ensesindeki saçların arasından geçirip telleri çekiştirerek başını kaldırıp bana bakmasını sağlıyorum.

Soluk yeşil gözler bana bakıyor ve Tobias beni yatağıma yatırıp elinde pompaladığı sikiyle açıkta kalan bedenime bakarken derin bir transa giriyorum. "Eğil." Elinin uzunluğunda aşağı yukarı hareket edişini izliyorum, gözlerim mürekkepli, kaslı vücudunun desenlerini takip ediyor.

Halüsinasyon mu görüyorum yoksa neler oluyor emin değilim ama Tobias'ın görüntüsü gözümün önünde sürekli değişiyor. Bir saniye dövmeleri var, sonra yok oluyorlar. Gözleri yeşil ve mavi arasında gidip geliyor ve kafamı karıştırıyor. Formu dalgalanıyor ve gözlerimi kapatıp tekrar açtığımda Tobias'ın üzerime eğildiğini görüyorum.

"Kıçına boşalmak istiyorum. Eğil," diyor daha sert bir şekilde. Dinliyorum, dört ayak üzerinde duruyorum ve beklentiyle yatak başlığını izliyorum. "Seni sabit tutacak bir şeyim var," diye açıklıyor, üzerime eğilip yatağımın direğinin köşesine bağlı bir kutuyu alıyor. Çekiştiriyor ve kelepçe takılı bir bağlayıcı çıkıyor.

Karyola direğinin diğer köşesindeki birebir aynısını tutuyor ve bileklerimi kelepçeleyene kadar bağları çekiyor. Geri çekildiklerinde irkiliyorum, bedenim öne doğru sarsılıyor. Kalçalarımı kavrıyor ve ağzımdan bir inilti dökülürken hızlı bir hareketle tamamen içime giriyor. "Geri çekilebilir," diyor, göğsü sırtıma gelecek şekilde eğiliyor ve sıkı kordonlara fiske vuruyor. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Oraya nasıl gittiler?

Kalçalarını kıçıma doğru yuvarlıyor ve açısı beni daha fazla doldurmasını sağlıyor, dişlerim her itişte gıcırdıyor. Birçok kez anal yaptım ama en sevdiğim şey değil. Sadece Ewan'la denedim ve o her zaman yavaş ve nazikti, Tobias'ın beni ne kadar sert siktiğiyle neredeyse beni parçaladığı gibi değil.

İçimden çıkıp beni çevirdiğinde irkiliyorum ve arkasında yanıp sönen flaş ışıklarıyla boğazımı kavradığında zihnim çarpılıyor, kollarım başımın üstünde, bu pozisyonda çapraz. Öne eğiliyor, bir kez daha içime girerken beni derinden öpüyor, duvarlarım onun etrafında kenetlenmeye başlarken siki şişiyor.

"Mükemmel amına koyayım," diye inliyor her itişinde, kasları her tarafa gerilirken dişleri omzuma batıyor, ikisi de en yüksek noktalarımıza kuvvetle vuruyor. I

Başımı sallıyorum, zihnim bana oyun oynarken göz kırpıyorum ve Ewan'ın üzerimde gezindiğini görüyorum. Rahatladığımı hissediyorum, ellerinin vücudumda gezinmesinin keyfini çıkarıyorum.

"Seni seviyorum, Aria." Takdir ve şehvet dolu bakışlarıyla beni içten içe bayıltıyor. "Seni seviyorum amına koyayım."

Bu sesi nerede olsa tanırım. İçimden taşan duygular beni bir süredir yapamadığım şekilde rahatlatıyor. Boğuluyormuşum gibi hissettiğimde beni her zaman güvende ve rahat hissettiriyor.

Burada benimle olduğunu bilmenin rahatlığına gömülürken gözlerim kapanıyor. "Ben de seni seviyorum Ewan," diye inliyorum, sırt kaslarını kavrarken

orgazm zirveye ulaşır.

Tüm hareketlerini durduruyor, yukarı doğru eğilirken vücudu titriyor, başım dönüyor. "Az önce ne dedin sen?" Tobias bana ters ters bakıyor, yüzü şeytani bir şekle bürünüyor. "Ewan?" diye hırlayarak içimden çıkarken irkiliyorum.

Nutkum tutuldu, hareket etmeye çalıştıkça kelepçeler sıkılaşıyor, Tobias'ın tamamen şeytani bir görünümle yataktan inişini izliyorum. "Hayır, Tobias... Seni kastediyorum*!*"

"Saçmalık. Hâlâ onunla yattığını bilmeliydim."

Tekrar hareket etmeye çalışıyorum ve bağlar neredeyse bileklerimi koparıyor. "Sana söz veriyorum, değilim! Yemin ederim, aylardır onun yanına gitmedim!"

Başını sallayan Tobias dönüp aynama vuruyor, cam parçaları yere saçılıyor. "Sana güvenmiştim!"

Bununla başa çıkamıyorum, bedenim korku, reddedilme ve kafa karışıklığıyla titriyor. Endişemi artıran kısıtlamalardan kendimi kurtarmaya çalışırken hıçkırıklarım boğuk boğuk geliyor. "Lütfen, Tobias. Bunları üzerimden çıkar ki bunu düzeltebileyim."

"Sana aşık oldum, bu benim, o garip çocuk olarak asla yapamayacağım bir şey!" Gözlerinin yaşla dolup taştığını, öfkenin içinden akıp gittiğini, yerdeki bir şeyi tekmelediğini ve duvarıma yumruk atıp sıvayı deldiğini gördüğümde kalbim parçalanıyor.

Bana döndü, öfkeyle. "Seni kaybedemem... Kaybetmeyeceğim."

"Yapmadın, Tobias. Yemin ederim," diye haykırıyorum, ona ulaşmaya çalışırken yüzüm buruşuyor, kelepçeler beni tekrar yerime oturtuyor. "Lütfen, inan bana."

"Sana güvenmiştim Doktor. Sana tehdidi gösterdim ve sen onun kollarına atladın. O etrafta dolaşırken nasıl birlikte olabiliriz? Sırf seni mutlu etmek için ne kadar ileri gittiğimi tahmin bile edemezsin!"

Bana doğru adım atıyor, iki avucu başımın yanına yerleşecek şekilde eğiliyor, dudakları kulağıma değecek şekilde eğiliyor. Kalbim neredeyse duracak gibi oluyor, elleri göğüslerimin arasından geçip boğazımı sarıyor. "Sen benimsin. Bunu unutma. Sen yapmadığın için tehdidi benim halletmem gerekiyor."

Ağzını ağzıma bastırıp beni kendi ağzı olarak kabul ettiğinde nefesim kesiliyor. Dudaklarını kovalamaya çalıştığımda kendini benden uzaklaştırıyor, kıyafetlerini kapıp evden çıkıyor.

Gözyaşlarımın arasından nefes nefese, çıplak benliğimi kurtarmak için bir elimi diğerine geçirmeye çalışıyorum. Ağlıyorum, yüzüm gözyaşlarıyla kaplanıyor. Dört ayak üzerinde dönüyorum, kollarım artık başımın üzerinde çapraz değil ve işaret parmağımla tokaya ulaşmak için tüm gücümü kullanıyorum, ama kolum yerine geri uçuyor. Omzuma bir ağrı saplanıyor. Başarısız olup başımı yastığa gömüyorum ve çığlık atıyorum, kalbim dengesiz bir hızla atıyor.

Ewan'a zarar verecek. Ben
ne yaptım ki?

Önümüzdeki bir saat boyunca çalar saatimin yanıp sönen ışığına KONSANTRASYON SAĞLIYORUM ve benimle alay eden çevremi bloke etmeye çalışıyorum.

Kapının çarpma sesini duyunca başımı yastığa daha çok gömüyorum ve gerçeklikle mücadele ederken hıçkırarak ağlıyorum. Zil sesleri, yanıp sönen ışıklar ve Ewan'ın erkek arkadaşım olarak ortaya çıkması arasında dayanamıyorum. Artık neyin gerçek olduğunu bilmiyorum. "Aria?" Gabriella'nın adımı söylediğini duyuyorum, topuklarının tıkırtısını dinliyorum. koridor boyunca. "Evde misin?"

Kapımı açtığında, yatağa bağlanmış çıplak bedenimi, yerde paramparça olmuş camları, Tobias'ın göçüğün yanındaki duvara vurduğu kanlı yumruk izlerini görünce nefesi kesildi.

"Ne oldu böyle?" Beni çözüp açıkta kalan bedenimin üzerine bir yorgan atarken, eğilmiş çıplak halimi görmezden gelerek aceleyle ilerliyor. "İyi misin?" diye soruyor, önce odaya sonra da şişmiş kırmızı gözlerime bakıyor.

"Tobias." Gabriella'nın omzuna hıçkırarak onun adını boğuk bir şekilde söyledim. "Onu incittim. O..."

"Üşümüşsün." Gabs beni yataktan kaldırıyor, kolunu sırtıma dolayarak banyoya girmeme yardım ediyor ve duşu açıyor. "Bunu

pislik sana vurdu mu?"

Başımı sallıyorum, düşüncelerim olan bitenle karışıyor. Çanları tekrar duyuyorum ve başımı ellerimin arasına gömüyorum. "Durdur şunu," diye yalvarıyorum, sesler daha da yükseliyor. "Lütfen," diyorum bir kez daha, Gabriella'nın gömleğini tutuyorum, tükürük çenemden aşağı akıyor.

Yüzümü inceliyor, sonra iki parmağıyla gözlerimden birini açıp gözbebeğimi iyice görüyor. "Neyin peşindesin?"

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum, oda dönmeye başlıyor. Midemdeki kelebekler panayır alanının yanıp sönen flaş ışıklarını görmemi sağlıyor. Elimi uzatıyorum, hız arttıkça rüzgârı parmaklarımın arasında hissediyorum.

"Daha hızlı," diye fısıldıyorum, gülümsemeye başladığımda his beni daha yükseğe kaldırıyor.

Yüzümde acı veren bir sızı hissediyorum ve Gabriella bana hırlıyor. "Kendine gel!"

Avuç içimi yanağıma koyup acıyan derimi hafifletiyorum ve duvara yaslanıyorum. "Az önce bana tokat mı attın?" Hırlıyorum, öfkem artıyor.

"Anneni arıyorum, Aria. Bu iş çok ileri gitti." Endişeyle başını sallıyor, telefonunu çıkarıp ekrana dokunuyor.

"Anne. O da gezintiye çıktı mı?"

Beni görmezden geliyor, beni yerden kaldırıp duşa taşırken telefonu lavabonun üzerine bırakıyor. Bedenim şu anda kendi ağırlığımı taşıyacak kadar sağlam değil. Gabs beni kabinin köşesindeki küçük mermer koltuğa oturtuyor, vücudumu ılık suyla ısıtırken kendini ıslatıyor, ellerini ince bedenimde nazikçe tutuyor.

"Ewan günlerdir benimle telefonda konuşuyor, senin için çok endişeleniyor. Annen de öyle. Bence Tobias'la olan bu şey bitmeli. Sen iyi değilsin."

Onun adını duyunca gözlerim açılıyor ve ellerini tutuyorum. "Tobias'ı seviyorum."

"Hayır, onun tarafından kontrol ediliyorsun. Güçlü duygular ile korkmuş zihinsel teslimiyet arasında büyük bir fark vardır."

Ona vurmak istiyorum ama bir yanım bu dürtüyle savaşıyor. "Benden hoşlanmıyorsun bile. Beni önemsiyor olsaydın, mutlu olmamı isterdin." Ellerini bırakıp ondan uzaklaşıyorum. "Kimsin sen?"

"Buradaki tehdit ben değilim. Bu," diyor başımın yan tarafına dokunarak. "Ne olduğunu bulmam gerek-"

"*Ewan* bir tehdit... Ewan bir tehdit..."

Gabs bana kaç kez durmamı söylese de bu ilahiyi tekrarlıyorum. Beni kurulayıp camdan kaçarak odama taşıdıktan sonra bile beni giydirmeye devam ediyor ve ben de çan seslerini tekrar duyana kadar bozuk plak gibi bu sözleri söylemeye devam ediyorum.

Gabriella'nın telefonunun çaldığını duyuyorum ve cevap verebilmek için beni kanepeye oturtuyor. "Hey, evet, o burada. Ewan gece evden kaçtığını ve Tobias'ın onu bulduğunu söyledi. Onun nesi var bilmiyorum. Benimle hastanede buluşur musun? Tamam, orada görüşürüz Doktor Miller."

Her zaman yaptığı gibi anneme hitap ederken kaşlarımı çatıyorum ve o da ceketimi kapıp önümde diz çökerek deriyi kollarımdan yukarı çekiyor. "Nereye gidiyoruz?" Kelimelerim bulanık çıkıyor ve kuru dudaklarımı yalayarak boş midemi gündeme getirme dürtüsüyle savaşıyorum.

"Sana yardım getireceğiz, Aria. Hepimiz seni seviyoruz ve seni iyileştireceğiz." Gözlerimiz buluşuyor ve omuzlarımdan bir yük kalktığını hissediyorum, elini elimde tutarken gözlerim yaşlarla doluyor. "Kendin gibi hissetmediğini biliyorum ama bir daha asla yanından ayrılmayacağım."

Karmakarışık düşüncelerim biraz daha netleşiyor, yavaşça başımı sallayarak onaylıyorum ve ikimiz de kapının çarparak kapanmadan önce açıldığını duyduğumuzda donup kalıyoruz.

Babam oturma odamda duruyor ve solgun yüzüme bakıyor. "Ne almış?" diye soruyor Gabriella'ya, beni koltuktan kaldırmasına yardım ediyor, her biri bir kolunu omuzlarımın altına sokuyor. "Tanrım, Aria. Bir deri bir kemik kalmışsın."

Yumuşak bir tempoda devam eden çan seslerine konsantre olarak gözlerimi kapatıyorum ve etrafımdaki seslere odaklanıyorum ama her şey boğuk.

Çoktan arabaya gittiğimizi fark etmiyorum, babam kemerimi bağlıyor. Tek gördüğüm yanıp sönen ışıklar, vücudumda ağır bir bas tınısı hissediyorum. Zihnim bulanık olmasına ve her şey tersine dönüyor, tekrar ediyor, yavaşlıyor gibi görünmesine rağmen, babam bizi hastaneye götürürken yüzümü dik tutmaya çalışıyorum.

Burada olmasına şaşırdım. Emekli olmadan önce halledebileceği her davayla uğraşan meşgul bir adam olarak, kendi ailesine ancak zaman ayırabiliyor.

Deli olduğumu düşünürlerse, ki zaten düşündüklerini sanıyorum, beni kabul edip bir enstitüye gönderecekler.

Evimden hastaneye kadar çan sesleri acı içinde kulaklarımı delmeye başlıyor. Kafamın içinde Tobias'ın sözlerini çalmaya devam ediyorum: *kucakla onu.* Ne zaman gözlerimi kapatıp tam olarak bunu yapmaya çalışsam, çan benzeri sesler kayboluyor

Yumuşak ve rahatlatıcı bir şeye dönüştü, bir kez daha patlamadan önce beni bir anlığına işkencemden kurtardı ve sessizce irkilmeme neden oldu.

Kucakla onu. Bunu nasıl yapacağım?

Başım Gabriella'nın kucağında, eli saçlarımı okşarken gökyüzündeki bulutları izliyor, her lamba direği ya da trafik ışığı geçişimizde sayıyorum. "Tobias nerede?" Panik içinde ona bakarak soruyorum. "Ona zarar verdim, Gabs. Az önce Ewan'la yattım."

Başını iki yana sallar. "Hayır, yapmadın. Tobias'ı da unut; o senin için iyi değil." Cevabı kesik kesik olunca kaşlarımı çatıyorum ve ondan uzaklaşmak için pozisyonumu değiştiriyorum. Saçlarını kulaklarının arkasına toplayarak iç geçiriyor. "Bana öyle bakma. Hayatına girdiğinden beri kötü haberlerden başka bir şey olmadı."

"Nereye gidiyoruz?"

"Sadece doktorların senin üzerinde birkaç test yapmasını istiyorum." Avucunu elimin üzerine koyuyor, başparmağını tenimde gezdiriyor. "Sonra eve gidip film izleyebiliriz, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, babamın başlığının arkasına bakarken parmaklarımızı birbirine kenetliyorum. Kendi kendime *mırıldanıyorum*, ritim sessizce çalarken başım iki yana eğiliyor.

Hastanenin otoparkına vardığımızda, Gabriella'yı acil servisin koridorlarında takip ederken babam bana yardım ediyor, parlak ışıklar gözlerimi yakıyor. "Onu dördüncü koğuşa götürebiliriz; orası zaten sessiz. Doktor Miller bizimle orada buluşacak," diyor Gabriella, annemle buluşmaya giderken telefonunun ekranına bakarak.

Midemin döndüğünü hissediyorum ve ne kadar tutmaya çalışsam da vücudum kabarıyor ve iki büklüm oluyorum. Safra, ama neredeyse hiç safra yok, yere sıçrıyor, tadı ekşimiş, gözlerim acıyla sulanırken boğazımı yakıyor.

Gerçeklik sürekli donuyor ve hastanenin farklı yerlerine gitmemize neden oluyor. Ne zaman normale döndüğümü hissetsem, kafamda basınç oluşuyor ve beynimdeki blip yeniden başlıyor.

Korku... pek sık hissetmediğim bir şey. Kafamda kendime güvenmek ve güçlü olmak bana her zaman günü atlattırmıştır. Nasıl hissettiğimden korkuyorum.

Kendi düşüncelerinizden korkmak böyle bir şey mi?

Hiçbir zaman kimseye güvenen biri olmadım ama şu anda Tobias'ı istiyorum, ona ihtiyacım var. Bana kızgın olduğunu biliyorum ama aramızda her ne oluyorsa bunu düzeltebileceğimi biliyorum.

Onları anlayamadığımı düşünüyorlar, iğrenmiş ifadeleri bana bu insanların benimle birlikte olmaktan hoşlanmadıklarını söylüyor. Görünüşe göre, başka bir yerde olmayı tercih ediyorlar.

Koşamıyorum. Deniyorum ama sanki ayakkabılarımda beni yere yapıştıran bir tutkal varmış gibi olduğum yerde kalıyorum. Dünya dönüyor ve ben devrilirken kelebekler uçuşuyor. Kolumda bir çimdik hissediyorum, yanımda genç hemşire bana iğne batırmaya çalışıyor. Yüzümü buruşturarak ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni tutuyorlar, kalp atışlarım hızlanıyor. Tüm eller bastırıyor,

Boğuluyorum.

Çanlar. Etrafımda çoğalıyorlar, çığlık atmaya başladığımda yanıp sönen ışıklar beni kör ediyor.

Kalçamda bir bıçak darbesi hissedene kadar, gözlerim yavaşça kapanırken başka bir sızı takip ediyor.

Ckapt'ca ű0

Aria

"A diktatörlük insanları farklı yollara sürükleyebilir."

"Ama o bir bağımlı değil. Bunu ona biri yaptı," diyen Gabriella'nın her kelimede sesini yükselterek doktora cevap verdiğini duyuyorum. "Onun Bunu erkek arkadaşım yaptı."

"Varsayımlar da bu kadar kolay ortaya atılmaması gereken bir şeydir. Eğer durum buysa ve elinizde kanıt varsa, o zaman rapor edilmesi gerekir. Benim işim hastanın sağlığıyla ilgilenmek. Birkaç kan testi daha yapmam gerekiyor," diye cevap veriyor adam, ardından bir kapı kapanıyor ve biri nefesinin altında mırıldanıyor.

Gözlerimi kapalı tutarak her kelimeyi dinliyorum.

"Küçük Jason'ı bakıcımız Ewan'a götürdün mü?" Babamın sorduğunu duyuyorum ve kalbim anıların seliyle çarpmaya başlıyor. "Çok heyecanlanacak. Onu birkaç aydır görmedi."

"Evet," diye yanıtlıyor. "Eve koşarak girdiğinde bir hoşça kal bile diyemedim."

Ailemin malikanede çalışan personeli var ve onlardan biri, Francis adında yaşlı bir kadın, ilişkimiz boyunca Jason ile bağ kurdu. Randevu geceleri için dışarı çıktığımızda ona bakıcılık yapıyordu ve ben annemle babamı görmeye gittiğimde Jason hep onunla evde takılıyordu.

Bekle. Bu Ewan'ın burada olduğu anlamına mı geliyor? Tobias onu bulamadı mı?

Halsizim. Saatlerdir uykuya dalıp çıkıyorum. Doktor benimle her konuşmaya çalıştığında, neyin gerçek olup neyin olmadığını kavrayamıyor, zihnimdeki derin, karanlık bir deliğe geri dönüyorum. Etrafımı dinliyorum, saatin tik takları canımı acıtıyor, hastane yatağımın karşısındaki lavabodan su akıyor çünkü Gabs yıkanmadan yarım saat geçiremiyor

Elleri. Annem eve gitmek istediğinden yakınıyor, babam ona çenesini kapatmasını söylüyor.

Duymak istediğim tek bir ses, görmek istediğim tek bir kişinin yüzü var ve biliyorum ki bu hatamdan sonra Tobias'ın benimle işi bitecek.

Neden bu kadar çok acıyor?

Ewan'ın birine, "Bilmesi gerekir," dediğini duyuyorum. "Neden kafanı öyle sallıyorsun anlamıyorum Dolores. Bir dakikalığına kendini beğenmişliği bırakabilir misin? O senin kızın ve tek yaptığın gitmek istediğinden yakınmak."

"Ses tonuna dikkat et genç adam," diye çıkışıyor annem. "Ben onu bir keş olsun diye yetiştirmedim-"

"Onun hakkında bu şekilde konuşmaya cüret etme!"

Ewan'ın sesini yükseltmesiyle gözlerim şok içinde açılıyor. Bulanık görüş beni hastane odasında karşılıyor. Herkes yatağıma , sandalyelere tünemiş, annem ona ters ters baktığı için kaşlarını çatıyor.

"Aria!" Gabs şaşkınlıkla eğilip elimi tutarak beni rahatlattığını söylüyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Çığlık atarak konuşmaya çalışıyorum ama Ewan da öne doğru eğilip sırtımı sıvazlayarak bana bir şişe su uzatınca öksürük krizine dönüşüyor. Gözlerim Gabriella'nın bal rengi gözleriyle buluştuğunda başımı sallayıp ondan uzaklaşıyorum. "Neler oluyor?" Boğazımı bir kez daha temizlemeye çalışarak sesimde bir kırılmayla soruyorum.

"Yakında açıklayacağım. Yirmi dört saatten fazladır uyuyorsun. Bana nasıl hissettiğini söyle."

Annem sandalyesinden kalkıp hayal kırıklığı içinde başını sallayarak dışarı çıkarken babam da onu takip ediyor ve kalıp beni dinlemesi için yalvarıyor. "Onun sorunu ne?"

"Her zamanki gibi davranıyor," diyor Ewan, öne doğru eğilmiş, kollarını yatağın parmaklıklarına dayamış, ifadesi okunmuyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Ona aramızda ne olduğunu sormak istiyorum. Neden birlikte uyuduğumuza dair bir anım bilmek istiyorum ve kocaman bir parçamın bunun beni korkutup korkutmadığı ya da rahatlatıp rahatlatmadığı konusunda hiçbir fikri olmaması beni korkutuyor.

Doktorlardan biri gelir ve panosundan kalemini çıkarır. "Ahh, uyanmışsınız Bayan Miller. Bize bir dakika izin verir misiniz?" Gabriella ve Ewan ayrılmadan önce bana son bir kez bakarken kapıya doğru işaret ediyor. "Seni yüzünde biraz sıcaklıkla görmek çok güzel. Bir süredir

oldukça solgun." Bana gülümsüyor ve panoyu kolunun altına sıkıştırıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Başım ağrıyor."

Yatağımın her iki yanındaki korkulukları aşağı çekerek serumun hızını ayarlıyor. "Geldiğinizde susuz kalmıştınız. Bunun damar yolundan geçmesine izin vereceğiz ve bağlantınızı keseceğiz," diyor, bir sandalyeyi yaklaştırıp ayak bileğini dizinin üzerinden geçirerek. "Şimdi bana neler olduğunu anlat."

"Hiçbir şey." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, son birkaç hafta garip geçti. Şu anda, mırıldanmadan ya da prova yapmadan tam bir cümle kurabilecek kadar net düşünebildiğim ilk an gibi görünüyor. "Bilmiyorum. Her şey yavaş ve bulanık."

"Peki ne zamandır reçetesiz Clozapine kullanıyorsunuz?" "Klozapin mi?"

Başımı şaşkınlıkla eğerek onu yankılıyorum. Gözlerimi kısıyorum
Gözlerini yarıklara dikerek evraklara bakmaya çalıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sisteminizde yüksek seviyede vardı." Kalemini panosuna yerleştirerek bana baktı. "Akıl sağlığıyla ilgili hiçbir sorunu olmayan biri için çok endişeliyim Aria. Kalbini kontrol ettik ama kaslarında herhangi bir şişme olmadığından emin olmak için daha fazla tarama yapmamız gerekebilir. Buraya getirildiğinde tansiyonun çok düşüktü. Hâlâ da öyle ama tehlikeli değil." İç çekiyor. "Neden alıyordunuz?"

"Clozapine olduğuna emin misin?"

"Dün tam bir kan tahlili yaptık ve sisteminizde yüksek seviyede var. Sizi birkaç gün daha hastanede tutmamız ve izlememiz gerekecek."

Yutkunuyorum ve kelimeyi kendi kendime söyleyerek başımı sallıyorum.

Klozapin - antipsikotik ilaçların en güçlü formlarından biri. Sadece şizoaffektif bozukluğu ve aşırı düzeyde psikozu olan kişiler için diğer her şey başarısız olduğunda kullanılır. Peki neden benim sistemimde?

Dudaklarım kıpırdıyor ama sesim çıkmıyor, o bana bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Birkaç dakika sessizlik oldu ve ben boğazımı temizledim. "Ben... Ben olduğumu bilmiyordum-"

"Anlıyorum." Ayağa kalktı ve panosuna bir şeyler not etti. "Gözlemlerinizin üzerinden geçeceğim ve biraz daha uyumanıza izin vereceğim."

"Tamam." Ensemde karıncalanmalar hissediyorum, yüzümdeki tüm kan çekilirken yanaklarımdan aşağıya doğru soğuk bir his yayılıyor. "Ewan'a içeri gelmesini söyleyebilir miyim?"

Başını sallayarak evrakları yanındaki koltuğa yerleştiriyor ve Ewan'ın dikkatini çekiyor. "Oturun."

Ewan bana bakarken, onun solgun yüzümü ve yaşaran gözlerimi fark ettiğini ve bana sıkıca gülümsediğini görüyorum. "Benimle oturabilir misin?" diye soruyorum.

Doktor ateşimi, stetoskopuyla kalbimi ve tansiyonumu kontrol edip sonuçları yazarken kollarını hastane yatağının kenarına dayayarak kabul ediyor. "Hâlâ düşük. Bu iş bittikten sonra bir serum torbası daha göndereceğim. Bebeğin iyi olduğundan emin olmak için bir ultrason ayarlamam gerekecek."

Nefesim , elim Ewan'ınkini sert bir şekilde kavrıyor.

"Bebeğim*?*"

"HEY," diye inliyor Ewan, uykusundan doğrulup önce odaya, sonra da bana bakıyor. "Yeni mi uyandın?"

Başımı salladım ve gülümsedim. "Sadece bir dakika önce."

"Daha canlı görünüyorsun. Hâlâ miden bulanıyor mu?"

Başımı sallıyorum ve yatak takımını parmaklarımın arasında döndürüyorum, düz karnıma bakıyorum ve bir bebeğin orada nasıl olduğunu merak ediyorum.

"Burada benimle kalmana gerek yoktu."

Omuz silkiyor, ayağa kalkıp hastane yatağının ayak ucuna doğru yürürken kollarını yukarı doğru uzatıyor. Gözlerim onu boydan boya süzüyor, o fark edince bakışlarımı duvara çeviriyorum. "Benim için sorun değil. Jason zaten birkaç günlüğüne ailenin evinde kalacak."

"Gelmelerine bile şaşırdım," diyorum gözlerimi devirip saçlarımı kulağımın arkasına atarak. Ona bakıyorum, ne kadar sönük olduğunu görünce alt dudağımı çiğniyorum. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

Bir omzumu kaldırıyorum, bir başka gözyaşı seliyle savaşıyorum. "Ben... Ben sadece neden hala burada olduğunu bilmiyorum."

Dalgalı kahverengi saçlarını kontrol etmek için şapkasını takarken, "Sana söyledim ya, benim için sorun değil," diye cevap veriyor.

Başımı sallıyorum, kaşlarını çatarak bana bakıyor, yüzü şaşkınlıkla dolu. "Her şeyi kastediyorum. Ayrıldık ve sen hala bana yardım ediyorsun- neden? Neden sana her ihtiyacım olduğunda sana koşmama izin veriyorsun?"

Yatağa en yakın sandalyeye oturup dirseklerini kenara dayıyor ve düşünürken başparmağının ucunu alt dudağında birkaç kez gezdiriyor. "Bak, Aria. Sana yıllardır aşığım ve ne benim ne de senin yapacağımız hiçbir şey bunu değiştirmeyecek." Sessiz kalıyorum, gözlerim yüzünü arıyor, devam etmesini istiyorum. "Gençken gerçekten çok kötü hatalar yaptım ve bununla yaşamam gerekiyor. Ama bana ihtiyacın olursa? Elbette senin için burada olacağım." Elimi tutup kendi elinin arasına aldı. "Tüm bunların çok boktan olduğunu ve korktuğunu biliyorum, ama ne olursa olsun, tüm yol boyunca seninleyim."

Yanağımdan bir damla yaş süzülürken ona gülümsüyorum. "Benimle uğraşarak çok zaman harcadın, Ewan. Bunun için minnettarım ama seni de benimle birlikte bu işe sürüklemeyi reddediyorum. Sen ve Jason benim gibi aptal olmayan birini bulmayı hak ediyorsunuz."

"Yalan," diyor kalın İskoç aksanıyla kıkırdayarak ve gözlerim yakasından yukarı doğru çıkan göğüs dövmesinin tepesine düşüyor. "Aria Miller benim için her zaman yeterince iyi olmuştur. Ama burada olmamın nedeni bu değil. Buradayım çünkü seni önemsiyorum ve endişeliyim."

"Hamileyim," diye fısıldıyorum, gözlerimin arkasında basınç

oluşuyor. Yavaşça başını sallıyor.

"Ve bu senin değil." Ses tonumda üzüntü var. "Ergenliğimden beri seninle birlikteyken nasıl başkasından hamile kalabilirim?"

"Hey," diyor rahatlatıcı bir ses tonuyla, elimi tutarak. "Ağlama. Ne olursa olsun buradayım."

"Neden diğer kaçmıyorsun?"

"Benim ve Jason için yaptığın onca şeyden sonra, seni bunu tek başına yapman için bırakırsam nasıl bir adam olurum?"

"Bu bir iyiliğe karşılık iyilik değil, Ewan. Jason konusunda sana yardım etmek istedim çünkü o senin bir parçan," diye cevap veriyorum. "Kendi hayatımda neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrim bile yok, bu yüzden başka birini buna sürüklemem yanlış olur." Elimi tuttuğu yerden çekip öne doğru eğilerek dizlerime sarılıyorum. "Ben artık sadece ümitsiz bir vakayım. Jason ve sen daha iyisini hak ediyorsunuz."

"Eğer bir daha kendin hakkında böyle konuşursan, o piçi kendim avlar ve bir köprüden aşağı sarkıtırım." Tehdidi karşısında oflayıp pufluyorum, o da aniden ayağa kalkıyor. "Şu anda onu avlamaya çıkmadığım için şanslı."

"Neden bunun için Tobias'ı suçluyorsun?"

Gözleri kısılıyor ve sonra ofluyor. "Gabriella sana söylemedi mi?" Başımı salladığımda burnunun kenarını çimdikliyor. "Erkek arkadaşın

İlaç tedavisi. Hem yüksek dozda. Bunlardan biri de Clozapine." "Beni bununla uyuşturduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sanmıyorum. Onun yaptığını *biliyorum*. Gabriella zaten polislere vermek üzere bir rapor üzerinde çalışıyor."

Vücudum kaskatı kesiliyor ve içimden ona bağırmak geliyor ama kendimi durduruyorum. Çünkü mantıklı geliyor. Her şey. Tobias'ın en başta o ilacı alması bile. Her şey yerine oturuyor.

Beni bu kadar kötü kandırdığı fikri midemi bulandırıyor.

Haplarımı mı değiştirdi? Beni nasıl hamile bıraktı?

Dürüst olmak gerekirse, taramamı yaptırana kadar inançsızlık içinde olacağım. Yanlış pozitif olabilir ya da ben çok ilerideyim ve Ewan baba olabilir.

Ama son zamanlarda regl oldum.

Dizlerime sıkıca sarılıyorum ve sertçe yutkunuyorum.

"Ben kutsalım." "Biliyorum bebeğim. Ama hepimiz senin için buradayız."

Kapının çalındığını duyunca ikimiz de kafalarımızı kapıya doğru çeviriyoruz, bir hemşire ziyaret saatinin bitmek üzere olduğunu haber vermek için kafasını içeri uzatıyor. Ewan'a dönüyorum ve ne kadar sinirlendiğini fark ettiğimde ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Gitmelisin. Gece düzgün bir uyku çek ve uyandığında bana mesaj at."

"Tamam," diye cevap veriyor, ayağa kalkıp ceketini ve ayakkabılarını giyiyor, alnıma yumuşak bir öpücük kondurmak için eğildiğinde beni şaşırtıyor. Temasla birlikte kollarım ve boynum karıncalanıyor ve kızardığımı saklayarak etkilendiğimi göstermemek için elimden geleni yapıyorum.

O gider gitmez yastığın altından telefonumu çıkarıp Tobias'la yüzleşmeye ve ona hayatımdan defolup gitmesini söylemeye niyetlendim ama bildirimleri görünce kanım dondu.

TobiasWork: On cevapsız arama.

TobiasWork: Neler olduğunu biliyorum ve lütfen endişelenmeyin. Bunu düzeltebilirim. Gel ve benimle hastanenin yanındaki yeraltı patikasında buluş. Bana kızma. Yaptığım her şey senin için. Açıkladığımda anlayacaksın.

Seni seviyorum.

"Aman Tanrım, Aria!" Gabriella elinde dizüstü bilgisayarımla kapımdan içeri dalınca yerimden sıçrayıp telefonumu düşürüyorum. "Bak," diye devam ediyor ve bilgisayarı kucağıma bırakıyor. Ekrandaki kelimeleri tarıyorum, içeriğine bakınca gözlerim açılıyor. ". Ivy yeni denemelere kabul edildi.

Sayenizde! Çarşamba günü Danimarka'ya uçuyor, ancak olan biten her şey nedeniyle asistanınız Margaret'i onunla birlikte gitmesi için tahsis ettiler. Ama Aria... O girdi!"

"Gabriella," diye başlıyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor. Dürüst olmak gerekirse şoktaydım. Onu kabul edeceklerini düşünmüyordum ama kapsamlı bir araştırma yaparak ve kıçımı yırtarak onu kabul ettirecek kadar iyi bir mücadele verdim. Plana bakılırsa, daha iyi bir yaşam kalitesi için yüksek bir şansı var.

Bana sarılıyor ve ikimiz de sevinç gözyaşları dökerek bu inanılmaz habere gülüyoruz. Son bölümü tekrar okudum, tüm kalbimi bu işe verdiğim için beni, Aria Miller'ı kutluyorum.

"İşte sen busun. İşte bu yüzden olan biten her şeye karşı mücadele etmen gerekiyor. Ivy gibi onlar için savaşacak birine ihtiyaç duyan bir sürü çocuk var ve sen bu konuda elinden gelenin fazlasını yapan birkaç kişiden birisin. Ama bak, işe yaradı! Annesinden de sana binlerce kez teşekkür eden bir e-posta aldın."

Göğsüm, işimi sevmemin nedeni olan saf tatmin duygusuyla kabarıyor. En iyi arkadaşıma bakıyorum, gözlerindeki neşe ve benimle gurur duyması bir insanın umabileceği her şey. Sizi alkışlayan, başarılarınız için sizinle birlikte ağlayan bir kişiye her zaman rastlayamazsınız. O benim sadece en iyi arkadaşım değil; kız kardeşim gibi ve onu seviyorum.

"Yarın benimle ultrasona gelebilir misin?" Homurdanıyor,

dizüstü bilgisayarımı kapatıyor. "Zaten geliyordum."

Ckapt’ca űů

Aria

"I seni öldüreceğim."

Gabriella telefonda bana bağırıp hastaneden kaçtığım için bana küfrederken gözlerimi deviriyorum. Sayısız özlemim var Ondan, Ewan'dan ve ailemden gelen telefonların hepsi beni bulmaya çalışıyordu. Sadece Gabs'e cevap verdim çünkü planımı ve bunu neden yapmam gerektiğini anlayacağını düşündüm.

Yapmıyor.

"Kendini kurumsallaştırmaya mı çalışıyorsun? Gözetim altındasın, Aria. Kimseye haber vermeden gizlice kaçman da işini güvende tutmana yardımcı olmayacak." Her kelimesinde sesini yükseltiyor ve telefonu kapatma isteğimle savaşıyorum. "Koğuşumuzdaki herkes zaten zihinsel bir çöküş yaşadığını düşünüyor, bu yüzden kaçmak sana puan kazandırmaz."

Onu görmezden geliyorum çünkü haklı ama oturup antipsikotikler gibi tehlikeli bir şeyi kötüye kullanma konusunda masum olduğumu savunursam, bunu denemediğim için pişman olacağım.

Gabriella bana yiyecek bir şeyler getirmek için ayrıldığında Tobias'a mesaj atmıştım. Onunla buluşacağımı ve cevaplar istediğimi söyledim. Beni aradı. Sesi çok alçaktı, ağzından çıkan her kelime özür diler gibiydi çünkü haftalardır bana ne yaptığını bildiğimi biliyordu.

"Bana zarar vermez," diyorum ceketimi daha sıkı sararak, Kasım havasının soğukluğunu hissederek. Evimin yanındaki alt geçide ilerlerken nefesimin kesildiğini görebiliyor, buzhavanın ciğerlerime dolduğunu hissedebiliyorum. "Bana zarar vermek isteseydi şimdiye kadar çoktan verirdi." "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? O pisliğin yaptığı her şeye bak... ve sen hala onun sana zarar vermeyeceğini düşünecek kadar hayalperest misin?" I

Arka planda Ewan'ın Gabs'i selamlarken bir kapının kapandığını duyuyorum. "Onunla buluşmak için hastaneden ayrıldı."

Telefondan yükselen itirazları ve küfürleri duyunca olduğum yerde duruyorum, gözlerim bir anlığına kapanıyor. "Şimdi kapatıyorum."

"Hayır! Aria, benim," diyor Ewan, Gabriella'nın oflayıp puflamasına ve ona ailemi arayacağını söylemesine neden oluyor. "Neredesin sen?"

"Cevaplara ihtiyacım var," diyorum ona, durup alt geçitten yaklaşık beş dakika uzaklıktaki küçük bir duvarın üzerine oturarak.

"Ve onu görmeye gitmenin güvenli olduğunu mu düşünüyorsun? Hadi ama Aria," diye iç geçirdi. "Sen bundan daha akıllısın. Lütfen bana nerede olduğunu söyle. Şimdi arabama gidiyorum."

"Bana güveniyor musun?"

Derin bir nefes verdiğini duyuyorum, muhtemelen elini saçlarında gezdiriyor ve başını öne eğiyor. "Evet," diye cevaplıyor sessizce. "Ona güvenmiyorum. Ne olmasını bekliyorsun?"

"İyi olacağım."

"Kapat telefonu," diye derin bir ses duyuyorum arkamdan, *onun* sesi ve tüm güvenim buharlaşıyor, yerini ensemdeki tüyleri diken diken eden anlık bir korku alıyor. Ayağa kalkıyorum, dönüyorum ve içimi yakan en mavi gözlerle karşılaşıyorum. "Kapat. Hemen kapat."

"Hayır, Aria, takılma-"

Tobias telefonumu elimden çekip alıyor ve Ewan'ın yüzüne kapatıyor. "Acele etme," diyor ve bir adım öne çıkıp telefonumu arka cebine sokarken bana sırıtıyor.

"Onu bana geri ver," diye çıkışarak elimi uzattım. Başını iki yana sallıyor, koluma giriyor ve bizi alt geçide doğru götürüyor.

Sıkıca kavrıyor ve elimden geldiğince ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. Karanlık ve tenha olan patikanın diğer tarafına geçtiğimizde duruyor. "Canımı yakıyorsun."

Tobias kolumu bırakıyor ve yüzümü ona çeviriyor. "Fazla zamanımız yok," söze başlıyor ve elimi tutmaya çalışırken kaşlarımı çatarak geri çekiliyorum. "Korkuyorsun." Başını bana doğru eğerek titrek duruşumu ve korkudan yaşaran gözlerimi süzüyor. "Hayır, hayır, hayır, Aria... Benden korkma." Yanaklarımı avuçlarının arasına alıyor ve alnını benimkine yaslıyor, bedenim kaskatı kesiliyor. "Lütfen benden korkma. Dünya üzerinde sana zarar verecek son kişi benim."

"Sen bir canavarsın," diyorum, onu kendimden uzaklaştıracak cesareti kendimde bularak. "Artık dayanamıyorum, Tobias." Panik onu ele geçiriyor ve yüzündeki tüm kan çekiliyor, dudakları kıpırdıyor, ağzından hiçbir kelime çıkmıyor. "Klozapin..." Gözleri büyürken başımı sallıyorum. "Evet, seni pislik!"

"Yardıma ihtiyacın vardı. Ben sadece-"

"Hayır! Hayatımı o kadar berbat ettin ki, ihtiyacım olan son şey senin yardımın. Daha yeni günlerce hastanede tüm bunları sistemimden atmaya çalıştım."

Sessiz kalıyor ve öfke etrafımda o kadar yoğun bir şekilde birikiyor ki, elimi ona doğru fırlatıyorum, yüzünün yana doğru sarsılmasına ve gözlüklerinin yere düşmesine neden olacak kadar sert bir tokat atıyorum.

Derin, ağır nefesler alarak sakin kalmaya çalışıyorum, çünkü gözleri kararıyor ve yüzünü bana çevirdiğinde yarıklara kadar daralıyor. Beni alt geçidin duvarına yaslıyor, burun delikleri öfkeyle alevlenirken gözlüklerini ayakkabısının altında eziyor.

"Bunu hak ettim," diyor ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken irkilmeme neden oluyor. "Ama eğer bana bir daha vurursan..." Eğiliyor, ağzı benimkinden birkaç santim uzakta. "Bu işin peşini bırakmam. Hayatının sonuna kadar seni kafese tıkar ve sikimle beslerim." Dudaklarını alnıma bastırıyor, gözlerim bir anlığına kapanıyor. "Gitmemiz gerek."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diyorum o dönerken ve adımlarının donmasına neden oluyorum. "Bana uyuşturucu veremezsin, beni bir yatağa bağlı bırakamazsın, hayatımı mahvedemezsin, sonra da seni affetmemi bekleyemezsin."

"O hapları sana yardım etmek için verdim, Aria. Stresliydin ve sana yardım etmek için aklıma gelen tek şey buydu." Oflayıp pufluyor, sabırsızca başını uzaktaki sokak lambasının altına park etmiş bir arabaya doğru eğiyor. "Çekil."

"Gabriella ilaçların sana ait olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

Sessizlik beni öldürüyor. Sakin kalmaya çalışırken bana bakmıyor bile.

"Yüzüme söyle, Tobias. Bana ilaç verdiğini söyle. Klozapin antipsikotik bir ilaçtır-"

"Ne olduklarını biliyorum." Sözümü aniden keserek yanaklarını şişiriyor ve beni izliyor. "Ne olduklarını biliyorum."

Kollarımı önümde kavuşturuyorum, korkum artan öfkemle birlikte yok oluyor, içimdeki o sinir bozucu parça onunla birlikte gitmek için zihnimle savaşıyor. "Onlar senin miydi?"

Bir itirafa neden bu kadar ihtiyaç duyduğumu bilmiyorum, belki de kendimi daha iyi hissetmek ve diğer herkesin söylediklerini sorgulamamak için. Onun kötü bir insan olduğunu itiraf etmesine ihtiyacım var. Bu onu terk etmemi kolaylaştırır.

"Sana söylersem, acele edip şu lanet arabaya biner misin?" Hayal kırıklığı içinde alt dudağını çiğnemesini, burnunu kıvırmasını izliyorum. "Bende işe yaramadılar ve bunun nedeni hasta olmamam, Aria. Benim hiçbir sorunum yok ve senin, ailemin ya da herhangi bir doktorun söyleyeceği hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

"Kendi kız arkadaşına ilaç verdin, Tobias. Onları benim doğum kontrol hapımla değiştirdin ki-"

"Hayır, değiştirmedim. Neden onları senin lanet hapınla değiştireyim ki?" diye soruyor ve tekrar önüme gelene kadar birkaç adım atıyor. "Çok içiyordun. Aldığın her şişeyi kapladım, sütüne, kahve filtrelerine kadar. Fark etmemen için eve gitmişim gibi davranmak zorunda kaldım."

Çenem geriliyor, seğiren elim ona tekrar tokat atmamak için elinden geleni yapıyor. "Ve hasta olmadığını mı iddia ediyorsun? Bu tür ilaçlarla alkol aldığında ne olduğunu biliyor musun?"

"Tabii ki . Daha önce neden içmediğimi sanıyorsun?" diye cevap veriyor omuz silkerek.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Bağırıyorum, göğsünü bir kez daha itiyorum ve geri çekilmesine neden oluyorum. "Benden bu kadar. Benden uzak dur."

Ondan uzaklaşıyorum, bana yetişip kolunu belime doladığında patikada hışımla ilerliyorum. "Açıklamama izin ver," diyor nefes nefese, alnını omzuma yaslarken ben ellerini tokatlıyorum, uzun bir dakikadan sonra vazgeçiyor. "Gitme."

Dudaklarım titreyerek ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülerek ellerimi onun beline koyuyorum ve parmaklarımızı birbirine geçirerek kollarını kendimden uzaklaştırıyorum. Ona dönüyorum ve hızla gözlerini kırpıştırırken yanağının iç kısmını çiğnemesini izliyorum. "Hâlâ başım dönüyor, migrenim geçmiyor ve tansiyonum çok düşük. Ve hepsi senin suçun."

"Sana yardım ediyordum," diye tekrarlıyor, bu kez sessizce. Kelimeler ağzından sanki hiçbir şey değilmiş gibi dökülürken gözlerim kapanıyor, kalbim hızlanıyor. "Yaptığım her şeyin senin için olduğunu söylediğimde ciddiydim." Avuçlarını yüzümün kenarlarına bastırıyor ve burun uçlarımız birbirine değene kadar başını eğiyor. "Seni seviyorum, Aria. Senin için *her şeyi* yaparım."

"Ama yapamazsın," diye hıçkırıyorum, gözyaşlarımın sel gibi izin verirken başımı göğsüne yaslıyorum. "Beni ihtiyacım olan şekilde sevemezsin." Gözyaşlarımı

Kolunu ona doluyor ve sessizlik aramızda asılı kalırken başımın arkasını tutuyor. "Sevdiğin insanları beni incittiğin gibi incitemezsin."

Vücudum kollarında titriyor, gözyaşlarımla dikkatini dağıtmaya çalışırken arka cebinden telefonumu almaya çalışıyorum, bizi ayırıp elimi tuttuğunda başarısız oluyorum.

"Benimle gel." Umutlu görünüyor, elimi ağzına götürüyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. "Seni zorlamayacağım ama eğer geliyorsan hemen gitmeliyiz yoksa kaçıracağız."

Neler yapabileceğinden emin değilim ve zehirli bir yanım onu tekrar görmekten hoşlandığı için dudaklarını dudaklarıma bastırdığında onu itmiyorum, kendimi vücuduna gömülürken hissederken onu öpüyorum.

Kendime ihanet ediyorum. Daha önce uyuyan bir Ewan'ın yanında uyandım ve kendimi güvende hissettim. Şimdi ise bana ilaç verip hamile bırakan bir psikopata sarılmış durumdayım ve onun beni öpmesine izin veriyorum.

"Neyi özledin?" Dudaklarına karşı soruyorum, parmakları saçlarımın arasından geçiyor.

Cevap vermiyor. Sadece küçük bedenimi iri gövdesine yaslıyor, dili benimkinin üzerinde yuvarlanıp beni sertçe öperken üzerimde yükseliyor. Ağzının içinde inliyorum, çekilmeden önce dişlerinin alt dudağımı ısırdığını hissediyorum.

"Eğer tekneyle İrlanda'ya gidersek, kimse bizi bulamaz." Şaşkınlıkla ona bakıyorum, nefesimi tutarak bana başını sallayıp kendisiyle aynı fikirde olduğunu söylüyor. "Evet, bu şekilde kimse birlikte olmamızı engelleyemez. Hepsinin ne yaptığını görmüyor musun? Seni benden uzaklaştırıyorlar. Benim olanın gitmesine izin vermem."

"Ben... Pasaportum yanımda değil."

"Var. Paketlediğim çantanın içinde." Elimi tutuyor ve bizi arabaya doğru götürüyor. Tamamen sessiz kalıyorum, bundan kurtulmanın yollarını düşünüyorum ama onun tepki vermesine neden olacak hiçbir şey yapmıyorum. "Geçen gün senin evine gittim ve sen yoktun. O pisliklerden birinin seni ele geçirdiğini düşündüm. Ben de bir plan yaptım, Ewan'ı öldürmek zorunda kalmadan mutlu olmamız için bir yol buldum. Her şeyi ayarladıktan sonra geri döndüğümde sen hastaneye kaldırılmıştın."

Yolcu tarafındaki kapıyı açıyor ve için eliyle işaret ediyor.

"Gidemem," diye itiraz ediyorum.

"Elbette yapabilirsin," diye cevap veriyor, ben başımı sallarken inliyor. "Bin şu lanet arabaya, Aria." Sert ses tonu beni zıplatıyor, bu da yerleşmeme neden oluyor

Yolcu koltuğuna oturup kemerimi bağlarken o kapıyı çarpıyor. "Yakınlarda bir otelim var. Bir sonraki gemiye kadar oraya gidebiliriz."

Tamam, düşün, Aria. Bundan kurtulmanın yollarını düşün. Araba sürerken direksiyonu tutabilirim ama bu bebeğe zarar verebilir. Tanrım, telefonum olmadan hiçbir şey yapamam. Onunkini çalmaya çalışmazsam? Denersem bana zarar verir mi? Bana vurur mu? Ona hamile olduğumu söylemeli miyim, yoksa bebeğe bir şey yapar mı?

Ona bakıyorum, gözlükleri çoktan gitmiş, yüzünde sert bir ifade var ve onun çocuğunu taşıdığım gerçeğinden bahsetmemeye karar veriyorum. Ona eninde sonunda söyleyeceğim, ama sadece güvende olduğumda.

Yarım saat sonra otele ulaşıyoruz; Stranraer'in tekne terminalinden arabayla on dakika uzaklıkta, su kenarında küçük bir oda ve kahvaltı tesisi.

Arabadan inmeme yardım ediyor ve resepsiyona doğru ilerlerken titrememe engel olamıyorum, gözlerim bayanda, bana yardım etmesi için sessizce ona yalvarıyorum. Kadın hiç oralı olmuyor, gözlükleri çarpık burnunun yarısına kadar düşmüş bilgisayarında bir şeyler yazıyor.

"Ne zaman taburcu oldun?" diye soruyor bana kapıyı açıp ceketimi omuzlarımdan çekerken.

"Ben yapmadım."

Kaşlarını çatarak kendi ceketini çıkardı ve ikisini de kapının yanındaki sandalyeye bıraktı. "Ne demek yapmadım? Benim kızım acımasızlaşıyor."

Cevap vermiyorum, çünkü gözlerim güzel otel odasına takılı kalıyor: yatağın her tarafına güller serpilmiş sayvanlı bir yatak.

Romantik olmaya mı çalışıyor? Beni kaçırmaya çalışırken mi?

"Ellerinde kalan tek oda buydu," diyor, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi. "Çantanı banyoya koyacağım, böylece duş alıp üstünü değiştirebilirsin."

Gergin bir şekilde etrafta dolaşmasını, benimle hiç göz teması kurmamasını ve çantanın askılarını karıştırmasını izliyorum. Eşyaları yatağa yerleştirmek için bana arkasını dönüyor ve ben yine telefonumu görüyorum.

Kendime sarılıp yutkunuyorum.

"Yağmurdan ıslandıkları için şu kıyafetleri çıkarsan iyi olur."

Kıyafetlerini çıkarmasını istiyorum. Telefonumu geri almam lazım

Evet, akli dengesinin yerinde olmadığı çok açık. Evet, yardıma ihtiyacı var. Ve evet, bana çok kötü şeyler yaptığını biliyorum. Ama duygularımı öylece silemem. Soyunmakla ilgili yorumumun cinsel bir şey için olduğunu düşünerek bana bakarken içimde kelebekler uçuşuyor.

"Sence zamanımız var mı?" diye soruyor, bana doğru yürüyor ve parmak uçlarını kollarımda gezdiriyor. Karıncalanma hissi doğrudan bacaklarımın arasına gidiyor ve nefesimin kesilmesine neden oluyor.

"Neyin zamanı?"

Alt dudağını ısırıyor, omzumdaki kayışa uzanıyor ve yavaşça aşağı çekiyor. Nefes alışım düzensizleşiyor, sadece onun dokunuşunun yoğunluğundan bacaklarım çaprazlaşıyor. Kulağıma fısıldarken yanağı benimkini sıyırıyor. "Sevişmek için zamanımız var mı?"

"Bir şartla," diyorum, ellerimi göğsüne bastırarak onu yatağın kenarına götürüp oturmasını sağlıyorum. "Bana yaptığın her şeyi anlatacaksın."

Elleri kalçalarımı kavrayıp beni kucağına çekerken inliyor. "Hmm, hayır. Yapacağımı sanmıyorum."

Omuz silkiyorum, ayağa kalkmaya çalışıyorum, beni geri çekerken bağırıyorum. "Beni mi istiyorsun?" Ellerimi saçlarına dolayarak ve boynunu ısırabilmek için çekiştirerek soruyorum.

"Bildiğinden daha fazla," diye cevaplıyor nefes nefese.

Derin bir nefes alarak ve bunu kabul etmesini umarak ona sürtünüyorum. Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, dilim ayrık dudaklarından geçip onunkiler boyunca ilerlerken tüm kontrolü elime alıyorum.

Birkaç dakika sonra derin öpücükten kopuyor, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

"Bana kızgın olmadığını söyle."

"Ben yalancı değilim," diye cevap veriyorum dudaklarına karşı. "Sadece... söyle bana..."

Kalçalarımı ona karşı hareket ettirmek sözlerini kırdı. Aletinin sertleştiğini hissediyorum ve duygularım beni ele geçirirken planımın yok olmaya başladığını hissediyorum. Onun için, onun her şeyi için çaresizim ve bunun yanlış, tamamen tehlikeli olduğunu biliyorum, bu da onu daha çok istememe neden oluyor.

Ağzı boğazıma yapışıp derimi emerken inliyorum, eli omurgamda ilerleyip ensemi kavrıyor, dudakları dudaklarıma değiyor. "Seni seviyorum, Aria." Hareketlerimi durduruyor, ciddileşiyor

yüzünün üzerinde. "Farklı olabilir ama sana karşı daha önce hiç şeyler hissediyorum. Bana bunun yeterli olduğunu söyle."

Kalbim onun için kırılmamalı. Bedenim ona tepki vermemeli. Zihnimin tekrar açılması gerekiyor ki bu bulanık yargıya bir son verebileyim. İçten içe kimi sevdiğimi, kimi istediğimi ve şu anda kimin üzerinde oturmam gerektiğini biliyorum. Şu anda beni arıyor.

Bunun farkına varmak beni duraksattı.

"O ilaçları neden aldın, Tobias?"

Başını sallıyor, yana bakıyor. "Benden korkmanı istemiyorum." Boğazının düğümlenmesini, zor yutkunmasını izliyorum. "Herkes benden korkuyor ama sen bana onların baktığı gibi bakmıyorsun."

"Kim?"

"Herkes," diye cevap veriyor, bana dönerek. "Benim dünyamda kısa bir an geçirdiniz, her gün hissettiklerimin çok azını yaşadınız ve bununla başa çıkamadınız." Tobias devam ederken gözlerimin yaşardığını hissediyorum, çiğ alt dudağımı emiyorum, kalbim ikiye bölünüyor. "Artık kendim hakkında konuşmak istemiyorum."

"Tamam." Göğsünü iterek yatağa uzanmasını sağlıyorum, kendimi onun üzerinde konumlandırıyorum, böylece onu bir kez daha bana karşı hissedebiliyorum, elim boğazını sıkıca kavrıyor. "Beni sikecek misin, sikmeyecek misin?"

Lütfen planım işe yarasın. Telefonumu cebinden çıkarıp tuvalete koşabilirsem yardım bulabilirim. Tobias'a da yardım bulabilirim.

"Hmm, talepkar olmana bayılıyorum" diyor, ellerini kalçalarıma sürtüyor, sertliğini bana bastırmak için kalçalarını kaldırıyor. "Yüzüme sürecek misin, Doktor? Bir süredir dilimi amına sokmamıştım."

Gömleğimi çıkarmasına ve sütyenimin klipslerini açmasına izin veriyorum, midemde kelebekler . Bacaklarımın arası sırılsıklam, sadece bizi oturtup beni öptükçe artıyor, zihnim kapanıyor.

Oh, Tanrım. Teslim olmadan önce durmalıyım.

Beni sertçe öperek tüketmesine izin veriyorum. Bizi durdurmadan önce pantolonlarımızı çıkarmaya kadar geldik. "Burada bekle," diyorum, parmakları külotumun içine kıvrılıp bana dokunmak üzereydi. "Bana bir dakika ver."

O fark etmeden telefonumu pantolonundan çıkarmayı başarıyorum, karanlık olduğu için şükrediyorum. Sırt üstü yatana kadar onu öpüyorum ve boxer'ının içinde ne kadar sert olduğunu görüyorum.

Banyoya koşarken telefonu saklıyorum.

Ckapt'ca ű2

Aria

Üç dakika.

İşte bu kadar zamandır sırtımı kapıya dayamış, pahalı banyonun zeminine bakıyorum. Yüzüm sessiz gözyaşlarıyla kaplanmış, acı dolu iniltiler boğazımda sessizce düğümlenirken Tobias beni duymasın diye ağzımı açıyorum.

Gabriella'ya gönderdiğim mesajı tekrar okuyarak telefonumun ekranına bakıyorum.

Ben: Tobias ile Corsewall Deniz Feneri Oteli'ndeyim ama iki saat içinde ayrılıyoruz. Lütfen, acele et. Kendimi banyoya kilitledim. Lütfen beni aramayın.

Gabs: Şu an karakoldayım. Sıkı dur ve banyoda kal. Senin için geliyoruz. Seni seviyorum.

Kırıldım, Tobias'ı onunla seks yapacağımı düşünmesi için kandırdığım için kendimi bir hain gibi hissediyorum.

İşte bu; ona ihtiyacı olan desteği sağladığım an bu. Adam kaçırmaktan ve diğer her şeyden suçlu bulunabilir, ama en azından sahip olduğu zihinsel bozukluk için uygun tedaviyi alacaktır.

Tobias'ın bir tür psikozu olduğuna gerçekten inanıyorum; belki de onun için üzülmem için beni kandıran tam bir psikopattır. Bunu yakında öğreneceğiz, ancak her iki durumda da toplum içinde dolaşması hem kendisi hem de etrafındaki herkes için tehlike oluşturuyor.

Ona yardım etmem gerek.

Tobias'ın kapıda olduğunu duyuyorum. Kolu aşağı çekmeye çalışıyor, kilitli olduğunu fark edince kapıyı çalıyor. "Aria?"

"Geliyorum," diye cevap veriyorum, kelimelerim boğazımda düğümleniyor. İçime çektiğim hıçkırığa engel olamıyorum, alt dudağım titriyor. "Bana bir dakika ver."

"Neden ağlıyorsun?"

Başımın arkası kapıya çarpıyor, gözlerimde biriken yaşlarla görüşüm bulanıklaşıyor. "Ben değilim."

"Saçmalık." Sesi artık üstümde değil; kapının karşı tarafına doğru kaymış olmalı. "Konuş benimle."

"Çok yorgunum, Tobias."

"Benimle mi?" diye soruyor. "Benden bıktın mı?"

Vücudum titriyor, dizlerimi göğsüme çekip telefonumdaki saate bakıyorum. Altı dakika geçmişti. Telefonumu paspasın altına sıkıştırıp ondan saklıyorum.

Bu büyük olasılıkla tutuklanmadan önce Tobias'la geçireceğim son an bir yanım ondan korksa da, diğer yanım ayağa kalkıp kapının kilidini açmamı ve o hızla ayağa kalkarken kapıyı ona açmamı sağlıyor.

Beni gergin bir bakışla karşılıyor, dudağım titrerken ve gözyaşlarım dökülürken şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor, kollarına girene kadar yürürken kendime sarılıyorum. Yanağımı göğsüne yaslıyor, hızla atan kalbini dinliyorum. Elini başımın arkasına koyuyor ve beni iri gövdesine yaslıyor.

"Aria..." Tobias bana bakmaya çalışıyor ama ben gözlerimi sımsıkı kapatıp kollarımı beline dolayarak başımı sallıyorum. "Seni ağlattım mı?"

"Evet," diye cevap veriyorum, başımı göğsüne daha fazla gömüyorum. "Senden korkmuyorum. Beni dönüştürdüğün kişiden korkuyorum." Yanıt olarak iç geçiriyor ve yanağını başımın üstünde hissediyorum. "Bunun *sadece* seks olması gerekiyordu."

Nefes nefese bir kahkaha atarak beni sıkıca kavrıyor, bacaklarım ona dolanacak şekilde beni kaldırıyor ve yatağa doğru yürüyoruz. Kenara oturuyor, ben de ona sarılıyorum, yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Eskisinden daha güçlüsün, Aria."

Başımı sallıyorum, göğsümdeki ağrıyla yüzüm allak bullak oluyor.

Bu kadar kalp kırıklığı hissetmemeliydim, birlikte geçirdiğimiz son anları ona ağlamak için kullanmamalıydım, bana son bir kez sarılmasını istememeliydim. Acıyor, kalbim kaçmamızı arzuluyor. Göğsümün derinliklerine gömülene kadar derimi yavaşça delen bir bıçak gibi hissettiriyor, başımı omzuna koymama ve her zamankinden daha çok ağlamama neden oluyor.

"Yardıma ihtiyacımız var, Tobias," diye haykırıyorum, kollarımı ona sımsıkı sararak. Kelimelerim neredeyse tutarsız, ama beni kollarıyla daha da sıkı tutuyor. "Onu seviyorum.

Sen," diyorum sessizce, bu üç kelimeyi son kez söyleyerek. "Bunu bilmeni istiyorum."

Gözyaşlarımı başparmaklarıyla silerek geri çekiliyor. "Neler oluyor?" diye soruyor.

Alnımı onunkine yaslıyorum, kalbim ve zihnim savaş halinde. "Öp beni," diye yalvarıyorum, o bana kaşlarını çatarken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Lütfen."

Bu tam bir işkence. Sadece buraya gelmeleri çok uzun sürmüyor, aynı zamanda ona kaçmasını, peşinden gelen herkesten saklanmasını söylemeye çok yaklaştım. Benden nefret etmesini istemiyorum ama onu tamamen arkadan bıçakladığımı öğrendiğinde nefret edeceğini biliyorum. Kapıyı kırıp içeri girmelerini istiyorum ama aynı zamanda onun kollarına uzanıp dünyayı unutmak istiyorum.

Benim de en az onun kadar yardıma ihtiyacım var.

Kafamda onun geleceğinin parlak ve güvenli, zihninin sakin olduğu görüntüsünü görüyorum. Kendimi toparlıyorum, bunu kendim ve etrafımdaki herkes için yapıyor olsam da onun için de yaptığımı hatırlıyorum.

Tobias beni öpüyor, ikimiz de burnumuzdan derin nefesler çekerken yumuşak dudaklarını benimkilere bastırıyor. Ona karşı eriyorum, zihnimde olup biten diğer her şeyi görmezden gelmeye çalışıyorum ve sadece ona, bize odaklanıyorum.

Her konuda kafam karışmış olabilir ve hâlâ burada oturup onu öperken, ellerinin beni tutmasının keyfini çıkarırken Tobias'ın zihnimi çarpıtmasına izin verdiğim için delirmiş olabilirim ama pişman değilim. Onunla tanışmak bir kasırga gibiydi ve sabrımı Ewan'dan daha fazla sınıyor. Tobias'ı umutsuzca ihtiyaç duyduğu yardımı alabilmesi için gerekeni yapacak kadar önemsiyorum.

"Dikkatimi dağıt," diyorum talepkâr bir şekilde ağzına karşı, saçlarını parmaklarımın arasına sıkıştırarak. "Bana bir şey sor."

Kafası karışmış gibi görünüyor ama boğazını temizliyor ve saçlarımı iki kulağımın arkasına sıkıştırıp başparmaklarıyla yanaklarımı okşuyor. Bu iyi hissettiriyor, hatırlamaya çalışacağım bir şey. "İrlanda'ya gittiğimizde ne yapmak istiyorsun?"

Dudağım bir kez daha kıvrılmaya başlıyor, bir başka gözyaşı dalgasıyla savaşıyorum. "Sen söyle."

Kendi kendine düşünüyor, dudaklarında bir gülümseme oynuyor. Yüz hatlarını inceliyorum, derin gamzelerini, koyu renk kirpiklerinin uzunluğunu, belirgin elmacık kemiklerini ezberliyorum. "Para için işe girmemize gerek yok. Benim yeterince param var. Tabii sen istemezsen. Sanırım sadece birlikte olmanın tadını çıkarabiliriz." Dudakları hafifçe dudaklarıma değiyor ve içimin parçalandığını hissediyorum. Çenem gerilirken

Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim, yanağımdan bir damla yaş daha süzüldü. "Ağlamayı kes, Aria. Lütfen."

"Ivy'yi denemelere soktum. İki gün içinde Danimarka'ya gidiyor."

Yüzü aydınlanıyor, mükemmel gülümsemesini gösterirken benim için gerçekten memnun görünüyor. "Bunu yapabileceğini biliyordum. Kendinle gurur duymalısın. Ben gurur duyuyorum."

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, hafifçe yüzümü buruşturarak. "Seni önemsediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Sayılır." Biraz gülüyor, dişleri beyazdan daha beyaz. "Oldukça zor davrandığım için özür dilerim. Sana yaptığım şeyi yapmamalıydım ve bunun için gerçekten üzgünüm." Alnını benimkine yaslıyor ve titrek ses tonuyla nefesim kesiliyor. "Birini sevmeye çalışmak ve kontrol için savaşmak, göründüğünden daha zor. Beni affeder misin?"

Göğsüme gömülü bıçak şimdi dönüyor, keskin bir acı beni suskunlaştırıyor.

Neden her zaman böyle olamıyor?

Ona hamile olduğumu, içimde büyüyen değerli bir hayat yarattığımızı söylemeyi düşünüyorum. Ama nedense, onun umut dolu okyanus maviliklerine bakarken kelimeleri bir araya getiremiyorum.

Dışarıda sirenlerin çaldığını duyduğumda kalbim tamamen sıkışıyor. Tobias kaşlarını kaldırıp pencereye bakıyor, kırmızı ve mavi ışıklar buzlu camın ardından yanıp sönüyor.

"Kahretsin. Aria, saklanmalısın," diyor hızla, bizi yataktan kaldırıp belimden tutarak. Gözlerinde korkuyla bana bakmak için geri dönüyor, yüzümü tutuyor, beni sertçe öpüyor ve yanıp sönen ışıkların daha parlak hale gelmesine bakmak için uzaklaşıyor. "Hastaneden kaçtığın için burada olmalılar. Kaçman gerek." Ona inanamayarak bakıyorum, gerçekten benim için burada olduklarını düşünmesi beni şoka sokuyor. "Kaç!"

"Tobias, ben..."

Odanın içinde koşturuyor, bana kıyafetlerimi fırlatıyor ve kendi kıyafetlerini, sonra da ayakkabılarımızı giyiyor. Sessizim, elini hayal kırıklığıyla saçlarında gezdirerek odada volta atmasına bakıyorum.

Korkmuş görünüyor.

"Seni kaybedemem," diye söze başlıyor, yanaklarımı avuçlarının içine alıyor, gözleri alev alev yanıyor. "Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğime söz veriyorum."

"Hayır, Tobias," diye haykırıyorum, elim titriyor ve uzanıp yanağını okşuyorum. "Sen-"

Kapı aniden tekmelenerek açıldığında çığlık atarak geriye sıçrıyorum. Tobias kolumu tutuyor ve sırtı önüme dönük bir şekilde beni koruyor, beni odaya hücum eden memur selinden koruyor.

Tobias elimi tutuyor ve grup bize doğru ilerlerken bizi duvara yaslıyor. "Sakın ona dokunayım deme!" diye tehdit ediyor, içlerinden biri ona vururken ön kolunu kaldırıyor. Uzun, siyah copun her inişinde homurdanıyor, beni güvende tutmak için elinden geleni yapıyor.

Benim için burada olduklarını, beni var olmayan bir tehditten koruduklarını düşünmesi kalbimi daha da kırıyor. "Tobias." Dikkatini çekmeye çalışıyorum ama benden uzaklaşıyor ve içlerinden birinin suratına sert bir yumruk indirerek onu yere seriyor. "Tobias, dur!"

Onu etkisiz hale getirip yere yatırıyorlar. Onlar sırtına diz çökerken ben köşede kalıp kollarımı kendime doluyorum, yere düşerken hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. "Aria... koş!" diye bağırıyor panik içinde, kurtulmayı başarıyor ve coplarından birini kapıp bir memurun bileğine saplıyor.

Bir şok tabancası sesi duyuyorum, ama o hala karşı koyuyor, yumruklar atıyor ve memurlardan birinin yüzünü ısırıyor, çaresizlik içinde bana baktığında ağzı kanla kaplıydı.

Uzun boylu biri bana yaklaşıyor, kolumdan tutup beni çekiştiriyor. Tobias'ın ona tehditler savurduğunu, bana dokunursa onu öldüreceğini, bana zarar verirse kafasını koparacağını söylediğini duyuyorum, sonra boynuna bir şok tabancası saplanıp onu yere sererken sessizlik oluyor.

Avucumu ağzıma kapatıyorum, Tobias'ın yüzünü kaplayan kanı görüyorum, kulaklarımdaki çınlama etrafımdaki tüm sesleri bastırırken hıçkırıklarla nefes alıyorum. Ceset yığınının altında çırpındığını görebiliyorum, gözleri kaçmam için bana yalvarıyor.

Suçluluk duygusu sel gibi akıyor. Bunu ben yaptım.

Odadan dışarı fırlatılıyorum ve kapının karşısındaki duvara çarpıyorum, başım zeminin sert tahtasına çarpıyor. Tobias'tan bir başka ölümcül tehdit, dayak yiyen Tobias'tan birkaç hırıltı ve daha fazla memur, koruyucu giysileri ve yüzlerini örten kalkanlarıyla içeri dalıyor.

Bunların hepsi gerekli mi? O tek bir adam; tüm bu memurlar zamanlarını boşa mı harcıyor?

"Aria!" Gabriella'nın bağırdığını duyuyorum, panik içindeki en iyi arkadaşıma bakarken hızlı ayak sesleri koridorda yankılanıyor. "Aman Tanrım, iyi misin? Neden yerde yatıyorsun? O lanet piç seni incitti, değil mi?"

İkimiz de odaya, savaşan sarı ve siyah üniformalar denizine bakıyoruz ve Tobias'ın ayakta durduğunu fark ediyoruz, dişlerini gösterirken yüzü artık tamamen kan içinde. Yumruklarını keyif alıyormuş gibi sağa sola savuruyor, beni bırakmalarını yoksa boyunlarını kıracağını haykırıyor.

Acil sağlık çalışanları beliriyor, ellerinde ekipman dolu çantalarla bana doğru koşuyorlar. Her şey bulanıklaşıyor, başım yorgunluktan çarpmaya başlıyor. Tobias'ın bağırdığını, bir şeylerin kırıldığını duyuyorum.

"Sen iyi misin?" Gabs yarı kurumuş gözyaşlarımı silip saçlarımı gözlerimden uzaklaştırarak soruyor. "Sen doğru olanı yaptın. Yüzündeki pişmanlık ifadesini görebiliyorum."

"Sadece yardım almasını istiyorum," diyorum, dudağım o kadar titriyor ki, durdurmak için ısırmak zorunda kalıyorum, sağlık görevlileri yanımda diz çökerken başımı onun kucağına bırakıyorum.

Ambulansın arkasında yaklaşık bir saat süren sağlık kontrolleri ve gözlemlerden sonra, Tobias hâlâ otelin içindedir.

"Ewan hastanede," diyor Gabriella bana. "Sizinle buluşmaya gelmeden önce Tobias'ın kafasına vurduğu ve sokak ortasında kafasında ve yüzünde bir yarıkla bıraktığı kamera görüntüleri var."

Gözlerim büyüdü. "O iyi mi?"

"Merak etme," diye cevap veriyor, zayıfça gülümseyerek. "Birkaç dikişi var ama senin için endişelendi. Hatta yarasını kapattırmadan hastaneden ayrılmaya çalıştı."

Omuzlarım çöktü. Tobias yüzünden bir sürü kötü şey olmaya devam ediyor ve şimdi de Ewan'a saldırdı ve ben burada doğru şeyi yaptığımı biliyorum. En başından bu noktaya hiç gelmemeliydi.

"Gidebilir miyiz?"

Tam bu sırada otelin çift kapısı açılır, Tobias elleri ve ayakları kelepçeli bir şekilde bir grup polis tarafından dışarı çıkarılır, her yer kan içindedir.

"Aria!" diye bağırmaya başladı, gözleri benimkilerdeyken prangalarının içinde debeleniyordu. "Bırak da onu göreyim!" Bir kez daha vurdu ve ben irkilerek başka tarafa baktım. "Seni bulacağım."

"Siktirip gidebilirsin! Bebeğin senin gibi bir yer israfına ihtiyacı yok!" Gabriella ona bağırıyor, yüzümdeki tüm kan çekiliyor, gözlerim açılıyor. "Bir hücrede çürümeyi hak ediyorsun!"

Onun sözlerini duymazdan geliyor, kıpkırmızı yüzü tam bir şok içinde, şaşkın bakışları benimkilerden ayrılmıyor. Karşı koymayı bıraktı, vücudu rahatlarken

Kaşları çatık. Kendisini ayağa kaldıran polislere saldırmıyor ya da biri kafasını itip onu arabaya soktuğunda karşılık vermiyor.

Bir zamanlar agresif olan mavi gözleri şimdi kırık bir şeyle dolu.

Ckapt'ca űű

Tobias

T Aria'yı benden aldı.

Polisler odayı doldurduğu anda oyunun bittiğini, onu kaybettiğimi anladım. Onu kurtarmak için çok uğraştım ama başaramadım.

onları yenmek.

Onu aldılar ve şimdi vücudumun her yerinde yaralar ve morluklarla lanet bir hücrede sıkışıp kaldım.

Ewan kurtuldu. Ona karşı suçlamalarımdan biri saldırı ama keşke ölseydi.

Yutkundum ve elime baktım. O hamile. Doktorum onun içinde bir hayat büyütüyor, ikimizin yarattığı bir hayat ve ben onun yanında olamıyorum. Korkacak, yalnız kalacak ve benim ona ulaşmam gerek. Çocuğum ve kadınım için orada olmalıyım.

Boşluk tuhaf bir duygudur.

Bir şeyler hissetmek istiyorum. Belki acı. Belki suçluluk. Belki birinin kalbinin ben onu boğduktan çok sonra atmayı bırakması.

Sonuncusu işe yaramadı. Hücre arkadaşım bir saat önce nefes almayı kesti ve ben farklı hissetmiyorum.

Vicdan azabı, canına kıyma endişesi nerede?

Parmaklıklarla ayrılmış karşımdaki adam gözlerini benden ayırmıyor. O da İskoç, bu nezarethanedeki çoğu mahkûm gibi. Bana ne söylemek istediğinden emin değilim, belki de korkuyor.

Nedenini bilmiyorum. Parmaklıkları kırıp onu da öldürecek değilim ya.

Sessiz bir cinayetti. Benim ilk cinayetim. Ewan olmalıydı ama öfkemi çıkarmaya karar verdim. Aksanı, Aria ve eski sevgilisinin birbirlerine sarılmış görüntülerini tetiklemeye yetiyordu ve bu duygunun silinmesine ihtiyacım vardı.

Parmaklarım boğazını işaretledi, gözleri açıktı. Ölüm katılığının yerleşmediğini kontrol etmek için ayağını tekmeliyorum. Hâlâ sarkık, ama derisi soluyor, ama tek yaptığım iç çekmek ve bacaklarını ayırarak duvara yaslanmak, dirseklerimi onların üzerinde dengelemek.

"Öldü mü?" diye soruyor karşımdaki adam sonunda.

Bir omzumu kaldırıyorum. "Neredeyse bir saattir nabzı atmıyor."

"Kahretsin," diye küfrederek parmaklıklardan uzaklaşıyor.

Ona sakin olmasını söylemek istiyorum ama hücresinin arka tarafında kayboldu. Bu durumda dramatik olmak ona hiçbir fayda sağlamayacak. Ayaklarımın dibindeki adam çoktan öldü.

Aradığım tek kişi Justin'di - bana aptal dedi ve hemen buraya geleceğini, beni buradan çıkarana kadar anneme saçma sapan bir hikaye anlatacağını söyledi.

Ama benim başka planlarım var. Ve her şey bir gardiyanın geçerken yerdeki ölü mahkûmları fark etmesiyle başlıyor. Telsizden diğerlerini uyarıyor ve aptalca hücrenin kilidini açıyor.

Şok tabancası, cop ya da muhafız olarak üzerlerinde bulundurdukları başka bir şey çıkaramadan onu arkadan yakaladım ve mide bulandırıcı çatırtıyı duyana kadar boynunu bükmek için tüm gücümü kullandım.

Ben yere düşerken o da yere düşüyor.

Ckapt'ca ű4

Aria

'Amerikalı bedlamite gözaltında tutulduğu sırada iki kişiyi öldürdü'

T hastane odamdan bana dik dik bakıyor. Kötü bir rüyada sıkışıp kalmış gibi ekranı kapatıyorum ve bütün gün akan gözyaşlarımla savaşıyorum. Odada volta atıyor, yanaklarımı siliyor ve sabırsızlıkla
boşaltıldı.

Ewan küçük kanepede öne doğru eğiliyor. "İyi misin?"

Volta atmayı bıraktım. "Evet. Güvendeyiz. Önemli olan tek şey bu." Ona gülümsüyorum, şimdiye kadarki en sahte gülümseme. "Bunu düşündükçe ağlıyorum ve ağlamaktan bıktım."

Başını sallıyor ve ben de hastane yatağının kenarına oturmadan önce kafasındaki ve biraz da yüzündeki zımba ve dikişlere bakıyorum. "Sana bunu yaptığı için gerçekten üzgünüm. Bizi ayırmaya çalıştığını düşündü."

Homurdanıyor. "Sanırım bir bakıma öyleydim. Onunla çıktığını öğrendiğim anda seni ondan uzak tutmak istedim."

Başımı kapının açılışına çeviriyorum, Gabriella Jason'la birlikte içeri giriyor. Elinde bir Geçmiş Olsun balonu ve tek bir kırmızı gülle beni görünce sırıtıyor.

"Bunlar benim için mi?" Heyecanla sordum.

Sırıtıyor ve onları bana uzatıyor, bana öyle sıkı sarılıyor ki on yaşında olduğunu düşünemezsiniz - her ne kadar çok daha genç davransa da.

Babasının yanındaki kanepeye oturuyor ve bana ağrım olup olmadığını soruyor, ben de başımı sallayarak cevap veriyorum. "Sadece yorgunum ve biraz uykuya ihtiyacım var."

"Evde uyuyabilirsin," diye öneriyor. "Baban sana bir fincan çay yapar."

Ewan, Jason'ın saçını karıştırırken, Jason onun elini tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Kes şunu baba!" diye mızmızlanıyor ve aralarına biraz mesafe koymak için kanepenin üzerinde kayıyor. "Aria'ya çay yapmayı özlediğini söylemiştin!"

Gözlerini oğluna dikiyor.

Gabriella yatağa yanıma yerleşiyor ve kucağıma bir sandviç bırakıyor. "Buradaki yemekler berbat. Bana sonra teşekkür edersin."

"Hey, bugün Ivy'nin annesiyle görüntülü konuşacağını söylememiş miydin?" diye sorar.

"Evet." Gözlerim onlardan pencereye kayıyor, güneş ağaçların arkasında kaybolmaya başlamış bile. "Çok fazla sıvı alıyor ama bunun iyiye işaret olduğunu söylediler. Enerji seviyesi de yükseldi."

"Peki ya bebek?" Jason'ın yüzü aydınlanınca Ewan gözlerini kapatarak ekler. Ama o daha soru soramadan, Gabriella ona otomattan şeker almak için kendisiyle gelmesini söyler.

"Üzgünüm," diyor Ewan.

Gafil avlandım, kaybetmenin duygusal korkusuyla savaşıyorum ve sonunda ona cevap vermeden önce bir süre sessizce ona bakmama neden oluyor. "Yarın bir taramam var."

"Bu çok iyi. Gabriella seninle mi geliyor?"

"Hayır, bütün gece işe çağrıldı ve randevumdan on dakika öncesine kadar mesaisi bitmeyecek," diye cevap veriyorum ve yanına gidip kanepeye oturuyorum, dizim onunkine çarpıyor.

Gabriella döndüğünde, sonraki bir saat boyunca çoğunlukla Jason'ın okulu, arkadaşları ve bilgisayar oyununda Ewan'ı ne kadar yendiği hakkında sohbet ediyoruz. Onlarla birlikteyken kendimi hep çok rahatlamış hissediyorum. Birlikte olmadığımız son birkaç ayı neredeyse unutuyorum, kafamın içindeki huzur ve sessizliğin tadını çıkarıyorum.

Gabriella vardiyasına başlarken bir hemşire elinde taburcu mektubumla içeri giriyor ve kontrollerimin ne zaman olduğunu bildiriyor. Bana yarınki randevumu hatırlatıyor ve hala yüzde yüz hissetmiyorsam hemen geri gelmemi söylüyor.

"Gitme vakti dostum," diyor Ewan, ayağa kalkan Jason'ın omzunu sıvazlayarak. "Eve dönerken yiyecek bir şeyler alabiliriz."

Jason inleyerek oyunu kapatır ve koşarak spor ayakkabılarını giyer.

"Bence bu gece eve gelmelisin. O dairede tek başına olman fikri hoşuma gitmiyor."

"Aslında kendi yatağımda yatacağım için heyecanlıyım ama beni götürebilir misin?" Jason iki elini birleştirir. "Lütfen eve gel. Lütfeneeeee."

Ona boş yere umut vermek doğru değil, bu yüzden saçını karıştırıyorum ve Ewan çantalarımı alırken ben de çantamı alıyorum.

Ona hafif bir gülümseme veriyorum ve odadan çıkıp koridorda onları takip ediyorum, annemin girişte durduğunu görünce duruyorum.

Aman Tanrım. İşte başlıyoruz.

"Ewan!" diye söze başladı, gözleri bir an için bana dikilmişti. "Çalışırken Jason'la ilgilenilmesini istiyorsan bana gel. Aria'yı bu halde görmesine gerek yok. Zaten onun yanında kalmaya uygun olduğunu da sanmıyorum. Cidden, ikinize de bir iyilik yapıp onu hayatınızdan çıkarmalısınız. O hamile bir keşten başka bir şey değil."

Ben daha konuşamadan ya da bağıramadan, Ewan önümde yan adımlarla ilerliyor, yumrukları iki yanında sıkılı. "Hamile bir keş mi? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Onun hakkında böyle konuşma, özellikle de oğlumun önünde."

Başını sallıyor ve ondan yayılan öfkeyi hissedebiliyorum, onu sakinleştirmek için elimi omzuna koyuyorum.

"Evet, *senin* oğlun, onun değil. Çocuğu görmesine neden izin veriyorsun ki? Birlikte değilsiniz ve doğrusu, hayatını düzene sokmamış birinden çok daha iyisini yapabilirsin."

"Aria bebekliğinden beri onu büyütmeme yardım etti. *Her zaman* onun hayatında olacak. Kendinden utanmalısın," diyerek Jason'a dönüyor ve omzunun üzerinden bakmadan önce Gabriella ile birlikte girişe doğru yönlendiriyor. "Ve o hamile kalmış bir keş değil."

"Uzun süre kalmayacak; yarın bu konuyla ilgilenmesi için onu programa aldım. Gitmelisin, çocuğu, geleceği ve parası olmayan bir ahmağı kabul edecek birini bulmalısın. Daha önce yanılmışım. Aria sensiz daha iyi durumda. İkiniz de."

"Ne cüretle onunla böyle konuşursun!" Hastanenin resepsiyonunun ortasında ona bağırıyorum.

Eli yüzüme çarpıyor ve annemin bana vurduğunu anlamam birkaç saniye sürüyor.

"Hayır, siktir et. Aria, hadi." Ewan elimi tutuyor, anneme kaşlarını çatıyor, benim sessizliğim devam ediyor. "Aria'nın bebekle ne yapacağı onun seçimi, senin değil!"

Tek kelime etmeden Ewan'ın beni hastaneden çıkarıp arabasına götürmesine izin verdim.

Gabriella bana endişeli bir bakış attı. "Ne oldu?"

"Aria'ya tokat attı," diyor Ewan ona. Yolcu arabasının kapısını benim için açtı. "Bin arabaya." Sesi öfkeyle titriyordu.

"İyi misin, Aria?" Jason soruyor. Başımı sallıyorum ve ona elimden gelen en iyi gülümsemeyi sunuyorum.

"Jason," diye başlar Ewan, onun için de kapıyı açar. "Atla bakalım."

Dinliyor, Ewan derin bir nefes alıp direksiyonu kavramadan önce kapatıyor.

"Sana vurdu mu?" Gabriella inanamayarak soruyor, koltukların arasında öne doğru eğiliyor. "Oraya geri dönüp onun kıçını tekmeleyebilir miyim?"

"Evet!" Jason sesleniyor.

Ewan bana dönüyor, sesi kısık. "Yarın için sadece tahmin edebileceğim bir randevusu olduğunu söyledi-"

Ağzını kapatıyorum. "Biliyorum."

"Bir daha sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim," diyor sertçe. "Asla."

Şu anda içimin ne kadar kıpır kıpır olduğunu, bir kelebek sürüsünün göğüs kafesimi patlatmakla tehdit ettiğini bilemez. Bu duygu yeni değil; ona karşı hiç böyle hissetmemiştim.

Ona beni korumasından başka bir şey istemediğimi söylemek ilişkimiz için hepimize yanlış umut verebilir, bu yüzden sessiz kalıyorum.

Aynada saçlarımı tarayarak randevuma hazırlanıyorum ve sonunda hayatımda iyi bir haber alacağımı umuyorum. Sağlıklı olmalarını istiyorum. Şu anda dileyebileceğim tek şey bu.

Dün gece doğrudan Ewan'a gitmedik. Kızarmış pizza yedikten sonra köpekleri parkta yürüyüşe çıkarmak için geri döndük. Aklımı her şeyden uzak tuttu, sanırım Ewan'ın istediği de buydu. İşe yaradı ve minnettarım.

Her iki yanımda köpekler varken kanepeye uzanmak güzeldi, uzun zamandır ilk kez kolayca uykuya dalmak güzeldi. Ewan beni boş odaya taşırken uyandım ve onun kokusunu özlediğimi itiraf etmekten utanmıyorum, misk kokulu sedir ağacı burnumu dolduruyordu. Bana bu kadar yakın olmasının verdiği rahatlatıcı hissi özledim.

"Hazır mısın?" Jason'ı okula bıraktıktan sonra geri dönen Ewan kapının ardından sorar.

Kapıyı açtığımda elini saçlarında gezdiriyor, anahtarlarını parmağında döndürüyordu. Köpeklerle vedalaşıp Ewan'ı arabasına kadar takip ediyorum, o da vahşi saçlarını evcilleştirmek için bir şapka takıyor.

Saçlarımı kahverengiye boyadığımdan beri sarı saçlarımı özlüyorum, ancak dün gece bana beni herhangi bir saç rengiyle tercih ettiğini söyledi, bu yüzden kimseyi memnun etme arzum yok.

Yol sessiz, ama içinde kendimi rahat hissettiğim huzurlu bir sessizlik. Gökyüzünü, ağaçları izliyorum, hastaneye doğru giderken hepsinin yanından geçiyorum. Park yerine yanaşıyor - doğum binasının girişine en yakın yere.

"Bu kısmı kendin yapmak istiyorsan anlarım. Bazı iş e-postalarını yanıtlamaya ve kendimi meşgul tutmaya çalışacağım."

Kucağımda parmaklarımla oynuyorum, gerginim, tüm bunları tek başıma yapmaktan nefret ediyorum. "Benimle içeri gelebilir misin?" Gözlerimi ellerimden ayırmadan soruyorum. "İçimde kötü haberler olacağına dair bir his var ve tek başıma olmak istemiyorum."

"Yanlış bir fikre kapılmanı istemem, Aria."

"Soran benim," diyorum ve o da yavaşça başını sallıyor. "Bunun senin için garip olabileceğini biliyorum, bu yüzden istemiyorsan anlarım. Sadece..." Boğazımda bir yumru oluşmaya başladığında kelimelerin boğazımda düğümlendiğini hissediyorum. "Ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yok. Ve *Tanrım*, ağlayıp duruyorum."

Yanağımdan süzülen yaşları siliyorum ve Ewan'ın avucunun elimin üzerinde durduğunu hissediyorum. "Hey, her şey yoluna girecek. Ben senin yanındayım. Aynı şekilde Jason ve Gabriella için de."

Bu adamın bana bakışını izlemek beni rahatlatıyor, kalbimi kırıyor. "Hiç denedin mi?" Ağzımdan kaçırıyorum, havuzlar yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor.

Gözlerimde.

Şaşkınlıkla başını eğiyor, elini benden çekiyor, dirseğini direksiyona dayıyor ve açıklamamı bekliyor.

"Başka birini bulmak için mi?"

"Neden herkes birinin biriyle birlikte olması gerektiğini düşünüyor? Hayır, denemedim çünkü denemek için bir nedenim yok. İlişkimizin bittiğini biliyorum; gerçekten biliyorum ve bu benim hatam. Ama başka biriyle birlikte olma fikri aklımın ucundan bile geçmedi ve bunu sana daha önce yaptığım için özür dilerim. Bu benim en büyük pişmanlığım."

"Deli olduğumu mu düşünüyorsun? Onu saklamak istediğim için mi?"

İç çekiyor, öne doğru eğiliyor ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak beni hazırlıksız yakalıyor. Dokunuşu o kadar yumuşak, o kadar şefkatli ki gözlerim irkilerek kapanıyor. "Hiç de değil. Harika bir anne olacağını biliyorum ve ne olursa olsun ikiniz için de burada olacağım."

"Ama Tobias bir... O... Bebeğin sonu da onun gibi olabilir."

"Çocuklar ebeveynlerinin kim olduğuyla tanımlanmaz, Aria. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın," diyor, dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle gözlerimin içine derin derin bakarak. "Annene hiç benzemiyorsun ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

Kıkırdıyorum, etrafımdaki gerginliğin bir kısmının kaybolduğunu hissediyorum. "Tanrı'ya şükür," diye tekrarlıyorum sözlerini. Gülümsemem duraksıyor ve dudağımı çiğniyorum. "Sadece endişeliyim. Gabriella yalan söylemem ve onun olmadığını söylemem gerektiğini düşünüyor."

"Dürüst olmak gerekirse ona yalan söylemenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Yani, doğru olduğunu düşündüğünüz her şeyi yaparsınız. Ama bir baba olarak ve yalanlar yüzünden birisini benden koparmış biri olarak, bunu söylediğim için beni topa tutacağını biliyorum ama Gabriella'ya katılmıyorum."

"İnsanları öldüren bir psikopat olsalar bile mi?"

"Tartışılır," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor, dövmeli elini yüzünde gezdirirken gamzesi görünüyor. "Sadece başkalarının senin yerine karar vermesine izin verme, tamam mı? Sen kendini yap, ben de burada olacağım."

"Tamam," diye cevap veriyorum, gözyaşlarım yeniden dökülmeye başlarken gülümsememe karşı koyuyorum. "O zaman benimle gelir misin?"

"Yolu göster."

Bekleme odası serin ve aydınlık, ellerinde su şişeleri ve bardaklarıyla bir sürü hamile kadın var, bazıları bana gülümsüyor. Kendimi garip hissediyorum, sanki yanlış yerdeyim. Karnımda şişlik yok, hatta taramada görülmeyi bekleyen bir bebeğim bile olmayabilir. Ya yanlış pozitifse?

Ewan ellerini kucağına vururken göğsümde beni yavaşça boğan bir ağırlık varmış gibi hissediyorum.

Önceleri anne olma fikri beni korkutuyordu. Elbette, Jason'ın büyümesine yardım ettim, hayatını ona adayan nihai üvey anne oldum. Kan bağım yok, hatta artık babasıyla da birlikte değilim ama o benim için her zaman bir oğul gibi olacak. Şimdi burada otururken, mutlu bir çift gördüğüm her an tüylerim diken diken olurken, gözyaşlarıma hakim olamıyor ve nefesime odaklanıyorum.

"Aria Miller."

Birinin adımı seslendiğini duyuyorum ve Ewan'ın bana kalması gerekip gerekmediğini sormasına fırsat bile vermiyorum. Elini tuttum, içimdeki küçük sarsıntıları görmezden geldim.

Odaya girdiğimizde kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki bayılacağımı düşünüyorum.

Ebe beni hazırlarken sırtüstü yattığım bu pozisyonda kendimi rahatsız hissetmeliyim. Ewan gözlerini benimkilerden ayırmıyor ve bana dudak bükerek gülümsüyor. Tarayıcı fazla bir şey göremiyor, bu yüzden transvajinal ultrason yapması gerekiyor. Ewan'ın eline uzanıp gözlerimi kapattığımda sinirlerim tamamen geriliyor.

Bana ne yaptığını anlatırken başparmağı elimin üstünü okşuyor.

"Kanamanız ya da krampınız oldu mu?" Ultrason çubuğuyla beni dürttüğünde başımı sallıyorum, gözlerim artık ekrana sabitlenmiş durumda.

Ewan yanımda sessiz kalıyor ama göz ucuyla onun da dikkatle izlediğini görebiliyorum.

"Ahh," diye başlıyor birkaç işkence dolu dakikadan sonra, daha iyi görebilmem için ekranı hareket ettiriyor, Ewan da görebilmek için bana doğru eğiliyor. "İşte burada kesemiz var ve tam burada..." Bilgisayarda bir şeye tıklıyor, küçük bir bip belirirken ekran farklı renklere bürünüyor.

Nefesim kesiliyor ve Ewan'ın tutuyor olması gereken derin bir nefes verdiğini duyuyorum. Rahatladığımı hissediyorum, duygularım yüzüme çarpıyor. Avucumla ağzımı kapatıyorum, diğer elimle Ewan'ın kolunu kavrıyorum. "Bu..."

Söyleyecek söz bulamıyorum, sondayı hareket ettirip güzel bebeğimi farklı bir açıdan görürken yüzümden daha fazla gözyaşı dökülüyor. "Yapabildiğim ölçümlere göre, dört haftadan biraz fazla bir süreye bakıyoruz."

Boğazını temizleyerek daha yakından bakıyor, sonra gülümsüyor. "Erken gelmişsiniz ama görebildiğimiz kadarıyla her şey yolunda görünüyor" diyor. "On iki hafta için bir ultrason daha ayarlayacağız."

Başımı sallamaya çalışıyorum, yanaklarım ıslak.

Bana bir mendil uzatıyor, gülümserken elim hâlâ Ewan'ınkinde sıkı sıkı duruyor. "Tebrik ederim."

Ckapt’ca ű5

Aria

Gabriella'nın yanına uzanmak beni rahatsız etmeye başlıyor, aramızda var olmayan oda beni rahat edemez hale getiriyor.

O kadar sinir bozucu bir hal aldı ki, artık köpekler yanımdayken kanepede uyuyorum. Yorganı ondan alacak gücüm yok, bu yüzden Ewan'ın battaniyesi işimi görecek.

Dürüst olmak gerekirse, her şeyi fazla düşünmekten uyuyamadım.

İki hafta sonra iş yerinde bir disiplin duruşmam var, bu da bana dinlenmek ve kafamı toparlamak için zaman veriyor. Onlara uzun bir mektup yazdım, Tobias'la tanıştığımdan bu yana geçen birkaç aydaki zorlu yolumu anlattım, saçma davranışlarım ve eski erkek arkadaşımın üzerimdeki kontrolünü göremediğim için defalarca özür diledim.

Sadece eve gidip hayatıma devam etmek istiyorum, bu buz gibi kanepede yatıp kariyerim hakkında endişelenmek değil.

"Neden yatakta değilsin?"

Gözlerim Ewan'ı buluyor, odanın köşesindeki lambanın ışığı yüzünün bir tarafında parlıyor. "Gabriella çok fazla hareket ediyor," diye cevap veriyorum, doğrulup başımı kanepenin arkasına bırakıyorum, meraklı bakışlarını bir kez daha bulmadan önce tavana bakıyorum. "Yedek yorganlarımız nerede? Burası buz gibi."

Kollarını önünde kavuşturuyor, mürekkepli çıplak göğsü gergin. "Git yatakta uyu. Ben kanepede yatacağım."

"Benimle centilmenlik yapmıyorsun. Kanepede uyumaktan nefret ettiğini ikimiz de biliyoruz."

Önümdeki sehpaya oturuyor, dirseklerini ayrık dizlerine dayıyor. "Doğru, ama yatağı istiyorsan, al." Başımı sallıyorum

ve o huffs. "Peki. Tost ve bir fincan çay ister misin?"

Gülümsememe engel olamıyorum; gecenin bir yarısı çay ve tostu ne kadar sevdiğimi biliyor. Ona başımı sallıyorum ve ben telefonumda farklı haber makaleleri arasında gezinirken o mutfakta çalışmaya başlıyor.

Annesi Tobias'ın iyi olmadığına dair birçok açıklama yaptıktan sonra çoğu Tobias ve akıl sağlığı hakkında konuşuyor ve ben de ona katılıyorum. Hapishane hücresinde olmamalı. Yardıma ihtiyacı var.

Akli sorunları olan bir adamı kilit altında tutamazlar herhalde? Aptalca, pervasızca bir şey yapması, kendini tamamen kaybetmesi an meselesi olacaktır.

İki kişiyi öldürerek zaten bunu yaptı. Yüzleri haber kanallarının her yerindeydi ve Tobias'ın böylesine iğrenç bir eylemde midemi bulandırdı.

"Ivy'den haber var mı?"

Ewan bana çay bardağımı uzatıyor ve yanıma yerleşiyor. Sıcak içeceğimi yudumlarken gülümseyerek ona teşekkür ediyorum. "Daha önce istatistiklerini kontrol ettim; her şey yolunda görünüyor. İş yerime e-posta göndererek buraya gelip gelemeyeceğimi sordum ama bu duruşmaya bağlı."

Başını sallıyor, kendi fincanını ağzına götürüyor ve yutkunduğunu duyabiliyorum. "Eğer gerçekten gidip odada uyuyabilirsin. Ben zaten spor salonuna gideceğim."

"Lütfen bana ısıtmalı battaniyeyi kapattığınızı söyleyin."

Gülüyor, bacaklarını ayırıp kanepeye çöküyor. "Hayır," diyor, ben başımı sallarken bana sırıtarak. "Dışarısı soğuk. Tabii ki üzerimde tutacağım."

"O zaman kesinlikle seninle aynı yatağı paylaşmak istemiyorum."

Bana kaşlarını çatıyor, dudağının kenarı eğlenerek seğiriyor. "Belki *Seninle* aynı yatağı paylaşmak istemiyorum."

"Sanki," diyorum, battaniyeyi atıp ayağa kalkarak. Boynunun yan tarafındaki dövmeye , yeni yapılmış, köprücük kemiği boyunca bir sıra ölü gül. "Ne zaman yaptırdın bunu?"

Çıplak göğsüne bakıyor, biraz kaybolmuş gibi. Bacaklarının arasına gelene kadar yürüyorum, detayları daha iyi görebilmek için başını yana çeviriyorum.

"Sen Amerika'dayken. Benim de bacağımın üst kısmında bir tane var, onlara benziyor."

"Görebilir miyim?" Merakıma yenik düşerek soruyorum.

Ewan'ın vücudunu her zaman sevmişimdir - her kası belirgin, hafif bronzlaşmış ve dövmelerle kaplı. Üzerinde benim adım yazıyor olsa da, diğer pek çok dövme de bana adanmış. Benim, Ewan'ın ve Jason'ın baldırında el ele tutuşan çubuk figürler olarak Jason'ın kendisi tarafından çizilmiş bir resim - en sevdiğim.

Bana bir bakış atıyor ve araştıran ellerimden uzaklaşıyor. "Gerçekten mi?"

Dokunuşumdan uzaklaşmamış gibi davranacağım ve beni ele geçiren batma hissini de görmezden geleceğim.

"Yüksekte mi? Aman Tanrım. *Uçlarına* dövme yaptırmadın, değil mi?"

"Bitler... Ne kadar da PG'sin Aria," diye gülüyor, elleri yanlışlıkla
Dizlerimin yanlarına dokunarak, yukarı doğru akan şoktan neredeyse bükülmeme neden oldu. "Kalçamın en üst kısmında, sikimin yanında ve görmek istemiyorsan sana gösteremem." Merdivenleri işaret ediyor, ben ona kaşlarımı çatarken mizahi anına engel olmak için dudağını ısırıyor. "Yatağına git."

İç yanağımı kemiriyorum. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Ben hazırlanırken anlat," diyerek beni merdivenlerden yukarı ve yatak odasına kadar takip etti.

Yatağa tırmanıyorum, sarılmayı özlediğim kalın yorgan vücudumu kaplıyor, Ewan spor çantasını toplayıp hazırlarken ben de kendimi onun altına sokuyorum. Köpekler zıplayarak ayaklarımın dibinde top gibi yuvarlanıyorlar. "Sana her zaman sürtük gibi davrandığım için özür dilerim."

Hareketlerini durdurup bana bakıyor. "Neden sen?" "Ayrıldığımızdan beri. Seni dışladım. Sadece gerçekten üzgün olduğumu söylemek istiyorum."

"Gerek yok. Telafi etmem gereken çok şey var," diye cevap veriyor ve çantasını fermuarını çekip yatağın üzerine koyuyor. "Bu iyi bir şey. Aramızdaki arkadaşlık ilişkisini seviyorum. Daha önceki ileri geri konuşmalarımızdan daha iyi."

"Arkadaşlık," diye tekrarlıyorum, ağzım aniden . "Eski sevgilinle arkadaş olman normal mi? Ya başka bir kız arkadaşın olursa?"

"Yani, öyle bir planım yok ama senin bir erkek arkadaşın vardı, hatırladın mı?"

Sonunda ona baktığımda yüzüme bir gülümseme , negatif gizlemeye çalışıyorum, yatağın dibinde yan yatıp dirseğine yaslanırken kaşlarımı kaldırıyorum.

"Evet," diye kıkırdayarak cevap veriyorum ve bakışlarımı Ewan'ın başının üzerindeki duvardaki televizyona çeviriyorum. "Sadece lütfen yeni kız arkadaşını yüzüme gösterme." "Ben olsam yapmazdım. Bir ilişkim olacağından çok şüpheliyim; hiçbir zaman
Yakında zaten. Ama umurunda mı?"

"Oh, siz ikiniz!" Gabriella banyo kapısını çarparak odanın önünden geçerken bağırıyor. Sesi , zayıf, ama biz hala

onu duymak. "İkinizi duymasam iyi olur, yoksa ailemin yanına gidip kalacağım."

"Çok dramatik biri," diyor Ewan, sırtüstü dönerek, elindeki ön kolunu gözlerine siper etti. "Onu ve ağzını tıkayan o köpek kurşunu herifi içeri aldığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Gülmemi engellemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum ama kahkaham patlıyor ve o da beni takip ediyor. "Sehpamın üstünde! Peki ya bizi küvette bastığı zaman? Ve ben suyun altında senin..." Kendimi durduruyorum, atmosferin değiştiğini hissediyorum ve başımı eğip parmaklarıma bakıyorum. "Özür dilerim."

Kalçama hafifçe dokunarak kirpiklerimin arasından ona bakmamı sağlıyor. "Birlikte pek çok anımız var."

"Var," diye yanıtlıyorum derin bir nefes alarak. "Nasıl arkadaş olabiliriz?"

"Bence bu şekilde zaten daha iyi işliyor. Jason ve bebek için daha iyi olacak."

Jason *ve* bebek. Haklı olduğunu biliyorum ve özellikle Tobias'la geçirdiğim son birkaç ayda kafamın çok karışık olduğunu da biliyorum. Ama içimde dolaşan duyguyu, damarlarımdaki buz gibi sıvıyı atamıyorum. "Sence aramızdaki şey bu kadar mı..." Duruyorum ve kelimelerimi arıyorum. "Tamamen bittiğimizi mi düşünüyorsun?" Sinirli bir şekilde yorganın köşesiyle oynarken gözlerimi gövdesindeki dövmelerden ayırmadan soruyorum. "On yıl sonra, bu değil mi?"

"Aria... senin bir *erkek arkadaşın* vardı. İkimiz için de bitmiş olmalı. Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?" Öne doğru eğilip yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını yakalıyor, ona bakmam için çenemi eğmeye çalışıyor ama ben kendimi tutarak başımı yana çeviriyorum. "Hey..." Görüş alanıma giriyor ve iki eliyle yanaklarımı kavrıyor. "Güzel bir on yıl geçirdik, değil mi?"

Başımı sallıyorum, gözyaşlarımın arasından gülümsemeye çalışarak alnımı onunkine yaslıyorum. "Öyle yaptık. Ayrılmamızın üzerinden aylar geçtiğine inanamıyorum. Sanki yıllar geçmiş gibi geliyor."

"Biliyorum. Jason'la hiçbir şey değişmez, sana söz veriyorum. Bu yüzden mi ağlıyorsun? Aramızda olmasını istediğin şey bu değil miydi?" diye soruyor, her bir gözyaşını yakalamak için başparmaklarını gözlerimin altına sürterek saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Arkadaş kalabiliriz."

Tam tersini yapmak istememe rağmen başımı sallıyorum. Ellerini savuşturmak ve kucağına tırmanıp onu öpmek istiyorum. Kollarımı boynuna dolamak ve asla istiyorum, aşkın olmadığını söylersem bana inanmaması için ona yalvarmak istiyorum.

Çünkü yalan söylemiş olurum. Ona hep o olduğunu ve hep öyle kalacağını söylemek istiyorum. Ama söylemiyorum, çünkü o haklı.

Onca tartışmanın arasında güzel bir on yıl geçirdik. Üç kişilik bir aileydik. Çok eğlendik. Yurtdışı tatilleri, kamp gezileri, romantik randevular, düğünler, partiler, hepsini birlikte yaptık. Ewan, on sekiz yaşımızdayken yaptığı hataları telafi etmek için her zaman çok çalışmasına rağmen, her şeyin ötesine geçen bir partnerdi. O gerçekten iyi bir erkek arkadaştı.

Onun geleceğini gerçekten kıskanıyorum, çünkü o gelecekte olmama ihtimalimin çok yüksek olduğunu biliyorum. Aslında sadece bu boşluk hissi bile başımı öne eğmeme, çıplak omzuna yaslamama ve elinin ensemde kıvrılmasıyla rahatlamama neden oluyor. "Ailemizi seviyorum."

"Biz her zaman bir aile olacağız. Sen, ben, Jason ve bebek. Tobias'ın çocuğunu görebilmesi için ziyaretler ayarlamana bile yardım edeceğim. Birlikte olmamamız birbirimizin yanında olamayacağımız anlamına gelmiyor, tamam mı? Tıpkı gelecek hafta olduğu gibi. Duruşma sırasında yanında olacağım."

Bulanık görüşümün arasından ona gülümsüyorum, başımı tekrar sert omzuna bırakıyorum, vücudum onunkine karşı titriyor.

Seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim.

Ckapt’ca űW

Aria

O bir saat on dakika.

İşte bu kadar zamandır bu mahkeme salonunda oturuyorum, Gabriella bir , Ewan diğer yanda. Yargıç şu ana kadar Tobias'a karşı olası suçlamaları anlatacak. Tanıkların isimlerini verdi, ardından savunma tanıkları Tobias'ın annesi ve Doktor Blythe.

"Her şey yoluna girecek, Aria." Gabriella elimi sıkıyor, sinirlerimi yatıştırmak için avuç içini kolumda gezdiriyor. Elimden geldiğince gülümsüyorum ama gözlerime ulaşmıyor. Sonra yüzüm öne dönük, Tobias'ın dışarı çıkarılmasına hazır oluyorum.

"Sanık Tobias Mitchell'i içeri getirin," diye kükrüyor yargıç, peruğu mükemmel bir şekilde kıvrılmış, gözlükleri burnundan aşağı düşüyor. "Onu zapt edin."

Kapı açıldığında yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissediyorum ve sonra zincirlerin şıngırtısını duyduğumda tüylerim diken diken oluyor. Dört muhafız Tobias'ı dışarı sürüklerken Gabriella'nın kolunu tutuyorum, elleri ve ayakları kelepçeli, belindeki deri bir banda bağlı. Sinirlerim bana ihanet ediyor, onun tartaklanışını görünce gözlerim doluyor, adamlar onu omuzlarından iterek avukatının yanına oturtuyor.

Homurdandığını duyabiliyorum, beyaz tişörtü sırtını sıkıyor, başını yana eğiyor ve omuzlarını döndürüyor.

Tobias oturmuş kalabalığa bakmak için dönerken nefesimi tutarak gözlerimi ileride tutmaya çalışıyorum. "Nerede o?" diye sorduğunu duyuyorum ve ayağa kalkmaya çalışırken bir polis memuru omzunu tutunca kalbim sıkışıyor. "Bırakın lan beni!" diye çıkışıyor, adamı omuzlarından silkiyor ve kelepçeli ellerini avukatının yüzüne doğru kaldırıyor. "Burada olacağını söylemiştin."

Mahkeme salonunun arka tarafındaki kafa denizinde kendimi gizleyerek biraz kambur duruyorum, yargıç tokmağını masaya vurarak Tobias'ı susturuyor.

Tobias'ın güvenlik görevlisinin boynunu kırdığını ve bunun güvenlik kamerasına yansıdığını açıkladıklarında irkiliyorum ve video oynatıldığında gözlerimi kaçırıyorum. Görünüşe göre Tobias inkar ediyor ve iki cesedin yanına oturup kameraya ölü gibi bakmasına rağmen görüntüdekinin kendisi olduğunu kabul etmiyor.

Tobias hapishanede olmamalı. Ona bakacak, ihtiyacı olan yardımı sağlayacak bir tesiste olmalı. Delirdiğini iddia etmeli ama bunu yapmayacağını bildiğim için kalbim parçalanıyor.

Masum olduğunu savunuyor, bu yüzden ona karşı bir dava açılarak tam bir duruşma yapılacak. Bu aynı zamanda yakında bir gün tanık sandalyesine oturmam, sorulduğunda Tobias'ı işaret etmem ve bana yaptığı her şeyi ve Gabriella'yı aramak için telefonu nasıl aldığımı ayrıntılı olarak açıklamam gerektiği anlamına geliyor.

Bu odadaki insanlara bilgi almak için bedenimi kullandığımı nasıl açıklayabilirim? Ewan'ın gözlerinin içine bakıp bu sözleri nasıl söyleyebilirim?

Hazır değilim, ama olacağımı da hiç sanmıyorum. Kendime bunu onun için yaptığımı hatırlatıp duruyorum ama onun böyle görmeyeceğini biliyorum. Tobias'ın anlamasına ihtiyacım var.

Konuşmalarını duymak için sabırsızlandığım iki kişi, Tobias'ın annesi ve Doktor Blythe, onu savunmak için burada olan tek kişiler. Görünüşe göre Doktor Blythe, Tobias'ın kendi zihninin kurbanı olduğuna, fevri davranışlarının gerçeklikten kopuk olmasından kaynaklandığına inanıyor.

Sonraki bir saat boyunca gözlerim Tobias'ın başının arkasına kayıyor ve daha fazla ayrıntıyla yüzümü buruşturuyorum.

Savcılık ayağa kalkıyor ve son bir ifade veriyor. "Tobias'ın Bayan Miller'a karşı hiçbir şey hissetmediğine, gerçek amacının onu cinsel bir ilişkiye yönlendirmek, ardından da uyuşturucu vererek manik ataklar geçirmesine ve zorla hamile kalmasına neden olmak olduğuna inanıyoruz."

Ewan bana daha sıkı sarılıyor, gözlerim ellerimize kayıyor. "Ona kamuya erişim izni vermek herkes için zararlı olacaktır. Biz
bir daha asla serbest bırakılmaması ve bu feci acıya neden olmaması için mücadele edeceğiz."

"Aria!" diye sesleniyor ayağa kalkarken ve ben nefes almayı bırakıp onu oturtmaya çalışan gardiyanı itişini izliyorum. Ayak bileklerinden kelepçeli olmasaydı, şu anda tam yanımda olacaktı. "Yalan söylüyorlar! Ben olsam

Bunu sana asla yapmayacağım, söz veriyorum. Ben yanındaki o orospu çocuğu gibi değilim! Asla aramıza girecek bir şey yapmam!"

"Sessizlik!" diye sesleniyor yargıç, ben sessiz kalırken kalbim hızlanıyor, Gabriella kolunu omuzlarıma atıyor.

"Hayır, sessiz kalmayacağım! O benim çocuğumu taşıyor ve onunla konuşmaya hakkım var!"

Gözleri bana bakıyor, alev alev yanıyor, panikliyor. Tobias üzerine gelen korumalardan birini yakalıyor ve ona kafa atıyor, ben hariç odadaki herkesin nefesi kesiliyor. Memur burnunu kapatıyor, kan sızıyor ve Tobias, güvenlik görevlilerinin üzerine çullanmasıyla etkisiz hale geliyor.

"Aria!" diye bir kez daha seslendi. "Bırak da kız arkadaşımla konuşayım!"

Ewan ve Gabriella'ya, "Gitmem gerek," diyorum.

Her yerde kusmuk. "Bunu izleyemem."

Tobias dudağı patlamış bir halde yerden kaldırılırken üçümüz de ayağa kalkıyoruz. "Eğer ona dokunduğunu öğrenirsem, seni öldürürüm, beni duyuyor musun? Seni geberteceğim!"

Tehdidi karşısında gözlerim açılıyor, Ewan'ın yumrukları ve çenesi sıkılıyor, Gabriella hareket etmesi için onu geri itiyor. Tobias bir kez daha direnirken başımı eğip göz teması kurmamaya çalışıyorum.

"O benim. Başka kimse ona sahip olamaz!" diye devam ediyor, kelepçeli yumruklarını savurarak. "O benim!"

Gabriella arkamızdaki büyük ahşap çift kapıyı kapatarak Tobias'ın Ewan'ı öldürme tehditlerini bastırıyor. Bağırışlarını hâlâ duyabiliyoruz.

Ellerim yüzümü tutuyor, gözlerim açıldığında yeşil gözlerin bana baktığını görüyorum. "İyi misin?"

İkisine de başımı sallıyorum, alt dudağımı emerek gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. "O değil-"

"Aria?" diye sesleniyor bir kadın, kafasını kapıdan uzatarak. Annemle aynı yaşta görünüyor, gri saçlarını düzgün bir topuz yapmış, koyu mor, ofis benzeri bir elbise giymiş ve topuklu ayakkabılar giymiş.

O Amerikalı.

"Öyle mi?

Önündeki çantasıyla oynayarak endişeyle bana doğru adım atıyor. "Ben Violetta Mitchell, Tobias'ın annesiyim."

Kendime sarılıyorum, Ewan'dan uzaklaşıyorum ve onu ele geçiren perişan ifadeyi görüyorum.

"Fazla zamanım yok, içeri girmem gerekiyor. Ama sizinle oturup oğlum hakkında konuşmaya gerçekten ihtiyacım var. Buluşabilir miyiz?"

"Burada olmamalı," diyorum kapıyı göstererek. "Tobias'ın psikiyatrik yardıma ihtiyacı var, kendini daha da kaybedeceği bir hapishane hücresinde oturmaya değil."

"Katılıyorum." Tamamen bitkin bir halde iç geçiriyor. "Evdeki kliniğinden temin ettiğim tüm evrakları okuduktan sonra, Tobias bir tesise nakledilecek. Söz veriyorum."

"Gitmem gerek."

"Özür dilerim," diye ekliyor. "Gerçekten. Umarım torunlarımı görmeme izin verirsiniz."

Başımı sallıyorum, çenem sıkılıyor.

Tobias annesinin gözlerine sahip ama gözlerinde farklı bir şey var. Ona güvenmemeliyim ve nedenini de bilmiyorum. "Ne zaman buluşabiliriz?"

Yüz ifademi fark eden Gabriella bir adım öne çıkıyor. "Onu gerçekten eve götürmem gerekiyor. Seninle tanıştığıma memnun oldum Violetta."

"Elbette. Çok güzelsin, Aria. Umarım bir gün oğlumu affedersin."

Bana üzerinde numarasının yazılı olduğu bir kart uzattı ve cevap vermemi beklemedi. Elini omzuma koydu, döndü ve mahkeme salonuna doğru yürüdü.

Gabs: Eve gitmeye hazır olduğuna emin misin?

Ben: Evet, psikiyatristten izin aldım ve önümüzdeki hafta işe geri dönüyorum. Normalliğe ihtiyacım var. Tobias yakalandığına göre umarım Danimarka'da Ivy'ye katılabilirim, yani işim güvende.

Gabs: Hala bir pislik.

Son mesaja KIKIRDIYORUM, odasını toplamayı bitirirken telefonumu Jason'ın yatağına fırlatıyorum.

"Yoluma çıkıp duruyorsun, Aria. Televizyonu göremiyorum!" diye mızmızlanıyor, video oyununu oynamaya çalışıyor. Ona bir minder fırlatıyorum, oflayıp pufluyor ve her ne yapıyorsa ara veriyor. "Gerçekten bu gece geri mi dönüyorsun? Daha fazla kalamaz mısın?"

"Hayır, burası senin ve babanın evi Jason. Benim bir evim var," diye cevap veriyorum ve bana surat asıyor. "Her şey eskisi gibi olacak."

"Ama babam senin evde olmandan çok mutlu görünüyor," diye iç geçiriyor. "Bir gece daha kalabilir misin? Lütfen? Film izleriz ve bir sürü yemek yeriz."

"Sadece yirmi dakika uzaklıkta yaşıyorum. Beni görmeyecek değilsin ya," diye gülüyorum ve o başını sallarken yanına oturuyorum. "Büyüdüğünde anlayacaksın."

"Ben *on* yaşındayım!"

"Daha yaşlı, daha yaşlı," diyorum gülümseyerek. "Bu gece kalacağım ama yarın eve gidiyorum, tamam mı?"

Ayağa fırlıyor ve yüzünde kocaman bir sırıtışla bana sarılıyor. "Seni seviyorum, Aria."

"Ben de seni seviyorum, ufaklık."

Evi toparlamayı bitiriyorum, ön kapının açıldığını ve Ewan'ın eve geldiğini haykırdığını duyuyorum. Mutfaktan çıkarken kendimi tuhaf, doldurulmak için yalvaran bir boşluk gibi hissediyorum, bana gülümsediğini görünce biraz eriyorum.

"Merhaba."

Şapkasını çıkarıyor. "Hey. Haberleri gördün mü?" diye soruyor, bana doğru yürürken telefonunu karıştırıyor. Başımı sallıyorum, o da ekranı görebilmem için yanımda duruyor: Dava delilik savunması nedeniyle ertelenmiş. "Radyoda üç gün içinde nakledileceği yazıyor. Annesini aradın mı?"

"Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama söyleyeceğim."

Makaleyi okudum ve Doktor Blythe'ın Tobias'ın mahkemeye çıkmaya uygun görülmediği ve buradan yarım saat uzaklıktaki bir nezarethaneye götürüleceği yönündeki açıklamasını gördüm.

Annesinin isteği üzerine önümüzdeki hafta Amerika'ya geri gönderileceğini ve orada akıl hastanesine yatırılacağını okuduğumda içimin burkulduğunu hissediyorum.

Raporlarda psikoz, şizofreni, anksiyete, antisosyal kişilik bozukluğu ve daha birçok hastalıktan bahsedilmiş ancak Tobias'ın tam olarak neye sahip olduğu konusunda kesin bir bilgi verilmemiştir. Ayrıca psikojenik nonepileptik nöbetlerden muzdariptir ve bir keresinde araba kullanırken bir nöbet geçirmiş, başka bir arabaya çarptıktan sonra ehliyeti iptal edilmiştir.

Çocuğumun Tobias'ın sahip olduğu şeye sahip olabileceğinden korkuyorum.

"Bugün gideceğini sanıyordum. Jason'ı almak için senin evine gidecektim."

"Oh. Onu okuldan aldığımda buraya gelmiştim," diye sinirli bir şekilde omzumu kaldırıyorum. "İstersen şimdi gidebilirim? Jason'ın yemeği fırında. Ben sadece..." Başparmağımı omzuma atarak geri dönüyorum. "Yanıma almak için eşyalarımı toplayacağım. Kıyafetlerimle dolu bir gardırobun olmaması daha iyi."

"Tamam," diye cevap veriyor, ben merdivenleri yavaşça çıkarken dirseklerini merdiven trabzanlarına dayıyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Başımı sallıyorum, dönüp hızla koşuyorum, odaya girip gardıroptan bir bavul alırken kendimi sakinleştiriyorum. "Neden bu kadar karmaşık olmak zorundasın, Aria?" Kendi kendime soruyorum, oflayıp puflayarak sırtım yatağın kenarına gelecek şekilde düşüyorum ve altımdaki halıyı hissediyorum.

Açık gardıroba bakıyorum, her askı kullanılıyor, en altta mücevher ve ayakkabı kutuları var. Çok şey bıraktım çünkü bir gün eve döneceğime gerçekten inanıyordum ama bu şekilde değil.

Ewan ve benim aramdaki sevgiyi göz ardı ettim, bana mümkün olan her şekilde kötü davranan bir psikopatın sahte sevgisini kabul ettim. Evet, Tobias'ı önemsememem gereken şekillerde önemsiyorum ve onun da beni önemsediğine gerçekten inanıyorum ama bu sağlıklı bir şekilde değil. Birlikte bir geleceğimiz yok.

Şu andan itibaren sadece ve sadece kendime odaklanıyorum. Tobias'a ihtiyacım yok ve Ewan'ın da benim gibi birinin haftalık olarak kafasını karıştırmasına ihtiyacı yok. İşime odaklanmalı ve evrak işlerini bitirmeliyim ki Ivy ile birlikte olmak için Danimarka'ya uçabileyim.

Eşyalarımı toplamaya koyuluyorum, Jason kapıda durup yarısı dolu bavula bakarken kalbimin sıkıştığını hissediyorum. Ona gülümsüyorum ve o da yatak odasının kapısını arkasından çarparak kaçıyor.

"İyi olacak," diyor Ewan, odaya girip bana bir fincan çay uzatırken. "Sadece senin burada olmana alıştı, hepsi bu."

"Bunların hiçbiri olmamalıydı bile; bu ona haksızlık. Ailemin evinde kalmalıydım."

"Annen seni öldürürdü," diye cevap veriyor, yatakta yüzüstü yatıyor, sırtımı yatağa dayıyorum, ön kolu omzuma değiyor. "Ona mesaj attın mı?"

Evet, annem haberlerde Tobias'ın bana ilaç verdiğini itiraf ettiğini görmüş, sanrılar görmemin onun suçu olduğunu kabul etmiş ve ilaç yüzünden haplarımı atlayıp hamile kalmış olabileceğim gerçeğini de göz ardı etmemiş. Özür diledi ve onun gibi insanlardan uzak durmam gerektiğini, onlarla Barbados'a gelmem gerektiğini söyledi.

Sorusuna başımı sallıyorum ve o da kayarak yanımdaki halıya oturuyor, omuz omuza, ikimiz de yarısı boş gardıroba bakıyoruz. Göğsümdeki ağırlıkla ona yaslanıyorum ve çenesini başımda hissediyorum.

"Jason'a bir gece daha kalacağımı söyledim. Ama gitmemi istersen, giderim."

Ellerimiz birbirine kenetlenmeden önce saç tellerini parmaklarının etrafında döndürerek ofluyor. "Bu gerçekten kafamı karıştırıyor."

"Neymiş o?"

Yumuşak dokunuşlarla geçen uzun bir anın ardından elimi bırakıyor ve parmaklarını dağınık saçlarında gezdirerek ayağa kalkıyor. "Bence eve gittiğinde tüm bunlara bir son vermeliyiz. Artık birbirimizin evinde kalmak yok. Artık el ele tutuşmak, sarılmak ya da şu anda her ne halt oluyorsa o yok."

Kalbimin durduğunu hissediyorum ve ayağa kalkıyorum. "Bunu neden söylüyorsun? Zaten arkadaş olmayı kabul etmiştik."

"Seninle nasıl arkadaş olabilirim, Aria?" Parmakları saçlarımda, avuç içleri yanaklarımda nefesimin kesilmesine ve kalbimin hızlanmasına neden olana kadar yürüyor. "Sana sarılmayı, seni öpmeyi, seni yatağa sürüklemeyi ve..." ne kadar istediğimi bilemezsin. Burnu benimkini dürtüyor, dudaklarımız tehlikeli bir şekilde yakınlaşıyor, zümrüt gözleri nane kokulu nefeslerin sıcak patlamaları bana çarparken kapanıyor.

Hormonlarım sahip olduğum tüm hislerle savaşıyor ve onun eğilip aramızdaki mesafeyi kapatması ve beni öpmesi için yanıp tutuşuyorum. Dürtü o kadar güçlü ki, fiziksel olarak acı veriyor, her sinir ucu patlarken nefesim dengesizleşiyor.

Ne kadar şefkatli olduğunu ve ne kadar değiştiğini gerçekten görerek onu yürek parçalayan bir bakışla izliyorum. Bu Jason için daha da kafa karıştırıcı olurdu ve Ewan gerçekten de temiz bir sayfa açabileceği biriyle birlikte olmalı. Mutlu olmalı ve onunla geçmiş hakkında ne zaman tartışacağım konusunda endişelenmemeli.

Sorun o değil, *benim*.

Keşke kaderimizde birbirimiz için yazılmış olsaydık ama her aşk geçmişin üstesinden gelemez. Belki de bir maske takmak yerine ona nasıl hissettiğimi söylemeliydim, kayıtsızlık aramızı açıyordu.

Ewan'ı ona gösterebileceğimden çok daha fazla seviyorum, ama bu çok *büyük* bir ama, eğer Ewan'ı kendime söyleyip durduğum kadar çok sevdiysem, o zaman neden Tobias'ı bu kadar çok arzuluyorum?

Ewan'ın dudaklarının benimkilerin üzerinde gezindiğini hissediyorum, izin istiyor ve ben de ona izin vermeyi çok istiyorum.

"Ben... Ben yapamam," diye kekeleyerek ondan uzaklaşıyorum, bavulu kapatıp ayakkabılarımı giymek için uğraşırken dokunuşunu anında özlüyorum, Ewan'ın bakışlarının başımın arkasını yaktığını hissediyorum.

"Aria," diye iç geçiriyor ve yanından geçerken beni durdurmaya çalışan kollarını savuşturuyorum. "Gitme."

"Sen daha iyisini hak ediyorsun," diyorum ona, yanağından öpmeden önce ve ağır bir kalple evden çıkıyorum.

Ckapt'ca ű7

Aria

"SO da kilo aldı! Doktorlar onun gelişiminden memnun. Bir haftadır nöbet de geçirmedi."

Sırıtıyorum, çenemi yumruklarımın üzerinde dengelerken gözlerim dans ediyor.

Dirseklerimi masama dayadım. Son bir saattir Ivy'nin annesiyle görüntülü konuşuyordum, nasıl olduğunu, ilerlemesini, ne kadar daha enerjik göründüğünü konuşuyorduk.

"Bu harika bir haber. Onunla ve sizinle gurur duyuyorum! Güçlü bir ailesiniz ve hepinize sahip olduğu için çok şanslı. Danimarka nasıl? Dışarı çıkabildiniz mi?" Gözlerim bakımlı anneden yanındaki yatakta yatan Ivy'ye kayarak soruyorum. "Güzel yemekleri olduğunu duydum."

"William bu hafta sonu buraya geliyor, belki ben de keşfedebilirim. Onu henüz dışarı çıkaramıyorum." Ivy'ye dönüp gülümsüyor. "Ama sorun değil. Daha çok zamanımız var, değil mi tatlım?"

Parmaklarını Ivy'nin sarı, kıvırcık saçlarında gezdirirken bir yandan da başını sallamaya çalışıyor, kıkırdaması kulaklarıma müzik gibi geliyor. İkisi de çok neşeli görünüyor, her ne kadar içten içe Ivy'nin hâlâ korkunç bir savaş verdiğini bilsem de. Annesi onu bir arada tutmak için harika bir iş çıkarıyor.

Bu da gösteriyor ki, en mutlu insanlar olarak görünebilir ama hayatınızı değiştirecek bir şeyle mücadele ediyor olabilirsiniz.

"Sadece formlarımın tamamlanmasını bekliyorum, sonra da son dört hafta için transfer yaptırabilirim. Bazı bilgilerimi de oradaki ebelere aktarmam gerekiyor," diyorum kafeinsiz kahvemi yudumlarken.

Gözleri genişliyor, başını eğiyor. "Kendi detayların mı?"

İşte burada doktor-hasta bariyerini yıkıyorum. Ivy'nin annesiyle çok konuşuruz; e-postalar, telefon görüşmeleri ve birkaç kez de kahve içmeye çıktık.

onunla. Ona haberlerimi anlatırken rahat hissediyorum ama belki de beni uyuşturan psikopat bir katil tarafından hamile bırakıldığım kısmını atlayıp sadece temel bilgilerle yetineceğim. Ne de olsa haberleri takip etmiyor. Tabii takip ediyorsa ve bu konuyu bana açmayarak saygılı davranıyorsa o başka.

"Daha çok erken," diye cevap veriyorum, gözlerinin daha da büyüdüğünü izleyerek. "Yazın doğum yapacağım."

"Vay canına, tebrikler! Aria'yı alkışlayabilir miyiz, Ivy?" Ellerini birlikte hareket ettiriyor ve Ivy de onu takip etmeye çalışıyor, titreyen vücudu bunu zorlaştırıyor, ama kararlı, bir kez birlikte vurmayı başardığında tezahürat yapıyor.

"Şimdi gitmem gerekiyor. Saat ikide bir toplantım var. Varışım hakkında size e-posta göndereceğim ve bu arada iletişimde kalacağız, tamam mı? Yakında ikinizle de görüşeceğim."

El sallıyor ve ben gülümseyip aramayı sonlandırmadan önce aynı şeyi yapmasına yardımcı olmak için Ivy'nin elini tutuyor.

Asistanım Natalie, "Aria, dördüncü hatta senin için biri var," dedi. "Bana bir isim vermedi."

"Teşekkür ederim," diyorum usulca, telefonu kaldırıp her kimse onu bağlamak için düğmeye basıyorum. "İyi günler, genetik bölümünden Aria Miller'a bağlanıyorsunuz. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Hat sessiz ve ben bir şeyler duymaya çalışarak sessize alıp açıyorum. "Alo?"

Hat kesiliyor ve asistanımı aramadan önce kaşlarımı çatarak telefona bakıyorum. "Az önce bana aktardığınız çağrıya ekli bir numara var mıydı?"

"Hayır," diye kibarca cevap veriyor. "Tekrar ararlarsa bir tane isteyeceğim."

"Kimi aradıklarını, hangi hasta için aradıklarını söylediler mi?" Kaçırmış olabileceğim randevular için dosyalarıma bakarken soruyorum.

"Az önce Aria'yı sordu. Özür dilerim, bir dahaki sefere sorarım."

Alışılmadık bir durum değil, bu yüzden yapışkan notuma yazıyorum ve masamın yanındaki panoma iliştiriyorum. Çok renkli, floresan pembeler, maviler ve sarılarla dolu, her biri düşükten yüksek riskli hasta vakalarına doğru işaretlenmiş.

En altta, benim için ayrılmış bir alan var: Tobias'ın gösterdiği ve çocuklarımıza geçebilecek tüm akıl hastalığı belirtileri. Birçok kitap sipariş ettim, araştırdım ve hatta yeterince büyüdüklerinde onları değerlendirmek için bir doktor bile .

Tobias'ın annesine pek çok sesli mesaj bıraktım, ancak yardım taleplerime, Tobias'ın nasıl büyüdüğüne ve dikkat etmem gereken bir şey olup olmadığına dair bir fikir edinmek için bir kez bile yanıt vermedi.

Tobias'la konuşabilirim, kendi araştırmamı yapmaya çalışabilirim ama o hapisteyken ve Amerika'ya nakledilmeyi beklerken bunu mümkün görmüyorum. Yarın gidiyor ve ben de geçen hafta boyunca sosyal medyadan uzak durdum, kendimi ofisime ya da eve kapattım. Psikopat Tobias Mitchell'in kız arkadaşı hakkında haber yapmaya çalışan sinir bozucu basından saklanmak için mümkün olan her şeyi yaptım.

Disiplin toplantımı iptal ettikten ve bana her türlü desteği sunduktan sonra patronumun beni işe geri alması bile zor oldu.

Ewan beni kontrol ediyor, ama daha çok Gabriella'ya sürekli nasıl olduğumu soruyor, belki de evinden ayrıldığımdan beri haddini aşmamaya çalışıyor. Bana mesaj atmasını, aramasını, ulaşmasını istiyorum ama aramızdaki engeli ve neden mesafeye ihtiyacımız olduğunu da anlıyorum.

Bir sonraki hastamın, Rhett Sendromu olan dokuz yaşındaki bir kız çocuğunun dosyasını arıyorum. Kısa bir süre önce Galler'den İskoçya'ya nakledilmiş ve hastalığının plato evresine girdiği için umutsuzca tedaviye ihtiyacı var.

İşim her ne kadar ödüllendirici olsa da, bu kadar çok kişinin benim sahip olmadığım bir şeyle mücadele ettiğini görmek zor. Yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum.

Belki de bu yüzden Tobias'a bu kadar ilgi duyuyorum.

Eve yürürken ilk kez sessizlik hakim; bilgi almak için etrafımı saran gazeteciler ya da alışveriş yapan insan grupları yok. İşimi bitirdiğimde saat geç olmuştu ve uyumak için can atıyordum.

Kulaklığımı takmışım, kendimi yağan kara kaptırmışken Muse'un *Madness*'tan çaldığı yumuşak tınıları dinliyorum. Her adım ritme uygun ve şarkı boyunca tüm endişelerimin uçup gittiğini hissediyorum.

Huzurum telefonumun çalmaya başlamasıyla bölünüyor ve kulaklığımdaki müzik kesiliyor. Bilinmeyen bir numaranın beni aradığını görerek kaşlarımı çatıyorum. "Alo?" Cevap veriyorum. "Kimsiniz?"

"Sesini özledim."

Tobias'ın kulağımda yankılanan sesi beni olduğum yerde durduruyor. "Tobias?"

"Fazla zamanım yok, Aria. Seni görmem gerek. Sana adresi göndereceğim, tamam mı?"

"Ne-"

"Seni görmem gerek," diye tekrarlıyor. "Sen hamilesin ve ben..." Birine iki saatleri olduğunu ve hızlı olmaları gerektiğini söylemeden önce sözünü kesiyor. "Bütün bunları sana yaptığım için özür dilerim ama elimde değildi. Aciz olduğumu düşünsen bile seni seviyorum."

"Neden dışarıdasın?" Kapıma ulaşıp kilidini açarak soruyorum. "Kilitli olman gerekiyordu."

Nefes nefese bir kahkaha atıyor. "Benim kendi yöntemlerim var. Gel benimle buluş. Fazla vaktimiz yok."

O bu sözleri söyler söylemez, Ewan'dan iki cevapsız aramam olduğuna dair bir mesaj geliyor, sonra bir tane daha, sonra da Gabs'ten bir tane.

"Gitmene izin veremem, Tobias. Sana verecekleri yardıma ihtiyacın var. Seni geri götürebilirim*, sen ve ben,* ve tüm bunları benimle konuşabilirsin."

"Yaptığım onca şeyden sonra, hala bana yardım etmek istiyor musun?"

Cevap vermeye çalışıyorum ama birisinin acele etmesini söylemesi ve Tobias'ın da onlara siktirip gitmelerini söylemesiyle kesiliyor.

"İki kişiyi öldürdüm Aria ve bu iyi hissettirdi."

Yüzümdeki tüm kan çekiliyor, telefonun diğer ucunda kıkırdarken cevap veremiyorum. "Tüm kontrol bendeydi. Ve şimdi öldüler. Bunu senin için yaptım, böylece sana ve çocuğumuza ulaşabilecektim."

Hat kesiliyor ve ben kapıya yaslanıyorum.

Kalbimin her atışıyla ve zihnimden fışkıran her anlaşmazlıkla savaşarak kendimi parçalara ayrılmış hissediyorum. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum kendi kendime, daireme girer girmez eşyalarımı yere bırakıyorum.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca bu pozisyonda kalıyorum ama aslında sadece dakikalar geçmiş. Telefonum çalıyor. Ailem, Ewan, Gabriella. Mümkün olan her senaryoyu, onu merkeze geri getirmenin yollarını düşündüm ama elim boş döndüm.

Önümde adres var, bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesaj ve başka hiçbir şey yok. Neredeyse polisi arayacaktım ama ilk iki çalmadan sonra telefonu kapattım. Şu anda aklım o kadar karışmış durumda ki tek yapmak istediğim çığlık atmak.

Eğer giderse, onu bir daha göremeyeceğim. Eğer giderse, başka birine zarar verebilir. Eğer giderse, kendine zarar verebilir. Ama... beni rahatsız eden asıl endişe, Tobias'ın hayatımdan tamamen çıkması ve bu da bana hiç iyi gelmiyor.

Onu almaya gideceğim, konuşmak için bizi bir otele götüreceğim ve geri dönmesi için ısrar edeceğim.

Artık orada olduğundan bile emin değilim. Bana adresi bir saat önce gönderdi ve oraya gitmem yaklaşık bir saatimi alacak. Üzerime kalın giysilerimi geçirirken evimde aceleyle dolaşıyorum ve Gabriella'ya benim için endişelenmemesini, onu yakında arayacağımı belirten bir not bırakıp buzdolabının üzerine yapıştırıyorum.

Kafamın içindeki her sesi duymazdan gelmeye çalışıyorum, geri dönmek, dondurucu soğukta arabama doğru yürümemek, kilidini açmak ve motoru çalıştırmak için. Radyoyu açmıyorum çünkü Tobias'la dolu olacağını biliyorum. Merak ediyorum, Justin de onunla mı? Nasıl kaçtı? Başka birini öldürdü mü?

Bunların hepsi ona doğrudan soracağım sorular.. tabii hala oradaysa.

Varış noktasına yaklaştıkça sinirlerim daha da bozuluyor. Hızlanıyorum ama her şey çok yavaş gidiyor, özellikle de kar ağırlaşırken. Nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum ama başaramıyorum, artık orada olmadığından, onu özlediğimden endişeleniyorum.

Arabamdaki uydu navigasyonu beni sola, ormanlık alanın derinliklerine götüren dar ve karanlık bir yola yönlendiriyor. Yirmi dakika boyunca uzun farım bana rehberlik ediyor, lastiklerim karda kaydığında beni korkutuyor, yağmur karışımı şimdi derin bir çamur gibi yapıyor.

Hiç bitmeyen, yokuş yukarı yolun tepesindeki üç katlı, ahşap kulübe göründüğünde ayağım gaz pedalından çekiliyor. Ön tarafa park etmiş siyah, eski moda bir araba gördüğümde nabzımı duyabiliyor, boynumda attığını hissedebiliyorum.

Yeterince yaklaştığımda duruyorum, soğukta koşarken göğsüm sıkışıyor, birkaç kez kayıyorum. Ahşap merdivenlerden yukarı çıkıyorum, yumruğumu ön kapıya vuruyorum, camdan şöminenin yumuşak ışıltısını fark ediyorum.

"Tobias?" Yumruğumu daha da sert vurarak sesleniyorum, panik yükseliyor.

"Tobias!
İçeride misin?"

Vücudum kapının cam panellerine çarparken inliyorum, biri kulağıma fısıldarken jilet gibi keskin bir bıçak boynuma bastırıyor. "Burada olmamalısın."

Her , Tobias ya da Justin değil.

İri yarı adam saçlarımdan tutup beni döndürüyor ve tesisin rozetini yüzüme tutuyor. Kaçmaya çalışıyorum ama botu sırtıma değince ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve beni merdivenlerden aşağı fırlatıp karların üzerine bir yığın halinde düşmeme neden oluyor.

"Hayır..." Adama durması için yalvarmaya çalışıyorum, bebeğimi korumak için vücudumu siper ederken bir başka ağır çizme yanıma iniyor. "Lütfen," diye bağırıyorum, dönüp önümde sürünüyorum, hareket etmeme yardım etmesi için kara tutunuyorum.

"Neden buraya gelmen gerekiyordu? Artık ne yaptığımı biliyorsun. İnsanlara onlara yardım ettiğimi söyleyip işimi... ailemi kaybetmeme neden olamazsın!" diye kükrüyor ve bir kez daha her acı darbede ciğerlerimdeki hava boşalıyor.

Nefesimi tutmaya çalışıyorum, öksürürken hırıltılı nefes alıyorum, kötü adamdan uzaklaşmaya çalışırken altımdaki buza tükürük sıçratıyorum.

"Lütfen, ben... ben hamileyim. Kimseye söylemeyeceğim. Ne yaptığını bile... bilmiyorum." Vücudum titrerken kekeliyorum ve onu durdurmak için elimden geleni yapıyorum. "Sadece buluşmaya geldim..." Sözlerimi tamamlayamadan kabarmaya başladım. Mırıldanıyor ve ben nefes almak için dizlerimin üzerine çöküyorum, kıyafetlerim sırılsıklam ve donmuş, saçlarım yüzüme yapışmış. "Arabayla gideceğim ve... hiçbir şey söylemeyeceğim... Yemin ederim."

"İşimi şansa bırakamam."

Elindeki bıçağı kaldırıyor, kararmış gözlerine bakınca gözlerim açılıyor. "Hayır, lütfen!" Çığlık atıyorum, kendimi korumak için iki kolumu da kaldırıyorum, çarpışmaya hazırlanmak için çömeliyorum, katlanmak üzere olduğum acıya hazırlanıyorum.

Çıtırtı sesleri duyuyorum, ardından dehşet verici bir nefes alıyorum ve sıcak kırmızı damlalar etrafımdaki beyaz karı sıçratarak üzerime düşüyor. Başımı kaldırıyorum ve Tobias'ı adamın arkasında, bıçağı göğsüne saplanmış ve Tobias'ın elini adamın elinin etrafına sarmış halde görünce rahatlayarak geriye düşüyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, adamın cesedini hiçbir şey yokmuş gibi bir kenara fırlatıyor, yaralarımı ararken derin nefesler alıyor. "Aria?"

Tek kelime bile etmedim. Başım dönmeye başlıyor ve öne doğru düşerken bedenimin zayıfladığını hissediyorum, her şey kararırken yüzüm kara gömülüyor.

Ckapt'ca ű8

Tobias

S çok güzel uyuyor.

Başka bir adamın kanına bulanmış olsa bile.

Parmak uçlarım hafifçe dudaklarında geziniyor, uyanmasını ve onları öpmeme izin vermesini umuyorum. Ya da onları sikimin etrafına sarmamı. Ya da hareket ettiklerini ve zihnimde sürekli tekrar eden kelimeleri seslendirdiklerini görmek.

Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. Seni seviyorum. Sen iyi bir insansın. Biz birbirimize aidiz. Bir aile olacağız. Birlikte kaçalım. Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. Seni seviyorum. Sen iyi bir insansın. Biz birbirimize aidiz. Bir aile olacağız. Birlikte kaçalım. Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. Seni seviyorum. Sen iyi bir insansın. Biz aidiz. Bir aile olacağız. Birlikte kaçalım. Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. Seni seviyorum. Sen iyi bir insansın. Biz birbirimize aidiz. Bir aile olacağız. Birlikte kaçalım. Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. Seni seviyorum. Sen iyi bir insansın. Biz aidiz. Bir aile olacağız. Birlikte kaçalım.

Bir mantra gibi. Onun sesi. O etrafta yokken kulağıma gelen nefesli sesi. Duyabildiğim tek şey haline geldi ve kelimelerin anılarımdan mı yoksa zihnimin bana oyun mu oynadığından emin değilim.

Burada olması, önümde baygın yatması, onu önemsediğini gösteriyor. Benim için geldi ve şimdi ona sahibim.

Uyanacaktır. Ona bu sorunları aşabileceğimizi söyleyeceğim. Çocuğumu taşımasına rağmen Ewan'ın son birkaç haftadır onun peşinde olduğu gerçeğini görebiliyorum. Onu affedebilirim.

Onu affedeceğim.

Telefonum masanın üzerinde vızıldıyor. Gözlerimi devirip aramayı reddetmeden önce annemin iletişim numarasının yanıp söndüğünü görmek için bakıyorum.

Bakışlarım yine Aria'ya takılıyor ve bir tutam kahverengiyi parmağımın etrafına dolayarak renk değişimine bakıp bana meydan okumaya çalışıyorum.

renk saçı olabilirdi ve yine de benim olurdu.

Kıyafetleri ıslak, yangından çıkan alevler onu kurutmaya yetmiyor, bu yüzden onu orada bırakıp kulübenin etrafına bakıyorum. Justin, biz bir plan yapana kadar saklanacak bir yer ararken bulmuştu. O hemen gitmek istiyordu ama ben doktorum ve doğmamış çocuğum olmadan gidemezdim.

Sahipleri öldü. Justin cesetlerini yakındaki göle attı, cesetleri yüzeye çıktığında çoktan gitmiş olacağımız kadar ağırlaştırdı.

Bir battaniye daha alıp dışarıyı kontrol ediyorum. Justin kaçmamıza yardım eden adamla buluşmak için bir süre önce ayrıldı ama birkaç saattir yok. Evdeki bağlantım her şeyi ayarladıktan sonra gitmem gerekiyordu ama daha önemli planlarım var.

Göz kapakları titriyor, kaşları çatılıyor ve ben onun yavaşça uyanmasını izlerken battaniyeyi kuru bir battaniyeyle değiştiriyorum.

Bana gülümsemesini, beni gördüğüne sevindiğini söylemesini

istiyorum. Ve sonra, buradan sonsuza dek ayrılacağız.

Ckapt'ca ű7

Aria

I Yüzümün yan tarafında sıcak bir his hissediyorum, ateşte çıtırdayan odunların sesini duyuyorum ve kokusunu da alabiliyorum. Hareket ettiğimde acımıyor ama yan tarafım rahatsız oluyor ve kolumu kaldırmaya çalışırken kolumda bir el hissediyorum.

Tobias'ın endişeli, büyüleyici, okyanus mavilerini görmek için gözlerimi açarak oturuyorum.

gerektiği gibi şaşırmadım.

"Kıpırdama, tamamen uyanana kadar uzan," diyor, dağınık saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor, gamzelerinin çukurları derinleşiyor. "Seni görmenin ne kadar güzel olduğunu bilemezsin."

Yanağıma yumuşak dokunuşundan irkiliyorum, bu da onun iç çekmesine ve yanımda diz çökmesine neden oluyor. Muhtemelen donmuş bedenimi ısıtmak için büyük şömineye doğru itilmiş yumuşak, bej renkli bir köşe kanepede uzanıyorum.

Tobias farklı görünüyor, kirli sakalı, gözlüksüz ve dağınık saçları onu bitkin gösteriyor, ancak muhtemelen birinden çaldığı kapüşonlu bir tişört ve eşofman giyerken bile hala her zamanki gibi yakışıklı.

"Sen..." Yanımda yere düşen adamın cesedinin görüntüleri gözümün önüne gelince ağzım kurudu. Ellerime ve sonra Tobias'a bakarken gözlerim daha da açılıyor, üzerimizi kan lekeleri kaplıyor. "Onu sen öldürdün."

"Mecburdum," diye cevap veriyor omuz silkerek. "Seni öldürmesine saniyeler kalmıştı."

Battaniyeyi üzerimden atıyorum ve hafifçe irkilerek ayağa kalkıp ona bakıyorum. "Ama onu sen *öldürdün*! Kimdi o?"

"Sadece tesis için çalışan bir şoför. Justin transfer sırasında kaçmama yardım etmesi için ona para verdi." Yeni telefonuna bakıyor, sonra onu kanepenin yanındaki masaya fırlatıyor. "Ortadan kaybolmak için vaktimiz var."

"Biz kimiz? O *sadece* bir işçi değil, ailesi olan bir insandı ve tıpkı öldürdüğünüz iki kişiye yaptığınız gibi onun da canını aldınız!"

Umursuyor gibi görünmüyor. Tek yaptığı bana bakmak. "Onu durdurmak için sadece yaralayabilirdin."

"Seni öldürmek üzereydi, Aria!" Başını sallayarak homurdanıyor. "İçgüdülerimle hareket ettim ve bundan pişman değilim."

"Elbette," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum.

Geri adım atarak, açık katta planlanan odaya doğru ilerliyorum, mutfakta duruyorum ve lavaboda ellerimdeki kıpkırmızı lekeleri şiddetle ovalıyorum. Yanıyor, fırçanın sertliği cildimi çiğ yapıyor.

Tobias'ın hızlı nefes alış verişlerimi, yıkılmamaya ve lavaboya tutunmamaya çalışırken dudaklarımdan dökülen solukları duyabildiğini biliyorum. Neden bu saçma kararları alıp durduğumu, Tobias Mitchell'ı, ilaç verip kandırdığı kadın olarak, tekrar gözaltına alınması için ikna edebileceğimi düşünüp durduğumu bilmiyorum.

Bu yıl hiç kendimde değildim ve bu onunla tanıştığımdan beri böyle. "Aria."

İçini çekiyor, ben ona bakarken eli belimi buluyor lavabonun üstündeki pencerenin yansımasında. "Lütfen bana kızma." "Kızmak mı?" Arkamı dönüp elini kendimden uzaklaştırırken karşılık veriyorum. "Bana yaptığın her şeyi sıralamamı mı istiyorsun? Kızgın olmalıyım, burada durup sana bir kez yardım etmeye çalışmamalıyım!" geçerken göğsünü itiyorum, ateşin yanında durup kendimi ısıtmaya çalışıyorum. sırılsıklam kıyafetler tenime yapışıyor.

"O zaman neden buradasın?" diye soruyor, ikimiz de dans eden cehenneme bakarken yanımda duruyor.

"Sen insanları öldürdün, Tobias. Özgürce dolaşmana izin verilmemeli." Ceplerimi yokluyorum, etrafıma bakmak için dönüyorum. "Telefonum nerede?"

"Burada hiç sinyal yok."

Kollarımı kavuşturup ona hırlıyorum. "Nerede o?"

Göğsü yüzüme değene kadar yürüyor, burun delikleri şişerken düzensiz nefes alıyor. "Neden buradasın?"

Çenemi yukarıda tutarak duruşumu korumaya çalışıyorum. "Geri dönmen gerek," diyorum, kalbimin onun yakınlığı karşısında hızlanmaya başladığını hissederek. "Sen... sen tehlikelisin."

"Benden korkuyor musun?"

"Hayır," diye cevap veriyorum hızlıca, kendinden emin bir şekilde, başını sallamasını izliyorum. Titrek eliyle bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırırken irkilmiyorum ve gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum, sadece bu küçük hareketin yoğunluğu bile beni bocalatıyor.

"Olmalıyım," diyorum nefes nefese, parmak uçları boynumda gezinirken, başparmağı dudaklarımı ayırmak için çeneme bastırıyor.

"Seni özledim."

İçten içe devam etmesini istesem de elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Fikrimi değiştirmek için bana sahte kelimeler kullanamazsın. Geri dönmen gerekiyor ve ben de bu yüzden buradayım."

Elleri tembelce kollarımda geziniyor, gözlerimi dalgalandıran yavaş vuruşlar yapıyor ve ben onu durdurmuyorum. "Sahte kelimeler," diye tekrarlıyor bir parça hüzünle. "Sana değer verdiğime gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

Soğuktan sırılsıklam olmuş paltomun içinde bile dokunuşu sinir bozucu bir şekilde elektrik veriyor. "Hayır," diye fısıldıyorum. "Benim hakkımda böyle hissedemezsin, bu..." Boğazım düğümlenmeye başlıyor, titremesini engellemek için çenemi geriyorum. "Bana davranış şeklin. Bu imkansız."

"Değil, Aria." İki eli de yüzüme uzanıyor ve derin bir nefes alırken gözlerimin dolduğunu hissediyorum. "Seni gerçekten seviyorum. Senin hissettiğin gibi olmayabilir ama bu, tam olarak ne istediğimi ve seni güvende tutmak için ne kadar ileri gideceğimi bilmemi sağlayacak kadar güçlü bir duygu. Seni ve bebeğimizi."

Ağlıyorum, gözyaşlarımın yanaklarımdaki ellerine düşmesine izin veriyorum. "Bunların hepsi senin için sadece bir oyun."

Eğilip alnını alnıma bastırıyor, parmaklarım bileklerine dolanıyor ve onu kendime bağlıyor. "Bunun gerçek olduğunu sana kanıtlamak için ne yapabilirim?"

"Geri dön," diye hıçkırarak mırıldanıyorum, dizlerimin büküldüğünü hissediyorum. "Şimdi benimle geri dön ve sana inanayım."

"Seni bir daha asla göremeyeceğim," diye cevap veriyor, çenesi sıkılarak. "Yapamam."

Bir öfke dalgasıyla ondan uzaklaşıyorum ve sisli havayı soluyarak soğukluğa doğru yürüyorum. Başımı eğiyorum, tüm duygularım içime akarken bedenim titriyor.

Muazzam bir öfke hissediyorum. Tobias'a asistanım olduğu için, ona karşı bu kadar güçlü hisler besleyecek kadar yakınlaştığım için çok kızgınım. Bana bu kadar çok şey yapmasına rağmen hala kelebekler uçuşmadan ona bakamıyor olmam beni çıldırtıyor. İçeri girip ona sert bir yumruk atmak istiyorum ama o zaman kendimi kötü hissedeceğim ve muhtemelen özür dileyeceğim.

Ama kafam da karışık. Ewan'la evde her şeye sahibim, bir hayatım olabilirdi. Yine de, gözaltındayken kaçan psikopat eski sevgilimle birlikte rastgele bir kulübenin verandasında duruyorum.

Son olarak, aramızda geçen her an kalbimin paramparça olduğunu hissediyorum. Yanlış olduğunu biliyorum ama keşke farklı koşullar altında tanışsaydık. Açıklayamayacağım şekilde zorlanmasaydı, özel bir şey olabilirdik. Bana değer verdiğine gerçekten inanıyorum, ama aşk*?* Bana öldürmekten hoşlandığını itiraf etmişken, onun gibi birinin herhangi biri hakkında böyle hissedebileceğine inanmakta zorlanıyorum.

Aşk, oldukça tehlikeli bir şey, değil mi? Biri üzerinde olumlu ya da olumsuz pek çok etkisi olabilir. Ancak, bir insanın iki kişiyi sevmesi gerçekten mümkün müdür? Ve yanlış kişiye çekilmek? Ewan'ın beni mutlu edeceğini, güvende tutacağını ve çocuklarımız için sağlam bir birlik olacağımızı biliyorum. Ama Tobias'la bir geleceğimiz yok. Hayatının geri kalanını hapiste geçirecek.

Arkamdan kapıyı açan ve ben soğukta hıçkıra hıçkıra ağlarken sessiz kalan adamın düzgün bir yaşam şansının olmaması oldukça üzücü aslında. Yine de, benimleyken, kendini dengede tutmakta başarılı. Ben yokken, bir şekilde cinayet işleyebiliyor.

"Yukarıda sana uyacak kıyafetler var," diyor Tobias, dirseklerini benimkinin yanındaki tırabzana dayayıp yan gözle bana bakarak. "Bunların içinde kalırsan hasta olacaksın. Sırılsıklam olmuşlar."

"Burada üstümü değiştirmeyeceğim."

Derin bir nefes alıyor ve sarının bir tutamını çekiştirerek beni aşağı bakmaya zorluyor. "Yüzüne ve saçına o adamın kanı sıçramış."

Nefesimi tutup ağzımı kapatıyorum ve Tobias'ın peşinden kulübeye koşuyorum.

"Sana vurduğunda canını yaktı mı?" diye soruyor, ben dar merdivenlerden birinci kata çıkıp banyoyu bulmak için ışıkları yakarken. "Bebek iyi olacak mı?"

"Biz iyiyiz," diye cevap veriyorum ona bakmadan, aynadaki kanlı görüntüme bakarken ruhumun bedenimi terk ettiğini hissediyorum.

Ayağımı kaybedip lavaboyu tutuyorum, kıyafetlerime ve sonra bir kez daha yansımama bakıyorum, telaşlı bir şekilde soyunmaya başlamak için bir saniye bile beklemiyorum.

Tobias'ın kapı aralığında durup, her bir parçayı çıkarırken bana bakmamak için gözlerini yanındaki duvardan ayırmamasını umursamıyorum.

giysiler. Hıçkırıklarımı bastırıyorum, onları yerde bir yığın halinde bırakıyorum ve duşa girip soğuk suyu açıyorum.

En yakın sabunu kapıyorum, her kan lekesini aceleyle siliyorum, saçımı şampuanlarken giderden akan ince kırmızı izlere yüzümü buruşturuyorum, tüm bunlar olurken Tobias sırtı bana dönük, sessizce duruyor.

"Bu senin hatan," diyorum bir şişe saç kremi ararken. "Onu öldürdüğüne inanamıyorum."

"Özür dilerim," diye sessizce cevap verir. "Ama seni ve çocuğumuzu koruyordum.

Her zaman yapacağım bir şey."

Yüzümü ona dönüyorum. "Elbette," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum, saç kremimi saçlarımdan geçirirken aynanın buğulandığını fark ediyorum.

"Aria." Yüzünü bana dönüyor ve nefesim kesiliyor. Gözlerinin açıkta kalan vücudumda gezinmesini bekliyordum ama o camın arkasından gözlerini benimkilere dikmiş, boğazında biriken yumruyu yutmaya çalışıyor.

"Yalnız hissetmelerine izin vermeyin, işte o zaman hava kararır ve sesler başlar." Başının yan tarafına vuruyor, bununla mücadele ediyor gibi görünüyor. "Kontrol her şey demektir."

"Hangi sesler?"

Gözlerini kapatır ve avucunu yüzünde gezdirir. "Sen çıplakken bu konu hakkında konuşamam, Aria. Bu dikkat dağıtıcı."

Buğulanmış bardağı siliyorum, böylece beni düzgünce görebiliyor, birbirimizin bakışlarına takılıyoruz, aramızdaki sessizlik işkenceye dönüşürken göğsümdeki sinir bozucu organ daha hızlı atıyor. Gözlerimiz birbirine yapışıkken başımı eğiyorum, kelimeleri söylemeye cesaret ediyorum, arzu hissi katlanarak artıyor.

Derin bir nefes alıyorum, pişman olup olmayacağımdan emin değilim ama yine de kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Kıyafetlerini çıkar."

İsteğim karşısında şaşırıyor, kapüşonunu kafasına geçirmeden önce bana kaşlarını çatıyor. Ona aval bakmamaya çalışıyorum ama . Tobias'ın vücudu bir sanat eseri gibi, kaslarının kıvrımları hafif bronz tenini gölgeliyor, tişörtünü çıkarmadan önce içinden dalgalanıyor.

Onun en sevdiğim yeri belirgin sırtı, bu yüzden pantolonunu indirmek için döndüğünde gözlerim ayrılmıyor. Bacaklarımın arasında bir coşku hissettiğimi ya da tepelere doğru koşmam gerekirken ağzımın kuruduğunu itiraf etmekten utanıyorum.

Anılar gözümün önünden geçiyor, parmak uçlarım omurgasında gezinirken o içime giriyor, güçlü omuzlarını kavrarken sıcak nefesini boynumun hassas derisinde hissediyorum.

"Sana dokunmama izin verecek misin?" diye sorarak beni hayallerimden koparıyor. Arkama geçip çıplak göğsünü sırtıma dayayana kadar yürümesini izliyorum. Ciğerlerimden çıkan her nefesi kontrol etmeye çalışıyorum ama yüzüm öne dönük, zorlanıyorum. "İyi hissettireceğim. Nazik olacağım."

Sırtıma bastıran vücudunun sıcaklığını hissediyorum, güçlü kolları beni sarıyor, su akıl sağlığımızı ve ölü adamın kanını yıkarken beni tutuyor. Zihnim milyonlarca mil uzakta ama parmaklarımı onunkilere geçirirken her zamankinden daha net. Uzun zamandır böyle bir şey yaşamamıştım, kelebekler uçuşuyor. "Devam et."

Bu anın tadını çıkarmanın yanlış olduğunu biliyorum.

Tobias'ın vücudunun benimkine karşı olmasının yanlış olduğunu biliyorum.

Ancak, ne kadar yanlış hissettirse de ve vücudunu benimkine bağlı tutmasını istediğim için ne kadar deli olmalıyım, bunun tadını çıkarırken, benden koparılmadan önce, gerçeklik tekrar yerleşmeden ve bunun... yanlış olduğunu kabul etmem gerekmeden önce bu düşünceleri bir kenara itiyorum.

"Babam ölmeden önce benim gibiydi. Dolayısıyla geni çocuğuma geçirme şansım var" diyor.

İçten içe irkiliyorum, elini daha sıkı tutuyorum. "Nasıl öldü?"

Başını eğiyor, böylece burnu boynumun kıvrımına gömülüyor ve sıcak suyun altında titrememe neden oluyor. "Kendini astı."

Ellerini bırakıyorum ve kollarına giriyorum, vücudumu onun vücuduna sarıyorum ve ona babası için üzgün olduğumu söylüyorum. Tanrı bilir ne kadar süre bu şekilde kaldık, Tobias iyi bir çocukluk geçirdiğini, okulla baş edemediği için evde eğitim aldığını anlattı.

Babasının ruh halindeki değişimler öngörülemezdi, her zaman kafası karışıktı ve hiçbir şey konuşmuyordu. Sonunda ona kötü bir şizofreni teşhisi kondu. Tobias on altı yaşındayken intihar etti ve annesi birkaç yıl sonra Doktor Blythe ile yeniden evlendi.

Blythe ona hastanede bir iş buldu ve kendisine verilen yeni ilaçlarla kontrol altında olduğuna inandı. Ta ki benimle tanışana kadar.

Tobias beni kendine yakın tutuyor, çenesi omzumda, kontrolün kendisinde olduğunu ama kendisi için yeni olan şeyler hissetmeye başladığını ve bunlarla nasıl başa çıkacağını bilmediğini anlatıyor. Beş ilacını da almayı bıraktı.

Gabriella ona öyle olmadığını söyledikten sonra benim için yeterince iyi olabilmesi için.

O sadece en iyi arkadaşın yapması gerektiği gibi bana göz kulak oluyordu. Birlikte olmaya başladığımızda Tobias'ta bir terslik olduğunu fark etmiş olmalı.

Devam etmek için çabalıyor, biraz tedirginleşiyor. Ona bakıyorum, su damlacıkları yüzümüzden düşüyor, gözlerim onunkilerden dudaklarına kayıyor, içsel bir savaş veriyorum.

"Pişman olacağın bir şey yapma," diye uyarıyor beni. "Kendimi ne kadar tuttuğum hakkında hiçbir fikrin yok."

"O zaman yapma. Kendini tutma."

Beni öpmesini istiyorum, çünkü öpmezse onu öpmem gerekecek ve o zaman onu ne kadar istediğimi - ona ihtiyacım olduğunu kendime itiraf etmem gerekecek. Alt dudağını ısırmasını, serbest kalana kadar sürüklemesini izliyorum. O da benimle aynı duyguları yaşıyor olmalı, bunu çok istiyor ve sonuçlarını düşünmemeye çalışıyor.

Tobias vücudumun nasıl çalıştığını, vücudum onun dokunuşuna belirli bir şekilde tepki verdiğinde her pozisyonda ve açıda olmam gerektiğini, sadece sırtındaki tırnaklarımın yoğunluğuna göre ne kadar hızlı ve sert istediğimi tam olarak biliyor. Her orgazmı nasıl uzatacağını öğrenmeyi kendine görev edinmiş, beni altında ve üstünde kıvrandırıyor.

Ama neden başını sallıyor ve benden uzaklaşıyor? "Yapamam."

"Yapamaz mısın?" Çıplaklığımı örtüyorum, vücudundaki köpükleri durulayıp duştan çıkarken onu izliyorum.

Beline bir havlu sarıyor, sessiz. "Tobias?"

"Birlikte olduğumuz son zamanlardan birinde bana Ewan dedin ve beni sevdiğini söyledin. Tek duyduğum bu ve benimle alay ediyorlar, Aria." Başını işaret ediyor, ona vuruyor. "Senin hakkında benimle alay ediyorlar ve ben onları durduramıyorum."

Nutkum tutulmuş, başka bir şey söylemeden banyodan çıkışını izliyordum. O anı hatırlıyorum ve Ewan'ın üzerimdeki görüntüsü o kadar netti ki buna gerçekten inanmıştım. Ama eğer bana ilaç vermeseydi, bu hiç olmayacaktı.

Üzerime sardığı büyük bir havluyla peşinden , o ikimiz için de kıyafet hazırlarken yatak odasının kapısında duruyorum. "Eğer beni terk edeceksen, bunu Justin dönmeden önce yapmalısın. O senin hayranın değil ve ben de onun cesedini gömme havasında değilim."

"İğrençsin."

"Ve sen *hâlâ* buradasın!" diye bağırarak bana dönüyor, ben de geri sıçrıyorum. "Ne kadar kötü bir insan olduğumu biliyorsun ve hâlâ buradasın. O yüksek kaidenden in Aria ve öyle davranmayı bırak-"

Tüm sağduyuma rağmen kendimi Tobias'a doğru fırlatıyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına çarpıyorum; Tobias beni de yanına alarak yatağa düşerken onu hazırlıksız yakalıyorum.

"Benimle bir daha asla böyle konuşma," uyarıyorum ağzını, elleri kalçalarımı kavrayıp ona sarılırken. Dudaklarım bir kez daha onunkilerin üzerinde, tutkulu öpücüğüne elini başımın arkasına koyarak karşılık verirken iç çekiyorum.

Uyarım onu tahrik etmiş gibi görünüyor, sertleşmiş aletinin havlunun sinir bozucu bariyerine baskı yaptığını hissediyor. Neyse ki Tobias havluyu benden çözüyor ve bir kenara atıyor. Bedenlerimizin yakınlığı vücudumu karıncalandırıyor, bir olurken ağızlarımızı mıknatıs gibi birbirine bağlıyor.

İçimdeki her sinir onun dokunuşuyla patlıyor, eli saçlarımı sıkıca kavrarken diğeri vücudumun uzunluğunu dolaşıyor, göğüslerimi ve kıçımı kavrıyor ve ağzına inlerken dilim onunkiyle birlikte

Tobias bizi çeviriyor, eli bacaklarımın arasına girerken nefesimi kesiyor, eğiliyor ve iki parmağını içime sokarken meme ucumu sertçe emiyor, ağzımdan boğuk bir inilti çıkmasına neden oluyor ve sırtımı kamburlaştırıyor.

"Buna pişman olacak mısın?" diye soruyor, dilini boğazımda gezdiriyor, parmaklarını , zaten oluşmakta olan hislere karşı çalışıyor, nefes patlamaları boynumu ısıtıyor. Parmakları kayboluyor. "Pişmanlığın ne olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok doktor." Aletini öyle bir sokuyor ki boğuluyorum. "Sana göstermek zorunda bırakma beni."

Bundan zevk almamalıyım. Onunla birlikte hareket etmemeliyim. Onu geri öpmemeliyim.

Daha muhtaç, daha ıslak, daha yüksek sesle ol.

Bu benim gerçekliğim, ağır bir bedeli olan çarpık, berbat ve son derece rahatsız edici bir varoluş.

Tüm hayatım boyunca.

Peki neden o beni anlamsızca sikerken ben onun altında kıvranıyorum?

Neden elli mil çapındaki herkesin beni duyabileceği kadar yüksek sesle inliyorum?

Beni bunu isteyecek kadar delirten ne?

Tobias kollarını bana doluyor ve bizi çeviriyor, böylece ben onun üzerindeyim, o inlerken ben de onun uzunluğuna biniyorum. Muazzam bir zevk hissederken adımı homurdanmasını duymak, bana onun için ne kadar önemli olduğumu söylemek istiyorum, kesinlikle hiçbir anlam ifade etmeyen bir şekilde olsa bile.

Boğazımı kavrayıp beni üzerine yatırdığında, iri başını yüzümün yan tarafında gezdirip saçlarımı kavradığında vücudumun karıncalanmasını seviyorum. Yaklaşan coşkuyu ararken bedenlerimizin birleşmesini, terlemesini, tokatlaşmasını, birbirimizin iniltilerini yutmasını seviyorum.

Onunla birlikte kendimi kaybediyorum ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Zihnim kalbimle ve hormonlarımla savaşıyor, bu yıkımın kesinlikle neden olacağı acıdan kendini uyuşturuyor.

"Bu yanlış," diyorum titreyerek, Tobias avuçlarını omurgamda gezdirip ensemi kavrayana kadar her bir omuruma bastırırken. Kalçalarımız acımasızca birleşiyor, bedenlerimiz senkronize bir şekilde gıcırdarken başımı omzuna koyuyorum, her yerim ısınıyor. "Bunu yapmamalıyım."

"O zaman neden buradasın?" diye kulağıma doğru homurdanıyor, beni saçlarımdan çekerek ona bakmamı sağlıyor, ben sikine binerken duvarlarım onun kalınlığı etrafında boğucu bir şekilde geriliyor. "Neden buradasın Aria?"

Tobias çiğ dudaklarını köprücük kemiğime bastırırken, hassas tenimin her emilişi ve ısırılışı içime şoklar gönderiyor. Boğazımı genişletmek için saçlarımı daha sert çekerken, omurgamın altındaki yanma hissini görmezden gelmeye çalışarak bir cümle kurmaya çalışıyorum.

"Sen..." Sözcüklerimi kaybediyorum, iç bacaklarımda bir zevk dalgasının yükseldiğini hissediyorum. "Bana gelmemi sen söyledin."

Saçlarımı tutmayı bırakıyor ve iki eli kalçalarımı kavrayıp beni yavaşça ve sertçe ona doğru iterken ona bakıyorum. "Her zaman sana söylediğimde boşalır mısın?"

Daha derine gömüldüğünü, o tatlı noktaya çarptığını hissederek başımı geriye atıyorum, parmaklarım omuzlarındaki kaslara gömülüyor. Ona daha hızlı binerken boğuk iniltiler ağzımdan çıkıyor, kalbim göğsümde tıkırdarken nefesim huzursuzlaşıyor.

"Evet," diye inliyorum, hareketlerimi karşılamak için yukarı doğru iterken ellerim onunkileri örtmek için hareket ediyor. Derin bir nefes alarak öne doğru eğilip boğazından yakalıyorum, kavrayışımı sıkılaştırırken mavi gözleri parlıyor.

Kendini yukarı çekip beni dört ayak üzerine çevirirken çığlık atıyorum. Kendini arkamda konumlandırıyor ve içime tekrar sokmak için bir saniye bile beklemiyor. I

Her itişte nefes nefese kalıyorum, pozisyonumu korumaya çalışırken yatağı kavrıyorum, onun amansız itişleri içime giriyor.

Saçlarımdan bir avuç tutarak göğsünü sırtımla buluşturuyor ve önümüzde duran aynaya bakana kadar çekiyor. "Kendini boşalırken izlemeni istiyorum," diye kulağıma fısıldıyor, hareketlerini sabit ve sert tutuyor.

Gözlerimi kendi üzerimde tutuyorum, ağzım sonuna kadar açık, ona iki parmağını içeri sokma fırsatı veriyor, ben inlerken dilime bastırıyor. Parmakları ağzımı tıkarken, beni arkadan becerirken kendimi izlemenin erotik hissi, ateşin yükselmesini engellemek için mücadele etmemi sağlıyor.

Alt dudağını emerek hızını artırıyor. Hissederken nefesimi tutuyorum... inşa, sıkışma, elektrik dalgası içimde patladığında sikinin bir çekiç gibi içime girmesi.

"Siktir, Aria," diye mırıldanıyor zonklamaya , tam da orgazmımın doruğunda yıldızlarla karışık beyaz parıltılar görürken içimi dolduruyor, sonunda adı dudaklarımdan bir iniltiyle dökülürken dağılıyorum.

Ckapt'ca 40

Tobias

M Doktor yanımda yatıyor, döllerimle dolu, boğazındaki izler iddiamı kanıtlıyor.

Ve o benim çocuğumu taşıyor.

Ewan'ın hiç şansı yok. Çünkü o artık sonsuza kadar benim.

Ckapt'ca 4ů

Aria

Saatler sonra uyandığımda, alt katta yanan ateşin zar zor aydınlattığı odada, bacaklarımın arasında hafif bir sızı hissediyorum, pencereden içeri esen rüzgârla birlikte vücudum tüylerim diken diken oluyor. Tamamen açıyorum

Gözlerimi açtığımda belimde bir ağırlık hissettim ve aşağıya baktığımda Tobias'ın kollarını bana sarmış, huzur içinde uyuduğunu gördüm.

Saatlerdir ilk kez kıyafetlerimizi giydik.

Bu anların tadını çıkarıyorum, parmaklarımı yumuşak saçlarında gezdirmek ve rahatlamasını izlemek için zamanım oluyor, ona bakıp kafasında hangi düşüncelerin karmakarışık olduğunu merak etmiyorum. Parmağımın ucunu çene çizgisi boyunca gezdiriyorum, elmacık kemiğinde aşağı yukarı geziniyorum ve uykusunda kıpırdandığında geri çekiliyorum. Yüzündeki bir kas geriliyor ve gamzesi çukurlaşıyor, dudakları yavaşça aralanıyor.

Neden bu kadar meydan okumaya ihtiyacı var? Neden bir katil olmak zorunda?

Başparmağımı alt dudağında gezdirirken "Yüzüme dokunmayı kes" diye inliyor, bu da beni kıkırdatıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Yüzünü seviyorum," diye itiraf ediyorum, dudağının köşesi kıvrılırken tekrar gülüyorum. "Bakması güzel."

"Oturmak için bile daha iyi."

Sırtına şakacı bir tokat atıyorum, da yanıma geçip beni kollarına çekiyor ve başım göğsüne yerleşiyor. Güçlü kaslarının çıkıntılarını izleyerek keşfime devam ediyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Başımı sallıyorum ve o da beni kendine daha yakın tutuyor. "Eğer kız olursa, ona Lucy diyebilir miyiz?"

Ona bakıyorum, kalbim aynı anda hem çarpıyor hem de ısınıyor. "Lucy?"

"Evet. Ya da çift namlulu falan yapabiliriz. Karar senin. Eğer bir çocuğunuz olursa, kız olursa, göbek adının Gabriella olmasını istediğinizi söylediğinizi hatırlıyorum. Neden Luciella gibi bir şey değil? Bu ismi düşünmeden edemiyorum."

Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum, içinde bulunduğumuz durumda isimleri düşünmesi bile bedenimi ısıtıyor. Onun babacan yönünü görmek beni neden ısıtıyor?

"Bunu sevdim," diye kabul ediyorum, kendimi yeniden konumlandırıyorum, böylece ona biniyorum, elleri kalçalarımda. "Ya erkek olursa?"

"Bilmiyorum." Gözlerini kısarak etrafımıza bakarken dilini yanağına bastırarak düşünüyor. "Ona Colton ya da Ayden gibi bir isim verebiliriz?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, dudaklarımı dudaklarına bastırıp geriye yaslanıyorum, çenem yumruklarımın üzerinde, dirseklerimi göğsüne dayıyorum. "Peki ya Kayden?"

Bir an düşünür ve sonra başını sallar. "Seninle yarı yolda buluşacağım ve diyeceğim ki... Kade."

Sırıtışımı gizlemek için alt dudağımı ısırıyorum, gözlerim dans ederken beni hayal kırıklığına uğratıyor. Mutluluğumu fark ediyor ve onun da gülümsemesine neden oluyor. "Kade o zaman. Kade ya da Luciella Mitchell."

"Onları seviyorum," diyorum ve o da başını sallayarak yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Ben de *seni* seviyorum. Sen benim her şeyimsin. Sonsuza dek birlikte miyiz, Aria?"

Hayır demeliyim ama gülümsüyorum. "Olmamızı ister misin?"

"Seni hayatın kendisinden daha çok seviyorum. Gerekirse senin için ölürüm." Yüz ifadesi düştü. "Bana nasıl iyi bir baba olunacağını gösterir misin?"

Kalbim onun için kırılmaması gereken bir şekilde kırılıyor. "Tabii ki."

Beni kendine çekiyor, böylece ağzı benimkiyle birleşiyor, hızlı ama yumuşak bir şekilde, dillerimiz senkronize oluyor, kendimi ona doğru indirirken inliyorum. Biz ağırdan alırken sadece alt katta çıtırdayan ateşin sesi duyuluyor, başlarımız tutkulu öpüşmeyi derinleştirmek için eğiliyor. Ay pencereden parlıyor ve ben çekildiğimde gözlerindeki okyanus mavisini görmemi kolaylaştırıyor.

"Aria..." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve ne kadar savunmasız göründüğünü görünce eriyorum. "Sen benim her şeyimsin, bunu biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, çünkü tehlikeli ve öngörülemez biri olsa da onun için çok şey ifade ettiğimi biliyorum.

"Gideceksin, değil mi?" diye soruyor. "Bunun bir hata olduğunu söyleyecek, beni suçlayacak ve sonra da hayatımdan defolup gideceksin."

Doğrulduğumda ciddiyeti karşısında yüzümü buruşturuyorum, tüm tavrı daha önceki mutlu baba adayı halinden tanınmaz hale geliyor. "Ne?"

"Hadi, Aria." Kollarını sırtımın alt kısmına dolayarak doğruluyor ve beni dudaklarımdan bir kez öpüyor. "Dürüst ol. Benimle kaçacak mısın? Her şey yatışana kadar saklanabilir ve üçümüz bir aile olabiliriz."

Endişeli yüzüne bakıyorum, umutlu hali karşısında kalbim sıkışıyor. "Tobias, ben..." Ne diyeceğimi bilemiyorum, kelimelerim sessizliğe gömülüyor.

"Bak, şu anda her şeyin çok çılgınca olduğunu biliyorum ve bu benim hatam, ama bunu seninle gerçekten istiyorum. Bunun için bir şans istiyorum. En azından denememe izin ver, Aria."

"Yardıma ihtiyacın var, Tobias, sana veremeyeceğim bir yardıma," diye cevap veriyorum boğazım düğümlenerek. "Benim burada olmam ve bu takıntını beslemem hiçbir şeyi daha iyi hale getirmiyor. Bu tür duyguları hissedemezsin, gerçekten hissedemezsin. Eğer benimle geri gelirsen-"

Beni aniden yana itiyor ve vücudum yatağa çarparken inlememe neden oluyor. Tobias ayağa kalkıyor, elini saçlarında gezdirirken bir yandan da yerde volta atıyor. "İnsanların bu saçmalıkları söylemesinden gerçekten bıktım. Sen kim oluyorsun da benim ne hissedip ne hissetmeyeceğimi söylüyorsun? Her saniye senin için endişelenmekten hoşlandığımı mı sanıyorsun? Yanında Ewan gibi birinin olmasını izlemek hoşuma mı gidiyor sanıyorsun?"

Ayağa kalktım, kalbim göğsüme çarpıyordu. "Sana yardım etmeme izin verirsen belki o zaman bir şansımız olabilir."

Ne yapıyorum ben?

"Gerçekten bizim için bir şans olduğunu mu düşünüyorsun?" Tobias aramızdaki mesafeyi kapatıyor, elleri saçlarımda. "Ben insanları öldürdüm, Aria. Etrafımdaki herkes deli olduğumu düşünüyor."

Hiçbir şey söylemediğimde, yüz ifademden tepkimi okuyabiliyor, diğer herkesle aynı fikirde olabileceğimi.

Yüzünü . "Öyle olmadığımı biliyorsun." Benden uzaklaşıyor, hızlı hızlı göz kırpması ve yumruklarını sıkıp açması beni geri adım . "Olmadığımı biliyorsun," diye tekrarlıyor, sonra da suratına sert bir tokat atıyor. "Öyle olmadığımı biliyor." Kendini tekrar tokatlıyor. "Benden uzak dur, Aria."

"Ne?"

Yumruğu duvara çarptı. "Git buradan!" diye kükreyerek beni zıplattı. O odanın köşesinde nefes nefese mırıldanırken ben çılgınca kıyafetlerimi giyiyorum.

Kapı aralığında duruyorum ve onun biraz rahatladığını görüyorum. "Tobias?"

Cevap vermiyor ama başı ellerinin arasına düşerken dizleri yere çarpıyor. "Asla seninle olamam, değil mi? Benim yüzümden asla gerçek bir aile olamayız."

Göğsümdeki ezici hissi hissederek dudağım titriyor. "Çocuğumuzu düşünmemiz gerek Tobias. Bir bebekle kaçamayız. Bir şeyler yapmaya çalışalım, seçeneklerinin neler olduğunu öğrenelim," diye yalan söylüyorum, onu olabildiğince sakin tutmaya çalışıyorum. "Yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

Yanına diz çöküyorum, elim sırtında, onu rahatlatmak için daireler çizerek ovuyorum.

"Seçeneklerim neler?" diye soruyor, kan çanağına dönmüş gözlerle bana bakarak. "Ne yapabilirim?"

"Benimle geri gel, ihtiyacın olan yardımı al. Bu senin iyileşmen için ilk adım."

Başını sallıyor ve omzuma bırakıyor. "Yapamam, Aria. Beni hapse atarlar ve seni bir daha asla göremem. Bu yüzden mi buradasın, beni geri götürmek için mi?"

Başımı sallıyorum. Paniğini hissediyorum, alnı alnıma yaslanırken elleri saçlarımda, tekrar tekrar *hayır diyor*. Ne olduğundan emin değilim ama hızlı nefes alıp vermeler ve hızlı göz kırpmalar yeniden başlıyor.

"O zaman neden geldin?" Sesinin kırıldığını duyuyorum ve yüksek sesle yutkunuyor. "Lanet olsun, Aria. Kafamı o kadar çok karıştırıyorsun ki."

Parmaklarımı onun parmaklarına dolayarak benden uzaklaşması için onu zorluyorum, dudaklarım onun yaşaran gözlerine bakarken aralanıyor. "Bunu birlikte yapabiliriz. Herkese senin bir tehdit olmadığını kanıtlayabiliriz," diyorum ve kafasını aniden bana doğru kaldırdığında irkiliyorum.

Koyu renk saçlarını tutarken ondan uzak duruyorum, nefes alışını kontrol etmeye çalışmasını izliyorum, yüzü kızarıyor.

"İyi misin?" Kendini kaybediyor gibi görünüyor, sanki havaya uçmak üzere. Ondan uzak durmam gerekiyor. Öfkeyle kafasının yan defalarca tokatlamasını izliyorum, aramızda daha fazla mesafe yaratmak için hareket ederken gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Tobias?" Adımlarımda bocalıyorum, onun bu halinden inkar edilemez bir şekilde korkuyorum. "İyi misin?" Tekrar ediyorum.

"Ben iyi miyim? Tabii ki iyi değilim. Çocuğumu benden almaya çalışıyorsun ve daha doğmadı bile! Ewan sana nasıl bu kadar uzun süre katlanabildi? Oh, bekle..." Başının yan tarafına sertçe vuruyor ve yüzüme gelene kadar yürüyor, tükürükleri çenesinden aşağı akıyor ve gözleri alev alev yanıyor. "Başka bir yere baktı."

"Kes şunu," diye yalvarıyorum ona, patlamasına şaşırmış bir halde. "Sakinleşmen gerek, Tobias. Senden kimseyi almayacağım ve Ewan'la birlikte değilim."

Kollarımın yanlarından tutup beni göğsüne doğru çekerken irkiliyorum ve kulağıma manyakça fısıldıyor. "Aria'yı benden uzaklaştırıyorsun, Doktor. Ve eğer bunu yaparsan sana yakın olan herkesi öldürürüm. Aria'yı benden uzak tutarsan etrafındaki her şeyi yok ederim."

Kanımın her bir zerresi yüzümü terk ediyor, karanlık gözlerini tüketirken içimi bir ürperti kaplıyor. "Yapma bunu."

"Belki de ilk hedefim Ewan olur." Omuzlarını silkiyor, burnunu kıvırıyor, ben kendimi kurtarmaya çalışırken parmakları kolumun derisini morartıyor. "Bu seni kalmaya ikna etmek için yeterli mi?"

Ona elini bırakmasını, canımı yaktığını söylemeye çalışıyorum ama odadan tamamen kayboluyor; bedeni tam önümde olmasına rağmen burada değil. Bunun kim olduğundan emin değilim ama beni korkutuyor, canımı yakıyor ve dizimi olabildiğince hızlı ve sert bir şekilde kaldırıp bacaklarının arasına vurmak zorunda hissediyorum.

Homurdanarak yere düşüyor ve ben panik içinde koşuyorum, koridorun sonundaki yatak odasını ararken onu bir yığın halinde bırakıyorum. Kapıyı çarparak kapatıyorum, kapının önündeki şifonyeri iterken kalbim hızla çarpıyor. Gözyaşlarımın yüzüme düştüğünü hissediyorum, doğmamış bebeğim için duyduğum korku içimi kemiriyor, ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum, Tobias'ın sesi beni bu şekilde davranmayı bırakmaya çağırıyor.

Kapıya vurmaya başladığında haykırıyorum, şifonyer her vuruşta sarsılıyor. Vücudum titriyor, kendimi savunacak bir şey bulmak için odayı ararken içimde panik yükseliyor. "Benim, Tobias. Aria!"

"Hayır," diye bağırıyor, kapı açılırken şifonyer kenara çekiliyor. Çığlık atıyorum ve ellerimi göğsüme bastırarak odanın diğer tarafına geçiyorum. "Aria beni seviyor. Aria beni asla terk etmez. Sen..." Titreyen bedenimin önüne gelene kadar adım atıyor ve yüzümü işaret ediyor. "Sen benim aşık olduğum kadın değilsin. Sana bir ders verilmeli, Doktor. Kimse benim olanı alamaz."

"Tobias, lütfen, kes şunu. Ben Aria'yım! Beni korkutuyorsun," diye sızlanıyorum, ileri uzanıp yüzünü tutuyorum. "Bana bak!" Ona bağırıyorum, duygusuz ifadesi damarlarımdaki kanın soğumasına neden oluyor. Ona sert bir tokat atarak içinde bulunduğu trans halinden çıkmasını sağlamaya çalışıyorum.

Tepki vermiyor. Tek yaptığı ellerimi uzaklaştırmak ve geri adım atmak. Çenesinin sıkılaşmasını, gözlerinin vücudumu boydan boya aramasını izliyorum. "Onu geri istiyorum."

İkimizin de kafası bir kapının açılması ve bir sesin Tobias'a bağırması yönünde yana kayıyor.

Justin'in sesi.

Tobias'ın daha önce Justin'in benden hoşlanmadığını söylediği sözleri zihnimde çınlıyor. İçimi dolduran rahatlama yerini hızla büyük bir korkuya bırakıyor, gözyaşlarımın daha hızlı akmasına, bedenimin daha çok titremesine

Tobias oflayıp pufluyor, elini hayal kırıklığıyla yüzünde gezdiriyor. "Lanet olsun."

Parmaklarını bileğime dolayarak, acı verecek kadar değil ama gücünü gösterecek kadar, beni odadan çıkarıp Justin'e doğru sürüklüyor.

"Bekle, hayır... Benden hoşlanmadığını söylemiştin." Panik içinde, beni merdivenlerden ana odaya doğru sürüklemesinden uzaklaşmaya çalışıyorum. "Lütfen, bırak gideyim."

Beni serbest bırakıyor ve göğsüne çarparak odadan kaçmamı engelliyor. Justin sırtını bize dönmüş, sırt çantasından bir kürek, bir meşale, para ve bir balta çıkarıyor. İçimde öldüğümü hissediyorum, ıslığı durduğunda nefeslerim sert patlamalar halinde çıkıyor.

Tobias beni kendisine doğru iterken içimi bir panik kaplıyor ve ela gözleri üzerime dikilir dikilmez başını sallıyor. "Sen bir aptalsın," diyor bana.

Hızla Tobias'a dönüyorum, gözlerim ona yalvarıyor. "Yapma bunu," diye haykırıyorum. Yüzü kararıyor, gözleri tüm duygulardan arınıyor. Boğazıma safra kaçıyor, kalbim sağlıksız bir şekilde hızlanırken görüşüm bulanıklaşıyor. Yalvarmak için ağzımı açıyorum, bir şekilde onu kendine getirmek, benim olduğumu anlamasını sağlamak için, ama o boynunu yana doğru sallayarak reddediyor. "Lütfen, Tobias," diye inliyorum.

"Aria'nın gerçekten geldiğine inanamıyorum. Aptal sürtük." "Bu Aria değil," diyor Tobias ve ben nefes almayı bırakıyorum.

"Bu işi bitirebilir miyiz? Ona işkence ederek bilgi alabiliriz ya da belki de öldürebiliriz," diyor Justin. "Hâlâ burada olmamızın tek nedeni

"Fahişeye olan küçük tutkun." Bıçağını sallayarak bana tiksintiyle bakıyor. "Ona Ewan'ın nerede olduğunu söyle, biz de hemen oraya gidelim."

Ewan mı?

Şaşkınlığım Justin'i güldürüyor. "Gerçekten de erkek arkadaşınla uğraşmadan gideceğimizi düşünmedin, değil mi?"

Tobias sırıtarak Justin'e bakarken yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldüğünü hissediyorum, kıkırdıyor ve hızla kırpıştırdığı gözlerini tekrar bana dikerek omzunu döndürüyor. "O bir fahişe, Aria değil. Ewan onların hiçbirinin erkek arkadaşı değil."

"Her neyse," diye karşılık veriyor Justin, manik arkadaşına başını sallayarak. "Yani Aria, Aria değil. Kim o zaman?"

Tobias beni hafifçe serbest bırakıyor ve geri Justin'e kaşlarını çatıyor. "Onun kim olduğunu bilmiyorum ama Aria değil. Ve onu elde edene kadar gitmeyeceğim!"

Bana döndüğünde yüz ifadesindeki bocalamayı görüyorum, *benim* Tobias'ım her ne oluyorsa kendini toparlamaya çalışıyor. "Aria'ya ihtiyacım var," diyor bana, sesini umutsuz bir fısıltıya indirerek. "Ona ne kadar ihtiyacım olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. En azından nerede olduğunu biliyor musun?"

Justin parmağını başının yanında dairesel hareketlerle oynatıyor, gözlerini ve tezgahtan kaymadan önce arkasından Tobias'a deli diye hitap ediyor.

Cevap vermem için beni zorladığında başımı sallıyorum, saçlarımı daha sıkı çekerken yüzüm buruşuyor, Justin elindeki bıçağı sallayarak sol taraftan yaklaşırken içimi bir endişe kaplıyor. "*Ya da*... seni öldürebiliriz," diyor omuz silkerek. "Benim için fark etmez. O zaman gidebiliriz."

"Bebek," diye fısıldıyorum, avucumu karnımın üzerinde koruyucu bir şekilde düzleştirirken dudağım titriyor. "Tobias... bebek. Lütfen, bırak bizi gidelim."

"Hamile olması kimin umurunda?" Justin yüzünü buruşturarak tiksintiyle Tobiasa sorar. "İkisini de öldür de yolumuza gidelim. Onlara ihtiyacın yok."

Tobias başını sallayıp burnunu çekerken kalbimin sıkıştığını hissediyorum, yüzündeki öfke açıkça belli oluyor. "Aria benim çocuğumu taşıyor, o *değil.* Benim çocuğum değil."

"Bunu neden yapıyorsun?" Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken soruyorum. "Lütfen kendine gel, Tobias. Lütfen."

Justin elinde bir bıçak çevirir. "Onu öldürüp gidebilir miyiz? Polisler muhtemelen arabasını takip ediyordur."

"Tobias..." Alt dudağım titreyerek inlerken büyük bir korku hissediyorum, Tobias sessiz kaldıkça bu his katlanarak artıyor. "Benim."

Beni ileri itti. "Öldür onu."

Kelimeler Tobias'ın ağzından dökülür dökülmez kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor ve daha cevap veremeden ya da ona yalvaramadan kalçamın hemen üzerinde keskin, acı verici bir sızı hissediyorum, kabarcıklı şoklar bacağımdan aşağı ve yan tarafıma doğru ilerliyor.

Kocaman gözler ve titreyen bir bedenle bakıyorum, bıçağın derimi delip geçtiğini, kabzasına kadar sokulduğunu ve ardından Justin'in dudaklarının kulağıma geldiğini görüyorum. "Zaten anne olmayı hak etmiyorsun."

Bıçağı aniden çekerek vücudumun korkunç bir şekilde kasılmasına ve katlanmasına neden oluyor. Nefesim kesiliyor, dizlerimin üzerine çöküp elimi açık yaraya götürürken nefesim tamamen kesiliyor.

Tobias geri çekiliyor, önce bana sonra kanlı silahı tutan Justin'e bakarken gözleri büyüyor, parmağını ıslanmış metalde gezdiriyor, incelerken derisi kırmızıya boyanıyor.

"Tobias," diye boğuluyorum, öne doğru eğilip yardım için elini tutmaya çalışıyorum. "Lütfen."

Zaman duruyor ve siren seslerini duymadan önce tüm hayatımın ikinci kez gözlerimin önünden geçtiğini görüyorum ve ikisi de yok oluyor.

Ckapt'ca 42

Aria

Bağlama sesleri ve Ewan'ın yumuşak horlamalarının tanıdık sesi yavaş yavaş yankılanıyor. Uzaktan gelen konuşmalar ve birinin ağlaması gözlerimin birini güçlükle açmama neden oluyor, ağzımın kuruluğu ve

Dudaklarım rahatsız, tüm vücudumdaki ağrı yüzümü yüksek sesle buruşturmama neden oluyor. "Aria!" Gabriella'nın adımı seslendiğini duyuyorum, büyük, kahverengi, kırık gözleri

küçük kırmızı çizgiler uyumadığını ve çok uzun süredir ağladığını gösteriyor. "Ewan, !" Arkasına bakıyor ve onun sandalyesine tekme atarak ayağa fırlamasını sağlıyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve ikisi de beni dikkatle kucaklayıp sargılı dikişlerden kaçarken düşmelerine izin veriyorum. Çok *ağrım* var, güvende olduğumu fark ettiğimde vücudum tüylerim diken diken oluyor.

"Tobias nerede?" Doğrulmaya çalışırken yüzümü buruşturarak soruyorum, ama yanıma saplanan bir ağrı beni tekrar yere yatırıyor. "Ne oldu?"

"Biri seni bıçakladı. Kimdi o?" Gabriella saçlarımı yüzümden çekerek soruyor. "Tobias mıydı?"

Gözlerim bir o yana bir bu yana gidip geliyor, anılarımı toparlamaya çalışıyorum. "Justin," diye fısıldıyorum, kaşlarını çatıyor.

"Justin?"

"O...o beni bıçakladı."

"Orospu çocuğu," diye bağırıyor Ewan, yumruklarını sıkıp ayağa kalkarak. "Onu öldüreceğim. Sana en başta nasıl ulaştı ki?"

Parmaklarıma bakarak kendimi Fırtına Gabriella'ya hazırlıyorum. "Tobias bana adresi verdi."

"Ve sen *gittin*?" diye tersledi beni. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Tobias insanları öldürdü, sana ilaç verdi, seni delirtti ve sen yine de gittin.

Onu görmek için mi? Şu anda gerçekten ciddi misin?" İkisi de bana hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyorlar.

"Gabriella," diyor Ewan, "daha yeni uyandı."

Yatağın kenarına oturup elini benimkinin üzerine koyarken Ewan'a sıkı bir gülümseme veriyorum. Yorgun gözleri ve dağınık saçları bakışlarımı yakalıyor.

"Güvendesin ve önemli olan da bu. Annem aradı ve biz nöbetteyken Jason'a bakacağını söyledi," diyor Ewan başını arkaya doğru eğerek.

Işıklı sarı yelekler giyen memurlar kapıda nöbet tutuyor, bizi koruyor. "Herkes kaçırıldığınızı düşündü, bu yüzden tanık olan ya da olaya karışan herkes nöbette. Hastanenin ve evimizin önünde arabalar var," diyor Gabriella bana. "İki gündür baygınsın. Doktor herhangi bir hayati organın yırtılmadığını söyledi, yani iyisin."

Gözlerim büyüdü. "Bebek."

"İyi olduğundan eminler. Yara hasara yol açmayacak kadar sağ tarafta." Bana sırıtıyor ve vücudumun rahatladığını hissediyorum, zar zor fark edilen, şişmiş bebek yumruma bakarken derin bir nefes alıyorum. Ewan'a gülümsüyorum, o da elimi sıkarak bana ayna tutuyor.

Gabriella hemşirelere uyandığımı söylemek için hızla dışarı koşuyor ve biri beni kontrol etmek için içeri girerek doktorun ebelerle bir toplantıya gitmem gerektiğini söylediğini bildiriyor.

"Ewan'a seninle gelebileceğini söyledim, eğer sorun olmazsa? Uyumam gerek; *iki gündür aralıksız* ayaktayım ve sabırla senin uyanmanı bekliyorum," diyor Gabriella, esniyor ve elini yorgun yüzüne sürüyor.

Ewan ilk taramada yanımdaydı ve ikimiz de geri kalanında yanımda olacağına karar verdik. Onu reddettikten sonra Tobias'la tekrar yattığımı söylediğimde bu teklif hala geçerli olacak mı? Umarım öyle olur. Onu kaybetme düşüncesine dayanamıyorum.

Ama bu bencilce. Bilmesi gerekiyor.

Ben cevap vermeyince Ewan dirseklerini yatağa dayıyor, gergin kaslarının altında dövmeleri geriliyor ve "Eğer sorun olmazsa," diye ekliyor. Pazusundaki ismimi görüyorum ve gülümseyerek başımı sallıyorum.

Sonraki bir saat boyunca oturup sohbet ediyoruz ve beyaz hastane odasının köşesindeki küçük ekranda *Still Game*'i izliyoruz. Çok gülüyorum, bu da canımı acıtıyor. Bu iki salağın çocuğumun en çok kimi seveceği konusunda birbirlerine sözlü tacizde bulunmalarını dinliyorum. Gabriella ona çocuğa isteyebilecekleri her şeyi alacağını söylüyor ve Ewan ona şımarık zengin kızı diyerek çıkışıyor.

Neden ağladığımı bilmiyorum ama ağlıyorum. Bu ikisi yanımda, ikisi de yanımda ve onları çok farklı ama çok güçlü bir şekilde seviyorum.

"Size bir şey söylemem gerek." Tobias ile yattım. Yine yattım. Ve bunu yaparak Ewan'a, kendime ve bu çocuğa ihanet ettim. "I..." Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Bir hemşire kafasını içeri uzatıyor ve bir görevlinin beş dakika içinde beni toplantıya götürmek üzere geleceğini söylüyor. Başımı Gabriella'nın omzuna koyup oturuyorum, bölümün geri kalanını Ewan'ın elini tutarak izledim.

"Hazır mısınız?" diye soruyor hemşire kocaman bir sırıtışla, elinde pano, yaşlı hamalın sandalyeyi getirebilmesi için kenara çekiliyor.

Başımı sallıyorum, Ewan ve görevli tekerlekli sandalyeye oturmama yardım ediyor ve üzerimi bir hastane battaniyesiyle örtüyorlar. Gabs'e el sallıyorum, kafasını sandalyeye koyup uyumaya başlamış bile.

İki kat aşağıya, toplantı odasına doğru ilerlerken Ewan'ın eli omzuma düşüyor ve nöbet tutan memurlara başıyla selam vererek beni sıkıyor, bana destek olduğunu gösteriyor. Kapıcıyla ayaküstü sohbet ediyor, bir spor maçından ve skorun ne kadar feci olduğundan bahsediyor.

Sessiz kalıyorum, paniklemeye başladığımı hissederken nabzımı dinliyorum.

Ewan bize kapıyı açmak için önden yürüyor ve baldırındaki dövmede benim, Jason'ın ve Ewan'ın sopa görüp gülümsüyorum. "Önden buyurun," diyor bir el hareketiyle, gülümseyerek. odaya götürüyorlar, ebe bizi selamlayıp bilgisayarını açarak otururken sandalyeye çıkmama yardım ediyorlar.

Gerginim; Gabriella bebeğin zarar görmediğini söylese de, ebenin ağzından bu sözleri duyana kadar buna tam olarak inanmayacağım.

"Tamam," diye başlıyor ellerini kavuşturarak. ", nasıl hissediyorsun?" Biraz omuz silkip ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "İyi olan şu ki, rahmin çarpma sırasında delinmemiş ve seni taradığımızda herhangi bir sorun yoktu. Daha önce bilincin yerinde değildi, bu yüzden seninle yüz yüze konuşmak istedik. Her şey gayet sağlıklı görünüyordu." Bir an duraksıyor. "Özür dilerim ama bir önceki taramanızda her şey tespit edilememişti," diyor ve bizden tekrar bilgisayara bakıyor. "Biraz daha ilerlemişsiniz, bu yüzden bu sefer daha iyi bir görünüm elde edebildik."

Ewan ve ben birbirimize bakıyoruz, kalbim hızla çarpıyor, senkronize atışlar bağlanmış ellerimizde zonkluyor.

Doktor gülümser. "İkizleriniz olacak."

Ckapt'ca 4ű

Aria

I Sırtımdan akan teri, göğsümü sarsan kalbimin gümbürtüsünü hissediyorum. Benim eller salla olarak I işaret kapalı üzerinde ve Açıklama için Müfettişler. Dört saat boyunca , kendimi tekrarladım, ağladım ve Tobias ile olan ilişkim hakkında beni aşağılamalarına izin verdim, sonunda izin istedim, avukatım evrak çantasını kilitlerken kabul etti yanımda.

Tobias şimdi Ewan'a karşı saldırı, hırsızlık, hapishaneyi ihlal ve iki değil *üç* cinayetle suçlanıyor. İşçinin cesedinin nerede olduğunu açıkladım ve memurları, cesetle birlikte cayır cayır yanan kulübeye gönderdim.

Eğer işçinin diş kayıtları olmasaydı, onu asla teşhis edemezlerdi. Justin bana ve bebeklerime karşı cinayete teşebbüsle suçlanıyor, ancak her ikisi de gecenin hayaleti, sokaklardan kayboldular, son birkaç haftadır nadiren görüldüler.

Arabam kulübenin yakınında bulundu ve ayak izleri yakındaki bir otoyola kadar takip edildi. Tüm tekerleklerim patlatılmış, camlarım kırılmış, telefonum, cüzdanım ve varsa param gitmişti.

Görünüşte zengin olduğum için, Tobias her şeyimi çaldı. Bankam boşaltıldı, tüm hesaplarım sıfırlandı. Bu ayrı bir mesele olarak ele alınıyor. Rastgele bir adam İskoçya ve İngiltere sınırındaki bir ATM'de bankamdan mümkün olduğunca çok para çekerken görüldü. Justin, bir gün sonra, aynı bankamatikten kredi kartımın limitini aştı.

Yeni bir telefon alma zahmetine bile girmedim. Ewan'ın eski telefonunu kullanmaktan ve etrafımda ihtiyacım olan insanlara sahip olmaktan memnunum.

Ewan kiranın yarısını ödemeyi teklif etti ve dürüst olmak gerekirse onu reddedemezdim. Ailem asla yardım etmezdi, bu yüzden istemeye bile tenezzül etmezdim. Polis eskortları unuttuğunda beni işe götüren, beni habercilerden saklayan, Gabriella'nın mesaisi bittiğinde bende kalan, gecenin bir yarısı uyuyamadığımda benimle telefonda sohbet eden kurtarıcı lütfum oldu.

"İrtibatta olacağız, Aria," diyor müfettiş, kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ve evraklarını katlıyor. "Evinizin önünde bir devriye arabamız olacak. İşe gidip gelirken eskort aldığını biliyorum ama senin peşine düşmelerini göze alamayız. Tobias Mitchell'in hiç beklemediğimiz bir anda saldıracağına inanıyorum."

Bir kez başımı sallıyorum, omuriliğimde karıncalanmalar hissediyorum, benimle konuşma şekillerinden dolayı sinirlerim hala paramparça. Sanırım bu odadan çıkar çıkmaz ağlamaya başlayabilirim. "Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum ve dar koridordan geçip karakoldan çıkarak işlek ana yola doğru ilerliyorum.

Avukatım başını öne eğerek arkamdan, "Oh, haberler için tebrikler," diye seslendi. "Bundan sonra ne olacağını size bildireceğim ve sadece... güvende olun." Bana benimkini yansıtan sıkı bir gülümseme vererek uzaklaştı.

Hâlâ biraz ağrım var ama doktorlar ikinci hafta beni taburcu etmekten mutlu oldular ve dinlenmem ama yatakta kalmamam konusunda kesin talimatlar verdiler. Bol bol dinlendikten sonra normale dönmek ve kendimi biraz işe yarar hissetmek istedim.

Karda on dakika bekledikten sonra Ewan'ın otoparka girdiğini görüyorum ve gerginliğin yerini kelebeklerin aldığını hissediyorum. Son üç haftadır her gün onunla birlikte olduğumu düşünürsek, böyle hissedebilmem bile çok saçma.

Ne olduğunu biliyor.

Ve bir sebepten dolayı, o hala burada.

Dördümüz birbirimizden ayrılamaz olduk. Gabs, Ewan, Jason ve ben okul tatildeyken film ve dizi izliyoruz. Köpekler yatağımda uyumaya bayılıyor, her gece ayaklarımın dibine kıvrılıyorlar.

Tobias'tan tek bir kelime bile duymadım ve itiraf etmekten utanıyorum, gerekirse onunla iletişime geçebilmek için bir hafta boyunca onu bilerek telefonumdan engellemedim. Ama sağduyum sonunda kıçıma tekmeyi bastı ve mantıklı düşünmemi sağladı: Onunla konuşmak için hiçbir nedenim yok. Justin'e beni öldürmesini söyledi, kendi bebeklerini de öldürebilirdi.

İkizlerimiz.

İkizlerim olacağı gerçeğinden bahsetmem bile neredeyse bir haftamı aldı ve Ewan benim için ailemle konuşmak zorunda kaldı çünkü çılgına döndüler ve bana sorumsuzca davrandığımı söylediler. Hatta annem onları doğurmak istediğim için bana aptal diyecek kadar ileri gitti. Onları aldırmam ve hayatıma devam etmem konusunda kararlı.

Ama onlar benim hayatım. Bizden uzak durabilir.

Ewan'ın soğukkanlılığını kaybettiğini söylemek hafif kalır ama ne dediyse işe yaradı. Gabriella'nın telefonuna gönderilen uzun bir özür mesajı aldım, annem benden af diliyordu.

Cevap vermedim.

Kafam karmakarışık ama arabada oturur oturmaz nasıl hissettiğimi biliyorum, Ewan'ın eli benim elimdeyken bana nasıl geçtiğini soruyor. İhtiyacım olan bir şey. Tobias'ı ve onun kötü yollarını arzuladığım gibi bir şey istemek, bir şekilde gerçekte ihtiyacım olan şeye baskın geldi ve kendime her şeyden daha çok ihtiyacım var. Bebeklerimin sağlıklı, güvenli ve her şeyden önce aklı başında bir anneye ihtiyacı var.

"Jason bu gece Francis'le kalmak istiyor. Gabriella işten çıktı, o yüzden hala gelmemi istiyor musun?"

Evet. "Hayır," diye cevap veriyorum, emniyet kemerimi takıyorum. "Kanepede uyumaktan bıkmadın mı? Eve git ve güzel bir uyku çek, belki arkadaşlarınla bir şeyler içmeye gidersin."

"İçkiden nefret ettiğimi biliyorsun," diye yanıtlıyor arabasına sağa dönmesini işaret ederek. "Yine de dışarı çıkabilirim, belki uzun bir koşuya çıkarım. Bana ihtiyacın olmadığına emin misin?"

Ona gülümsüyorum, başımı sallıyorum ve ağlayacak gibi hissederken sakin kalmaya odaklanıyorum. Uzun bir aradan sonra "Benden uzak kalmayı hak ediyorsun," diyorum. "Hâlâ bana yardım ediyor olmana şaşırdım."

Gözlerini deviriyor, müziğin sesini açıyor ve evime varıp kapıya park edene kadar sürmeye devam ediyor. "Sana bunu göstermeyi unuttum," diyor telefonunu çıkararak. "Tobias'ın annesi dün bir açıklama yaptı ve oğlunun saklandığı yerden çıkmasını istedi."

Violetta açıklamasında ayrıca bana tüm sevgi ve iyi dileklerini gönderdiğini de ekledi.

EWAN HIÇBIR YERE GITMIYOR. Beni evime bırakır bırakmaz, bir saat içinde yiyecek, ısı paketi ve lambam hala bozuk olduğu için birkaç mumla geri dönüyor.

Gabriella bir süre bizimle oturuyor, üçümüz de son on yıldan ve ikizler geldikten sonra hayatlarımızın nasıl olacağını düşündüğümüzden bahsediyoruz. Dördüncü birasını içiyor ve Ewan içmek istemediğini söylediğinde ona takılıyor.

Ondan nefret etmeden çok önce içki oyunları oynarlardı. İyi anlaşan arkadaşlardı ama Ewan'ın yıllar önce beni aldattığı ve şu anda da yüzüme karşı yalan söylediği ortaya çıkınca ona olan tüm saygısını kaybetti.

Yani şimdi birlikte gülüyor olmaları büyük bir ilerleme.

Ayağa kalkıyor ve hepimizin paylaştığı kanepeden uzanıyor. "Ben yatmaya gidiyorum. Lütfen kanepede sevişmeyin. Ve lütfen gece yarısı kahvemi içmeye geldiğimde çıplak olma."

Yüzüm ısınıyor. "Kapa çeneni."

Ewan gülerek, "Sanki bizi daha önce hiç görmemiş gibi davranıyorsun," diyor. "Kanepeniz güvende."

Bu arkadaşlığın işe yaradığını biliyorum, ama aramızdaki inkar edilemez kimya hala orada. Hala onun yanındayken, elime dokunduğunda ya da yakınımda olduğunda kelebeklerin uçuştuğunu hissediyorum. Bana baktığını gördüğümde gülümsüyorum, tüm karmaşayı bir anlığına unutuyorum.

Neden hayatıma edemiyorum? Neden onu unutamıyorum ve aramızdaki her şeyin bittiğini kabullenemiyorum?

Bu çok saçma. Bir an Tobias'ın , sonra Ewan'a ve onunla sonsuza dek birlikte olmayı diliyorum.

Film bittiğinde Ewan kanepeye bir yatak yapıyor, ben de odama gidiyorum ama uyuyamıyorum.

Ona gitmek sorumsuzluk olur. Arkadaş olmaya ve bu yolda bazı şeyleri çözmeye karar verdik ama ona ihtiyacım var. Kollarına uzanıp uykuya dalmak istiyorum.

Ama bu ikimizi de yönlendirir, değil mi?

Ama bu yanıltıcı değil. Onu özlüyorum ve o beni güvende hissettiriyor.

İçimdeki savaşı kalbim kazanıyor ve yatak takımımı bir kenara itip çıplak ayaklarımla yere basarak oturma odasına doğru ilerliyorum. Ewan'ı kanepede görüyorum, battaniyeyi yere sermiş, bacaklarını açmış ve kollarını başının üzerine koymuş. Onu dikkatle izliyorum, sadece boxer giymiş olması, bronz teninin karın kaslarını belirginleştirmesi ve her yerinde dövmeler olması hormonlarımı çıldırtıyor.

"Ewan," diye fısıldıyorum, kanepenin kenarına oturabilmek için bacağını hareket ettiriyorum. "Ewan."

Gözlerinden biri hafifçe açılıyor ve gerinirken inliyor. "Merhaba."

"Uyuyamıyorum. Seninle yatabilir miyim?"

Başını bana doğru eğiyor ama yerini değiştirmek için kayıyor, bana yanına uzanmam için yer açıyor, yüzü ona dönük. Elini nereye koyacağını şaşırdığını görebiliyorum, adeta üzerimde süzülüyor. Kalbimin hızla çarptığını hissederek göğsüne sarılıyorum, elini yanıma indiriyor.

Bu pozisyonda mutluluktan ağlamak normal mi? Gelgit dalgası gibi üzerime çöken bunaltıcı duyguyu durduramıyorum. "Neyin var?" Ewan saçlarımı yüzümden çekerek soruyor, ben de başımı kaldırıp onun soluk yeşil gözlerine bakıyorum. "Neden ağlıyorsun?"

Boğazımdaki yumruyu yutarak başımı sallıyorum. "Her şeyden nefret ediyorum," diye hıçkırıyorum, dudağım titriyor. "Ve bu çocukları hayal kırıklığına uğratacağımdan çok korkuyorum, Ewan."

"Başarısız olamazsın."

Başımı sallıyorum, başparmağını yanağımda gezdirip acı dolu gözyaşlarımı yakalarken gözlerim kapanıyor. "Her zaman eğer çocuğum olursa, seninle olacağını düşünmüştüm. Ama..." Sözlerimi bitirmekte zorlanıyorum, vücudum titrerken başımı tekrar göğsüne gömüyorum. "Seni daha önce affetmediğim için çok üzgünüm."

"Bu benim hatam, senin değil," diye yanıtlıyor beni kendine doğru çekerek. "İkimiz de biliyoruz ki sen olmasaydın, ebeveynlik konusunda çuvallardım. Bana her şeyi sen öğrettin. Bunu tek başına yapmayacaksın, Aria. Burada olacağım, hayatlarında bir baba figürü olacağım, tıpkı senin Jason'a yaptığın gibi. Birlikte olmadığımızı biliyorum..." Bana bakmak için arkasına yaslanıyor, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüm karşısında çenesi geriliyor. "Ama ben burada olacağım."

Gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum, ellerim göğsünde, onunla aynı hizada olacak şekilde kayıyorum. Nefes alışım düzensiz ve aramızdaki mesafeyi kapatmak için içimde bir dürtü var.

"Gerek yok," diye fısıldıyorum, gözlerim önce dudaklarına sonra tekrar yorgun gözlerine kayıyor. "Kendini buna mecbur hissetmeni istemiyorum."

Göğsündeki avucumun altında kalbinin hızlanmaya başladığını, göz bebeklerinin büyüdüğünü hissedebiliyorum. "İstiyorum," diye fısıldıyor, yutkunarak. "Kade ve Luciella sevdiğini söylediğin isimler miydi?" Ona başımı sallıyorum, hastanede her birinden birer tane varsa en sevdiklerimi söylediğimi hatırlıyorum. "Birlikte onlara harika bir hayat vereceğiz, değil mi?"

Öne doğru eğiliyorum, ellerim sert, dövmeli göğsünde ve saçlarında kayıyor, burnum onunkine değiyor, tepkisini bekliyorum. "Seni özledim," diye iç geçiriyorum, bacağımı onun donmuş bedenine doluyorum, gözleri yüzümü arıyor. "Seni gerçekten özledim."

Elini kalçama koyar koymaz teslim oluyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, Ewan çekilip dokunuşu bedenimi terk etmeden önceki milisaniyelik yakınlığın tadını çıkarıyorum. Onu izlerken içimi bir korku kaplıyor, kaşları şaşkın bir bakışla çatılmış. "Bunu yapamazsın, Aria. Beni rahatlatmak için arayamazsın."

İncinmiş ve tamamen utanmış bir halde koltuktan kalktım, tişörtümü külotumu örtecek şekilde aşağıya çektim.

"Düşündüm ki..." Dudağımı çiğnerken onun üstündeki duvara bakıp duruyorum. "Ben yatmaya gidiyorum."

Ben uzaklaşamadan Ewan doğrulup elimi tutuyor, başparmağını tenimde gezdirirken bana bakıyor ve içimde şok etkisi yaratıyor. "Eğer öpüşürsek, bunun burada bitmeyeceğini biliyorsun. Yapamam, Aria."

"Anladım." Durdurma çabalarıma rağmen dudaklarımdan bir hıçkırık dökülüyor, kaşlarını kaldırıp beni bacaklarının arasına çekmesine neden oluyor, elleri kalçalarımda.

"Neden ağlıyorsun?"

"Hamileyim, üzgünüm, kayboldum ve seni özlüyorum." Burnumu çekiyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Artık beni istemiyorsun."

Çıkarcı görünme riskini göze alarak, ona bakamıyorum. Bencillik ediyorum. Çok bencilce davranıyorum. Yanağımdan süzülen yaşları başparmağıyla siliyor ve sonunda bakışlarıyla buluştuğumda bana sıcak bir gülümseme veriyor.

"Hâlâ senin bu dünyadaki en güzel insan olduğunu düşünüyorum ve hamile olman bunu daha da güçlendiriyor. Bunun benim için çok şey ifade edeceğini ama senin için hiçbir şey ifade etmeyeceğini düşünüyorum."

"Öyle değil," diye cevap veriyorum. "Ben sadece..." Göğsümde bir baskı hissederek bir kez daha sözümü kesiyorum. "Bilmiyorum."

"Beni öpüp sonra da Tobias ortaya çıktığında onunla yatağa giremezsin." Başını sallıyor ve mürekkepli elini yüzünde gezdiriyor. "Böyle bir şey yapmadan önce emin olmanı istiyorum. Tamam mı?"

"Evet," diye cevap veriyorum, boğazım kuru, gözlerim sulanıyor. "Bir yere gidebilir miyiz? Üçümüz? Şehirden ayrılmam gerekiyor ve seninle birlikte olmak istiyorum."

"Önümüzdeki iki hafta için iznim var. Evde çalışmak için Jason'ın okuluyla bir şeyler eminim. Nereye gitmek istersin?"

"Karavan mı?"

Gözlerinde bir parıltıyla gülümsüyor. "Bunu yaptığımızı unutmuşum. İyi o zaman. Yarın gideriz."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve akmaya devam eden gözyaşlarımı saklamak için başımı eğiyorum. "Benimle yatabilir misin? Yalnız kalmak istemiyorum."

Sıcak bir şekilde gülümsüyor, başını sallıyor ve bizi yatak odama götürürken parmaklarımızı birleştiriyor. Başımı göğsüne yaslamadan önce yorganın altına girip onun içeri girmesini bekliyorum. Burada onunla olmak güvende hissettiriyor. Ewan'ı özlüyorum, her şeyin eskiden olduğu gibi olmasını özlüyorum.

Parmaklarımı kolunda gezdirerek kalın damarlarını izliyorum ve avucumu göğsüne yerleştirip ona sokuluyorum. Dudaklarını alnıma bastırıyor, çenesi başıma yaslanırken yüzümün kızarmasına neden olan bir hareket. "İyi geceler, Aria."

Sırıtıyorum, bacağımı onun üzerine uzatıyorum ve o beni tutarken nefes aldığımı hissediyorum. "İyi geceler."

Önceden uyumakta zorlanırdım ama şimdi kolayca bir rüyaya dalıyorum. Haftalardır ilk kez gece boyunca uyanmıyorum. Onun yerine, Ewan'ın sabah odunuyla karşılaşıyorum ve soğuk bir duşa koşmasına neden oluyor.

Ckapt'ca 44

Aria

Jason bir aile gezisine çıkacağımız için çok heyecanlı. Yol boyunca ne yapacağımız hakkında konuştu. Masa oyunları, filmler, sahil boyunca yürüyüşler. Üç saatlik yolculuktan sonra karavan alanına ulaştık.

Ben kapının kilidini açarken Ewan arabayı boşaltıyor, Jason koşarak yatak odasına giriyor. Bir karavana göre oldukça büyük; oturma odası, mutfak, yemek köşesi, küçük bir banyo ve üç büyük yatak odası var.

Yerleştikten sonra kanepeye uzandım.

"Bunu oynayabilir miyiz?" Jason elinde Frustration adlı oyunu tutarak soruyor. "Ben kırmızı olmak istiyorum."

Ewan mavi olmaya karar veriyor, ben de sarıyı seçiyorum. Yan yana oturuyoruz, Ewan kolunu kanepenin arkasına sarkıtmış, dizini bükmüş ve ayağını koltuğa dayamış. "Aria'nın bu oyunda berbat olduğuna eminim," diyor gülerek, Jason da sırıtarak kıkırdıyor. "Sorun değil. Belki kazanmana izin veririm."

Masanın altındaki bacağına tokat atıyorum. "Seni mahvedeceğim," diye uyarıyorum onu, gözlerimi kısarak. Bana kaşlarını kaldırıp sırıtıyor. "Adil ve dürüst bir şekilde kazanacağım," diye ekliyorum.

Bilmiyorum.

Üç oyun sonra, bu işte şok edici derecede kötü olduğumu fark etmeye başladım.

Jason ve Ewan bana karşı birleşmiş gibi görünüyorlar, birbirlerine vurmak yerine fırsat buldukça beni tahtadan düşürüyorlar ve oflayıp puflayarak onlardan uzaklaştırıyorlar.

Öğle vakti toparlanıp taşlarla dolu sahile doğru yürümeye karar veriyoruz, Ewan arkamda dururken Jason'ın suya taş atmasını izliyoruz.

Ben sessizim. Bu kadar sessiz olması hoşuma gidiyor.

"Hepinizi korumak istiyorum," diyor bana. "Tobias gibi birine karşı pek bir şey yapamayacağım ama hepinizi güvende tutmak için mümkün olan her şeyi yapacağımı bilmenizi istiyorum."

"Zaten ," diye cevap veriyorum, çevremizi işaret ederek. "Burası güvenli."

"Zar zor."

Öfkelendim. "Bunun tadını çıkarmaktan korkuyorum, her şeyin gerçek olamayacak kadar iyi olmasından endişeleniyorum. Sen ve Jason her zaman yanımdaydınız ama bunu her an kaybedebilirmişim gibi hissediyorum."

"Evet." Benimkine uzanıp parmaklarımızı birleştirmeden önce ellerimize bakıyor. Bu küçük hareket karşısında kendimi tutmakta zorlanıyorum. "Sence bir şansımız var mı?"

Bakışlarım ona kayıyor. "Her şeyden sonra mı? Benimle birlikte olur muydun?" "Elbette olurum. Ama yavaş gidebiliriz, ikimizin de ihtiyacı olduğu kadar yavaş. Biz Tobias'a yardım etmeye odaklanabilir." Kaşlarımı çattım. "Tobias'a yardım etmek mi?"

"Akıl hastası olduğu için yardıma ihtiyacı olduğunu söylediniz ve ne kadar tehlikeli olduğuna bakılırsa buna ihtiyacı var."

Başını işaret ediyorum. "Seni incitti," diye işaret ediyorum.

Omuz silkiyor. "Eğer adam gerçeklikle bağını koparmışsa ve tek odak noktası sensen, o zaman sana sahip olmak için her şeyi yapar."

"Tüm bunları gerçekten söylüyor musun?" Kollarında dönerek soruyorum. "Neden birdenbire Tobias Takımı'na geçtin?"

"Etmiyorum. Sadece zor durumda olduğunu biliyorum ve ona bu kadar değer verdiğine göre benim de yardım etmem gerekiyor." Küçük çocuk hâlâ sığ dalgalara taş atmaya devam eden Jason'a bakıyor. "Eve döndüğümüzde anneme Jason'ı bu olay bitene kadar almasını söyleyeceğim, sadece güvende olduğundan emin olmak için."

Gözlerim kaya havuzunda yengeç arayan Jason'a kayıyor. "Muhtemelen en iyisi bu. Artık Tobias'a nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum, bilsem bile..." Kendimi durduruyorum. "Özür dilerim."

"Olma," diyor derin bir nefes alarak. "Onu sevdiğini biliyorum."

"İkinizi de sevdiğimi söyleyebilir miyim?"

Bana sıcak, içten bir gülümseme veriyor. "Sevdiğini biliyorum."

"Aria! Bak bu kayayı ne kadar uzağa atlayabiliyorum!" Jason bağırarak beni Ewan'ın yoğun bakışlarından uzaklaştırıyor. "Çok uzağa gidiyor!"

Gözyaşlarımı eldivenlerimle silerek ona gülümsüyorum. "Bahse girerim seni yenebilirim!"

Bilmiyorum.

Ben bir kez bile taş atlayamıyorum ama Ewan ve Jason sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi suyun üzerinde kayıyorlar.

Güneş batmaya başlıyor, masanın etrafına oturmadan önce bizim için yemek hazırlarken soğuk daha fazla içeri giriyor. Ailecek bir komedi izliyoruz, Jason'ın çok fazla soru sormasına kıkırdayarak gülüyoruz.

"Küçük bir kardeşim mi olacak?" Jason soruyor.

Ewan'dan Jason'a bakarken kalbim hızla çarpıyor ve durumu nasıl açıklayacağımı . "Umm," diye başlayıp duruyorum, bana bakan minyatür Ewan'a aval aval bakarak cevabımı bekliyorum. "İkizlerim olacak, yani iki tane var."

"Yani iki kardeşim mi var?" Sesi çok mutlu geliyor, yüzü neşeyle aydınlanıyor. "Woah!"

Ewan ve ben bu konuyu tam olarak konuşmadık, sadece benim Jason'a yaptığım gibi onun da benim yanımda olacağını söyledim ama bu noktada ne diyebilirim ki? Evet, Jason'ın benim için bir oğul gibi olduğunu ve ne olursa olsun tüm çocuklara eşit davranacağımı söyleyebilirim ama o bunu anlar mı?

Henüz çok erken olduğum için var olmayan yumruma doğru eğilip fısıldadığında donup kalıyorum. "İkiniz de benim en iyi arkadaşlarım olacaksınız. Sizi şimdiden seviyorum çocuklar." Tekrar otururken bana gülümsüyor. "*Çok* şişmanlayacaksın, Aria."

Jason ayağa kalkıp odasına koşarken Ewan meyve suyunu tükürüyor. Babası gülmemek için ağzını kapatmaya çalışıyor, vücudu yanımda titriyor. "Özür dilerim," diye kekeliyor. "Kabul etmelisin ki, bu onun için komikti."

Ona gözlerimi deviriyorum ve masadaki her şeyi toplayıp temizliyorum. "Yine de haksız değil. Göğüslerimin büyüdüğünü şimdiden hissedebiliyorum." Lavaboyu doldurup suyu akıtırken oflayıp pufluyorum. "Ve stres sivilcelerim var."

Dirseğini lavabonun yanındaki tezgâha dayıyor. "Bence çok seksi görünüyorsun."

"Sen öyle derdin," diye karşılık veriyorum onu omuzlayarak. "Bana yalan söyleyerek kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışma."

Ellerimi bulaşık bezi üzerinde kurulayarak karşısındaki tezgâha yaslanıyorum.

"Yalan söylemiyorum. Çok güzelsin," diye itiraf ediyor, alt dudağını ısırarak. "Ve seni seviyorum."

"Beni sevmek ve benden etkilenmek iki farklı şeydir."

"Senden etkileniyorum Aria," diyor, bana doğru bir adım atıyor, kalp atışlarım hızlanıyor. "Senden gülünç derecede etkileniyorum."

"Muhtemelen bütün bunları bir süredir seks yapmadığın için söylüyorsun."

Ellerini belimin iki yanında kavuşturmadan önce bana şakacı bir şekilde bakarak gülüyor. "Dört ay. Ama seni becermeye çalışmıyorum, Aria."

Kendimi durduramadan nefes nefese "Neden olmasın?" diye soruyorum.

"Eğer bir şansımız varsa ve işleri ağırdan alıyorsak, sanırım bu seks yapmayacağımız anlamına geliyor."

"beri başka biriyle birlikte olmadığına inanamıyorum," diyorum, Ewan beni tezgâhın üzerine kaldırıp bacaklarımın arasına yerleşirken çığlık atıyorum. "Sanırım yine yalan söylüyorsun."

Aslında bilmiyorum ama yüzündeki ifadeye bakınca sırıtıyorum ve kahkahamı tutuyorum. "Bu beni daha az erkek mi yapar?" diye soruyor, ellerini kalçalarımda aşağı yukarı gezdirerek dikkatimi dağıtıyor. "Çünkü hızlı bir sevişme istemiyorum. Ben zaten kimi istediğimi biliyorum."

"Diyelim ki daha önce hiç tanışmadık ve ben bardaki rastgele bir kızım.
eve götürüp becerir misin?"

"Evet," diye cevap veriyor hemen, omuz silkerek. "Dediğim gibi, çok ateşlisin."

Ona bakıyorum, gözlerim onunkilere kayarken dilimi dudaklarımda gezdiriyorum. İçimde o kadar çok kıpırtı hissediyorum ki, gerginliği azaltmak için kalçalarımı birbirine çarpmak istiyorum ve Ewan'ın bana daha yakın olmasından başka bir şey istemiyorum. "Will... beni öpecek misin?"

"Yapmamı ister misin?" diye soruyor, burnu benimkini dürtünceye kadar eğilerek. "İstediğin bu mu, Aria?"

Nefes alışım düzensizleşti, vücudum istekten, ihtiyaçtan, Ewan ve benim bir olmamızla sonuçlanacak her şeyden neredeyse titriyor.

Dudaklarımı onunkilere bastırmak için içimde bir istek var ama Jason muhtemelen uyanık. Kendimi ya da hormonlarımı edebileceğimi sanmıyorum ama bir şey önce Ewan başını omzuma koyup ofluyor.

"Bu işi ağırdan almak değil," diyor başını sallayarak, ben gömleğini arkadan kavrayıp ayak bileklerimi bağlarken onu kendime doğru çekiyorum. "Eğer istediğin buysa, bunun için bolca vaktimiz var. Sadece emin olmanı istiyorum çünkü seni öptüğüm anda durabileceğimi sanmıyorum."

Yapmanı istemiyorum.

"Tamam."

Aşağı inmeme yardım ediyor, ağzının köşesi yukarı kalkıyor ve başka bir film izlemek için bizi kanepeye . Kollarına kıvrıldım, kendimi güvende hissediyorum,

her şeyi hissetmek.

Ewan altımdan kalkıp televizyonu kapattıktan sonra Jason'a yatmasını söylerken etrafımın tamamen farkında olarak hafif bir uykuya dalıyorum. Kollarını bacaklarımın ve omuzlarımın geçirerek beni karavanın sonundaki ana yatak odasına taşıyor. Beni yatırdığını hissediyorum ve alnımı öpmekten vazgeçtiğinde onu tutmak için uzanıyorum, bu küçük hareket beni duygulara boğuyor. "Burada benimle uyu."

"Hadi ama, Aria. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Onu çekiyorum, gözlerimle yalvarıyorum. "Ben sadece... Yalnız kalmak istemiyorum."

Yutkunduğunu görüyorum, duyuyorum, kafasının içinde olmaktan vazgeçmesini bekliyorum. "Peki," diyor, geri adım atıyor, gömleğini başından çekip bir kenara fırlattığında gözlerim açılıyor. Lambanın hafif parıltısı her bir kasını belirginleştiriyor, dövmeli vücudu kapıyı kapatmak için kapıya doğru yürüyor.

Yanıma tırmanıp yüzünü bana döndüğünde gözlerimi ondan alamıyorum. "Yarın, Tobias'a yardım etmek için bir plan düşünmeye başlayacağız, tamam mı? Sonsuza kadar saklanamayız."

Başımı sallıyorum, yorganı çeneme kadar çekiyorum. "Bu kadar anlayışlı olduğun için teşekkür ederim. Çoğu erkek... *bilirsin işte*, başka birinden hamile kalsa diğer tarafa yürürdü."

Gülümsüyor, elime uzanıyor ve parmaklarımızı birleştirip birbirimize bakarken elimi aramızda tutuyor. "Jason'la ilgili her şeyde hep yanımda oldun. Annesi onu hayal kırıklığına uğrattığında bile sabırlı ve olgun davrandın. Oğlumu kendi oğlun gibi seviyorsun ve ben de ikizler için aynısını yapacağım."

"Yapacak mısın?" Ona bakıp kalbimin kabardığını hissederek soruyorum. "Çocuklarımı da sevecek misin?"

"Size söyledim, ne olursa olsun hepiniz için burada olacağım. Eğer birlikte olmanın bir yolunu bulamazsak, ben yine de burada olacağım."

Gülümsüyorum, gözleri kapanmaya başladığında o da bana gülümsüyor. Ağlayacak gibi oluyorum ama hüzünlü gözyaşları değil. Kendimi ona sarmak ve sonsuza kadar orada kalmak, tutacağımız sözler vermek, tam olarak nasıl hissettiğimizi ifade etmek istiyorum.

Ona şimdi söyleyebilirim, ya şimdi ya hiç. Bu üç kelimeyi aylardır benden duymadı. Anlamlarını hiç değiştirmediler, bir kez bile ona karşı daha az hissetmedim.

"Seni seviyorum Ewan," diyorum, kelimeler ağzımdan o kadar doğal dökülüyor ki, gözlerim doluyor. "Seni sevmekten asla vazgeçmedim."

Gözlerini açıyor, kara kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Kendimi o anın içinde kaybederken etrafımdaki her şey bulanıklaşıyor, ilerlerken dudağım titriyor, dizlerim ona çarpıyor.

"Bir şey söyle," diye onu konuşmaya, bana şaşkın şaşkın bakmamaya teşvik ediyorum.

"Bir erkek arkadaşın vardı," diye cevap veriyor sonunda, nefes alış verişi benimki gibi düzensiz. "Sen-"

"Biliyorum..." Sözünü kesmeye çalışarak elimi uzatıp parmaklarımı dağınık kahverengi saçlarında gezdiriyorum. "Biliyorum."

"O zaman ne istiyorsun?" diye soruyor ve ben sessiz kalıyorum, vücudumu onunkine daha da yaklaştırırken beni öpmesi çaresizim, aramızdaki sıcaklık dayanılmaz, yoğun kimya aklımı başımdan alıyor. "Bana söylemeni istiyorum."

"Beni şimdiden öpmeni istiyorum," diyorum gülerek. "Gerçekten öpmeni istiyorum-"

Ewan'ın dudakları usulca benimkilere değdiği anda zaman duruyor. Derin bir öpücük değil, ağızlarımızın birleşmesinden başka bir şey değil, ama nefesimi tamamen kesmeye yetiyor. Birkaç dakika boyunca bu şekilde kalıyoruz, eli yüzümü kavrayacak şekilde uzanırken birbirimizi tüketiyoruz, başını eğerken mırıldanıyor, dili dudaklarım ayrılana kadar dudaklarımda geziniyor.

"Sana söylemiştim," diye inliyor ağzımın içine, bacağım kalçasını yukarı kaldırırken dillerimiz sabit bir ritimle hareket ediyor. "Seni öpersem kendimi kontrol edemeyeceğimi söylemiştim, bu yüzden durmamız gerekiyor."

"Şşş." Onu sert bir öpücükle susturuyorum, elinin vücudumun her yerini keşfetmesinin tadını çıkarıyorum, kalçamdan kıçıma doğru ilerliyor, sıkıyor, omurgamdan yukarı çıkıp ensemi kavrıyor, tam da bana karşı sertliğini hissederken.

Dilini emiyorum ve ben kendimi ona doğru çekerken o da inlemelerimi yutuyor.

"Sana ihtiyacım var," diyorum içtenlikle, elimi boxer'ının kemerine götürüyorum. "Sana sahip olabilir miyim?"

Bana cevap vermiyor. Tek yaptığı beni kendine çekmek, beni bir kez daha arzuyla öpmek, ben boxer'ına uzanıp parmaklarımı sertleşen sikinin üzerinde gezdirirken onaylayarak inlemek.

"Aria," diye inliyor ağzımın içinde, ıslak ağzını boğazıma götürürken benden uzaklaşıyor, parmakları kaburgalarımdan aşağı inerken oradaki deriyi emiyor, ne kadar ıslak olduğumu hissetmek için elini külotumun içine sokuyor.

"Siktir," diye homurdanıyor, parmaklarını klitorisimin etrafında döndürerek daha fazla temas için sırtımı eğmemi sağlıyor. Yüzünü tekrar kendime çekmeye çalışıyorum ama o tamamen duruyor ve benden uzaklaşıyor.

Tenime dokunmaması onu daha çok istememe neden oluyor. Ona sarılmaya çalışıyorum ama kalçalarımı tutuyor. "Dur."

Kaşlarımı çatıyorum ve doğruluyorum, ikimiz de nefes nefese kalırken ona bakıyorum. "Duracak mısın?"

"Seninle sevişemem," diye itiraf ediyor ve kalbim bir metre daha düşüyor. "Daha çok erken."

Ben dizlerimin üzerine çöküp yorganı kızarmış tenime tutarken, o beni üzerinden kaldırıp yataktan kalkıyor. "Ewan, biz yetişkiniz."

"Hayır, ondan değil. Tobias hâlâ dışarıda. Eğer seninle yatarsam, ortaya çıktığında tekrar onun kollarına düşmeni izleyemem."

Dürüstlüğü karşısında yüzümü buruşturuyorum. "Yapmayacağım."

"Bunu bilemezsin," diye cevap veriyor, elini yüzüne silerek nefes almaya çalışıyor. "Ya geri döndüğümüzde o da oradaysa? Seni becerip sonra da aptal gibi oturamam. Özür dilerim. Bunun yürümesini istiyorum ama sadece sen ve ben olursak. Başka bir şeyle başa çıkamam."

Dudağım titriyor, kalbim acıyla çarpıyor. "Özür dilerim," diyorum sessizce, yüzümü ellerime bırakırken göğsümde büyük bir ağırlık hissediyorum. "Çok üzgünüm."

"Hayır," diye iç geçiriyor, yanımdaki yatağa oturuyor, kollarını omuzlarıma doluyor ve beni kendine çekiyor. "Bu senin hatan değil bebeğim. Sadece bu işin içinde olduğunu bilmem gerekiyor, hepsi bu. Tobias bulunduğunda ve sen hâlâ böyle hissettiğinde, belki de en iyisi o zaman denememiz olur?"

Başımı sallıyorum, eli sırtımı okşarken göğsüne yaslanıp ağlıyorum. Şu anda dünyam bir rollercoaster ve ne zaman ineceğime dair hiçbir fikrim yok ama bebeklerim mutlu bir sonu hak ediyor.

Buna *ihtiyacımız* var.

Ckapt'ca 45

Tobias

WO burada mı?

Evindeki kameraları kontrol ettim ama orada değildi.

İş yerinde değil. Alışveriş yaptığı marketlerden birinde de değil. Ewan'la paylaştığı köpeklerle lanet parkta yürümüyor.

Lanet olası aklımı kaybediyorum. Biri onu kaçırmış, lanet doktorumu.

Gazeteciler bunu her yere yaydıkları ve Aria da bana söylememeye karar verdiği için çocuklarımla birlikte ortadan kayboldu.

İkizler.

Benden iki

tane.

Gabriella'yı takip ederken Justin arabada yanımda oturuyor. Telefonla konuşuyor, Justin kıçını yorumlarken bileklerini bağlamak için ip hazırladığımdan tamamen habersiz.

Bakacağımdan değil.

"Kiminle konuştuğunu sanıyorsun? Beni hayalete çevirdi. Ya yatağını sıcak tutan başka biri varsa?"

Omuz silkiyorum. "Neden umursuyorsun ki?"

Başını bana doğru çevirdi. "Bebek annenin en yakın arkadaşını takip ettiriyorsun ve bana bunu sorabileceğini mi sanıyorsun? Aria'nın hayatına devam edip etmemesi seni neden ilgilendiriyor?"

Onu boğmama saniyeler kala, "Boğmadı," diye çıkıştım. "Kaldırıma doğru çek ve bu işi bitir."

"Sana söylemesi ihtimaline karşı haber vermem gerektiğini düşündüm. Aria'nın çantasını çaldım ve tüm hesaplarını boşalttım. Ayrıca bazı şüpheli videoları vardı.

ama soğuk küçük kalbin kırılmasın diye onları sildim."

Ellerimi yumruklarken dişlerim gıcırdıyor. "Seni bağlayıp lanet olası bir uçurumdan aşağı atmadan önce konuşmayı kes."

"Sadece bilmen gerektiğini düşündüm," diye mırıldanıyor ve Gabriella'nın dairelerine giden kestirme yol için parka dönüşünü takip ediyor.

Onu yakaladıktan sonra bir durağımız daha var. Bağlantım bana Kaleb hakkında yeterince bilgi verdi, Aria'nın yıllar önceki kaçamağı. O kıza zarar verdi, ben de ona zarar vereceğim.

Plan yavaş yavaş işlemeye başlıyor -yapmam gereken birkaç şey kaldı ama şu anda asıl odak noktam Aria'nın izini sürerken Justin'in Gabriella'nın ağzını kloroformla kaplayıp onu bagaja sürüklemesini izlemek.

Ckapt'ca 4W

Aria

İki gün sonra eve dönüş yolu sessizdi. Ewan ve ben dokunurken ve uyurken mesafemizi koruduk ama gözlerimizi birbirimizden ayıramıyoruz. Dürüst olmak gerekirse, bu durum beni çocuk gibi hissettiriyor. Aşık olduğun kişi sana bu kadar yakınken, seninle konuşurken bile heyecanlanıyorsun.

Henüz ayrılmamamız gerekiyordu ama endişelendik ve Jason'ı Ewan'ın annesinin evine götürmenin ve sonraki adımlarımızı belirlemenin en iyisi olduğuna karar verdik. Ayrıca, Gabriella yirmi dört saattir bana cevap vermiyor ve Ewan'ın telefonunu kullanarak Aria'nın aradığını söylemek için ne kadar mesaj atarsam atayım cevap alamıyorum.

Jason arabanın arkasında uyuyor ve ben Doktor Shique tarafından bana e-posta ile gönderilen raporları okurken Ewan son üç saattir dikkatini yoldan ayırmıyor.

"Seni bırakayım. Jason'ı ailemin evine götürmem gerekiyor," diyor Ewan, arabayı kaldırımın kenarına çekerken. Yukarı baktığımda Gabriella'nın yatak odasının ışığının yandığını görüyorum ve gülümsüyorum. "Onu bıraktığımda seni ararım, tamam mı?"

Başımı sallayarak Jason'a omzumun üzerinden bir kez daha bakıyorum, içimi bir sıcaklık kaplıyor. "Sadece ikinizle birlikte olmak hoşuma gitti. Eğlenceliydi ve burada olan biten her şeyden sonra rahatlatıcıydı," diye itiraf ediyorum, gamzesini çukurlaştırarak. "Teşekkür ederim."

"Yine yaparız," diye karşılık veriyor, eğilip yanağımı öpüyor ve beni eritiyor. "Belki bu sefer beni hayal kırıklığında yenersin."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Oyunu mu kastettiğine bağlı," diye şaka yapıyorum ve Ewan'ın sırıtarak gözlerini bana dikmesini izliyorum. Arabadan inerken alt dudağımı dişlerimin arasına alıp ona sırıtıyorum, bagajdan çantamı alıp arabayı sürmesi için işaret ediyorum.

Küvete uzanıp kömürlü yüz maskesi ve bir fincan çay ile rahatlamak için sabırsızlanıyorum. Sonra Gabriella'ya bana cevap vermediği için kaltak olduğunu söyleyeceğim.

Onu göreceğim ve Ewan'la aramızda olan her şeyi anlatacağım için heyecanlıyım. Ona Ewan'ın dudaklarını hâlâ dudaklarımda hissettiğimi, varlığını hâlâ üzerimde hissettiğimi söylediğimde muhtemelen gözlerini devirecek ama içten içe birbirimize bağlanmış olmamıza bayılacak.

Kapının kilidini açıp çantamı yere bırakıyorum. "Sadece ben varım!" Sesleniyorum, mutfağa girip bir bardak su alıyorum ve sessiz evin içinde dolaşırken yudumluyorum. "Gabs?"

Odası boştu, ben de ışığını kapatıp banyoya gittim ve lavanta köpüklü sıcak bir banyo yapmaya başladım. Havlumu almak için yatak odama girdiğimde nefesim kesiliyor, bardak parmaklarımın arasından kayıp yere düşüyor ve Tobias yüzünde tanınmaz bir ifadeyle yatağımdan kalkıyor.

"Buna değdi mi?"

"Tobias?"

Bana yaklaşıp camı ağır çizmelerinin altında ezerken sesim titriyor. Attığı her korkunç adım beni iki adım geriye atıyor, ta ki kapıya doğru düşene kadar. Tüm hava ciğerlerimi terk ederken kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak ve kendimi baygın hissedeceğim.

"Nasıl... Hayır," diyorum, nefes nefese kalmış bir halde. "Gitmen gerek!"

Başını sallıyor. "Seni bulamadım." Alt dudağını emiyor,
meraklı bir bakışla bıraktı. "Endişelendim."

"Lütfen bana zarar verme," diye yalvarıyorum boğazım düğümlenerek, içgüdüsel olarak kendimi saklarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı bile. "Ben senin çocuklarına hamileyim."

"Ne? Neden sana zarar vereyim?" diye soruyor, başını eğiyor, hayatlarımız için yalvarmamdan incinmiş görünüyor, şaşkın bakışlarını bebeklerimizi korumak için ellerinden geleni yapan ellerime bırakıyor. "Çocuklarımın güvende olmasını *istiyorum*, Aria. Bunu neden söylüyorsun ki?"

"Gitmen gerek," diye tekrarlıyorum, ne kadar korktuğumu gizlemek için dudağımı ısırıyorum. Bana bir çeşit hayranlıkla bakarken tüm tüylerim diken diken oluyor, omurgam dikleşiyor. "Lütfen git."

Elini ileri doğru uzatırken nefesim kesiliyor, irkiliyorum, kendimi saldırısına hazırlıyorum. Ama onun yerine, tenime yumuşak dokunuşuyla bedenim geriliyor. Başparmağının ucu elmacık kemiğimde geziniyor, parmakları saçlarımda. "Ben

Hayal kırıklığına uğradım. Onunla kaçmaya çalıştın. Neden benimle kaçmıyorsun?"

"Sen tehlikelisin."

"Tehlikeli," diye karşılık veriyor, iç geçiriyor, bir parmağını ve başparmağını kaşlarının üzerinde gezdiriyor. "Sana değer verdiğimi nasıl gösteririm? Benim için *her şey* demek olduğunu söylediğimde bana inanmanı ne sağlayacak?"

Dürüst olmak gerekirse, Tobias'ın ona inanmamı sağlayacak ne yapabileceği konusunda hiçbir fikrim yok. Bana, hayatıma çok şey yaptı ve hiçbir söz ya da eylem bu korkunç anıları ortadan kaldıramaz.

Mavinin farklı tonlarının bir arada kümelendiği gözlerine bakıyorum. "Tobias..." Başparmağımı ısırarak oflayıp pufluyorum. "Beni dinlemelisin ve bitirmeme izin vermelisin, tamam mı?" Başını yavaşça aşağı yukarı hareket ettiriyor, ağırlığını masanın kenarına vererek dizlerini bana yaklaştırıyor. "Ben bir bilim insanıyım ve insanlara yardım ediyorum; işim bu. Ama seninle tanıştığımda, onarılamayacak şekilde kırılmış olduğunu bilmiyordum. Sana olan hislerim yüzünden pek çok işareti bilerek görmezden geldim. İşimi sayısız kez riske attım ve ters yöne koşma içgüdülerimi görmezden geldim."

Açık sözlülüğüm onu yakıyor. "Ne söyleyeceğini biliyorum," diye cevap veriyor, ayaklarına bakarken yanağının içini çiğniyor, ellerini kavuşturmuş, dirsekleri ayrık kalçalarına dayanmış. "*Tam olarak* ne söyleyeceğini biliyorum."

"O zaman ben söyleyeyim."

Başını sallıyor, gözlerini yerden ayırmıyor. "Tamam," diye sessizce yanıtlıyor.

Tobias'ın bu tarafı beni içine çekiyor ve kalbimi sarıyor; diğer tarafı ise kalbimi kırıyor.

"Burası," diye başımı işaret ediyorum, kara kirpiklerinin arasından bana bakarken, "bir insanın en tehlikeli kısımlarından biridir. Bize oyunlar oynayabilir, gerçek olmayan şeyleri düşünmemizi, hissetmediğimiz şeyleri hissetmemizi sağlayabilir." Başını sallıyor ve gözlerini tekrar yere çeviriyor. "Beni önemsediğine inanıyorum, Tobias. Ama bu tehlikeli. İnsanları bile öldürdün."

"Bunu senin için yaptım."

"Bu daha da kötü." İçimden çığlık atmak, kaçmak, saklanmak gelse de ses tonumu olabildiğince yumuşak tutuyorum. Sadece Tobias'ın yardıma ihtiyacı olduğunu, kaçmanın yapabileceği en kötü şey olduğunu anlamasını istiyorum. Eğer onu bir tür yardım aramaya ikna edebilirsem, onu güvende tutabilirim.

"Neden hayatımın geri kalanını dört duvara bakarak geçirmek isteyeyim ki? Önüme ne koyarlarsa koysunlar bir kokteylle uyuşturulmak için mi? Sonları benim gibi olmadan kendi çocuklarımın beni böyle bir yerde ziyaret etmelerini nasıl sağlayabilirim?"

Onun için kalbim parçalanıyor, gözlerinin buğulanmasını izliyorum. "Ama burada olmak senin için iyi değil."

"Bana iyi geliyorsun," diye karşılık veriyor, öne doğru uzanıp yanaklarımı avuçlarının arasına alıyor. "Seninleyken o boşluğu hissetmiyorum. Kim olduğumu saklamam gerekiyormuş gibi hissetmiyorum, ki bunu yıllardır yapıyorum. Benimle savaşmayı bırak, lütfen. Tek yapmamız gereken buradan çıkmak ve tüm bunlardan kurtulup bir aile olabiliriz."

Çenemi geriyorum ve bir tanesinin yanağından süzüldüğünü gördüğümde gözyaşlarımı tutuyorum. "Mutlu olmayı hak ediyorum," diyorum, gözlerinin kırık bir kaşla yüzümü aramasını izliyorum. "Beni korkutuyorsun, Tobias. Her an çıldırabilecek biriyle birlikte olamam, özellikle de etrafta çocuklar varken."

İç çekiyor, uzun bir süre düşünüyor. "Eğer teslim olursam, beni affedecek misin?"

Ciddiyeti karşısında omurgam dikleşiyor, ağzım hareket ediyor ama ses . "Bana iyi bir baba olma şansı verecek misin?" diye ekliyor.

Sessizce başımı aşağı yukarı hareket ettirirken kalbimin daha da hızlandığını hissediyorum, titreyen elleri hala yüzümde.

"O zaman ben yaparım."

Ne?

"Yapacak mısın?"

Başını sallıyor, öne doğru eğilip alnını benimkine dayıyor ve çenesi geriliyor. "Beni orada çürümeye terk etmeyeceğine, yanımda kalacağına söz ver."

"Söz veriyorum."

Bir kez daha iç geçiriyor, yenilgiyle başını eğiyor ve ellerini yerinde tutuyor. "Lanet olsun."

"Sana yardım edeceğim. Söz veriyorum edeceğim," diyorum ona, çenesini bana bakması için eğerek. "Tamam mı?"

"Mümkün olan her şekilde boğuluyorum, Aria." Tobias yüzümü öyle nazikçe tutuyor ki, dokunuşuyla neredeyse eriyorum, dudaklarını dudaklarıma indirirken gözleriyle bana yalvarıyor. "Tek istediğim sensin. Sana ihtiyacım var." Daha önce geri çekildim

Ağzı benimkiyle birleşiyor ve elleri dizlerine düşüyor. Şaşkınlıkla bana baktı. "Beni affedeceğini mi söylemiştin?"

"BEN... BEN..." Ayağa kalkıp ona baktım. "Senin için karakolu arayacağım."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Aria?" Onu görmezden geliyorum, kanepenin etrafından dolaşıp telefonumu almak için mutfağa doğru ilerliyorum. Kapının önünde duruyor, elimdeki Ewan'ın eski telefonuna bakıp kaşlarını çatıyor, arka planda üçümüzün sahilde çekilmiş bir fotoğrafı var.

Polis çağırma düğmesine basamadan elimden kaptı, içindekileri ararken elinden almaya çalışmamdan kaçtı.

"Neden tek bağlantılarınız Ewan ve Gabriella?"

Hareketlerimi donduruyorum, gözleri benden ekrana kayarken, Gabriella'ya gönderdiğim mesajları okurken karanlığın onu ele geçirmesini izliyorum.

Tüm vücudum kaskatı kesiliyor, çünkü Gabs'e Ewan'ı öptüğümü ve bir şeyler olduğunu söylediğimi okuduğunu biliyorum. Kendimi mutlu hissettiğim bir mesaj daha, ardından nerede olduğunu ve neden cevap vermediğini sorduğum bir dizi mesaj.

"Tobias, lütfen sadece-"

"Beni aldattın," diye tükürüyor. "Beni aldattın!"

Hayır, Tobias'ı ona musallat olan kötülük yüzünden kaybediyorum ve onu nasıl geri getireceğime dair hiçbir fikrim yok.

Tobias'ın yumruğu mutfak duvarına defalarca çarpıyor, yüzeyi çukurlaştırıyor, attığı her darbede etrafa kan sıçrıyor. Bedenim her darbede irkiliyor, omuzlarım geriliyor.

"Siktir!" diye kükrüyor, yüzünün yan tarafını tokatlıyor, ellerini masanın üzerine koyup başını eğerken nefes nefese kalıyor. "Onlar onun, değil mi?"

Başımı ona doğru eğip odanın köşesine doğru geri çekiliyorum. "Ne?"

Avucunu masaya sertçe vuruyor, topuklarının üzerinde dönüp yüzüme gelene kadar adım atarken beni zıplatıyor. "Seni hamile bıraktı, değil mi?" diye gözlerinde ateşle bana bağırıyor ve yüzünün yan tarafını bir kez daha tokatlıyor. "Onların benim olduğunu düşünmeme izin verdin, böylece beni aldattığını bilmiyordum, seni lanet olası-"

"Kes şunu!" Omuzlarını iterek sözünü kesiyorum, her nefes alışında hızla göz kırpması kontrolden çıkıyor. "Seni ele geçirmesine izin verme!"

"Beni geçmek mi? O sensin. Hep seni beceriyor!"

Kendi zihninde çılgınca koşuşturmasını, parmaklarını saçlarında gezdirmesini, derin nefesler alırken gözlerini kocaman açmasını izliyorum. "Tobias, sakinleşmeye çalış lütfen."

Telefonu mutfak camıma fırlatıp camı kırarken çığlık atıyorum. "Sakinleşemiyorum; anlamıyor musun? Onu istiyorsun." Bana sırtını dönüp başını sallıyor. "Onu istiyor. Onlar benim çocuklarım değil; olamazlar."

Bıçak bloğuma yan gözle bakıyorum, ona acı vererek kendimi savunacak kadar ileri gitmem gerekip gerekmeyeceğinden emin değilim. "Uzun zamandır Ewan'la yatmadım, Tobias. Babası sensin, söz veriyorum. Lütfen nefes alışını kontrol etmeye çalış ve bana bak." Ona doğru ilerliyorum, elimi omzuna koyup onu döndürüyorum. "Bana odaklan."

Hırlayarak beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, tüm bedeni öfkeyle titriyor. "Seni yapmamız gerekeni kabul edecek kadar seviyorum. Bu şekilde, sonsuza dek birlikte olabiliriz."

"Ne?"

Beni mutfaktan çıkarıp koridordan geçiriyor ve Gabriella'nın yatak odasında durduruyor. "Yatağa otur," diye emrediyor, ben de itaat ediyorum ve onun aceleyle gardırobunu parçalara ayırmasını izliyorum. Kalbim sağlıksız bir hızla çarparken, beni boğan acı verici bir yumruyu yutkunarak bastırıyorum. "Bunu yapmalılar."

Perde direğinin sağlamlığını kontrol ederken elinde iki uzun kabloyla döndüğünde gözlerim açılıyor. "Hayır, Tobias. Hayır. Bunu yapmak istemezsin."

"Evet," diye cevap veriyor, ikisini de boynumuza dolayabileceğimiz kadar büyük ilmeklerle düğümlüyor. "Önce sen gidebilirsin, sonra ben giderim. Ya da birlikte yapabiliriz." Yataktan atlayıp kapıya doğru gitmeye çalışıyorum ama beni bir kez daha yakalıyor. "Bununla savaşmayı bırak."

"Ölmek istemiyorum!" Beni yatağa geri fırlatırken bacaklarımı tekmeleyerek çığlık atıyorum. "Lütfen!" Gabriella'nın taburesinin üzerinde durup kabloları yan yana yerleştirirken başımı yorgana gömüp bedenim sarsılırken ağlıyorum. "Tobias, lütfen. Çocuklarımın hayatta bir şansı olsun istiyorum."

"Bizim çocuklarımız. *Bizim çocuklarımız!*" diye düzeltiyor beni, iri gözlerle bana bakıyor, az önceki suçlamasına aldanmış bir halde. "Bu pazarlığa açık değil, Aria. Ayağa kalk."

Sinirlerim tepeme çıkıyor ama bebeklerimi korumam gerekiyor. Gabriella'nın yatağının başucundan bir kalem aldım, ucunu pazısına batırdıktan sonra

bir koşu.

Tobias acı içinde inleyip geri dönmem için bana bağırırken bir şekilde banyoya ulaşmayı ve kapıyı kilitlemeyi başarıyorum.

Sırtımı kapıya yaslıyorum, nefesim kesiliyor, gözyaşlarım yüzümü ıslatıyor. "Aman Tanrım," diyorum kendi kendime, Tobias'ın ayak seslerini duyduğumda ağzımı kapatıyorum, kapıyı geçip koridorun sonundaki mutfağa giriyor ve saniyeler sonra geri dönüyor.

"Aria, hemen kapıyı açmalısın. Her şeyi mahvediyorsun." Sessiz kalıyorum, hayatım için ağlarken bedenim titriyor. Kapıyı kırarak açarken çıkardığı ses kulaklarıma dokunuyor, o da benim yansıtmak için kapıya yaslanıyor. "Tek yolu bu. Diğer tarafının ortaya çıkıp durumu daha da kötüleştirmesini istemiyorum. O kötü biri ve benimle ilgili *her şeyden* nefret ediyor."

Diğer tarafım mı?

Neden Dumfries'ten ayrılmamız gerekiyordu ki? Neden Ewan'a sonsuza kadar orada kalacağımızı söylemedim? Cennetteydim, mutluydum, kaygısızdım ve şimdi Tobias'ın kendini kontrol etmek için derin nefesler aldığını duyarken cehennemi yaşıyorum.

"Annem bana senin çok güzel olduğunu ve sana neden bu kadar aşık olduğumu anladığını söyledi. İstediğim şey için savaşmaktan asla vazgeçmememi söyledi. Ve bu *sensin*, Aria. Seni öyle bir şekilde istiyorum ki. Bunu nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum."

"Beni sevseydin öldürmeye çalışmazdın," diye çıkışıyorum.

Konuşabilmemiz için Tobias'ın sakinleşmesini beklerken sessizlik oluyor. Derin bir nefes aldığını duyuyorum. "Fazla uzun sürmez."

Kaşlarımı çatarak öne doğru oturuyorum, kokuyu alır almaz gözlerim açılıyor. *Gaz.*

"Ne yapıyorsun?" Pencereye doğru koşarak sordum ama kilitliydi. "Tobias!"

"Seni seviyorum, Aria. Keşke normal olsaydım da benimle gerçekten birlikte olabilseydin, ama değilim. Buna hiç yaklaşamadım bile." Sesi odada yankılanıyor, yumuşak ve sakin. "Ama sen bende ilk kez hayattan zevk almamı sağlayan bir şey gördün, sadece birkaç aylığına bile olsa. Acımayacak. Söz veriyorum ben yakmadan önce bayılacaksın."

Bir çığlık atıyorum, bir el havlusu kapıyorum, panikle yuvarlıyorum ve daha fazla gazın içeri sızmasını engellemek için kapının altına tıkıyorum. "Bunu yapamazsın!" Ona bağırıyorum, nefesim düzensiz. Başka bir el havlusu kullanıp onu da

Sonra küveti yüzüme tutuyorum, avucumu karnıma bastırırken banyoda volta atıyorum.

"Sadece oturup kendini uykuya bırakmalısın."

"Kes şunu!" Islak bezin içinden bağırıyorum, vücudumdaki her bir sinir korkudan patlıyor. Sonra bir ses duyuyorum: Tobias öksürürken çakmağın çakma sesi.

Son bir şansım var.

Kapıyı açıp üzerine atladığımda geri çekiliyor ve koşarken el havlusunu düşürüyor.

Anahtarlarımı alıp arabamın kilidini açmayı başarıyorum, nefes nefese arabama tırmanıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

Kapıyı kapatamadan, kurumuş kanla dolu bir el kapıyı kapatınca kalbim sıkışıyor. "Aria!" Tobias sesleniyor, ben çığlık atarken parmaklarını metalin üzerinde kıvırıyor, kapıyı çekip kapatmaya çalışıyor ama başaramayıp kapıyı açıyor. "Seni ondan kurtarmaya çalışıyorum!"

Saçlarımdan tutuyor, beni arabadan çekip sırtımı arabaya yaslarken içimde bir acı kabarıyor. Yüzümü ellerinin arasına alıyor, kalemin hâlâ saplı olduğu kolundan kan damlıyor, ama bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. "Bana geri dön, Aria. Onun seni kontrol etmesine izin verme."

"Beni senden başka kimse kontrol edemez! Sen bir psikopatsın!"

Dudağını ısırarak kıkırdıyor. "Yine de beni sevdin. Sen *ve* doktor seviyordunuz. Ya da hâlâ seviyorsunuz. İkinizle de kafam karıştı." Dudaklarını alnıma bastırıp derin bir nefes alıyor. "Tamam, hadi gidelim."

Beni arabanın arkasına sürükleyerek çevremize bakıyor, gürültülerin ne olduğunu görmek için dışarıda kimsenin olmadığı karanlık bir mahalle.

Bagajı açarken bana "Bin," diye emretti. "Şimdi." Elleri saçlarımda sıkılaşıp kafa derime acı şokları gönderirken ondan uzaklaşmaya çalışarak mücadele ediyorum.

Sızlanıyorum, dediğini yapıyorum, içeri tırmanıyorum ve o kapıyı kapatırken kıvrılıyorum. Bayılmadan önce kalbimin yavaşlaması gerekiyor, ki bu noktada Tobias'ın bana vereceği acıyı hissetmemek muhtemelen iyi bir şey.

"Çok üzgünüm," diyorum bebeklerime, ellerimi kendime sararak. "İkinizi de hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm."

Ölmeyi hiç düşünmedim. *Evet*, düşündüm ama kendi ellerimle ya da başkasının elleriyle değil. Hep yaşlı bir kadın olacağımı, yatağımda uzanacağımı, çocuklarımın ve torunlarımın etrafımı saracağını, hayatımı yaşayarak bir şeyler başardığımı hissedeceğimi düşündüm.

Çocuklarımın bir hayatı olsun istedim ve bu, öz babalarının ellerinden alınmak üzere.

Peki ya şimdi? Tobias Mitchell ile tanıştığım andan itibaren her şeyden pişmanlık duyuyorum.

Ona çok değer veriyorum. Sorunları olduğunu, yardıma ihtiyacı olduğunu biliyorum ama bu noktada benim gözümde gerçekten kurtarılamaz biri. Karanlık tarafı, aşık olduğum yumuşaklığı için çok güçlü. Keşke daha güçlü olsaydım, onu düzeltebilseydim, mantıklı düşünmesini sağlayabilseydim.

Tek yapabileceğim burada yatıp ailemin ve dostlarımın onları ne kadar çok sevdiğimi bilmelerini ummak ve önümde ne olursa olsun son nefesime kadar savaşacağımı söylemek.

Araba durdu, elimi ağzıma götürdüğümde konuşmaları duyuyorum, nabzım hızlanıyor.

Taşların üzerinde çıtırdayan ayak sesleri arabanın arkasına doğru ilerliyor, arabanın kapısı ardına kadar açıldığında tüm vücudum donuyor, Justin'in bana gülümsemesiyle kanım donuyor. "İkinizin de buraya gelme zamanı gelmişti."

Hiç nazik değil. Bileğimden tutup beni soğuğa doğru çekerken inliyorum. Etrafımızı saran, bizi saklayan karla kaplı bir ormanlık alan var. Tobias eski bir hayvan barınağının küçük, terk edilmiş binasının girişinde kollarını kavuşturmuş duruyor. Burayı tanıyorum; ıssız bir yerin ortasında yıllardır kapalı duruyor.

Yanındaki kadın beni donduruyor.

"Aria, canım, seni yeniden görmek güzel," diyor Violetta gülümseyerek ve bir tür kucaklaşma için kollarını açıyor. Yaklaştığında irkiliyorum, bu da onun durup benden Tobias'a bakmasına neden oluyor. "Kabul etmedi mi?"

Tobias başını sallar. "Ben sormadım. Sadece onu içeri götür."

Neyi sorayım?

Beni kötü kokan, duvarlarında ve zemininde küf ve otlar büyüyen binaya götürüyorlar. Parlak beyaz ışıklarla dolu bir odaya girdiğimde inliyorum, önümdeki manzara karşısında gözlerim açılıyor.

Beş büyük, kafesli köpek kulübesi odanın karşı tarafında sıralanıyor ve her birine serumlar bağlanmış durumda. Gabriella'nın bir tanesinin içine itildiğini ve ona pompaladıkları şeyle sakinleştirildiğini gördüğümde kalbim sıkışıyor.

Nedense Kaleb onun yanındaki odada yatıyor, o da sakinleştirici almış.

"Gabriella?" Boğazımda safra yükselirken nefes nefese hıçkırıyorum. "Gabs?"

Annesi ve Justin yürürken Tobias arkamdan geliyor,
sırıtıyor. Ellerini kalçalarıma koydu, ben ise olduğum yerde donup kaldım.

Ağzını kulağıma indirdiğinde nefesim
kesiliyor. "Hangisini istersiniz, Doktor?"

Ckapt'ca 47

Tobias

W*Aria burada mı? Aria nerede lan? Aria nerede lan? Aria nerede lan? Aria nerede lan? Aria nerede lan? Aria nerede lan? Aria hangi cehennemde? Aria nerede?*

Aria nerede? Aria nerede lan? Aria nerede lan? Aria nerede lan? Aria nerede lan? Aria nerede lan? Aria nerede lan? Aria nerede lan?

Durduramıyorum.

Ckapt'ca 48

Aria

Daranlık Tobias'ın gözlerinde beliriyor, annesi koluna saplanmış kalemle ilgilenirken odanın öbür ucundan bana bakıyor.

Hissediyorum, karanlık tarafının şeytani varlığı tüm duyularımı dolduruyor, etrafını saran ve sadece katliam yapmak isteyen öngörülemez dalgalar gibi. Kötülük bilinmek, korkulmak istiyor ve tek düşünebildiğim hepimizin nasıl ölmek üzere olduğu olduğuna göre, bunu başarıyor.

Öfkeyle adımlarken attığı her adım tüylerimi ürpertiyor - boynunu yana doğru seğirmesi, hızlı hızlı göz kırpması ve nihayetinde duygusuz, ölüm ve nefret dolu bir kap gibi görünmesi.

Aydınlık bir odanın köşesinde tahta bir sandalyede oturuyorum, ellerim önümde kırmızı bir kablo bağıyla bağlı. Tobias beni Gabs'in yanındaki köpek kafesine itmiş ama buraya oturtmadan önce dışarı çıkarmıştı.

Gözleri ne zaman benimkilere takılsa, yumruklarını sıkıyor ve ancak bir saniye sonra bitkin bakışlarını yere çeviriyor. Justin ne zaman yanımdan geçse ve beni daha fazla korkutmak için sandalyemi kasten tekmelese, duraksamadan önce ona ters ters bakıyor.

Kendisiyle savaşıyor.

Kafesler büyük... köpekler için. Ama insanlar için? Ufacık. Hem Gabs hem de Kaleb dizlerini göğüslerine çekmişler, sessiz kalmaları için ağızlarına siyah bant yapıştırılmış, rahatsızlık içinde kıvranıyorlar. Gabriella hayatı için inliyor, Tobias ve Justin arkalarını her döndüklerinde gözleri kaçmam için yalvarıyor.

Anlamsız. Hiçliğin ortasındayız, etrafımız ormanlarla çevrili. Eğer kaçmayı başarırsam, beni yakalarlar.

Violetta oflayarak beni beyaz duvara boş boş bakmaktan alıkoyuyor. Tobias'a dikiş attığı kanlı gazlı bezi yere atıyor. "Bunun hâlâ kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum. Eğer şimdi gidersek, bir sonraki gemiyi yakalayabilir ve buradan kurtulabiliriz. O..." Gözleri benimkilere takıldı, garip bir şekilde endişeli görünüyordu. "Artık seni istemiyor. Zamanımızı boşa harcıyoruz."

"Katılıyorum," diyor Justin, ellerini ceplerine sokarak. "Dinlemiyor."

Tobias, iki elini de yenilgiyle kaldıran Justin'e ters ters bakar.

Kaleb kafesini tekmelemeye başlıyor, ağzındaki banttan bağırmaya çalışıyor. Ayağının her vuruşu kulaklarımda titreşiyor ve baş ağrım daha da artıyor. Justin'in anahtarları masadan alıp parmağında döndürdüğünü gördüğümde gözlerimi kapatıyorum. "Neden yine burada?"

"Kız arkadaşıma saygısızlık etti." Gözlerim bir kez daha açılıyor, Tobias'a bakıyorum, o ise kaşlarını kaldırmış kendinden emin bir şekilde gülümsüyor. "Kimse ona bulaşamaz."

"Kız arkadaş," diye mırıldandığını duyuyorum Justin'in, ardından bir homurtu geliyor. Ben bir şey söyleyemeden Gabriella'nın telefonu Justin'in elinde bip sesi çıkarıyor.

"Onu buldum," diyor heyecanla, Tobias'ın görmesi için ekranı kaldırarak. "Çocuğunu bıraktıktan sonra eve geldiğini, Aria'yla birlikte yirmi dakika içinde onu alabileceklerini söyledi."

Tobias ceketini giyip, çekiç ve zincirleri çantasına koyarken bakışlarını benden uzak tutunca gözlerim açılıyor. "Sakın ona dokunayım deme!" Tobias'ı sinir uçlarım patlayacakmış gibi alaycı bir sesle uyarıyorum. Beni görmezden geldiğinde, kendimi sandalyeden itiyorum ve bana bakması için yalvararak sert duruşumda sallanıyorum. "Lütfen."

Justin üzerime geliyor, göğsümü itiyor, ben de homurdanarak sandalyeye geri düşüyorum.

Tobias gözlerini ona diker. "Bunu ona yapma."

Ellerini savunmak için kaldırdı, kaşlarını kaldırdı. "Her neyse, koca adam. Artık gidebilir miyiz?"

"Ona elini sürme." Tobias göz teması kurmadan bana bakıyor ve sonra başını Gabs'e doğru eğiyor. "Ama diğeri baş belası olmaya başlarsa, onu öldürebilirsin," diyor annesine ve Kaleb'i işaret ediyor. "Onu benim için canlı tut. Kız arkadaşımla o şekilde konuştuğu için ona bir ders vermek istiyorum."

Bir kez başını sallıyor, başı öne eğiliyor. "Onları incitmene gerçekten gerek yok." Burnunu çekiyor, çantasını omzuna atıyor. "Bu doktora bağlı."

Otururken oflayıp pufluyor ve kollarını kavuşturuyor. "Sevdiği insanlara işkence etmek onu senden uzaklaştıracaktır. Etrafındaki herkesi öldürürsen çocukları büyütmemize izin vermesini nasıl beklersin? Yapmanız gereken şey onun güvenini kazanmak ve bu bile... imkansıza yakın."

Tobias odanın ortasındaki köpek bakım masasına ağır bir yumruk indirirken omuzlarım geriliyor. "Onu bırakmayacağım! Anlamıyorsunuz. Onu kaybedemem."

"Zaten yaptın," diye yanıtlıyor alçak bir tonda, açık sözlü, gerçekçi. "Bu işe karışma," diyor ona işaret parmağıyla. "Sen
onu benim tanıdığım gibi tanıyorum."

Annesini dinlemesini istiyorum. "Tobias..." Annem gözlerini bana dikip başını sallarken, Tobias da kendi başını sallarken sözlerimi kesiyorum. Onun sözsüz tavsiyesine uyarak sessiz kalıyorum.

Sonunda . Resmen Tobias'tan korkuyorum.

Bir zamanlar rahatça tuttuğum ip artık ince ve zayıf, tek bir iple ve kopma tehdidiyle karşı karşıya. O ipin sahibi Tobias. Hayatım, doğmamış bebeklerim, son nefesim ve savunmasızlığım. Onunla gitmeyi kabul etsem de etmesem de her şeyin sahibi o. Bundan sonra olacakları o kontrol ediyor.

"Acele edin!" Justin resepsiyondan dar ve soğuk koridora doğru bağırıyor. "Ona on dakika önce onu alacaklarını söyledim."

Gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarımı tutarken çenem titriyor. Ewan'ın evine gidecekler, ben olduğumu düşünerek dışarı çıkacak ve bir çift vahşi hayvanla karşılaşacak.

"Lütfen ona zarar verme," diye yalvarıyorum Tobias'a ama o beni yine görmezden gelerek odadan çıkıyor ve ağır kapıyı arkasından çarparak kapatıyor. Nefes nefese ağlıyorum ve yüzümü bağlı ellerime bırakıyorum.

"Denedim," diyor Violetta, çığlıklarımın odayı kırık yankılarla doldurduğu birkaç dakikanın ardından. "Gerçekten denedim."

Yutkunuyorum, gözlerim hâlâ ağzı bantlı olan Gabriella'ya kayıyor. "Ben de öyle."

"Anlamalısın, Tobias benim küçük oğlum," diyor sandalyeden kalkıp yavaşça bana doğru yürürken. "Ben onun annesiyim ve şu anda görevim onu hayatta ve güvende tutmak."

"Hayatta ve güvende mi?" Nefes nefese bir kahkaha attım. "Kesinlikle güvende değil. Cinayetten ve şimdi de adam kaçırmaktan aranıyor. Kendisinden bile güvende değil. Eğer daha önce başarılı olsaydı, hepimiz ölmüş olurduk."

"Anlamı?" diye soruyor, kaşlarını çatarak başını eğiyor.

Gözlerimi kollarıma siliyorum. "Beni öldürmeye çalıştı, iki kez." Hiç irkilmiyor. "Tobias seni öldürmeyecek."

Tekrar kıkırdıyorum. "İlk seferinde ikimizin de kendini asmasını istedi." Yüzünün düştüğünü, korku onu sararken dudaklarının ayrıldığını izliyorum. "Sonra ikimiz de içindeyken evimi havaya uçurmaya çalıştı."

"Yalan söylüyorsun."

Başımı salladım. "Keşke olsaydım."

Kolyesinin kolye ucunu başparmağı ve parmağı arasında döndürerek sandalyesine çöküyor. "Oğlum kendini mi öldürecekti?"

Başımı salladım. "On dakika önce, benim onun yanında kalmam şartıyla teslim olmayı kabul etti."

Avucunu ağzına bastırıyor, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken gözlerini kapatıyor. "Öyle mi yaptı?" diye soruyor dudakları titreyerek. "Teslim olmayı kabul etti mi?"

Başımı sallayarak, "Ona yardım edebiliriz, Violetta. Sen bizi dışarı çıkarabilirsin, biz de onu kendinden uzak tutabiliriz."

"Beni asla affetmeyecek," diyor avucunu göğsüne bastırarak. "Sahip olduğum tek şey o."

"Torunlarına hamileyim ve Tobias'ı reddederek bu durumdan kurtulma şansımız çok az." İlerleyerek elini ellerimin arasına alıyorum, plastik bileklerimde acı verici bir sürtünmeye neden oluyor. "Doğmamış bebeklerimi mahvetmeyeceğim; bundan kurtulacağım. Lütfen... lütfen, bize yardım et?"

Parmaklarının tersiyle yanağımı okşarken ağzının köşesi hafifçe yukarı kalkıyor. Derin bir nefes alıyor ve o ayağa kalkarken ben de ayağa kalkıyorum. "Oğlum iyi bir insandır. Her gün karşılaştığı sorunların çoğunu düzenlemeye yardımcı olan farklı şeylerden oluşan bir kokteyl alıyordu, ama-"

"Ama benimle tanıştığında ilaçlarını bıraktı," diye cümlesini tamamlıyorum ve Tobias'ın bana normal olmak istediği için ilaçlarını bıraktığını söylediğini hatırlıyorum. "Bana söyledi."

"Üvey babası iş yerinde sizin yanınızdaki davranışlarını izliyordu ama Tobias bir nedenle ona saldırdı. Bir yumrukla kaburgalarını kırdı. Yıllar boyunca pek bir ilişki kuramadılar. Roderick. Onu Blythe olarak tanıyorsunuz."

"Evet."

Başını sallıyor, elini Tobias'ın yaptığı gibi yüzüne sürüyor. "O çok eşsiz biri, Aria. Küçüklüğünden beri onu gözlemleyen pek çok uzmanım oldu. O bir düzenbaz, hem de çok iyi bir düzenbaz. Ona teşhis koyamamaları için sonuçları bilerek manipüle etti. Bana her zaman bir etiket istemediğini, bir etikete ihtiyacı olmadığını çünkü farklı olmadığını söylerdi."

Boğazını temizler ve devam eder.

"Tobias ergenlik çağındayken, babası ona duygularını bölümlere ayırmayı, onları her bir ayrışmadan koruyacak şekilde düzenlemeyi öğretti. Empati, sevgi, korku ve kendisini güçsüz kılan her şeyi koruyabiliyordu. Büyüdükçe, onları güvende tutmak, kaybolmadıklarından emin olmak için kendisiyle savaşmasını izledim. Etrafında olmak dehşet vericiydi."

Gabriella ve Kaleb'e bakıyorum, ikisi de ağızları bantlı ve elleri bağlı oturmuş, izliyor, dinliyorlar.

"Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Gerçekle teması olmayan, benim kim olduğumu bile bilmeyen parçaları var. Sadece öfkeden gözü döndüğünde ortaya çıkıyorlar. Şu anda onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. O benim oğlum değil... gerçek Tobias değil." Kucağındaki parmaklarına bakarak iç geçiriyor. "O kabın içinde olmalı, Aria. Oğlumun orada bir yerde olması gerekiyor."

Vücudu titriyor ama devam ediyor.

"Pek çok şeyi var ama gerçekten o mu, yoksa bizi kandırıp öyle mi düşündürüyor bilmiyorum. Blythe onun herkesle, hatta seninle bile oyun oynamaya çalışan bir psikopat olduğunu düşünüyor. Ama ben onun her bir parçasının farklı bir bozukluğa sahip olduğuna inanıyorum."

"Bence Blythe haklı olabilir ve eğer öyleyse... Tobias iyi bir aktör." Gabriella'nın sandığına doğru yürüyorum, ona doğru eğiliyorum ve parmaklarımı parmaklıkları kavrayan Gabriella'nın parmaklarının üzerinde kıvırıyorum. Violetta'ya geri dönüyorum. "Tobias arkadaşlarıma işkence edecek, değil mi? Ben onunla gitmeyi kabul edene kadar?"

Başını yavaşça aşağı yukarı hareket ettiriyor ve parmak uçlarıyla gözlerini siliyor. "Hepinizin gitmesine izin verirsem nereye kaçacaksınız?"

İçimde bir rahatlama dalgası hissediyorum ve ona döndüğümde derin bir nefes alıyorum. "Gitmemize izin verecek misin?"

"Sadece polisleri aramayacağına söz verirsen. Oğlumu izin ver." İçimi

çektim. "Yardıma ihtiyacı var, Violetta."

"Ona yardım edeceğim," diyor, anahtarları masadan kaldırırken başını sallıyor, Tobias'ın av bıçağını alıyor ve ellerimi serbest bırakıyor. "Yapman gereken

Beni yarala ki gitmene izin verdiğimi anlamasın." Bıçağı bana uzatıyor, parmaklarını sapında benimkilerin üzerinde gezdiriyor. "İnandırıcı görünmesini sağla."

"Seni bıçaklamıyorum," diye karşılık veriyorum ve kafeslerin kilidini açmak için uzaklaşıyorum. Kaleb yardımımı ya da ellerini çözmemi bile beklemiyor. Tek kelime etmeden dışarı fırlıyor ve odadan kaçıyor.

Gabriella'ya yardım ediyorum, ellerini serbest bırakıyorum ve ağzındaki bandı dikkatlice çıkarıyorum, omzumda ağlarken ona sarılıyorum. Vücudu titreyerek ağlarken ona "İyi olacağız," diyorum.

"Bundan sonra bir daha asla erkek arkadaş edinemeyeceğiz," diyor hıçkırarak gülerek, kolları bana sıkıca sarılıyor. "Gitmemiz gerek."

Violetta'ya dönüyorum, o da başını sallıyor. "İnandırıcı görünmesini sağla." Elimdeki bıçağı işaret ediyor. "Sadece beni öldürme. Onun da sahip olduğu tek şey benim."

Elimi tutup göstermek için kalçamın hemen üzerindeki noktaya bastırdığında donup kalıyorum. "Eğer beni tam buradan bıçaklarsan, hayatta kalırım."

Bana zarar vereceği paranoyasıyla bileğini kavrıyorum ama daha bir şey söyleyemeden çarpma sesiyle kafalarımız yana savruluyor.

Tobias kapıyı tekmeleyerek açıyor, Kaleb'i arkasından sürükleyerek yere bırakıyor, gözleri kalçama dayalı bıçağa, benim elim annesinin bileğine ve Gabriella'nın soluk soluğa geri çekilmesine takılıyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye bağırıyor annesine, bıçak yere düşerken mesafeyi kapatıyor, boğazından tutup duvara doğru itiyor. "Onu öldürmeye çalışıyorsun!" Başının yan tokatlayan Tobias dumanlar çıkarıyor, yüzü kızarırken gözlerinde bir ateş yanıyor, boynundan damarlar çıkıyor ve onu tamamen tanınmaz hale getiriyor.

"Değildim!" Violetta haykırıyor, boğazına yapılan baskı yüzünden sesi titriyor. "P...lütfen."

Gabriella ve ben geri çekiliyoruz, gözlerimiz kapıda, ellerimiz birbirimizin kollarını kavrıyor. Violetta'nın nefes almakta zorlandığını görür görmez Gabs'i bırakıyorum. Yerdeki bıçağa doğru koşarken dişlerimi sıkarak kendimi destekliyorum.

Tam elime ulaştığımda ayağı elimi eziyor ve acı içinde çığlık atıyorum, silahı kaldırıp annesinin boğazına bastırırken ondan uzaklaşıyorum.

"Hayır!" Bağırıyorum, kolunu tutmak için öne atılıyorum. "Bana zarar vermeyecekti!"

Sessiz kalıyor, ona hırlarken burnundan ağır ağır nefes alıyor. "Sandığa gir." Onu bir kenara fırlatıyor ve kız inlerken sandığı çarparak kapatıyor. "Sen de Doktor."

Ben de karşılık vermedim. Yavaşça kafese giriyorum. "Bana zarar vermeyecekti, Tobias." Hâlâ bana bakmıyor, gözleri karanlık, akları kan çanağı.

Derin bir nefes alarak gözlerini kapatıyor ve Kaleb'i dizlerinin üzerine çekip önüme gelene kadar tekmeliyor. Ben ne yaptığını sorgulayamadan bıçağı boğazına saplıyor, etini ve kasını kesiyor, kan her tarafıma sıçrıyor, yere saçılıyor. Kulak zarımı patlatırcasına attığı çığlık, işkence gören bir hayvanı andırıyor, başımın dönmesine ve midemin bulanmasına neden oluyor, geriye düşüyorum, ayaklarım sandığımın zeminini dolduran kıpkırmızı sıvının içinde kayıyor.

Çığlık atıyorum, gözlerim önümdeki cansız bedene kayarken avucumla ağzımı kapatıyorum, etrafında kan birikiyor.

Az önce Kaleb'i öldürdü.

"Tobias," diye ağlıyor annesi. "Ne yaptın sen?"

"Ben gerekeni yaptım. Yıllar önce Aria'ya zarar verdi, bu da benim intikamım." Gabriella'yı yakalar ve bacaklarına tekme atarak Kaleb'in ölümüne diz çökmesini sağlar.

"Yapma bunu," diye bugün yüzüncü kez yalvarıyorum ona, Kaleb'in kanı kaplıyor, parmaklarım sandığın kapısını ölümüne tuttuğum için bembeyaz oluyor. "İnsanları öldürmene gerek yok! O benim en iyi arkadaşım!"

"Son şansın. Ayrılabilmemiz için bana Aria'yı verecek misin, vermeyecek misin?"

Cevap verip evet diyemeden Gabriella beni durduruyor. "Aria."

Gabriella'nın dudakları titriyor, yüzünde renk kalmamış bir halde ona bakıyor. Ben.

"Aria... beni dinle," diye emrediyor ve gözlerim onunkilerle buluşuyor.

"İkizler

Senin önceliğin, her zaman, hatta benim bile." Sesi kırılıyor ve kalbimin daha da hızlanmaya başladığını, büküldüğünü, paramparça olduğunu hissediyorum. "Seni her şeyden çok seviyorum ve en iyi arkadaşım, *kız kardeşim* olarak seninle en güzel yıllarımı geçirdim." Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, başımı sallarken boğazımdaki katı yumruyu yutuyorum, yüzüm yaklaşan kederle buruşuyor. "Güçlü olmana ihtiyacım var. Buradan çıkmanı ve bebeklerine en güzel hayatlarını istiyorum. Benim için her şeyden vazgeçme, lütfen."

"Hayır," diye inliyorum, kalbimin boğulduğunu hissediyorum. "Lütfen, hayır. Sana ihtiyacım var, Gabs."

"Benden daha komik birini bulma, tamam mı?" Gülüyor ama ben sadece göğsümün derinliklerine bir bıçak saplandığını hissediyorum. "Ve *sakın* benim

giysiler."

Kalbim hızla çarparken ve gözyaşlarım yüzümden akarken, Tobias'ın bunu durdurması için çaresizce dişlerimi sıkıyorum. "Yapma," diye bir kez daha yalvarıyorum ona. "Lütfen Luciella'yı senin seçtiğini unutma. Kızınız, elinizin altında olan kişinin adını alacak."

Gözleri benimkilerle buluşmuyor; sözlerim karşısında irkilmiyor bile. "Güçlü ol," diyor Gabriella bana. "Seni seviyorum."

Ckapt'ca 47

Aria

A boğazını kesmeye gittiğinde panik içinde çığlık atıyorum.

"Yapma! Seninle özel olarak konuşmama izin ver," diye bağırdım, yüzüne tokat atmaya çalışırken onu kurtarmak için her şeyi ve her şeyi düşündüm

ve kendini yukarı itti, kanla ıslanmış zemine su sıçradı. "Aria... Seninle özel olarak konuşmak istiyor."

Bu sözleri söyleyenin ben olduğumu biliyorum ama her şey o kadar ağır çekimde ilerliyor ki fark etmem bir saniye alıyor. Tek duyabildiğim düzensiz nefes patlamalarım ve kalbimin çarpıntısı, beni diğer her şeye karşı sağır hale getiriyor.

Hırlamadan önce beni aşağı yukarı süzerken boş bakışları beni bir yabancı gibi görüyor.

Tobias Gabriella'yı yana fırlatarak Kaleb'in cesedinin yanına yığılmasına neden olur. Umutsuzca yere çöküyor, avuç içleri titreyen kollarıyla onu hafifçe tutuyor. Soru soran bir kaşını kaldırarak benim hizama kadar çömeliyor. Hem rahatlamış hem de korkmuş bir halde donup kalıyorum. "Ne dedin sen?"

Yutkunarak ellerine bakıyorum, dirseklerini dizlerine dayamış; iri, deneyimli, ölümcül.

Orta parmağının titrediğini görüyorum, titreme gibi... daha önce hiç yaşamadığı bir şey.

Ona bakarken alt dudağımı çiğniyorum. Gözlerinin okyanus mavisi hafifçe parlıyor, büyümüş göz bebekleri gözlerinin gerçekte ne kadar güzel olduğunu görmeyi neredeyse imkansız kılıyor.

Gördüğüm son şey onlar mı olacak?

Burnundan ağır ağır nefes alıyor. "Kendimi tekrar etmekten hoşlanmıyorum, Doktor."

Başımı sallıyorum, kendime en iyi arkadaşımı kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu söylerken kaşlarım birbirine çarpıyor. "Aria... Seninle konuşmak istiyor." Sandık kapısına asılı parmaklarıma bakıyorum, bu garip saplantımı beslediğim için kendimden utanıyorum. "Herkesten uzakta," diye devam ediyorum ona bakmadan, gözlerim çaresiz bakışlarıyla bana yalvaran Gabriella'ya kayıyor.

Gabs sersemlemiş, kırık bir ses tonuyla "Hayır," diyor. Ayağa kalkmaya çalışırken boğazında düğümlenen sesi duyabiliyorum ama yaşadığı şok yüzünden zorlanıyor. "Aria, *hayır*. Sakın buna cüret etme."

Yanımdaki kafesten Violetta'nın iniltilerini duyduğumda göğsümdeki gerginliğin biraz daha arttığını hissediyorum, Tobias'a tüm bunları durdurması için yalvarıyor, kendi çocuklarını öldüremeyeceğini çünkü kendini asla affetmeyeceğini söylüyor. Onlara asla zarar vermeyeceğini ve çenesini kapatmasını söylerken omuzlarım geriliyor.

Tüm sağduyuma rağmen, gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışarak ona bakıyorum. "Aria'yı istiyorsun, değil mi?" Cevap olarak başını sallıyor. "Eğer Gabriella'yı öldürürsen, seni asla affetmem. *Aria* seni asla affetmez."

Burnunu çekiyor, Gabs'e bakıyor ve hayal kırıklığıyla başını eğerken ellerini saçlarında gezdiriyor. Kafesimin kilidini açmak için öne eğilip beni dışarı sürüklerken kalbim neredeyse göğsümde patlayacak.

"İçeri gir," diye emrediyor Gabriella'ya. Gabriella, Tobias kapıyı tekmeleyip kilitlemeden önce zayıflamış bedeninin itebildiği kadar hızlı bir şekilde kan birikintisinin içinde sürünerek emre uyar.

"Eğer ona ya da o bebeklere zarar verirsen, senin her parçanı yok ederim, Tobias!" Gabriella elimi tutup beni odadan dışarı çekerken tehdit ediyor. "Beni duyuyor musun?" Sesi hâlâ koridorda yankılanıyor, ağlayarak bana zarar vermemesi için yalvarması kalbimi parçalıyor.

Ben Gabriella'nın tehditlerine aldırmadan onu takip ederken o dikkatlice kontrollü, derin nefesler alıyor. Neden kendini kaybettiğini anlıyorum, gerçekten. Bu pervasızca ve tehlikeli, ama başka ne yapabilirdim ki? Ölmesine izin mi verseydim?

Tobias'ın bıçağı pantolonunun arkasına soktuğunu görünce, bizi buradan çıkarabileceğimi fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Sadece bir şekilde bıçağı almam ve onu öldürecek cesareti bulmam gerekiyor.

Bunu yapabilir miyim? Herkesi kurtarmak için .

"Onu istiyorum," diyor Tobias küçük, dağınık ofisin kapısını kapatır kapatmaz, beni omuzlarımdan duvara yapıştırıp gözlerimin içine bakarak. "Onu benden uzak tutamazsın... Tutamazsın. Benden değil." Elleri bedenimden ayrılıp başımın her iki yanındaki duvara bastırırken sesinin kırıldığını, duyulabilir bir yutkunmayla duyuyorum. Hızlı hızlı göz kırpıyor, çenesi geriliyor, bu hareketi sürdürmek için mücadele ediyor. "Ona gerçekten ihtiyacım var."

Bir dakika boyunca bana bakıyor, yüzümü inceliyor ve ben korkudan ne söyleyeceğimi bilemez halde çırpınıyorum. Duvarı itip bana sırtını dönerek iki elini saçlarında gezdirirken irkiliyorum. Gözlerim kapüşonunun arasından çıkan bıçağa takılıyor ve bunu nasıl yapacağımı düşünürken parmaklarım istemsizce seğiriyor.

Onu incitmek istemiyorum.

Yaptığı onca korkunç şeye rağmen onu önemsiyorum. Ona karşı olan hislerimi kapatamıyorum ama onu öldürmem ya da en azından ağır yaralamam gerekiyor başka birini öldürmeden önce dursun.

Adrenalinim tavan yapmış durumda, sırtımı duvara yapıştırmış haldeyken şoktan bayılmamı engelliyor. Kaleb'i öldürdü. Beni kana buladı ve Gabriella'yı öldürmek üzereydi, hepsi onunla gitmem içindi.

O bir psikopat.

"Benim, Tobias. Ben Aria'yım. Tüm bunları yapmana gerek yok."

Homurdanıyor, masanın kenarına oturuyor, bitkin görünüyor, gözlerinin altında mor torbalar . "Başka seçeneğim yok. Benimle birlikte olman için seni zorlamayı reddediyorum, bu yüzden senin seçimin olmalı."

"Seninle ayrılmam için değer verdiğim insanları öldürmekle tehdit etmek beni zorlamaktır." Başını eğdiğinde iç çekiyorum, göğsüm sıkışıyor. "En iyi arkadaşımı öldürmeye çalıştın," diye sızlanıyorum, elimin tersini ağzıma götürüyorum, hâlâ duvara yaslanmış durumdayım. "Kaleb'i öldürdün..."

"Sana yalan söyledi ve kalbini kırdı." Bana bakarak alay ediyor. "Ona işkence etmediğim için şanslı."

"Beş yıl önce bir kız arkadaşı olduğu konusunda yalan söyledi. Kalbim kırılmamıştı."

"Hâlâ seni beceriyorum," diye karşılık veriyor.

Başımı sallıyorum ve elimi bırakıyorum. "İşte bu da seninle olamamamın birçok nedeninden biri," diyorum, öfkem içime işlerken kollarımı kavuşturuyorum, bir adım öne çıkıp göğsümü gösterdiğimde ne kadar dehşete düştüğümü hissetmemesini umuyorum. "Ben Aria'yım. Görünüşe göre sevdiğin kişiyim. Tek istediğim sana yardım etmekti ve sen bunu daha da kötüleştirdin!"

Sesimi yükseltmenin bir faydası olmayacak ama kendimi çok kızgın hissediyorum, bastırılmış öfke parmak uçlarımda cızırdayarak avuç içlerime giriyor. Bu adam beni delirtiyor. Tehlikeli, psikotik ve patolojik bir yalancı.

"Başka ne yapacağımı bilmiyorum," diye cevap veriyor sessiz ve kırık bir ses tonuyla, başı bir kez daha öne eğik. "Ne kadar uğraşırsam uğraşayım seni kontrol edemiyorum."

"Ama sen *biliyorsun*. Etrafımıza bir bak," diyorum, o başını kaldırıp gözlerindeki karanlığı silerken kollarımı iki yana açıyorum. "Bu kontrol. Ve ben bundan hiç hoşlanmıyorum. Aşk bunu yapmaz, gerçek aşk yapmaz."

"Beni de kontrol ediyorsun. Ne dersen yaparım." Bir hışımla sözünü kesmemi engelliyor. "Polislerin beni yakalamasına izin vermek ve ölene kadar beynimin yıkanması dışında her şeyi. Sensiz bir ilmiğin ucunda olmayı tercih ederim."

"O zaman gidelim."

Başını sallar. "Yapamam."

Bir adım daha ileri. "Neden olmasın?"

Alt dudağını emiyor, koyu renk kirpikleri iniyor. "Neden benimle gelemiyorsun? Seni durduran ne?"

"Etrafta koşturup insanları öldürsem, zehirli ve sahiplenici olsam, seni uyuşturtursam, yine de benimle olmak ister miydin?"

"Sen öyle biri değilsin," diye cevap veriyor, ellerine doğru inlemeden önce sadece bir fısıltıyla. Birkaç saniye sonra avuçlarının içine bir kıkırdama bırakıyor "Doktor olsa, belki o da böyle olurdu."

"Buna bir son vermelisin, Tobias. Ben benim, benden sadece bir tane var ve o da bu psikotik takıntıdan bıkıp usanmaya başladı."

Başını kaldırdığında gözlerimiz buluşuyor, maviler artık tam çiçek açmış. "Bu..." Kelimelerle boğuşuyor, başını bir kez sallıyor. "Lanet olsun. Her şeyi , değil mi? Çocuklarımı Ewan'ın büyütmesine izin vereceksin ve..." Bir yığın kâğıdı masanın üzerinden iterken başını bir kez daha sallayarak sözlerini yarıda kesiyor. "Lanet olsun. Nasıl oluyor da her şeyi o alıyor?"

"Sen insanları öldürdün." Cevap vermiyor; sadece başını sallıyor ve duvardan bir şey fırlatıyor, benim tepki vermediğim bir şey. "Gitmemize izin verecek misin?"

"Hayır, yapamayacağımı söyledim zaten. Justin yakında Ewan'la birlikte burada olacak zaten."

Ruhumun bedenimi terk ettiğini, dişlerimin gıcırdadığını hissediyorum. "Ama neden olmasın? Peki Ewan'a ne yapacaksın?" Soruyorum, önüne gelene kadar yürüyorum ve başını kaldırıp bana bakmasını sağlıyorum. Gözleri ıslaktı, yüzü

Kar gibi beyaz. "Sırf beni istiyorsun diye hepsine zarar vermek mi istiyorsun? Beni zaten kaybettiğinden daha fazla mı kaybetmek istiyorsun?"

"Tabii ki anlamıyorum. Anlamıyorsun; başka seçeneğim yok." Yüzü buruşuyor, çenesi geriliyor ve yüzünü buruşturarak yana bakıyor. "Sana bakamıyorum bile."

"Neden?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Üzerinde başka bir adamın kanı var."

Gözlerim açılıyor, boğazımda safra birikiyor. "Ne?" Titreyerek soruyorum ama o beni duymazdan geliyor. Karnım dönerken kolumu düzensiz bir şekilde yüzüme silmeye başlıyorum, acıyla yüzüme sürtüyorum. Kaleb'in kanı cildimde kurumaya başladı bile ve orada olduğunu fark eder etmez kokusunu alabiliyorum. "Aman Tanrım," diyorum daha sert silerken, kolum kıpkırmızı oluyor.

Tobias oflayıp pufluyor, masadan kalkıyor ve kapüşonunu çıkarıp bana uzatıyor. Görünen karın kaslarını görmezden gelmeye çalışıyorum. "Bunu kullan; kar yüzünden nemli." Elindeki siyah kumaşa bakıyorum, geri çekilip başımı sallıyorum. "Acele et ve kullan, Aria."

Aria.

Yapmamam gerektiğini biliyorum ama adımı söylediğini ve bana "doktor" demediğini duymak etrafımdaki gerginliği biraz olsun yatıştırıyor. Öfke dolu değil, hatta öfkesini bastırmak için yumruklarını sıkmıyor. Rahatlamış, yüzünde yumuşak bir ifadeyle masaya yaslanmış oturuyor ve olsa olsa gergin görünüyor.

Tobias acı çekiyor, duygusal olarak mücadele ediyor gibi

görünüyor. Bana zarar vermeyecek.

"Tamam," diyorum sesimde bir tedirginlikle, elim titreyerek ondan alıyorum ve o botlarına bakarken yüzümdeki ve boynumdaki kanı temizlemek için kullanıyorum. Temizledikten sonra elimi arkasındaki masaya bırakıp ona bakıyorum; kan çanağına dönmüş gözlerini, yanağında kalıcı bir çukur gibi duran gamzesini, dişlerinin arasına sıkıştırdığı dudağını görüyorum. İç çekmeme ve vücudum bir kez daha duvara yaslanana kadar geri çekilmeme neden oluyor.

"Peki şimdi ne olacak?"

Omuz silkiyor. "Justin'in Ewan'ı getirmesini bekleyeceğiz."

"Peki ona ne yapmayı planlıyorsun?" Kelimeler dilimde zehir gibi dolaşıyor ve midemi bulandırıyor. "Seninle gelmeyi kabul edene kadar Ewan'a işkence mi edeceksin?"

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor derin bir nefes alarak. "Seni mutlu edenin ben olmamı istiyorum, o değil. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Ben olmak için mi? Sana söylenen

Her lanet gün hissettiklerinin gerçek olmadığını, sahte olduğunu mu düşünüyorsun? Deniyorum, Aria." Çenesinin titrediğini görüyorum ve bunu durdurmak için alt dudağını ağzına götürüyor. "Kanıtlamaya çalışıyorum ve lanet olası suratımda patlıyor."

Gözlerimi uzunca bir süre kapatarak ne kadar aptal olduğumu hesaplıyorum ve ona doğru yürüyüp titreyen elimi omzuna koyuyorum. "Sakin olmanı ve bana ne hissettiğini söylemeni istiyorum." Diğer elim diğer omzuna konuyor ve onun gerildiğini görüyorum. "Benimle burada, bu şekildeyken hâlâ kızgın hissediyor musun?"

Yutkunuyor, sert bir nefes veriyor ve ayakta durmaya çalışıyor. "Hayır."

Daha sıkı dene, Aria. Bıçak çok yakın.

Kirpiklerimin arasından ona bakarak, masaya geri oturana kadar omuzlarına bastırıyorum. "Neden seninle gelmem gerektiğini söyle."

Bıçağı ondan almak için baştan çıkarma yöntemini kullanırken kalbim hızla çarpıyor, kendimi bir arada tutmaya çalışıyorum. Ayrıca ona bu kadar yakın olduğum için midemde uçuşan kelebeklere karşı da savaşıyorum, özlediğimi itiraf etmeyi reddettiğim unutulmaz yakışıklılığını görecek kadar yakın. "Senden korkmamam için bana bir neden söyle."

"Çünkü seninleyken o yanımı hissetmiyorum. Hiçbir şekilde mükemmel değilim ama seninleyken kendimi kaybetme dürtüsü yaşamıyorum. Size karşı çok korumacı hissediyorum. Hepinizi güvende tutabilirim," diye karşılık veriyor ve bir elini kaldırıp kahverengi saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıp başparmağını yanağıma yaslarken bedenim kaskatı kesiliyor. "Artık bana karşı bir şey hissediyor musun?"

"Elbette istiyorum," diye fısıldıyorum. "Ama senin yanında kendimi güvende hissetmiyorum. Az önce Gabriella'yı öldürmeye çalıştın, Kaleb'i öldürdün ve sonra dairemde olanlar..."

İki elini de kalçalarıma indirdiğinde ateşin her yanımı yaktığını hissediyorum. Bu his yanlış, yasak ve basit bir dokunuşla patlamamalıyım, özellikle de beni bacaklarının arasına çekip başını omzuma bıraktığında. "Özür dilerim. Çok ama çok üzgünüm, Aria. Bunu yapmak istemiyorum. Sırf sevdiğim kız benimle olmak istiyor diye seni ya da arkadaşlarını alıp onlara zarar vermek istemiyorum." Boğuk bir hıçkırıkla boğulduğunu duyuyorum, vücudu geriliyor. "Bu ben değilim. Lütfen buna inan."

"Bunu yaptığımda nasıl hissediyorsun?" Konuyu değiştirip parmaklarımı saçlarında gezdirerek soruyorum, avuçlarımın altındaki kaslarındaki gerginliğin azalmaya başladığını hissediyorum. "Daha sakin hissediyor musun?"

"Evet," diye mırıldanarak ve yavaşça başını sallayarak cevap veriyor. Gözlerimi kapatıyorum, o düzenli nefesler alırken parmaklarımı saçlarında gezdirmeye devam ediyorum,

Parmakları kalçalarımın etrafında kıvrılıyor, sonra sırtımın alt kısmına dolanıyor. "Lütfen benimle gel."

Ona cevap vermiyorum. Fiziksel olarak yapamam. Gözyaşlarımın kabardığını ve yanaklarımdan aşağıya süzüldüğünü hissederek nefesimi sakin tutmaya çalışıyorum, o öne doğru eğilip beni kendine doğru çekerken gözlerim gömleğinin altından çıkan bıçağa takılıyor.

Nefes alıp vermesi ağırlaşıyor, sıcak nefes patlamaları yüzüme çarpıyor. "Seni incitmek istemiyorum." Burnu benimkini dürtüyor, gözyaşları yanaklarından aşağı kayıyor ve parmaklarımda birikiyor. "Ben bizim..." Duruyor, keskin bir nefesle daha fazla gözyaşı döküyor. "Her şeyi berbat ettiğim için çok üzgünüm. Keşke her şeyi geri alabilsem ve senin için iyi olabilsem."

Ellerimden birini yüzünden çekip göğsüne koyuyorum ve kalbinin avuçlarımda hızla çarptığını hissediyorum. "Senin yanında olacağımı söyledim, yemin ettim. Hâlâ ciddiyim. Tek yapmamız gereken şu kapıdan çıkıp arabaya binmek. Yaptıklarının sorumluluğunu üstlenebilir ve çocuklarımıza herkesin seni resmettiği gibi bir canavar olmadığını gösterebilirsin."

"Benim bir canavar olduğumu mu düşünüyorsun?" diye soruyor, sesi her kelimede kırılıyor. "Olmak istemiyorum."

"Sadece yardıma ihtiyacın var, Tobias."

"Beni bir daha sevebilecek misin?" diye soruyor bana kalp kırıcı bir tonda, yanıtımı beklerken gamzeleri çukurlaşıyor. "Onların hayatlarının bir parçası olmama izin verecek misin?"

Ona kelimelerle karşılık vermiyorum. Bunun yerine derin bir nefes alıyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, bir kez daha masaya oturmak için geri çekilirken onu tamamen hazırlıksız yakalıyorum. İkimiz de derin derin nefes alıyoruz, dudaklarımız ayrılırken onaylayarak inliyoruz, dillerimizi senkronize bir şekilde hareket ettiriyoruz, bir daha asla olmayacak bir şeyin tadını çıkarıyoruz.

Çünkü onu öldürmem gerek.

Dudaklarımız her birleştiğinde birbirine karışmış gözyaşlarımızın tadını alabiliyorum, öldürücü elleri kollarımdan yukarı kayıyor, köprücük kemiklerim boyunca ilerliyor, başını yana yatırıp ağzını eğerek dudaklarımızı bir kez daha ayırırken biri saçlarımda, diğeri rahatça boğazımda bitiyor.

Parmaklarım göğsünün üzerindeki kumaşı kavrıyor ve Tobias öpücükten uzaklaşıyor, devam etmek için umutsuz bir yalvarışla yeniden birleştirmek üzere dudaklarını kovalamama neden oluyor. Ayağa kalkıyor, kalçalarımdan tutup dönüyor ve beni masanın üzerine yerleştiriyor, ayrık bacaklarımın arasında duruyor, ben yanlışlıkla elleri kalçalarıma doğru ilerlerken inliyorum.

Dilimi bir silah gibi kullanıyorum, her vuruşta dikkatini dağıtıyorum, son hedefime yaklaşıyorum.

Sürekli yan yollara sapıyorum, onun tarafından tüketiliyorum, psikopat bir katil tarafından tamamen yutuluyorum ve bundan zevk alıyorum. Bu çok yanlış.

Odaklan, Aria.

"Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok," diyor ağzımın içine, parmaklarını tekrar boğazıma dolamak için elini hareket ettiriyor ve bizi ayırmak için çok az bir baskı uyguluyor. "Ne yapıyorsun?"

Bana cevap verme şansı vermiyor, ellerim vücudunu keşfederken dili tekrar ağzıma giriyor. Avuçlarımı kaslı göğsünde gezdiriyorum, ellerimi saçlarına doluyorum, bir avuç çekiştiriyorum, bu da dudaklarıma karşı inlemesine ve kendini bacaklarımın arasına daha fazla itmesine neden oluyor, eli boğazımda sıkılıyor.

O bir katil.

Az önce en iyi arkadaşını öldürmeye çalıştı.

"Bu benimle gideceğin anlamına mı geliyor?" diye soruyor, sesi umut dolu, cevap vermemiş olmama rağmen ağzıma gülümsüyor. Parmaklarıyla ceketimin fermuarını indiriyor ve ceketimi yere atarak kollarını sahiplenici bir şekilde bana doluyor. Bana sırıtıyor, alt dudağımı yerine oturana kadar dişleriyle aşağı çekiyor ve beni tekrar öpüyor. "Bana bir şans mı veriyorsun?"

O Ewan değil. O psikopat bir katil.

Bir elimi sırtından aşağıya, soğuk metali hissedene kadar indirirken birlikte hareket eden ağızlarımıza dikkat etmeye çalışıyorum. Ağzının içine doğru nefes alıyorum ve elimi orada donduruyorum, her şeyi bitirmeden önce anın tadını çıkarıyorum.

"Senden bebekleri kesmelerine izin vermeyeceğim, tamam mı? Söz veriyorum."

neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi olduğunu hissederek aniden ondan uzaklaşıyorum. "Ne?"

Elini saçlarımın arasından geçirerek başımın arkasını kavrıyor ve beni tekrar kendine çekiyor, burnunun ucu yanağıma değerken ağzımdan nefes alıyor. "Güven bana, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Gabriella'ya ya da Ewan'a zarar vermeyeceğime söz veriyorum. Sadece benimle gel ve sana göz kulak olmama izin ver. Sana yemin ederim, senin evinde yaptıklarımı bir daha asla yapmayacağım."

Dudaklarını dudaklarıma çarpıyor, zihnim onun patlarken beni tüketiyor. "Ölürler," diyebildim öpüşürken. "Daha ikinci üç aylık dönemimde bile değilim."

Geri çekilirken kaybolmuş gibi görünüyor, dudakları şişmiş, yüzü kızarmış, nefesi kesilmiş, sonra ifadesini sertleştiriyor. Beni masanın üzerine doğru iterken elim kolumdan ayrılıyor. "Onlara izin vermeyeceğim. Sadece buna sahip olmak için ne yapabileceğimi söyle. Her şeyden çok istediğim şey bu."

Metali bir kez daha hissedebiliyorum ve bu son anımız olduğu için kalbim neredeyse yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Kendini polislere teslim edecek misin? Senden tek istediğim bu," diye son bir kez soruyorum ona, parmaklarım dikkatle kolun etrafını sararken. "Verecek misin?" Kaşları çatılmış, başı öne eğik yüzümü incelerken bir cevap için zorluyorum.

Kanım buz oldu, omurgamda acı verici ürpermeler başladı. Beni yakaladı.

Başını göğsüme doğru eğdiğinde, iki eli de karnıma doğru hareket ediyor ve dudaklarımın şaşkınlıkla aralanmasına ve nefesimin kesilmesine neden oluyor. "Siz ikiniz şimdiye kadarki en güçlü anneye sahipsiniz ve biliyorum ki ikinizi de güvende tutacak, babanızın yapabileceğinden daha güvende." Bir elini kaldırıyor ve bıçağın sapındaki elimi tutmak için sırtının etrafında döndürüyor. "Ama annenin artık babamın acısına son vermesi gerekiyor." Parmaklarını benimkilerin etrafına dolayıp, bıçağı omurgasına bastırmadan önce serbest bırakırken nefesimi tutuyorum. "Üçünüzü de seviyorum ve her zaman seveceğim, kim ne derse desin, kim benim hakkımda ne bildiğini düşünürse düşünsün. Yaptığım her şeyi, sizin için doğru olanı yaptığımı düşündüğüm için yaptım."

İçimde bir burkulma hissediyorum, kalbim neredeyse duracak, her türlü nefes alışım kesilecek. "Tobias," diye boğuk bir sesle adını söylüyorum.

"Yakındaki sahilde gömülü dört torba para var. Kırmızı boyalı taşların olduğu yeri kazın ve çocuklarımıza en iyi hayatı verin... benim veremediğim hayatı."

Kendimi tutabilmek için dişlerimi sıkıyorum. "Seni nasıl geri getirebilirim? Bana bunun yerine ne yapabileceğimi söyle. Senin bu yanını istiyorum, karanlık yanını değil, tehlikeli yanını değil."

Tobias elini benimkinden kurtarıyor, koyu kirpiklerinin arasından bana bakıyor, elektro-mavi gözleri bana bakarken sulanıyor ve dudaklarını alnıma bastırıp birkaç saniye öylece kalıyor. "Ben neysem oyum ve bunu değiştiremem." İç çekiyor ve sesli bir şekilde yutkunuyor. "Yoruldum, Aria. Sana dünyayı vermek istedim, seninkini yok etmek değil. Sadece... sadece yap."

Hıçkırarak nefes alıyorum, vücudum kollarında titriyor, diğer elimi hareket ettiriyorum, böylece ölümcül itişin arkasında daha fazla güç için kolda iki tane var.

"Kim olduğumu, gerçek beni, bir zamanlar aşık olduğun kişiyi bileceklerine söz ver."

Başımı sallıyorum, alınlarımız birleşirken burunlarımız birbirine değiyor, ikimizin de yanaklarından yaşlar süzülüyor, yüzüm daha önce hiç olmadığı şekilde buruşuyor. "Sana yardım etmek için daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm." Kendimi hiperventilasyondan korumaya çalışırken her nefesim titriyor. "Çok... çok üzgünüm."

"Denedin."

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes alıyorum ve dudaklarımı son bir kez onunkilere bastırıyorum.

Ckapt'ca 50

Aria

Zehirli bir ilişkiden kurtulmak zordur, ancak beynimizi yakan, kalbimizi kıran ve bizi deliliğin eşiğine sürükleyen sadece iyi anılar gibi görünür.

Bunun yerine nedenini merak etmeliyiz; ilişki neden kötüydü? Bize musallat olan şeytanların pençesinden kurtulmuş olmanın, yüceliğin tadını çıkarmamız gerekirken neden kendimizi hiçliğe indirgiyoruz?

"Sen benim her şeyimsin." "Biz
sonsuza kadar mıyız, Aria?"
"Seni hayatın kendisinden daha çok seviyorum. senin için ölürüm."
"Bana nasıl iyi bir baba olunacağını gösterecek misin?"

Kendimi zorlamaya çalışıyorum, bıçağın sapını sıkıca kavrıyorum, ama o kadar çok duyguyla boğulmuş durumdayım ki, net göremiyor ya da düşünemiyorum.

Onunla beni kahreden o kadar çok anım var ki.

Ama bunların hepsi düşünmemem gereken anılar. Bana yaptığı onca şeyi düşünmem gerekirdi. Ama hayır, onu yeryüzünden, hayatımdan silmeyi düşünürken tek düşünebildiğim iyi yanları

-Sonsuza kadar.

Tobias Mitchell hem sıcak hem soğuk, asistan, gamzeli psikopat, siyah saçlı pislik, ters yöne koşmam gerekirken aşık olduğum adam.

Ve şimdi, onunla bacaklarımın arasında oturuyorum, elleri saçlarımda, dudaklarım onunkilerle kaynaşmış, bıçağı ona saplamama saniyeler kalmış.

Onu kurtarmak istiyorum; beni kurtulmayı istemesini istiyorum. Sahip olduğu az sayıda ve sınırlı olumlu nitelikler, benimle ya da çocuklarıyla normal bir yaşam sürmesi için yeterli değil, ancak

yaşayabileceği, yardım alabileceği, tedavi görebileceği, altı ayak altında olmasını gerektirmeyecek herhangi bir şey.

Onu *gerçekten* öldürebilir miyim? Böyle iğrenç bir eylemi gerçekleştirebilir miyim?

Oksijen için çığlık atan ciğerlerimle, göğsümdeki yanma hissini hissediyorum, onların dolmasına şiddetle ihtiyaç duyuyorum, ama zamanda donmuş durumdayım. Çarpık, hain kalbim beni tüketen karanlık aşk için yalvarıyor, ona teslim olmam, onu kucaklamam için yalvarıyor.

Ve bıçağı Tobias'ın sırtına dayadığım her geçen saniye zihnim patlıyor, birinin canını almak için kendimi hazırlarken parmaklarım seğiriyor... onun canını almak için.

Nefesi solgun tenime fısıldıyor, dudakları boynumu sıyırıyor. "Nefes al. Bunu yapabilirsin. İkimiz için de yapabilirsin. Hepimiz için."

Boğucu bir kalp ve devam etmemi isteyen sersemlemiş bir zihinle içimin daraldığını hissediyorum ama sanki sahiplenici ruhlarımız birbirine kenetleniyor, karanlık aydınlıkla buluşuyor, yan yana var oluyor ve boğazıma düğümlenen acı dolu bir hıçkırıkla bıçağı bırakıyorum. "Ben... Ben bunu yapamam."

Ben katil değilim.

"Yap şunu," diye öfkeyle emrediyor, ciğerlerimin çığlık atmaya başladığını hissedene kadar elleri etrafımda sıkılaşıyor. "Yapmalısın."

"Neden?" Gözyaşlarım gözlerimi yakarak hıçkırıyorum. "Sana zarar veremem. Yapamam."

Tobias hayal kırıklığı içinde ofluyor ve dişlerini sıkarak benden uzaklaşıyor. Değişimini, öfkesini ve kafa karışıklığını görebiliyorum. "En büyük tehdidi ortadan kaldıramazsan çocuklarımızı nasıl koruyacaksın, ha?" Nefesini kontrol etmeye çalışarak avucunu göğsüne vuruyor. "Ben, tam buradayım. O benim. Onları koruman için sana nasıl güvenebilirim?"

Ve bir anda nazik Tobias ortalıkta görünmez oluyor. Onu izlerken kalbimin göğsümde sıkıştığını hissediyorum, duruşu savunmaya dönüşüyor, gözlerini kırpıştırırken yumruklarını iki yanında sıkıyor.

Acı veren bir yumruyu yutarak sesimi yumuşak bir fısıltıya indiriyorum. "Sakinleşmen gerek."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Sen benim için hiçbir şeysin. Tek yaptığın yanlış giden iyi bir sikişti."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum, acımı gizlemeye çalışıyorum. "Yanlış mı gitti?"

Başını sallıyor, diliyle yanağının içini yokluyor. "Kafamın içine girmemen gerekiyordu." Sessiz kalıyorum, kendisiyle bir iç savaş daha vermesini izliyorum. "Seni kandırıyor. Seni kandırıyor," diye tekrarlıyor küçük ofisin içinde volta atarken, bedenim

Eğilip bıçağı yerden alırken donuyor. "Onu geri götür. Onu almam gerek..."

Beni kolumdan tutarak odadan dışarı sürüklüyor, dar koridordan aşağı çekerken yalvarışlarımı duymazdan geliyor ve beni Kaleb'in cansız bedeninin yanında yere atıyor, gözleri yüzümün yanında kocaman açık.

Çığlık atıyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve sırtım duvara çarpana kadar kaçıyorum, kalbim onun mavi dudakları ve solgun teni karşısında neredeyse göğsümden fırlayacak.

"Aria!" Gabriella bağırıyor ve kafamı ona doğru çeviriyorum, paniklemiş, yüzü kafesin kapısına dayanmış. "İyi misin?"

Bir kez başımı salladım. "Evet."

"Sana dokundu mu?" diye soruyor gözlerinden yaşlar akarak. Başımı salladığımda rahatlamış görünüyor, nefesini bırakırken gözleri kapanıyor.

Tobias, Kaleb'in cansız bedeninin üzerinden geçerken kıkırdıyor, masaya yaslanıp ayak bileklerini çaprazlıyor. "Ona dokundum mu?" diye alay ederek Gabriella'nın sorusunu tekrarlıyor. "Beni öptü ve her dakikasına bayıldı. Değil mi, Aria?" İkimizin de titreyişini, sessizce hıçkırışımızı izliyor. "Ona beni öldürmesi için bir şans verdim, peki ya o? Hayır, dürüst olmak gerekirse sevişmediğimize şaşırdım." Ben Gabs'ten *özür dilerken* gözlerini deviriyor. "İkiniz de acınacak haldesiniz..."

Sözlü işkencesine devam edemeden bir motor sesi odada yankılanıyor, küçük, dikdörtgen pencere hafifçe aralık. Araba tekerleklerinin altında çıtırdayan kar sesi durduğunda nabzım hızlanıyor.

Bir kapı çarpıyor, ardından kontrol edilemeyen öksürük ve Justin'in birisine her tarafının kanamasını durdurmasını söylemesi geliyor.

Ewan.

Tümü benim kıllar Yüksel, a batmak hissetmek yerleşme içinde benim Göğüs, Midemi bulandıran ezici bir korku hissi.

"Ahh, mükemmel zamanlama," diyor Tobias gülümseyerek, kaşlarını kaldırmadan önce, ben avuçlarımı kendime doğru bastırırken bana bakıyor. "Bir şey deneyecek kadar aptal olmadığına inanıyorum."

O odadan çıkarken kendimi tutmaya çalışarak sessiz kalıyorum.

Belli belirsiz sesler duyuluyor ama Gabs'in mırıldanmaları seslerin anlaşılmasını imkânsız kılıyor. "Buradan çıkacağız, bundan emin olacağım," diyor ben yere doğru kayarken, sırtım duvara dönük, ellerimi kaval kemiklerimin üzerinde kavuştururken bacaklarım bükülmüş. "Bir çıkış yolu olmalı."

"Bebekleri benden kesip almak istediklerini söyledi."

Ona bakmıyorum ama çevresel görüşümde tiksintiyle başını salladığını, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken çenesinin titrediğini görebiliyorum. "Bana söyledi." Başını yanındaki kafesteki Violetta'ya doğru eğiyor. "İğrenç."

Gözlerimi annesine dikerek ayağa fırlamamaya ve parmaklıkların arasından ona bir tokat atmamaya çalışıyorum. "Biliyor muydun?"

Justin ve Tobias koridorun köşesini dönerken ona kaşlarımı çatıyorum, Ewan'ın aralarında kamburlaştığını, yüzüne kan bulaştığını, bir gözünün şişip kapandığını, gömleğinin yırtıldığını ve göğsünde derin kesik izleri olduğunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Onu dirseklerinden tutarak yere doğru çekiyorlar, ayakları arkasından sürükleniyor.

Başını kaldırdığında sol gözü genişliyor. "Aria!" diye bağırıyor kanlı bakışları üzerime düşer düşmez, ama Tobias'ın kolunu tutuşu ileri atılmasını engelliyor, sesi panik içinde. "İyi misin?"

Odanın ortasına geldiklerinde Tobias oflayarak, "O iyi," diye cevap veriyor ve onu önüme bırakıyor. "Şu işi bir an önce halledin."

Ona doğru sürünüyorum, ellerim ellerini sararken yerdeki kan karışımını görmezden geliyorum, gözlerim yüzündeki her yarayı ve göğsündeki derin kesikleri alıyor. "Aman Tanrım." Avucumu yanağına götürürken titriyor, alnındaki yarığa dokunmamaya dikkat ediyorum, yarıktan kızıl bir nehir gibi kan akıyor. Kendisiyle gurur duyan Justin'e hırlıyorum. "Ona ne yaptın?"

Omuz silkiyor, Tobias'a, bana ve Ewan'a bakıyor. "Bana bir çekiçle vurmaya çalıştı, ben de ona karşılık verdim... ve daha fazlasını."

Ewan'ın vücudu titriyor ve göz ucuyla Tobias'ın yerde yatan ikimize baktığını görebiliyorum. Elimi onun elinin etrafında sıkarak başparmağımı teninde gezdiriyorum.

"Aria, ondan uzak dur," diye emrediyor Tobias, ama ikimiz de duvara doğru koşarken başımı sallıyorum. "Ciddiyim... Seni zorlamadan önce ondan uzaklaş."

Ewan önüme geçip sırtı bana dönük otururken acı içinde homurdanıyor, eli benimkini tutmak için kıvrılıyor, diğeri arkamdan sırtıma sarılıyor ve beni elinden geldiğince koruyor. "Seni tuttum," diyor inleyerek. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Tobias güler, *gerçekten* güler. "Ne bok yiyeceksin sen? Şu haline bak."

Bize doğru bir adım atmasını izliyorum ve kendimi destekliyorum, gözlerimi kapatıyorum, Ewan'ın elini ve yırtık üstünü sıkıca kavrıyorum.

"Görmüyor musun?" Herkes kafasını ona doğru çevirirken Gabriella, Tobias'ı küçümseyerek ağzından kaçırıyor. Parmakları metalin etrafında kıvrılıyor, gözleri nefretle parlıyor. "Şuradaki." Başını Ewan ve bana doğru eğiyor, Tobias'a kindarca gülümsüyor. Tobias'ın dikkatini bize saldırmaktan uzaklaştırmaya çalışırken gözlerindeki korkuyu görebiliyorum. "Normal insanlar buna gerçek aşk der, senin ona olan bu saplantına değil. Asla Aria'ya sahip olamayacaksın, asla mutlu olamayacaksın ve *asla* iyi bir insan olamayacaksın." Dudaklarını düz bir çizgi haline getirerek gülüyor. "Asla."

Tüm vücudum geriliyor, gözlerim büyüyor ve hareket etmeye çalışıyorum ama Ewan beni tutuyor. "Gabriella... hayır. Sadece onu kızdıracaksın." Tobias'ın yumruklarını sıktığını, bizden Gabs'e bakarken burun deliklerinin açıldığını görüyorum.

Alay ediyor. "Hayır, siktir et onu!" Parmağıyla Tobias'ı işaret ediyor, öfkeden deliye dönmüş, kendini kaybetmiş bir halde. "Senin saçmalıklarından bıktım! Kaybolmuşsun, o kadar kaybolmuşsun ki Aria'nın seni kurtarabileceğini sanıyorsun. İnan bana, senin için hissetmemem gereken şeyler hissediyorum ama en iyi arkadaşımla mutlu bir sonu hak etmiyorsun. Hayatının sonuna kadar kilit altında kalmayı hak ediyorsun. O bebekler sensiz bir yaşam şansını hak ediyor."

Bunların çoğunu Ewan ve benim için gelmesini engellemek için söylediğini biliyorum, ama içinde yanan ateşi görebiliyorum, etrafında esen karanlık enerji, onun hayatı için korkmama neden oluyor.

"Ne dedin lan sen?"

Gabriella bana hızlı bir bakış atarak sırıtıyor. "Beni duydun."

İntihara meyilli.

Tekrar hareket etmeye çalışıyorum ama Ewan bana daha sıkı sarılıyor. Bizi kurtarmak için dikkatleri kendi üzerine çekmeye çalışıyor.

Tobias kızarmış bir yüzle ona "Aria benim," diyor.

Önce bize sonra Tobias'a bakıp kaşlarını kaldırıyor. "Açıkça." "Gabriella, kes şunu!" Ona bağırıyorum ama beni görmezden geliyor.

Tobias ileri atılınca donup kalıyorum ama Justin elini göğsüne götürerek onu durduruyor. Kaşlarını kaldırarak ona sırıtıyor. "Ben yaparım." Tobias'tan uzaklaşıp gözlerini ona dikiyor ve asma kilidin anahtarını parmağının etrafında döndürmesini dehşet içinde izliyorum. "Eklemek istediğin başka bir şey var mı? Belki son bir kez sikimi yalamak istersin?"

Onu küçümsüyor ve yüzüne tükürüyor.

Justin kendi kendine kıkırdayıp elinin tersiyle yüzünü silerken ben gözlerimi kapatıp nefesimi tutuyorum. "Sen gerçekten lanet bir sürtüksün."

Kafesin kapısına tekrar yaklaştığında, Kaleb'in kanında bir an kayarak ayağa fırlıyorum. "Yapma!"

Sözlerim işe yaramıyor, özellikle de Tobias beni yakalayıp bıçağı önüme bıraktığında. Kolunu arkamdan dolayarak beni hapsederken, Justin de Gabriella'yı kafesten çekip çıkarıyor. "Lütfen, onu rahat bırak. O sadece-" Tobias'ın avucu ağzımı sıkıca kapatınca sustum.

Ewan'ın ayağa kalkmaya çalıştığını ve öksürerek yere kan kustuğunu görebiliyorum.

Her şey çok hızlı ama aynı zamanda aşırı ağır çekimde gerçekleşiyor.

Bir saniye sonra Justin onu kafesten çekiyor, Violetta onu saçlarından tutarken durması için bağırıyor. Sonra bacaklarının arkasına tekme 'nın önünde diz çökmesini sağlıyor.

Ewan yüzüstü düşer, boğulur ve inlerken o da Justin'e bir şeyler bağırır.

Tobias'ın tutuşuna karşı mücadele ediyorum, avucu ağzımı sertçe kapatarak çığlıklarımı bastırıyor.

Justin bir çekiç çıkarıyor.

Kanla kaplanmış bile.wan'ın kanı.

Başının üzerine kaldırırken ilerlemeye çalışıyorum, kalbim üç kat hızlanıyor ve Tobias'ın eline karşı olabildiğince yüksek sesle çığlık atıyorum. Beni susturup geri çekiliyor ve gözlerim masanın üzerine çıkan Ewan'a takılıyor.

Onu

kurtaracak.

Kurtarmak

zorunda.

Ancak çekiç kafatasına indiğinde, gümbürtü odanın içinde yankılanırken sessizlik sağır edici bir hal alıyor.

Anında göğsüm çöküyor, tüm oksijen atmosferi terk ediyor, kulaklarımda acı veren tiz bir çınlama duyuluyor. Şakaklarım basınçla zonkluyor, her yerde siyah ve beyaz ışıklar yanıp sönüyor. Tüm hayatım alt üst oluyor, oda kaotik ama sessiz, kalbim düşüyor, kırılıyor, bükülüyor, gözlerim her zamankinden daha sıkı kapanıyor. Tobias'a karşı savaşmayı bırakıyorum, boğazımda boğuk bir çığlık ölürken bedenim onun kollarında gevşiyor.

Hayır.

Hayır. Hayır. Hayır.

Gözlerimi açıyorum, tekrarlanan darbelerini izlerken yüzümdeki kan çekiliyor. Gabriella'nın bedeni yere düşerken ben kontrolsüzce titriyor, çekicin her vuruşunda irkiliyorum. İki vuruş, üç,

Dört ve beşinci kez Tobias beni bırakana kadar avucunu ısırabildiğim kadar sert ısırıyorum.

Kolları benden çözülür çözülmez ayağımı kaybediyorum. Kaleb ve Gabriella'nın kanı ayaklarımın dibinde koyu kırmızı bir su birikintisinde birbirine karışırken, gözlerim kırpışmazken, vücudum şokun etkisiyle felç olurken, göğsümde çarpan kalbimden bile ses gelmiyor, her an durmakla tehdit ediyor.

Yatakta oturup televizyon izlediğimiz, müzik dinlediğimiz, festivallere katıldığımız, seyahat ettiğimiz, güldüğümüz, gülümsediğimiz, ağladığımız, en iyi arkadaşınla yapabileceğin her şey kör olana kadar içime akıyor. Nefesim kesiliyor ve onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum, onun çaresizce çırpınışını izlerken bedenim titriyor.

"Hayır," diye mırıldanıyorum dudağım titrerken, ellerim yüzünü tutarken titriyor, kan çanağına dönmüş gözleri açık kalmak için savaşıyor. "Hayır."

Justin arkamdan gülüyor ve ben kıpkırmızı kesiliyorum, bıçağı yerden kavrayıp ayağa fırlıyorum. Bıçağı olabildiğince güçlü bir şekilde ensesine saplamadan önce iki kez düşünmeme bile gerek kalmıyor. Geri çekiyorum ve avazım çıktığı kadar bağırırken omzuna tekrar tekrar vuruyorum. Yere düşüyor, bedenim onun üstünde, kollarım yorulana kadar bıçağı acımasızca ona saplıyorum.

Kanı üzerimi kaplıyor ama durmuyorum, kıpkırmızı sıvının parmaklarımı sapın üzerinde kaydırdığını hissetsem bile.

Öfkeden gözlerim kör oldu, bu katliama son vermek için çaresizim.

Bir el omzumu kavrıyor ve bu işi sonsuza dek bitirmeye karar veriyorum. Adrenalin beni döndürüyor ve bıçağı olabildiğince sert bir şekilde böğrüne saplıyorum, bıçak vücudunun derinliklerine gömülürken her bir kas tabakasının yarıldığını hissediyorum.

Gözlerimi açtım ve Tobias değildi.

"Ewan?" Böğrüne saplanmış bıçağa bakarken yüzüm buruşuyor. "Aman Tanrım!" Zayıf bedenini yakalayıp yere indiriyorum ve başını kucağıma koyuyorum. Nefes nefese kalmış, ciğerlerini doldurmaya çalışıyordu. "Ben senin... Aman Tanrım!"

"Ru... kaç," diye tükürdü, kanlı dişleri kenetlenmişti.

Gabriella'nın vücudu yanımda sarsılıyor, Ewan kollarımda geriliyor, ikisi de beni izliyor. Uzanıp elini tutuyorum, onları kurtarmak için ne yapabileceğime tamamen takılmış durumdayım.

"Ne yapacağım ben?" Kollarını kavuşturmuş, manzaradan, hatta yakın arkadaşından bile rahatsız olmadan oturan Tobias'a hırlayarak bağırıyorum

ayaklarının dibinde yere serilmişti. "Ambulans çağırmalıyız!" "Bunu neden yapayım ki?"

Gabriella ve Ewan'a bakıyorum; ikisi de kollarımda yaşam savaşı veriyor. Eğer onlara yardım edersek, hayatta kalabilirler.

Derin ve sabit bir nefes alarak, kalbim milyonlarca parçaya ayrılırken gözyaşlarım yüzümden akarak şeytanla bir anlaşma yapıyorum. "Ben de seninle geleceğim."

Ewan yanımda acı içinde inliyor, başını sallamaya çalışıyor ama vakit yok.

"Ambulans çağır, ben de seninle geleyim. Beni alabilirsin, ama sadece ambulans çağırırsan. *Şimdi*."

Tobias kaşlarını çatarak doğruldu. "Ciddi misin? Benimle gelecek misin?"

Başımı salladım. "Ama hemen yardım çağırmalısın, Tobias."

Ewan'ın eli benimkini sıkıca kavrıyor, Tobias telefonunu kulağına dayamış odadan çıkarken gözleri beni yakıyor.

"Ne... ne yapıyorsun?" Ewan'ın sözleri kesiliyor, dudaklarından kıpkırmızı sözcükler dökülüyor. "Hayır... sen..."

Ona gülümsüyorum, gözyaşlarım yanaklarımı kaplarken eğilip alnımı onunkine bastırıyorum. "Seni çok seviyorum ve hep seveceğim, hep sevdim. Jason'ın babasına ihtiyacı var ve benim de senin yaşamana ihtiyacım var. Tek yolu bu."

Başını sallıyor, yüzü buruşuyor. "Hayır, A... Aria."

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırmadan önce dişlerimi sıkarak hıçkırıyorum, bu küçük hareket şu anda astronomik. "Zamanımız tükendi, Ewan."

Başını sallamaya çalışıyor, kontrolsüzce öksürürken derin nefesler almaya çalışıyor. "Pl... lütfen gitme... beni bırak."

"Gidelim," diyor Tobias odaya girerken. "Yoldalar." Dönüp ona bakıyorum, annesinin kafesinin kilidini açıp onu dışarı çıkarırken karanlık tarafı biraz bastırılmış gibi görünüyor. "Sağlık görevlileri gelene kadar onlarla kalabilirsin. Seni yeterince pisliğimin içinde sürükledim."

"Kalmamı mı istiyorsun?" diye sorar şok içinde.

Başını salladı, sonra uzanıp beni yakaladı. "Gel hadi."

Kendimi onun elinden çekiyorum ve dudaklarımı Gabriella'nın alnına bastırıyorum. "Söz veriyorum seni çok yakında göreceğim. Odamı kiraya verme," diye fısıldıyorum ona, dudaklarım bir kez daha başına dokunuyor. "Seni seviyorum. Güçlü ol."

Gabriella artık mücadele etmiyor ama sağlık görevlileri hemen buraya gelirse ikisini de kurtarabilirler. Kurtarmaları gerek. Başka bir şeye inanmayı reddediyorum.

Bu gerçekten oluyor; hayatımı Tobias'a teslim ederek ve her şeyi riske atarak onları kurtarıyorum. Ama başka ne yapabilirim ki? Jason'ın babasına ve herkesin Gabriella'ya ihtiyacı var. Bunu yapmak *zorundayım*.

Ewan bana yalvarıyor ama tek yapabildiğim ona özür bir gülümseme vermek, ilerleyip dudaklarımı son bir kez onunkilere bastırırken Tobias'ın arkamda dolaşmasını umursamıyorum. Beni geri çeken gömleğimdeki tutuş, veda öpücüğünü bir saniye içinde bozuyor.

Tobias elimi tutup beni odadan çıkarırken arkama bakmıyorum. Terk edilmiş binadan çıkarken arkama bakmıyorum. Karla dolu ormanlık alana tırmanıyoruz, yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıklar ve sirenler tepenin dibinde.

Arkama

bakamıyorum.

Yaklaşık yirmi beş dakika sonra zirveye ulaştığımızda, Tobias soluklanmak için duruyor. "İyi misin?"

Ona ters ters bakıyorum, tersliyorum. "Bu bir şaka mı?"

Bana cevap vermiyor ama elimi tutuyor ve beni kar boyunca çekiyor. Havanın soğukluğundan ya da tenimi ısıran buzun acılığından titremiyorum ama içimde yanan cehennemle sarsılıyorum, gerçekten kötü, istenmeyen bir adrenalin gibi.

Bir uçurumun kenarına varıyoruz ve Tobias durup bana bakıyor. "Nereye gittiğimizi biliyor musun?" Ona soruyorum.

Sessiz kalıyor.

İnanamayarak gülüyorum.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ona kimseyi incitmemesini söyledim." Bana döndü, gözlerinde samimi bir bakış vardı. "Ona sadece onları tehdit edeceğimizi söyledim, hepsi bu."

"Gabriella'ya daha önce zarar verecektin... o bunu yapmadan önce." Kollarımı kavuşturuyorum, dudağım yine titriyor. "Kafasına bir şeyle vurdu... bir şeyle..." Cümlemi bitirmeye çalışırken ağzımı kapatıyorum. "Oh, Tanrım."

Ellerini öfkeyle havaya kaldırmadan önce bana doğru dikkatli adımlar atıyor. "Kimsenin zarar görmesini istemedim."

Ellerimin içine ağlıyorum, yüzüm buruşuyor. "Ewan'ı bıçakladım." Tobias'a döndüğümde, gözlerim şok içinde açılıyor. "Onu bıçakladım. Ve ben... Justin'i öldürdüm."

"Nefsi müdafaaydı," diyor ve ben titrerken iki eliyle uzanıp yanaklarımı avuçluyor. "Ewan bir kazaydı, Aria."

Yenilgiyi kabul ediyorum, teslim oluyorum, rahatlamak için son şansımı arzuluyorum. Başımı göğsüne yaslıyorum ve içimdekileri ona haykırarak döküyorum, vücudumda kabaran tüm duyguları hissetmeme izin veriyorum, kalbimi göğsümden söküp atıyorum.

Acıtıyor. Görüntüler zihnime kazındı. "Artık ben

de senin gibiyim."

Vücudu geriliyor, kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bana hiç benzemiyorsun."

Başımı sallayıp gözlerimi siliyorum. "Öyleyim."

Yanıp sönen ışıklar etrafımızı sarmaya başladı ve Tobias aniden beni bıraktı, vücudunu döndürdü, her yönden gelen kırmızı ve maviyi gördü, sirenlerin zayıf sesi daha da yükseldi.

"Kahretsin," diye geveliyor ve elimi tutuyor, ikisi de karda yönsüz bir şekilde koşuyor. "Kahretsin!" Uçurumda durdu ve aşağıya bakarak kayalıklara çarpan dalgaları gördü. "Atlayamazsın, değil mi?"

"Hamileyim, Tobias. Ayrıca, kimse bundan sağ çıkamaz."

Kendi kendine yemin ediyor, ışıklar daha parlak hale gelirken elini saçlarında gezdiriyor, etrafımızı saran ormandan sirenler yükseliyor.

Donup kalıyor, omzunun üzerinden uçuruma bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Benden nefret ediyorsun, değil mi?"

Başımı eğiyorum. "Ne?"

Mesafeyi kapatıyor, yanaklarımı soğuk ve ıslak ellerinin arasına alıyor, saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Benden nefret ettiğini, ölmemi istediğini söyle. Sadece bu kelimeleri söyle." Tobias omzumun üzerinden bakıyor, köpeklerin havlama sesi rahat bir nefes almama neden oluyor. "Bebekler bensiz daha iyi, sen de öyle. Sana kalsa beni tamamen ortadan kaldırmak isterdin, değil mi?"

"Bana kalsa, çok ihtiyacın olan yardımı almanı sağlardım," diye cevap veriyorum, uzanıp bileklerini tutuyorum.

Sıcak alnını benimkine bastırarak gözlerini kapatıyor. "Sadece söyle. Lütfen söyle. Ewan'ın onların babası olmasını istiyorsun. Onları onunla birlikte büyütmek istiyorsun çünkü o iyi bir insan ve onu seviyorsun. Lütfen, sadece *söyle*."

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü görüyorum, onu tutmak için nabzı boynunda hızla atıyor. "Bana bak." Bakıyor ve şişmiş kırmızı gözleri ve solgun yüzü bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor, özellikle de sürekli arkasına, uçurumdaki intihara meyilli bakışlarına baktığı için. "Neden yardım almak yerine ölmeyi tercih ediyorsun?"

Köpek havlamaları daha da artıyor ve karda çıtırdayan ayak seslerini, üzerimizde parlayan meşaleleri, bağıran ama ne dediklerini kadar uzakta olan sesleri duyabiliyorum.

"Beni öyle görmelerini istemiyorum, kendi babamı gördüğüm gibi."

Gözlerimi kapatıp iç çekiyorum ve diğer elimi boynunun diğer tarafına götürüyorum. "Öyle olmayacak."

"Senden sadece..." Yüzünü durdu. "Bana ihtiyacın yok ya da beni istemiyorsun. Söyle!" diye bağırıyor boğazından kopan bir hıçkırığın ardından, sesini fısıltıya indirmeden önce. "Lütfen."

"Hayır."

Yakın, yüksek sesli bir havlama Tobias' benden uzaklaşmasına neden oluyor, hızlı nefesler alırken geri adım atıyor. "Bunu yapamam, Aria. Bunu onlara yapamam." Ben onu tutmaya çalışırken ellerini kaldırıyor ve uçuruma doğru yaklaşıyor. "Ewan iyi bir baba ve sen de harika bir anne olacaksın. Ben sadece Tobias'ım, beni her ziyarete geldiklerinde kalplerini kıracak olan adamım."

"Tobias..."

"Bunu onlara yapmayacağım." Onu tekrar yakalamaya çalıştığımda benden kaçıyor, ölümünün kıyısından son bir adım daha atıyor. "Ben tehlikeliyim. Ben kötü adamım. Konu acı olunca doyumsuz oluyorum ve elimde değil. Ama seni seviyorum."

Donup kalıyor ve ellerini bırakıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Senin için nasıl normal olabileceğime dair hiçbir fikrim yok. Daha önce yalan söyledim. Sadece seni incitmek istedim. Sen yanlış giden iyi bir sikiş değildin; sen... sen... başıma gelen en iyi şeydin."

Ben Tobias'ın ay ışığında parlayan mavi gözlerine bakarken, polisler hemen arkamda, ellerimizi kaldırmamız, donup kalmamız, aşağı inmemiz, uçurumun kenarından uzaklaşmamız için bağırıyorlar, üzüntüsü beni bocalatıyor ve paniğe sürüklüyor.

"Onların babası olmanı istiyorum," diyorum yürek parçalayan bir ses tonuyla, uçurumun kenarından bir milimetre uzaklaşmasını izlerken panikliyorum. "Korkunç şeyler yaptın Tobias, gerçekten yaptın ama bu seni sevmediğim anlamına gelmez."

"Ne dedin sen?"

Ona doğru bir adım atıyorum ve kafamdaki tüm mantıklı düşüncelere karşı çıkan o üç kelimeyi söylemek için kendimi zorluyorum. "Seni seviyorum."

"Az önce beni sevdiğini söyledi," diyor kendi kendine. "O...beni seviyor."

Gülümsüyor, ama sonra duraksıyor, bana doğru adım atıp yüzümü tutarak dudaklarını dudaklarıma bastırırken ifadesi ciddi bir şeye dönüşüyor.

Benden uzaklaşıyor, gamzeleri çukurlaşırken ağzının köşesi yukarı doğru çekiliyor, okyanus mavileri dans ediyor. "Beni sevdiğin için teşekkür ederim."

Bir polis memuru bedenime çarpıp beni karla kaplı zemine yapıştırdığı sırada kendini geriye doğru fırlattığında nefesim kesiliyor. Kolum kendimi korumak için önüme uzandı.

"Tobias!" Kulakları delen bir çığlık atıyorum. "Tobias!"

Başımı yana doğru sürüklemeyi başarıyorum ve önümde gelişen sahneyi izliyorum. Yaşadığımız onca şeyden, onca hastalıklı, sapkın oyundan, kalp kırıklığından, cinayetten, her parçama sahip olma sevdasından sonra, bunun olduğuna inanamıyorum.

Tobias memurlara direnmeyi bıraktığında, içime dolan rahatlama vücudumun her santimini tüketirken hıçkırarak ağlıyorum, gözlerimi anlık olarak kapatıyorum.

Aaia

BEŞ YIL SONRA

"A Bu yılın madalya sahibi Ria Miller, pediatrik tıp ve genetik bilimi alanlarındaki olağanüstü çalışmaları ve katkıları ile birden fazla kuruluşla işbirliği yapıyor. Son olarak, ruh sağlığı farkındalığına odaklanan bir hayır kurumu kurdu. Mitokondriyi etkileyen yeni genetik mutasyonların keşfi üzerinde yoğun bir şekilde çalıştı. Bu kadar kısa bir süre içinde bunları yaparak sadece araştırma için daha fazla istihdam yaratmakla kalmadı, aynı zamanda dünya çapında binlerce hayat kurtardı."

Alkış sesleri kulaklarımı dolduruyor. Kalem eteğimi düzeltiyorum, kucağımda kıvrılan parmaklarıma bakarken derin nefesler alıyorum. Bir el parmaklarımın etrafında kıvrılıyor, sıkıyor ve başparmağını tenimde gezdirerek beni rahatlatıyor.

"Bunu başarabilirsin. Seninle gurur duyuyorum," diyor Ewan ve Doktor Shique karanlık tiyatro salonundaki yüzlerce kişiye konuşmaya devam ederken dudaklarını şakağıma bastırıyor.

"Aylarca, araştırmalarına ara vermeden devam etti. Daha önce hiç kimsenin çalıştığını görmediğim kadar çok çalıştı, ancak defalarca hayır cevabını aldı. Bu onu yeni *Gemgene* denemelerini yapmaktan alıkoydu mu? Hayır, tabii ki durdurmadı."

Etrafımızı saran kalabalık her alkışladığında kalbim daha hızlı atıyor. Alnımda terler oluşuyor, onun beni övmesini dinlerken oda çok sıcak oluyor.

"Uzun yıllardır Aria ile birlikte çalışma zevkine eriştim ve size onun bir savaşçı, inanılmaz derecede kararlı ve tüm dünyadaki hayatta kalanlar için bir ilham kaynağı olduğunu söylediğimde ciddiyim."

Oda sessizleşiyor ve ben Ewan'ın elini sıkıyorum, tırnaklarım avucuna batıyor, kalkıp tepelere kaçma dürtüsüne direniyorum. "Tüm bu insanların önünde ayağa kalkamam."

Yıllardır sahneye çıkıp konuşma yapmadığım için anksiyete beni her gün rahatsız ediyor. Elbette, her hafta kalabalık toplantı salonlarında oturdum, ancak sadece saatlerce süren ve genellikle işim bittiğinde öğle yemeğimi tuvalete götürmemle sonuçlanan hiperventilasyondan sonra.

Ama şu anda, yüzlerce göz üzerimdeyken, bunu yapabileceğimi sanmıyorum.
o.

O korkunç geceden beri her hafta terapiye gidiyorum, pratik yapıyorum.
zihnim yanarken rahatlamama yardımcı olacak farklı yöntemler. Yıllardır alkole dokunmadım. Benim ihtiyacım yok, Kade ve Luciella'nın da annelerinin her gece sarhoş olmasına ihtiyacı yok.

"Her halükarda seninle gurur duyacağım," diyor Ewan, parmaklarını benimkilere geçirerek. "Ama eve gider gitmez o eteği üzerinden yırtıp atacağım." Ağzı kulağıma yaklaşıyor ve ben kalçalarımı sıkıyorum. "Bu bir söz."

Gözlerim, neyse ki babasının kaba sözlerini duymayan on altı yaşındaki tavırlı Jason'a kayarken sırıtıyorum ve gövdesini tokatlıyorum. Elim bir an için Ewan'ın göğsündeki derin yara izinin dış hatlarında geziniyor; yıllarca sakladığı yara izi, sonunda parmak uçlarımla izini sürmeme izin veriyor ve ona beş yıl önceki o işkence dolu geceden sağ kurtulduğu gerçeğini kabullenmesi gerektiğini söylüyorum.

İkimiz de yapmalıyız.

Daha yeni resmiyet kazandık. Yıllar boyunca birlikte ebeveynlik yaptığımız Jason ve Ewan'a, ikizlere ve kendime odaklanmak için her türlü ilişkiye ara vermek istedim. Bu durum birbirimizin yataklarını sık sık ısıtmamıza engel olmadı ve ilk yıl benimle yaşadı, böylece ona fizyoterapisinde yardımcı olabildim, her ikisi de birbirini zihinsel, duygusal ve nihayetinde fiziksel olarak iyileştirdi.

Birkaç ay önce evi satıp onun yanına taşındım ve büyüdüğümüz yerden çok da uzak küçük bir kasabada, deniz kenarında daha büyük bir eve taşınacağız. İki yıl önce babam öldüğünde mirası reddettim ve müfettişlere Tobias'ın para çuvallarını nereye gömdüğünü söyledim, kanunla uzun bir mücadeleden sonra para çuvalları hesaplarına iade edildi.

Ben de onun parasını reddettim, ama bu onun parasının bir çocuklar için birikim hesaplarına yatırmasını engellemedi, bu da yeterince büyüdüklerinde hayat boyu hazır olacakları anlamına geliyor. Hatta Jason için de bir birikim hesabı açtı ve birkaç yıl içinde kullanabileceği iki yüz bin dolarla doldurdu.

Ama şimdilik kendi başarımı, kendi paramı kazanmak istiyorum. Çocuklara her şeyi yardım almadan da yapabileceğimi göstermek istiyorum.

Kalp kırıklığı, kargaşa ve çılgınlıkla geçen yılların ardından

hayat güzel. Ben mutluyum.

Zorluklar ve mücadelelerle dolu, vahşi ve çılgın bir dönemdi ama sonunda kendimi güvende ve mutlu hissettiğim bir yere geldim.

"Şimdi, sözü daha fazla uzatmadan, hepinizi Aria Miller ile tanıştırmak istiyorum."

Ewan yanağımı öpüyor ve kalabalığın yanında alkışlamak için elimi bırakıyor. "Parçala onu," diyor bana göz kırparak. "Bunu yapabilirsin."

Başımı sallayarak sandalyemden kalkarken sinirden dudağımı ısırıyorum ve alkışlayan herkese bakıyorum. Ağır çekimde sahneye doğru ilerliyorum, tepemde keman müziği çalıyor. Basamakları çıkmama yardım etmesi için bir beyefendinin elini kabul ediyorum, Doktor Shique bana sırıtırken kendimi spot ışıklarının altında konumlandırıyorum.

"Seni tekrar görmek güzel." Mor kurdeleyi başımın üzerine indiriyor, altın madalya göğsümde ağırlaşıyor. "Bunu hak ediyorsun."

"Teşekkür ," diye gülümseyerek cevap veriyorum, tam müzik başladığında, ayağa kalkıp tezahürat yapan seyircilere bakarken tüm sinirlerim patlıyor. Gözlerim Ewan'ı buluyor ve o da bana gururla başını sallayarak cesaretimi topluyor ve içten içe göğsümü şişiriyor. "Nefes al, Aria," diye mırıldanıyorum kendi kendime, ağzımdan derin bir nefes alıp burnumdan veriyorum.

Doktor Shique geri çekilerek sahnenin ortasındaki podyumda durmama ve mikrofona dokunmama izin verdi.

"Ben... Ben, um, gerçekten ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Madalyaya bakıyorum, gözlerimin gururdan yaşardığını hissediyorum. "Tanrım, rimelim akacak," diyorum, gözyaşlarımı parmak uçlarımla silerken kalabalık da benimle birlikte gülüyor. "Bunu hak ettiğimi düşünmüyorum. Dışarıda, özellikle de bu odada, bunu benden daha çok hak eden pek çok araştırmacı var."

Benimle aynı fikirde olmayan, yüzlerinde gülümsemelerle sallanan bir sürü kafa görüyorum. Kalbim hızla çarparken her bir ayağımın üzerinde kayıyorum.

"Başarısız olduğum zamanlarda bile bana her zaman en çok inanan bir kişi vardı." Derin bir nefes alıyorum ve kalabalığın arasında Gabriella'nın ailesini buluyorum, devam etmeden önce onlara başımı sallıyorum. "Onunla üniversitedeyken tanıştım ve o zamandan beri birbirimizden hiç ayrılmadık." Sesim kesiliyor ve bir yumruyu yutuyorum. "Araştırma sırasında seyahat ettik; hep birlikteydik. Oda arkadaşıydık. Kardeş gibiydik ve dürüst olmak gerekirse sabahları uyandığımda hala kaybolmuş hissediyorum. Sanırım hep de öyle hissedeceğim."

Güzel yüzü gözümün önünden geçiyor, geniş gülümsemesi, ela gözleri neşeyle dans ediyor, her zaman yaptığı gibi devam etmemi söylüyor, hayattaki her adımımda bana rehberlik ediyor. *Onun gülümsemesi gökyüzünü sonsuza dek aydınlatacak.* Mezar taşında böyle yazıyor ve bu doğru.

Onu özlüyorum.

"Ve ben... ve ben..." Devam etmekte zorlanıyorum, derin bir nefes alıyorum ve devam etmeden önce yutkunuyorum. "Şu anda bana tepeden baktığını, nedenini sorguladığını biliyorum..." Tek bir kahkaha atıyorum. "Hayır, sorgulamıyor. Neden saçımı bu şekilde yaptığımı ya da neden onun beyaz gömleğini giydiğimi tiksintiyle haykırıyor."

Tekrar gülüyorlar, bazıları gözlerindeki yaşları siliyor, özellikle de annesi.

Podyumu tutarak durdum. "Ben... sahip olduğum her şey için ona teşekkür etmeliyim, çünkü beni hep zorladı. Burada bile," başımı işaret ediyorum, gözyaşlarım dökülürken burun deliklerim açılıyor, "hala bana yardım ediyor. Beni her zaman kâbuslarımdan çekip çıkarıyor, elimi tutuyor, bocaladığımda ya da pes etmek istediğimde arkamdan bir tekme atıyor."

Kalabalıktan birkaç burun çekme sesi duyuyorum ve Ewan kolunu Jason'ın omuzlarına doluyor. "Gabriella... O beni kurtardı ve umarım bunu bildiğini biliyordur. Çocuklarımı ve sevdiğim adamı kurtardı. Bugün olduğum her şey onun sayesinde."

Madalyaya bir kez daha bakıyorum. "Bunun için ona teşekkür etmeliyim." Dudağım titreyerek madalyayı kaldırıyorum. "Hayatımın her anında onu gururlandırmaya devam edeceğim, onu tekrar görene kadar, çünkü o benim en iyi arkadaşım, sonsuza kadar ve her zaman. Bu... bu ona ait."

Ben başımı eğip kendimi toparlamaya çalışırken kalabalık ayağa kalkıyor ve bir kez daha alkışlıyor.

Doktor Shique belirip elini sırtımda dolaştırırken bakışlarım titreyen parmaklarımda kalıyor, derin nefesler alıyorum. "Hepimiz

Seninle gurur duyuyorum," dedi ve ben sahneden ayrılmak için dönmeden önce beni durdurdu. "Seni tebrik etmek isteyen başka biri daha var."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve sunduğu bir mendille gözyaşlarımı siliyorum, omzumun üzerinden sırıtarak baktığını görüyorum.

Döndüğümde ağzım açık kalıyor ve şimdi on üç yaşında olan Ivy Dermot, elinde bir buket beyaz gül ve kocaman bir gülümsemeyle tekerlekli sandalyesinden kalkarken birkaç kez göz kırpıyorum. Bacaklarındaki desteklerle bana doğru dikkatli adımlarla ilerlerken yanında bir yardımcı yürüyor.

Annesi ve babası arkasında duruyor, gözlerinde gururlu yaşlarla alkışlıyor, başlarını sallayıp beni onaylıyorlar.

"Ne..." Durdum, şok oldum, nutkum

tutuldu. Yıllar önce tanıştığım küçük kız.

Kurtarmak için dünyayı dolaştığım küçük kız.

Bana devam etme dürtüsü veren, vücudu pes etmeye başladıktan sonra bile her gün savaşan küçük kız, o... yürüyor.

Zihnim ağır çekimde hareket ediyor. Semptomları için yıllarca süren fizyoterapi ve tedaviden sonra, üç yıl boyunca süren denemeler onu kurtardı, o burada... ve *gerçekten* yürüyor.

Omzumun üzerinden Ewan'a bakıyorum. Gözleri kocaman açılmış ve Jason bile elini ağzına götürmüş. Bu anın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorlar.

Bana ulaşır ulaşmaz şaşkınlık içinde dizlerimin *üzerine* çöküyorum, elimi alnıma götürüyorum, kollarını düzelterek büyük çiçek buketini bana uzatırken söyleyecek söz bulamıyorum.

Kırılgan vücudundaki tüm gücü kullanarak kollarını bana doluyor ve her şeye değmesini sağlıyor.

"ANNE, NEREYE GIDIYORUZ?" Luciella yanımda zıplarken soruyor. Kade şımarık bir ses tonuyla, "Babamızı görmeye, aptal," diye yanıtlıyor onu. Gözlerimi ona diktiğimde başını sallıyor. "Binlerce kez sordu. Anne."

"Sadece soruyordu. Çok heyecanlı."

Birbirlerinden daha farklı olamayacak beş yaşındaki ikizlere gözlerimi deviriyorum.

Lu-Luciella- kıvırcık, platin sarısı saçları, koyu mavi gözleri, yüzünde birkaç çili olan, kibar ve tatlı, benim minyatür bir versiyonum.

Sonra, Kade var. Koyu renk saçları, mavi gözleri, gamzeleri ve tanıdığım herkesten daha uzun kirpikleri ile tıpkı babasına benziyor. Görünüşü ve bazen hiddetli tavırları Tobias'tan geliyor olsa da, diğer her şey Ewan'dan geliyor. Sanırım doğduğundan beri onu yetiştiren kişi o, yani bu çok doğal.

El ele yürürken güneş üzerimize vuruyor. Can sıkıcı bir şekilde basın burada, çalışanlardan biri ziyaret ettiğimi sızdırdığında her zaman olduğu gibi. Bu kez, çocuklar da yanımdayken, bizi biraz yalnız bırakmaları için onlara bağırmak istiyorum.

Kade orta parmağını onlara doğru kaldırır.

Bu onunla ilk ziyaretleri. Yıllarca süren terapi ve tecritten sonra nihayet ayda bir kez yüz yüze ziyarete kabul edildi. Kabul etmek benim için çok zor oldu. Ewan ve ben çocuklarla bir sürü konuşma yaptık, onları hazırlamaya çalıştık. Tobias'ın açık bir alanda, etrafımızda olması beni geriyor, ancak birkaç psikiyatrist ve doktor, yakın güvenlik altında, çocuklarıyla gözetim altında bir saat geçirmesine izin verildiğini onayladı.

Beş yaşındaki çocukları buna hazırlamak için yapabileceğim çok şey var, ancak video görüşmelerine bakarak, iyi olacaklarını tahmin ediyorum. Bununla birlikte, onları rahat olmadıkları bir pozisyona sokmayacağım, bu yüzden gergin görünürlerse veya ayrılmak isterlerse, o zaman yapacağız.

Eğer Tobias çizgiyi aşarsa, ilaçlarını kasten sabote ederse ya da herhangi bir belaya bulaşırsa, benimle her türlü teması kesilecek. İyi halden ziyaretlere izin verildiğinden beri bir kez bile çizginin dışına çıkmadı. Akıl hastanesindeki uzmanlar bile her şey düşünüldüğünde onun farklı bir insan gibi olduğunu söylüyorlar.

Avukatı hala irtibat halinde. Bay Vize, Tobias'ın ölüm cezasına çarptırılmasını engelleyerek ve delilikle ilgili bir savunma anlaşması sağlayarak hayatını kurtardı. Bir sonraki temyiz başvurusu bir yıl içinde, bu kez evine daha yakın bir yere nakledilmesi için yapılacak. Şimdiye kadar, özellikle Bay Vize iki çocuk evlat edindiğinden ve daha az davada çalıştığından, bunun iyi gittiğini görmüyorum.

Cezasının ilk yılında Tobias'tan tek bir kelime bile duymadım, bu da onu bir daha görüp göremeyeceğimi merak etmeme neden oldu. Ancak nihayet intihar gözetiminden çıkarılıp çok sayıda terapiye tabi tutulduğunda, uzmanlar bir değişiklik fark etmeye başladı.

Akıl oyunlarının çatlaklarını kırmayı başardılar. Tobias ağır ilaç tedavisi görme, bir araç olma fikrinden korkuyordu ama o bunun tam tersi, sanki günlük tedavisi benim ilk elden deneyimlediğim kötülüğü bastırıyormuş gibi.

Onu uzun zaman sonra ilk kez iki yıl önce gördüm ve kalbimin durduğunu hissettim. Bir zamanlar okyanus mavisi olan gözleri , altlarında koyu mor torbalar vardı. Zayıftı, kelepçeler dirseklerinin üzerinden yukarı doğru kayıyordu. Hiçbir şey söylemedi; sadece cam bölmenin karşısında oturdu, bana baktı, uzun zaman sonra beni içine çekti, bir saat sonra götürülene kadar konuşmaya çalıştığımda beni görmezden geldi.

Annesi bir suçluya yardım etmekten sekiz yıl hapis yatıyor ve tek bildiğim ya da bilmek istediğim bu. Justin öldü ve Tobias beni korumak için suçu üstlendi.

Geçen ay boyunca, çocukları Tobias'ı görmeye hazırlamak amacıyla, her iki haftada bir yarım saat görüntülü görüşme yapmamıza izin verildi, terapisti yanından ayrılmadı. Her güldüklerinde ya da ona saçma sorular sorduklarında gözlerinin parladığını görebiliyordum. Zaman zaman bana baktığını biliyordum. Her gülümsediğimde boğazının nasıl düğümlendiğini ve parmaklarının nasıl kıpırdadığını görebiliyordum.

Giriş yapıp üstümüz arandıktan sonra, resepsiyon görevlisini aile bölümüne bakan pencerelerle dolu uzun bir koridorda takip ediyoruz, çocuklar hala ona ilk kimin sarılacağı konusunda tartışıyorlar. Buranın gerçekten ne kadar güzel olduğunu görünce gözlerim açılıyor. Suni çim, ağaçlar, banklar, küçük bir gölet ve çocuklar için kum havuzları var.

Onu bir piknik masasında sırtı bize dönük otururken gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Yanında genç bir kadın var, o başını sallarken etrafındakileri işaret ediyor. Omuzlarındaki kasların yeniden geliştiğini görebiliyorum, güneşten öpülmüş kolları ahşap masaya yaslanmış.

Gardiyan rozetini okutmadan önce beni son bir kez daha arıyor ve ilk kapılar açılıyor. "Bir saatiniz var, şüpheli bir hareket ya da cinsel temas tespit edilirse çıkarılacaksınız ve ziyaret ayrıcalıklarınız iptal edilecek."

Cinsel temas yorumuna kaşlarımı çatmamaya çalışarak çocukların arasına bakıyorum, sonra da kaşlarımı kaldırarak ona dönüyorum.

Telsiziyle konuşuyor ve her kimse ona Tobias Mitchell'ın ziyaretinin üç...iki...bir içinde başlayacağını söylüyor.

İkinci kapı açılıyor ve kafasını bize doğru çeviriyor, dudakları aralanıyor. Daha iyi görünüyor. İyi ve sağlıklı görünüyor.

Ona doğru ilerlerken çocuklar ellerimden çekmeye çalışıyorlar. "Ona sarılmalarına izin var mı?" Terapiste soruyorum, o da başını sallayıp evraklarını kaldırıyor ve korumalardan birinin yanına gitmeden önce elini Tobias'ın omzuna koyuyor.

Ellerini bırakmak üzereyim ama Tobias'ın gergin olduğunu görebiliyorum, bu yüzden onları daha sıkı tutuyorum. Bir anlığına, ona bakarlarken aralarına bakıyorum, Kade bacağımın arkasında hareket ediyor. Luciella parmağı ağzında, gülümseyerek bana bakıyor.

Tobias'a bakıyorum. "Tamam mı?"

Derin bir nefes alır. "Tamam," diye kısa bir baş sallamasıyla cevap veriyor.

"Gidip onu görmek ister misin?" Luciella'ya soruyorum ve o da hevesle başını sallayarak Kade'in peşinden ona doğru koşuyor.

"Baba!" diye bağırıyorlar hep bir ağızdan, ikisi de kollarını boynuna dolayarak ona doğru fırlıyorlar. Yüzünü kaplayan ve gamzelerinin derinlere gömülmesine neden olan gülümseme kalbimi kabartıyor ve gözlerim doluyor. "Annem bizi *kocaman* bir uçağa bindirdi!"

Onları sıkıca tutuyor, başını önce Lu'nun sonra Kade'in omzuna gömüyor, ona sırıtırken saçlarını karıştırıyor. "Sonunda ikinizle tanışmak güzel," diyor burnunu çekerek, kendini tutmaya çalışarak ve onları daha da sıkı tutarak. "İkiniz de çok büyüksünüz."

"Beş yaşındayım!" Lu kocaman bir gülümsemeyle şöyle diyor.

"Kade de beş yaşında." "Vay canına," diye cevap veriyor geniş

gözlerle. "Beş harika bir yaş."

Titremesini engellemek için dudağımı ısırıyorum, gözlerim haftalık görüşmeler yaptığım terapiste kayıyor ve o da bana başıyla onay veriyor.

Onların rahatça sohbet etmelerini izleyerek piknik masasına oturuyorum ve gergin bir şekilde parmaklarımla oynuyorum. Çocuklar sonunda kum havuzuna koşuyor ve Tobias omzunun üzerinden bana bakıyor, ellerini ceplerine sokarken dikkatli adımlarla bana doğru geliyor. "Merhaba."

Parmaklarıma bakarken gülümsüyorum. "Merhaba."

"Burası hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor etrafına bakarken, mavi gözleri parlak ışıkların altında dans ediyor.

"Çok güzel," diye cevap veriyorum, etrafımıza bakıyorum, küçük hoparlörler rüzgâr, ördek vaklamaları, gevezelik eden insanlar, daha gerçekçi görünmesi için her türlü ses efektini çalıyor. "Tasarımına yardım ettiğini söylediler?"

"Şey, birkaç öneride bulundum." Başını sallayarak yanıma oturdu ve çocukların birbirlerine kum atmalarını izledi. "Onlar için mükemmel olmasını istedim. Farklı olmasını istedim."

Gülümseyerek ona bakmak için başımı çeviriyorum. "Bu mükemmel."

Tobias sırıtıyor, gözleri yüzümü arıyor. "Seni her gördüğümde daha da mükemmelleşiyorsun."

Yüzüm kızarıyor, başımı sallıyorum. "şeyler söylemeyi bırakacağını söylemiştin."

Gülüyor, gözlerini deviriyor. "Sanırım kendime engel olamıyorum." Öne doğru eğiliyor ve kıvırcık sarı saçlarından bir tutamı kulağımın arkasına götürüyor. "Özellikle de bana bu kadar yakınken." Burnundan soluyor ve benden uzaklaşıyor. "Shayla..." Terapistine bakıyor. "Tam olarak nasıl hissettiğimi söylediğim bir egzersiz yapmamı istiyor, o yüzden seninle denemek istiyorum, tamam mı?"

İkizlerden ona bakarak başımı sallıyorum. "Elbette."

"Öncelikle özür dilemek istiyorum. Sana aşık olduğum için değil, bunun beraberinde getirdiği tüm tahribat için. Kaybettim... Sık sık kendimi kaybettim ve kaybettiğimde de kendim değildim. Kendimi karanlık bir deliğe bıraktım ve her çıkmaya çalıştığımda daha da derinleşti. Seni dinlemeli ve işler bu kadar ileri gitmeden önce yardım almalıydım. Belki hayatımın geri kalanını bir akıl hastanesinde geçirmezdim. Belki seninle ve çocuklarımızla mutlu bir sona ulaşma şansım olurdu." Kade ve Lu'bakıyor, ağzının kenarı yukarı doğru çekiliyor. "Ama hepinizin ne kadar mutlu olduğunu görebiliyorum ve bu benim için yeterli. Eğer Ewan sizin sonsuzunuzsa, eğer çocuklarıma hayatta doğru yolu gösterebilecek kişi oysa, ben de mutluyum."

"Gerçekten mi?" Ağzımdan kaçırdım.

Tobias ilk kez kafayı yemeden Ewan'dan bahsediyor; bu isim onun için yıllarca bir tetikleyiciydi ve hücre hapsine girmesine neden olmuştu. Ama bu ismin dudaklarından bu kadar olumlu bir şekilde döküldüğünü duymak... Gözlerimi yaşartıyor.

"Beni yanlış anlamayın, keşke ben olsaydım, ama onun size benim veremediğim bir şeyi verdiğini görebiliyorum."

"O da ne?" diye sordum.

"Mutluluk," diye cevaplıyor omuz silkerek. "Ve son zamanlarda mutluluğun her şeyden daha önemli olduğunu öğrendim. Evet, eğer bana fırsat verilseydi..." Sesini fısıltıya indiriyor. "Buradaki süpürge dolaplarından birini bulup seni seve seve becerirdim." Gözlerim açılıyor ve bir kahkaha atıyorum.

İkimiz de bir kahkaha patlatıyoruz ve Kade Lu'ya bir şeyler fısıldayıp onun kıkırdamasına ve daha fazla kum fırlatmasına neden olurken çocuklar sırıtarak kafalarını bize doğru çeviriyorlar.

"Ama sen iyi misin?" Ona ciddi bir şekilde soruyorum, gözlerim onunkileri yakıyor. "Gerçekten iyi misin?"

"Sen ve çocuklar olduğu sürece, evet." Ayağa kalkarken omuz silkerek başını sallıyor.

"Ewan bana evlenme teklif etti."

Başını öne eğiyor. "İstiyor musun?"

"Ona hâlâ bir cevap vermedim." "Evlen

onunla."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Evlen onunla. Git hayatını yaşa ve çocuklarımızı büyüt. Seni benim yapabileceğimden daha fazla mutlu etmesini sağla, ama şunu bil ki, ben çıktıktan sonra senin için geleceğim."

Yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını siliyor. "Bekleyecek

misin?" "Evet. sonsuza kadar beklerim, çünkü sen benimsin."

Yutkunuyorum ve başka tarafa bakıyorum ama sesi beni geri getiriyor. "Kumdan kale yapmamıza yardım etmek ister misin?"

Dudağımı ısırıyorum, çantamı masaya bırakıyorum, onlara ulaşana kadar Tobias'la yan yana yürüyorum, diz çöküyorum ve sadece bir saatliğine de olsa normal bir aile gibi davranmaya çalışıyorum.

Kade ve Tobias birbirlerine bakıp duruyorlar ve onun küçük halini görmek çok garip. İkizleri psikanalize tabi tutmaya çalıştığını, kendisi gibi olduklarına dair herhangi bir işaret aradığını görebiliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, onlar hala çok küçükler.

Toparlanırken Tobias, "Bence Kade'e dikkat etmelisin," dedi, sesi ciddiydi. "İçimde bir his onun..." Oğluna bakarak kelimeleri arıyor. "Ele avuca sığmaz biri olacak."

"Bana yardım edebilirsin. Nasıl olsa gelecek ay döneceğiz." Çantamı omzumdan yukarı çekip elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Elimi tutarak çeviriyor ve parmakları benimkilerle birleşirken gülümsüyor. "Seninle gurur duyuyorum," diye devam ediyorum. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum."

Kaşlarını çatıyor, kafası karışmış. "Yaptığım onca şeyden sonra hâlâ umursuyorsun. Bunu hiç anlamıyorum."

Kade ve Luciella üzerine atlarken, elimi bırakmadan önce onun elinin üzerinde sıkıyorum. "Sanırım kendime engel olamıyorum," diyorum gülümseyerek.

Ayağa kalkarken kollarını ikisine de dolayarak onları kucaklıyor. "Annenize iyi davranın ve çok yakında görüşürüz, tamam mı?"

Lu ve Kade hep bir ağızdan, "Seni seviyorum baba," deyince gözyaşlarımı durdurmak için dişlerimi sıktım.

Tobias gözlerini açıp bana bakıyor, çocukları hâlâ göğsünde tutuyor. "İkinizi de çok seviyorum. Annemi bile."

Bu çok garip. Yıllar önce, onun hayatımı iyi ya da kötü yönde ne kadar değiştireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Onunla ilk tanıştığımda, önüme çıkan her bir kırmızı bayrağı görmezden gelen, acımasız bir psikopat olan ona aşık olacağımı hiç düşünmemiştim. Bir adım geri atmalı ve asistanımın verdiği işaretlere dikkat etmeliydim.

Ama yapmadım ve zamanı geri alamam.

Her parçamı ele geçirdi, beni tüketti ve ben de ona izin verdim.

Şeytanın kollarına atıldım ve ait olmadığım bir dünyaya maruz kaldım. Arzulanan bir susuzluk ve yıkım ihtiyacıyla şeytanlarımız dans etti ve ben kendimi kaybettim.

Onun içinde kendimi kaybettim.

Ve şimdi, ben bulundum. *İkimiz* .

SON

Also by Leigh Rivers

Karanlığın Kıyısında Üçlemesi

Kade Mitchell & Stacey Rhodes

Sessizliğin Meb'i Düeti

Malachi Vize & Olivia Vize

Kırık Diyarlar

Dane Dalton & Seraphine Winters

Chokehold

Harleigh Beck ile birlikte yazılmış karanlık bir MM romantizmi

About the Author

Leigh Rivers, okuyucularını çılgına çevirmek için inişli çıkışlı hikayelere sahip karanlık, ahlaki açıdan gri karakterler yazma dünyasına adım atan İskoç bir Biyomedikal Bilim Adamıdır.
Okumadığı, dizüstü bilgisayarında yazmadığı ya da saçma saatlere kadar oyun oynamadığı zamanlarda, direk stüdyosunda dans ediyor, spor salonuna gidiyor ve iki oğlu ve kocasıyla birlikte dört köpeğini gezdiriyor.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.